

"Bir çırpıda bitirdim! Güzel
bir şekilde yazımsa, SON
DERECE romantik, gerçek,

komik ve içten."

—CHRISTINA
LAUREN

KADER BAĞI TEORİSİ

AY EŞLEŞMESİ'nin yazarından

LAUREN
KUNG JESSEN

"Lauren bu gülünç derecede eğlenceli hikâyede kahkaha,
sevgi ve coşku sunuyor!"

—SARAH ADAMS, *NEW YORK TIMES* ÇOK SATAN YAZARI

"SADECE BİR RANDEVU MU YOKSA KADERİN CİLVESİ Mİ?"

Rooney, söz konusu aşk ve sanat olunca işaretlerin gücüne inanmaktadır. Özellikle de herkesin gerçek aşkına kaderin kırmızı ipliyle bağlı olduğunu ifade eden Çin efsanesine... Bu inanç, bir sanatçı olan Rooney'nin kariyerine ve kırmızı iplerle yaptığı sanat eserlerine ilham vermiştir.

Jack ise mükemmel sayılabilecek bir şekilde zeki, başarılı ve yakışıklıdır. Rooney'den farklı olarak bilime inanır. Buz gibi bir şubat ayında tesadüfen tanıştığı ve daha sonra tekrar karşılaştığı Rooney ile birlikte, büyüleyici bir New York gecesi geçirir. Yaşadıkları her şey bir masal gibidir. Ancak tüm işaretler kaderi gösterse de Jack kadere inanmamaktadır.

Bu sihirli tesadüfler sonrasında yolları tekrar ayrılır. Ta ki birbirleriyle yeniden bağlantı kurmak için bir şansları daha olana kadar.

Acaba Rooney, isteksiz ve kuşkucu birini, kaderi benimsemesi için ikna edebilecek midir?

Kapak Tasarım ve Çizim: Sandra Chiu

ISBN: 978-625-5882-30-1

YAYIN NO: 2651

MİLENYUM: 157

Kader Bağı Teorisi

Lauren Kung Jessen

Düzenleme

Ny.ozlem

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer

Yayın Koordinatörü: Sevgi Ülker

Çevirmen: Gözde Soykan Bilim

Editör: Hasan Ozan Elma

Son Okuma: Mihriban Onur

Kapak Çizimi ve Tasarımı: Sandra Chiu

Kapak Uygulama: Dilan Kaya

Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

1. Basım: Ağustos 2025

ISBN: 978-625-5882-30-1

Sertifika No: 43949

Kader Bağı Teorisi

©2025, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

Red String Theory

©2024, Lauren Kung Jessen

Kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla bir Hachette Book Group birimi olan Grand Central Publishing ile yapılan anlaşma ile Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor1@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiğnehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Milenyum, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

KADER BAĞI TEORİSİ*

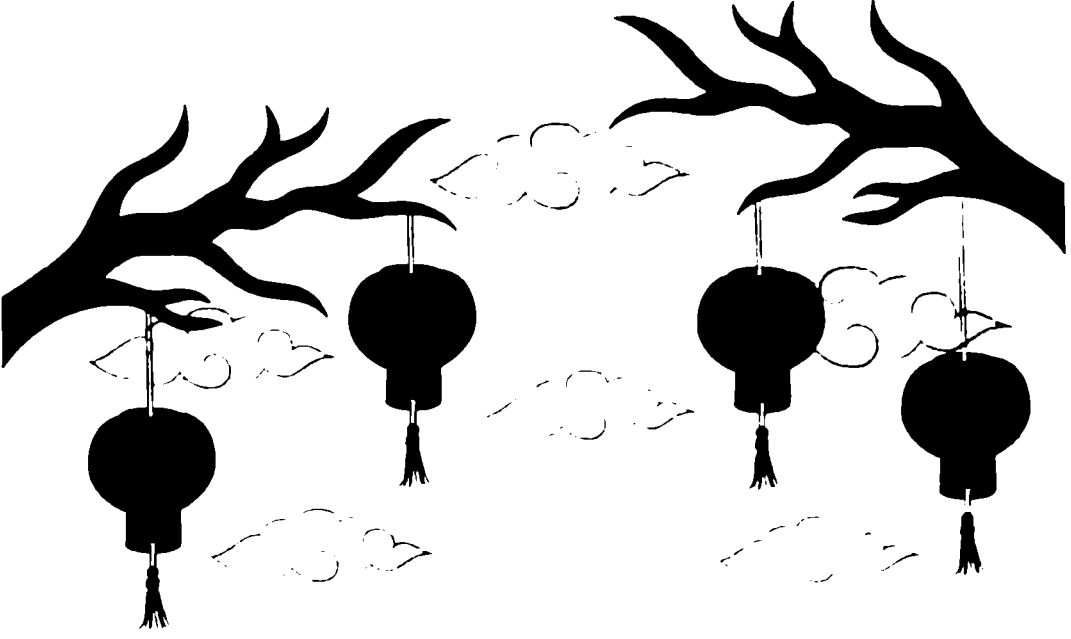
LAUREN
KUNG JESSEN

AY EŞLEŞMESİ'nin yazarından

Çevirmen: Gözde Soykan Bilim

- * *Kader bağı*, Çin mitolojisinde insanların kırmızı iplerle birbirlerine bağlandığını simgeler ve aşk, arkadaşlık gibi önemli ilişkileri belirler. -ed.n.★★

Birinci Bölüm: ROONEY

New York'taki Washington Square Park'ın, insanların birbirleriyle vedalaştıkları bir yer olduğunu düşünmüşümdür hep. *Harry ile Sally Tanışınca* filminde, Meg Ryan'ın açık sarı Toyota Corona vagon arabasıyla gittiği sırada, Billy Crystal-yanında çamaşır çantası, spor çantası ve beyzbol sopasıyla oradan yürüyerek uzaklaşmıştı.

Çıplak Ayaklar filminde, Robert Redford sarhoş bir hâldeyken kahkaha atıyor ve Jane Fonda'ya kendisi yerine dairelerinden gitmesi gerekenin o olduğunu söylüyordu. Robert ona, "Çık dışarı!" diye bağırırken, bu park hiç olmadığı kadar çaresiz görünmüştü.

Ama geçen hafta Washington Square Park yeni bir anlam kazanmıştı çünkü anlatıyı değiştirme girişiminde bulunuyordum. Halka açık ilk sanat enstalasyonum¹ olan *Entangled*'i² gerçekleştirirken, bu simgesel park, insanların bir araya geleceği yer olacaktı. Yıllarca, daha az uğranan galeriler ve sanat

1 Sanat enstalasyonu (*Ing. art installation*), izleyiciyi eserin bir parçası yapma amacıyla belirli bir mekânda düzenlenen üç boyutlu sanat eseri. Bu tür eserler, genellikle malzeme, ışık, ses ve video gibi farklı unsurlar kullanarak izleyiciyle etkileşim yaratan bir sergi olarak düzenlenir. -ed.n.

2 *Ing. Entangled*: Karmaşık, dolaşmış.

fuvarlarındaki küçük ölçekli bir dizi sanat enstalasyonunun ardından, bu benim büyük atılımımdı. Aynı *Entangled*'in kurulmasından bu yana son altı akşamüzerinde olduğu gibi, uzaktaki karmaşık oymalarla detaylandırılmış devasa mermer kemerin altında durdum ve yarattığım şeyi gözetledim. Her bir ziyaretim, eserimi ilk defa görüyormuşum gibi hissetmeme neden oluyordu.

Parkın ortasındaki çeşmenin etrafında, kırmızı ipli eserim, çimenle kaplı arazilerin içinden, ağaçların altlarından ve elektrik direklerinin yanından geçerek çeşmenin kıvrımlarının ve döngülerinin etrafında dolanıyordu. Başlangıç ve bitişin nerede olduğunu belirlemenin bir yolu yoktu, ki tüm amaç da buydu. Bu, devam eden bir döngüydü.

Annem Wren Gao, ağır bir karton kutuyu yere bıraktıktan sonra, "Rooney! Neden ağır şeyleri hep ben kaldırıyorum?" dedi nefes nefese. Nefesi, soğuk şubat havasında yok olmadan önce bir an için buhar hâlinde ağzının önünde durdu ve havada süzüldü. "Neredeyse yetmiş yaşımdayım. Biliyorsun, değil mi?"

"Dikkat!" Elindeki kutuyu almak için eğildim. "Bir yerini inciteceksin."

"Eğer bunları ben almasaydım, bir başkası alacaktı. Hep-sini kurtarmak için yirmili yaşlarda mor saçlı biriyle mücadele ettim," dedi annem gururla.

Ona bir bakış attım. "O, bunların hepsinin kurulmasına yardım eden stajyerlerden biri. Az önce bunları yazıcıdan aldı."

Annem kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sanırım bu, ismimi nereden bildiğini açıklıyor. Onun bir tür kâhin olduğunu ya da beni bir yerlerden tanıdığını düşünmüştüm."

"Herkes senin kim olduğunu bilmiyor," dedim şakacı bir şekilde. Annem ile birlikte bir sıra zayıf çitin olduğu noktaya gitmek için enstalasyonun etrafından dolanırken, kutuyu kalçama yasladım.

Annem sırtıttı. “Belki de öyle ama yeteri kadar insan biliyor.” Bunu hak etmiş birinin öz güveniyle söylemişti. Artık ünlü bir görsel sanatçı ve performans sanatçısı olan annem, üreme hakları ve sosyal sorunlar hakkındaki ifadeleriyle dikkat çekici bir iş çıkarıyordu. Son derece açık fikirli olup hiç utangaç olmayan ve yaptığı şeylerden pişmanlık duymayan annem, kariyerine yetmişli yılların sonlarında başlamıştı ve o zamandan beri kariyeri oldukça istikrarlı bir şekilde ilerlemişti.

Benim şu anki yaşıma olan yirmi sekiz yaşına geldiğinde, bu işte beşinci yılını doldurmuştu ve çalışmalarının karşılığında düzgün bir hayat yaşayabiliyordu. Ama doksanlı yılların ortasında, evin planlanmamış neşesi doğana kadar, uluslararası üne ulaşması hızlı olmamıştı. Wren Gao, kırk bir yaşındayken gazetelerde adından bahsedilen ve akşam yemeği masalarında ismi fısıldanan biri hâline gelmişti. Çocukken beni ülkeden ülkeye taşıdığı zamanlarda bile, kariyeri bir kez olsun yavaşlamamıştı. Eğer benim kariyerimin sıçrama yapması için de on sekiz yıla ve bir doğum yapmaya ihtiyacım varsa, o zaman önümde çok ama çok uzun bir yol vardı.

Kendimi onunla karşılaştırmamalıydım. Kariyerlerimiz birbirinden tamamen farklıydı. Annem, çalışmaları artık açık artırmalarda beş altı sıfırlı meblağlara satılan ünlü bir sanatçıydı. Bense iplerle evcil hayvan portreleri yaparak zar zor geçiniyordum. Bunun nedeni annemin bana yardım etmeyi teklif etmemesi değildi. Ben onun parasını ya da bağlantılarını istemiyordum sadece. Kariyerimin kendi başıma başardığım bir şey olması gerekiyordu. Ve bir gün onun başarısına eriştiğimde ya da daha da iyi bir ihtimalle onunkini bile geçtiğinde, bunun kendi çabalarımından dolayı olduğunu bilecektim.

Kalın bir ağaç gövdesinin arkasına saklanıp, uzaktan insanların tepkilerini izledik. Yürüyüşlerinin ortasında dikkatlerinin

telefonlarından uzaklaştığını görmek -ki bu kolay bir iş değildi- beni memnun etmişti.

Annem, elini ağaçların ardındaki enstalasyonuma doğru salladı ve “Bunu nasıl başardın?” diye sordu.

Kutuyu nazikçe kuru çimlerin üzerine bıraktım. “Görsel Sanatlar Okulundan bir grup öğrenci, bunu asmama yardım etti. Bu şekilde hiç kimse bunu benim yaptığımı anlayamayacak.”

“Bir noktada, senin olduğunu anlayacaklar,” diye uyardı annem. “Kırmızı İpli Kız şeklinde kendini sonsuza kadar gizleyemezsin. Özellikle de bu günlerde her yerde kameralar varken bunu kesinlikle yapamazsın.”

“Eğer bu konuda bir şey yapmazsam,” dedim.

“Çalışmaların oldukça yaratıcı. Kendine parlamak için izin ver, bebeğim!” dedi annem, gümüş rengi saçlarının üzerindeki bereyi -bunu ona ben örmüştüm- düzeltirken.

“Ben isimsiz olmayı seviyorum. Böylesi çok daha mahrem. Çalışmanın kendi adına konuşmasına izin verebiliyorum. Bu, benimle ilgili bir şey değil,” diye açıkladım. “Hiçbir zaman öyle olmasını istemedim.”

Annem bir an için beni inceledi. “İnsanlar bir ismin ardında bir yüz olmasını isterler. Eğer bilinmezsen, unutulursun.”

Kollarımı onun omuzlarına doladım. “Her zaman olduğu gibi, anlaşılmadığımız konusunda anlaşıyoruz. Ayrıca, insanların *ben olmayan* bir şey hakkında konuşmalarını istiyorum,” diye kendimi savundum. “Bu enstalasyon ile, insanların bayram telaşının ardından gidecekleri bir yer yaratıyorum. Herhangi bir rekabet yok ve bunu kışın yapmak, bu gri manzaraya bir güzellik katıyor. Sergiler yaz aylarında olur diye bekleniyor ama herhangi bir günde olabiliyor. Bu ise insanların anılarında daha uzun süre kalacak.”

“Evet, tamam, insanlar aynı zamanda senin kurgunu soğuktan dondukları bir günde gördüklerini de hatırlayacaklar,” dedi annem eldivenli parmaklarını oynatarak.

“Komik. Ama ben gerçekten bunu başardığımızı düşünüyorum. Talia da bunu yönetmek konusunda yardımcı oluyor. Senin tek yapman gereken gösterinin keyfini çıkarmak,” dedim, bir anahtar kullanarak kutunun üzerindeki bantları açarken.

“Biri ismimi mi söyledi?” dedi arkamızdan bir ses. “Wren, seni gördüğüme çok sevindim!”

Arkamı döndüğümde, Talia Ma’nın üzerinde şık bir kemerli ceketle bize doğru geldiğini gördüm. Talia Ma, benim sanat okulunda tanıştığım, en yakın arkadaşım. İkimizin de Çinli-Amerikan melezi olmamız ve ikimizin de *Kader Bağı* teorisine olan inancımız üzerine aramızda bir bağ oluşmuştu. Sotheby’s³ ve Christie’s⁴ mekânlarında işin inceliklerini öğrendikten sonra Talia, Chelsea’de yeni yerel ressam ve seramik sanatçıların çalışmalarını sergilemekte uzmanlaşan bir sanat galerisinin sahibi olmuştu ve Batı Yakası’nda ikinci bir yer açma planları vardı. Ben daha bu işe yeni başladığımda, iplerle yaptığım evcil hayvan portrelerini kendi galerisinde satan ilk kişiydi.

Pekâlâ. Hâlâ onları satmaya çalışıyordu. Bu enstalasyonun malzemelerini almama yetecek kadar fazla insan, evcil hayvan portresi satın almıştı. Tüm bu iplerin bir anlamı vardı. Peki bu bana ne sağlamıyordu? Mesela, annemle yaşamak zorunda kalmama özgürlüğünü. Evet... Annemin bana para ya da elindeki imkânları vermesini kabul etmiyordum ama uyuyabileceğim bir oda vermesini kabul ediyordum.

3 Sotheby’s, dünyanın en önde gelen güzel ve dekoratif sanatlar, mücevherat ve koleksiyon ürünleri komisyoncularından biri. -ç.n.

4 Christie’s, Londra’da bulunan, dünyadaki en önemli müzayede evlerinden biri. -ç.n.

“Turnen nasıldı?” diye sordu Talia, anneme.

Annem iç geçirdi. “Yorucu, tatmin edici. Bu sonuncuydu. Gösteriş budalası olmakla işim bitti. Tüm Asya ve Avrupa’yı dolaşmama neden oldu. Varlıklı sanat koleksiyoncularına ve müzelere birkaç tablo sattım,” diye anlattı. “Sonuç olarak şikâyet edemem, tabii ki Roo’nun açılış gününü kaçırmam haricinde.”

“Gözlerimiz seni aradı!” dedi Talia.

“Şimdi buradasın. Önemli olan da bu,” dedim.

“Yardımcı olman çok hoş, Talia. Galeride yoğun olmayan bir gün müydü?” diye sordu annem.

“İş ortağım Isla, şehir merkezinde. Ben buradayken galeriyle ilgileniyor. Kırmızı İpli Kız için çok önemli olan bu ânı kaçıramazdım,” dedi Talia koyu renk kaşlarını benim olduğum yöne doğru kaldırarak.

Göğsüm umutla sıkıştı. Çalışmamı böylesi halka açık bir yolla sunmak, hayal edebileceğimden bile daha fazlasıydı.

“Ah! Wren.” Talia elini uzatıp annemin kolunu sıktı. “İçeriden, çalışmalarından birinin yakında satışa çıkacağını öğrendim.”

Gerçek anlamda Talia’nın üzerine atladım. “Hangisi?”

Talia beni sakinleştirdi. “Üzgünüm Roo, senin aradığın değil.”

“Mükemmel. Çalışmalarımdan biri daha el değiştiriyor ve ben de bunun karşılığında bir kuruş bile alamayacağım,” diye homurdandı annem. “Hâlâ *Bebeğin Doğumu* çalışmasını bulmaya mı çalışıyorsun?”

“Tamam, eğer hâlâ doğum videomu satın almak umurunda değilse, o zaman bu bana kalmış.” Talia’ya döndüm. “Bununla ilgili hiçbir şey duymadın mı?”

Ellerinde eldivenleri varken gitarını tıngırdatarak yanımızdan geçen bir adamı izlerken, Talia'nın başı o tarafa döndü. "Gözümü dört açıyorum," dedi yeniden bana odaklanarak. "Düzenli aralıklarla soruyorum ama alıcıların isimlerinin gizli olduğunu biliyorsun. Eğer satışa çıkarsa, en azından onlar eserin özgünlüğünü doğrularken, bunu birkaç ay öncesinden öğrenebileceğiz."

"Ah... O, türünün tek örneği bir eser gerçekten, bebeğim," dedi annem.

Talia, el çantasının içine baktı. "Gerekli izinlerin var, değil mi Rooney? Sana da bir kopyasını e-postayla gönderdim."

"İzinler. Her şeyi nasıl da kurallara uygun yapıyorsun," diye mırıldandı annem. "İzinler olmadan kendini daha da büyük bir şekilde ifade edebileceğini düşünüyorum. Ama kendi isminle."

"Benim yasal izinler olmadan çalışmaya başlamamı *ve* ismimi herkese açıklamamı mı istiyorsun?" dedim gülerek. "Beni hapse göndermeye mi çalışıyorsun?"

Annem gözlerini belertti ve kahkaha attı. "Hapis mi? Herhangi bir şeye kalıcı hasar verme, o zaman böyle bir sorun olmaz. Bu anlar ilgi çekmeye yol açar. Ve ilgi de paralı gösterilere yol açar. Ve paralı gösteriler sana ne kazandırır, biliyor musun? Kendi dairenizi. Ben sadece söylüyorum!"

Talia, eğlendiğini gösteren bir ifadeyle bir bana bir anneme bakıyordu. "Wren, bu akşam bizimle birlikte Fener Festivali partisine gelmelisin. Büyük ses getirirsin. Beni partiye çağıran kişi bana bunun KŞAG olduğunu söyledi. Kendi Şarabını ve Arkadaşlarını Getir."

"Ben göstermelik bir parça değilim ve uzun zaman önce bunun harcadığım zamana değmeyeceğini öğrendim. Özellikle de kendi alkolünü kendin getirmek zorunda olduğun bir partinin tahtına giden yolda beşinci sıradaysan."

Talia, *Çoklu Görevlerin Kraliçesi*, telefonuna baktı. “Eğer fikrini değiştirirsen bize haber ver. Orada daha fazla tanıdık yüzün olması iyi olur,” dedi, omzumun üzerinden bir yere bakarak. “Beni çağırıyorlar. *Kader Notları* için birkaç dakika içinde geri dönmüş olurum.”

“Harika! Bunları senin için hazırlayacağım.” Kutunun kağıdını açıp, enstalasyon bulmacasının son parçalarını ortaya çıkardım. Yarattığım eserin amacına ulaşmasını sağlayacak önemdeki parçaları. Yığının içinden, kısa süre önce boyanmış, kartpostal boyutunda bir Kader Notu’nu elime alıp kaldırdım.

“Lanet olası *boşuk* da ne?” diye sordu annem elimdeki kâğıda bakarken.

Kalbim duracak gibi oldu. “Onun *boşluk* olması gerekiyordu!” Kâğıtlara bakıp, hepsinin yanlış yazılmış bir şekilde bastırıldığını doğruladım. “Tamam, bu çok büyük bir sorun değil. İnsanların kullanmakta olduğu ilk bölümle eşleşmiyor ama sorun değil. Bu ucu açık, yorumsal... bir şeyden çıkan... bir tepki. Dürüst olmak gerekirse, kurulumun ip teorisi yönüne çok iyi uyuyor!”

Annem kaşlarını kaldırıp, “İyimserliğin ve hevesli tavrın gerçekten takdire değer,” dedi, “ama bunun için *sorun değil* diyemezsin. Senin bakış açını mahvetmişler. Bunu ücretsiz olarak düzeltmeliler.”

“Gerçekten sorun değil,” dedim. “Ama bunların su geçirmez olması gerekiyordu.”

“Bu senin çalışman. Sen bir profesyonelsin.” Annem Kader Notu’nu parmaklarının arasında ovuşturdu. “Başka birinin hatasını haklı çıkarıyorsun.”

“Eğer Christo ve Jeanne-Claude, Central Park’ta *The Gate’s* eserini yapabildiyse, ben de *Entangled*’i şubat ayında Washing-

5 The Gates, bahsi geçen çift tarafından New York’ta uygulamaya konulan bir enstalasyon projesi. -ç.n.

ton Square Park'ta yapabilirim." Sorunu hızla çözüyordum. "Bunları hızlıca yeniden basıp basamayacaklarını sormak için onlara uğrayacağım. Eğer yapamazlarsa..."

"O zaman belki de böyle olması gerekiyordur?" dedi annem memnuniyetle.

"İstediğin kadar sırtı anne," dedim, "ama tüm ipler sana doğru geliyor."

"Ah," dedi annem, "işte yine burada: Kaderin Kırmızı İpi."

"Bana bunu öğretenin sen olduğunu unutmayalım," dedim kaşlarımı kaldırıp ona bakarak.

"Rica ederim." Annem hâlinden memnun görünüyordu. "Bunca yıl sonra, senin buna inanman için -hayır, bunu bün-yene dâhil etmen için- hikâye anlatma yeteneğimin gerçekten çok iyi olması gerekirdi. Aslında mesele ne, biliyor musun? Senin kendi yuvanı kurmadığına memnunum. Bu sayede gözüm arkada kalmayacak. Yoksa benim de kendi yuvamı kurmak için birini bulmam konusunda baskı altında kalırdın."

"Senin yuva kurma tanımının içine 'taviz' kelimesi dâhil mi?" diye sordum gülerek.

Annem ofladı ve bakışlarını çevirdi. "Taviz vermek, insanların daha iyi hissetmek için kendilerine yapmaları gerektiğini söylediği bir şey."

Göğsümün içinde kalbim sıkıştı. Annemin kendisi tarafından kanıtlanmış dişi aslan gibi yüreği olan, vahşi ve güçlü bir görünüşü olmuştu hep. Ama ben onun içinde, derinlerde bir yerde yumuşak ve duygusal bir şeyler olduğunu hayal etmeyi seviyordum. Benim bir kaza sonucu ortaya çıkmam kolay bir şey olamazdı ama bu konuda konuşmadığı için bu benim bile-bileceğim bir şey değildi.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, istemsiz bir şekilde Kader Notlarından birini dirseğimle kırıştırdım. "Henüz ciddi biri olmadı ama bir gün olacak." Gözlerimi kısıp ona

baktım. “Buna ne dersin? Sen aslında bir romantik olduğunu itiraf ettiğin gün ben de Kırmızı İpli Kız olduğumu açıklayacağım.”

“Ha!” diye bağırdı annem.

Üsteledim. “Eğer benim kaderle bağlanmış eşimin, kırmızı ipin diğer ucundaki kişinin orada bir yerde olduğuna inanmasaydın, bana Kaderin Kırmızı İpi efsanesini anlatmazdın. Ve eğer benim buna inanmamı istemişsen, o zaman buna sen de inanıyor olmalısın.”

Annem başını iki yana salladı. “Sana bunu anlattım çünkü bu bir gösteri için bir araştırmaydı. Hepsi bu.”

“Eminim öyledir, anne. Kendini neye inandırmak istiyorsan öyle olsun. Talia’nın da Kırmızı İpçilerden biri olduğunu biliyor muydun?” dedim. “Onun buna olan inancının da aptalca olduğunu düşünüyor musun?”

Annem sırtıttı. “Her zaman olduğu gibi, anlaşılamadığımız konusunda anlaşıyoruz, Roo,” dedi benim lafımı bana söyleyerek. Yığının içinden bir Kader Notu çekti ve kırmızı tuhaf kelimeye odaklandı. “Pekâlâ, bu *boluk*. Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?”

“Ah! Evet!” dedim el çırparak. “Bu enstalasyon, kaderin bizim düşündüğümüzden ne kadar daha fazla etkisi olduğunu bilimsel bir şekilde göstermenin yolu konusunda benim yorumum. Ziyaretçiler geldiğinde, bir Kader Notu almaları ve üzerine bir şeyler yazmaları gerekiyor,” diye açıkladım ve örnek olsun diye kırıkmış notun üzerine bir şey yazmak için kırmızı kalemimin kapağını açtım. “Bak, sana nasıl olduğunu göstereceğim. İnsanlar buraya bir şaka, bir dilek, ne isterlerse onu yazabilirler. Bu notu ip ağının içine bırakıyorlar ve bunun karşılığında bir not alıyorlar. Bunu yaparak, notu yazan kişi ile aralarında bir bağ kurmuş oluyorlar. Birbirlerinden ne kadar uzak olurlarsa olsunlar, etkileniyor olacaklar.”

“Onları ne etkiliyor olacak... kelimeler mi?” diye sordu annem kuşkuyla.

Çömeldiğim yerden ayağa kalktım, 1.65 boyumla, 1.52 boyunda olan annemin üstünden bakıyordum. “Kelimeler, kader yoluyla bir not yazma ve bir not alma eyleminin ta kendisi,” diye çıkıştım. “Dikkate alınması gereken çok fazla değişken var. İşin içine dâhil olan bir ip teorisi var... Hey, bana öyle bakma.”

“Biliyorum, biliyorum. Kader,” dedi dramatik bir şekilde fısıldayarak. “Bu, marka değerin için yeterli bir şey.”

Omuz silktim. “Ben marka değeri olan ya da ünlü biri falan değilim. Sadece, sanatı hayata geçirdiğim sırada beni görememeleri gerek. Çünkü görürlerse tanımış olurlar.”

“İnsanların senin kim olduğunu bilmelerinde ne gibi bir sorun var?” diye sordu annem.

Bunu nasıl ifade edebileceğimi düşündüm. İnsanlara kim olduğumu söylersem, benim Wren Gao’nun kızı olduğumu anlayacaklarını... Benim bir müzede doğmuş olan o kötü şöhretli bebek olduğumu... Yeterli zaman geçene ve artık çocuk olmadığım bir yaşa gelene kadar, tüm benliğim bundan ibaretmiş gibi hissettiren bir şeydi.

Aynı zamanda, gerçek anlamda hayatıma başlamamın herkesin göreceği bir şekilde sergilenmesini de istemiyordum. *Bebeğin Doğumu*’nu geri almak istememin nedeni buydu, böylece hiç kimse benim için mahrem ve kişisel bir şeyi bir daha göremeyecekti. Böylece bir müze, dünyaya geldiğim ânı günler boyunca tekrar tekrar yabancıların izlemesi ve üzerine yorum yapması için büyük, beyaz bir duvara yansıtarak oynatamayacaktı. Çok mu şey istiyordum?

Bunu ona nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Bunun yerine, sadece bir soru sordum: “Bunu yaptığın için pişman mısın? Doğumumu kaydettiğin için?”

Annem kesin bir şekilde olumsuz anlamda başını salladı. “Ben geçmişe bakmaya inanmıyorum. O video bize finansal güvence verdi. Bana, en çılgın hayallerimde yer alan bir kariyer verdi. Uzun süreli sanat, hayata benzer.”

Buruşturulmuş Kader Notu’nun kenarını çevirip duruyordum. “Pekâlâ, o videoyu geri almayı kafaya koydum.”

Kader Notları kutusunu kaldırdım ve annemi enstalasyonun girintili çıkıntılı bir bölümüne doğru yönlendirdim. Sanatımın suistimal edilmesinin beni çok fazla sarsmamasını sağlamaya çalışarak, boşta olan elimle hazır yemek paket kâğıtlarını ve boş gazlı içecek kutularını kaldırdım. Kader Notu’nu, boş bir yere koydum. “İşte, bu şekilde çalışıyor,” dedim. “İnsanları bir araya getirmesi gerekiyor. Rahat ol, sen de bir tane ekle. Sadece notunun görece olarak genel kitleye uygun olmasına dikkat et.”

“Bu hiç eğlenceli değil. Burada, on sekiz yaşından küçüklere illegal bir şekilde eş bulmaya çalışıyorum,” dedi annem.

Parka gelen ziyaretçilerin, yarattığım şeyi incelemek için kalın paltolarının içinde yavaşlayarak bir araya toplanmalarını izledim. “Sence insanlar bundan hoşlanıyorlar mı?”

Annem dudak büktü. “Onların ne düşündüğü kimin umurunda? Sen Kırmızı İpli Kız’sın ve Washington Square Parkı’nda sanatını sergiliyorsun. Başını dik tut!” dedi ellerini ceplerine sokup, büyük beden, boya bulaşmış parkasının yanlarını kabartırken.

“Tamam, sakın!” Kimsenin duymadığından emin olmak için etrafa bakındım. “İnsanları korkutup kaçıracaksın ya da daha da kötüsü, beni ele vereceksin. Tabii eğer başından beri planın bu değilse ve bu da senin sanat eseri performanslarından biri daha değilse. Buna da *Kızımın Sabotaj Edilmesi* ismini verebilirsin.”

“Hiç kötü bir fikir değil,” dedi annem gözlerinde bir parıltıyla. “Ah, neredeyse unuttuyordum. Senin için bunu geri getirdim.”

Paltosunun cebinden, Tokyo’nun minyatür bir kar küresini çıkardı. Ne zaman birlikte seyahat etsek, seçtiğimiz hediyelik hatıra eşyası, bize nerede olacağımızı hatırlatan bir şey olurdu. Annem kışı sevdiğimi biliyordu ve kar kürelerinin içindeki şehirler tüm yıl boyunca o muhteşem mevsim içinde var oluyordu.

Kar küresini salladım ve sahte karların Tokyo Skytree’nin girintilerinin üzerine inmesini izledim. Evet. Kürenin içinde bir yerlerde kesinlikle romantik bir taraf vardı. “Teşekkür ederim. Belki bir gün benimle birlikte bir tura çıkarsın.”

Başını bir kere sallayarak onayladı. “Bu çok hoşuma gider.”

Onun yüz ifadesinin benimkini yansıttığını fark ederken, ona sıırıttım. İkimizin de köşeli çenemiz, yuvarlak burnumuz ve büyük gülümsememiz vardı. Annem çok fazla gülümsemezdi ama gülümsediğinde, gülümsemesi bir odayı aydınlatırdı. Kar küresini çantama koydum ve boştaki elimi annemin omzuna koyarken, diğer elimdeki kutuyu yeniden düzelttim. “Talia’ya bu Kader Notlarını düzelttirmek için matbaaya gideceğimi söyleyebilir misin? En azından paramı geri almak için?”

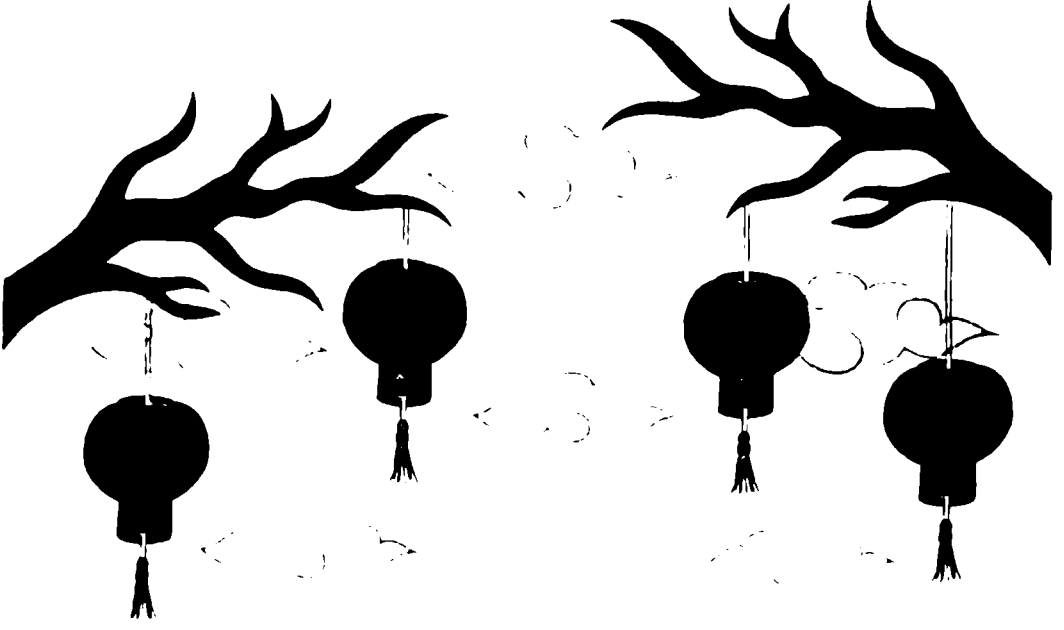
Annem paltosunun cebinden küçük boy bir karalama defteri çıkardı. “Burada derme çatma Kader Notlarım var. Git ama acele et.”

“O ceplerinde başka neler var? Sen bir sihirbazsın!” dedim nefesim kesilerek.

Annemin gülümsemesi hafifçe genişledi.

“Sana, bunu çöp tenekesi olarak kullanan insanlara bağırman için izin veriyorum. Aksi takdirde, insanları korkutup kaçırma lütfen!” diye bağırdım parktan çıkıp matbaaya doğru ilerlerken.

Arkamda annemin delice kahkahalar attığını duyuyordum.

İkinci Bölüm: JACK

Matbaa, *Sprinters NYC*⁶ ismine göre, hiç de düşündüğüm kadar hızlı değildi.

Daha fazla broşür için sipariş vermemin üzerinden on beş dakika geçmişti. Genel olarak, toplulukta beklenmedik bir artış olması iyi bir şeydi. Ama tabii ki, o kadar gün içinde bugün, akşamüzeri yapacağım sunum için elimde sadece bir düzine broşür kalmıştı.

E-posta kutuma, daha önce başvurduğum kıdemli mühendis pozisyonu için birden fazla kutlama mesajı gelmeye başladığında, bir köşede oturmuş e-postalarımı kontrol ediyordum. Ama bu nazik e-postalar benim için değildi, Ay Görevi'nden gelmekte olan Marvin isimli bir adam içindi.

Patronum Annika'dan yeni bir e-posta geldi:

Merhaba Jackson,

Kıdemli Mühendis duyurusu yapılmadan önce seni göremediğim için üzgünüm. Karar komitesi tipik olarak günlük çalışmalarının dışındaki projelere de katılım yapılmasından hoşlanıyor. Senin insanlara bu görevi, ne yaptığımızı öğrettiğini ve bilgilerini daha ilham verici bir şekilde paylaştığını görmek istiyorum. Belki insanların seni kişisel düzeyde tanımalarına izin vermenin de faydası dokunur. Senin faydalanabileceğin daha fazla fırsat için gözümüzü açık tutalım. Belki de şirketteki özel komitelerde hizmet etmek için gönüllü olabilirsin? Bugünkü konferanstaki sunumun harika bir başlangıç noktası olacak. Döndüğün zaman bu konuda daha fazla konuşalım.

Üç kere. Şimdiye kadar terfi almam konusunda beni üç kere es geçmişlerdi. Bu sefer, benim şansım olacağından emindim. Çok istediğim şey ünvan değildi, ama *NASA'da Kıdemli Mühendis Jackson Liu*'nun kulağıma ne kadar hoş geldiğini de inkâr edemezdim.

Ama bir ünvan sahibi olmaktan, zam almaktan daha da önemlisi, terfiler bir onaylamaydı. Sizin bir değer kattığınıza, etrafta tutulmaya değer biri olduğunuza dair bir güvenceydi. Belki annem babam yeni bir ünvanı fark ederdi... Yaptığım işte iyiydim. Neden bu yeterli olamıyordu? Neden insanlara hafta sonları ne yaptığımı söylemek ya da zamanımı gönüllü olarak geçirmek zorundaydım? Hem de özel komitelerde? Bunun anlamı neydi ki?

Daha önce bana yardımcı olan kıvrıcık, kumral saçlı genç adam, yüzünde özür dileyen bir ifadeyle tezgâhın arkasında belirdi. "Neredeyse bitti. Üzgünüm, adamım. Hemen buradan çıkacaksın."

Saatimi kontrol ettim. "Sence ne kadar sürer?"

“Bir yirmi dakika falan daha? Baskı makinesi sıkıştı. Ama en azından bunu çıkartabildim,” dedi matbaa çalışanı, broşürümü havada sallayarak. “Bu çok tatlı. Mars ya da onun gibi bir şey hakkında bir konuşma mı yapacaksın?”

“Evet,” dedim ona sadece bu kadar bilgi vererek.

“Sen bir astronot musun?” diye sordu.

“Değilim.”

“Ah, biliyorum! Sen Elon Musk’ın sağkolu falan gibi biri olmalısın! Zeki görünüyorsun. Yaklaştım mı?”

Elimi yüzümde gezdirdim. “Hem de hiç,” diye inledim, kimliğini belirleyen bir şey bulmak için adamın isim kartına bakarak, “Dave.”

Dave çenesini kaşıdı. “Jeffrey Bezos’un sağkolu? Ya da Richard Bran...”

“Ben NASA’da bir sistem mühendisiyim,” dedim en sonunda, soracağı yirmi soruya bir son vermek için. Ki eğer özel bir komiteye katılmazsam ya da doğru insanlarla bir arada olmazsam, olabileceğim tek şey buydu. Ücretsiz iş yapmakta bu kadar özel olan neydi?

“Tamamdır!” dedi.

“Bu broşürler önemli,” diye mırıldandım, o hâlâ broşürü okurken. Bu broşürlerin şimdiye kadar dâhil olduğum en önemli görevlerden birinin -terfi olsun ya da olmasın, şimdiye kadar en çok sorumluluk aldığım görevin- parçası olduğunu eklemedim. Eğer bu konferansta başarılı olursam, karar komitesi gerçekten benimle ilgilenmeye başlayabilirdi. “Müşterilerinizin bastırıldığı şeyleri okuman mı gerekiyor?”

Başını yana eğdi. “Kızıl Gezegen’in bu hastalıklı görüntüsünü fark etmeden edemedim. Bilirsin, bir gün orada tatil yapacağız. Burada, orada buz olduğu yazıyor. Eğer bu buzlar erirse, tüm gün boyunca dalgaların üzerinde sörf yapabiliriz,” diye bildirdi Dave başını şiddetli bir şekilde sallayarak. “Ah,

hey, bir daha geldiğinde emeklerine karşılık sana indirim yapabilirim!”

Garip bir şekilde ben de ona doğru başımı salladım. “Teşekkürler. Ama sadece bir konferans için buradayım. Broşürler hazır olana kadar etrafta dolaşacağım.”

Dave, iki başparmağını da havaya kaldırdı. “Nasıl istersen. Burada takılmaktan çekinme. Kar yağmaya başlamış gibi görünüyor.”

“Geldiğim yerde pek kar yağmıyor. Hazır yağarken keyfini çıkaracağım,” dedim, pencereden bakıp küçük kar tanelerinin toprağa düşmesini izlerken.

“Ah, öyle mi? Nerelisin?” diye sordu Dave, benim oradan çıkmamı engelleyerek.

“Kaliforniya,” dedim.

“Yok artık. Bir süredir gözümü Malibu’ya diktim. Oradaki dalgalar kaya kadar sert,” dedi kıskançlıkla. “Elimden geldiği kadar kısa süre içinde buradan gideceğim. Sadece ben, sörf tahtam ve dalgalar.” Arkasındaki duvara yaslanmış duran, iki buçuk metrelik neon yeşili sörf tahtasını eliyle işaret etti. “Onu yanımda tutuyorum, böylece görsel egzersizlerimi yapabiliyorum.”

Sabırsızlanmaya başlamıştım. “Kulağa harika geliyor. Dave. Broşürler?”

“Doğru! Baskı makinesindeki sorun çözüldüğü anda seyahat rehberinin işini hızlandıracam,” diye söz verdi Dave. “Ah, bekle. İşte, numunen.”

Dave, tezgâhın üzerinden broşürü bana doğru itti. Hedefini tutturamadığı için broşür tezgâhın kenarından düştü. Broşürü yerden almak için eğildim.

“Seni burada şövalye ilan ediyorum,” dedi bir kadının sesi üzerimden. Elindeki kutuyu beline yasladı ve kalkmama

yardım etmek için elini uzattı. Benim yaşlarımda, belki ben-
den birkaç yaş küçük görünüyordu.

“Teşekkürler, iyiyim,” dedim ayağa kalkmak için dizim-
den destek alarak. Kutusu belinde güvensiz bir şekilde dengede
durduğu için, eğer elini tutsaydım onu da kendimle birlikte
yere düşürebilirdim. Broşürü arka cebime koydum.

Kalın kâküllerinin ardından kadının parlayan açık kahve-
rengi gözlerini gördüm.

“Hey, Rooney,” dedi Dave, kutuyu kadının elinden alır-
ken, “bu adam daha önce hiç kar görmemiş. Kaliforniya’dan
geliyor.”

“Ah, öyle mi? Peki ya sulu sepken?” dedi adı belli ki
Rooney olan kadın, dirseğini tezgâha dayayarak. “Sulu sepkeni
hiç gördün mü?”

“Ah, evet,” dedim başımla onaylayarak.

“Güzel. Ama hiç ay kuşağı gördün mü?” diye sordu kadın,
sanki bunu görmüş olmam mümkün değilmiş gibi. Yani evet,
görmemiştım. Ay kuşağı çok nadiren görülürdü.

Omuz silktim. “Beni yakaladın.”

“Dur bakalım,” dedi Dave, sanki hepimiz çay içip sohbet
etmek için bir araya gelmişiz gibi tezgâha yaslanarak. “Bu dedi-
ğin, gece ortaya çıkan bir tür gökkuşağı gibi bir şey mi?”

Rooney heyecanlı bir şekilde başıyla onayladı. “İlk ay ku-
şağını annemle birlikte İzlanda’da gördüm. Bir insanın hayatı
boyunca karşılaşmak zorunda kalmaması gerekecek kadar çok
kaplıca, manken ve plastik ördek gördüğüm uzun bir gündü.”
Bakışlarını kaldırıp bana baktı. “Sorma.”

“Sormayacaktım.”

“Gerekli tüm bileşenler tam yerindeydi. Dolunay. Bulut-
suz, karanlık bir gökyüzü. Hafif bir yağmur.” İç geçirmeden
önce, bütün bunların hepsini gerçek anlamda parmaklarıyla

saydı. “Her neyse. Bunlar berbat olmuş,” dedi eliyle kutunun üzerine vurarak. “Şimdi yenileriyle değiştirilmesi gerekiyor.”

“Şimdi derken *şimdi* gibi mi?” diye sordu Dave, kaygılı görünüyordu.

“Ne kadar şimdi olabilirse o kadar şimdi,” dedi Rooney tatlı bir şekilde.

Dave duvarda asılı olan saate baktı. “Şu anda onun işini bitiriyorum, sonra seninki gelecek.”

“Tamam. Güzel. Burada olacağım.” Rooney yukarı doğru nefesini verdiğinde kâkülleri havalandı.

“Dolaşmaya çıkacak mısın?” diye sordu Dave bir şeyler yazarken.

“Ah. Hava fazla soğuk,” diye cevap verdim, yakınlardaki ofis malzemelerine göz gezdirirken. Yeniden bana dönmeden önce, floresan ışığının altında Rooney’nin yüz hatlarını inceledim.

“Müzik listesi için mi burada kalıyorsun?” diye sordu Rooney. Yukarıdaki hoparlörlerden *Since U Been Gone*⁷ çalıyordu.

Bu yorumu beni hazırlıksız yakaladı. “Aslında bu matbayı özellikle çalınan müziklerden dolayı seçtim,” diye uydurdum. Bir şekilde, onunla konuşurken, yapmak üzere olduğum sunum hakkında hissettiğim kaygı azalıyordu. “Ya buradaki ya da On Dördüncü Cadde’deki matbaa arasında bir seçim yapmam gerekiyordu. Ama onlar çoğunlukla 90’lar rock müziği çalışıyorlar. Ben daha çok 2000’li yılların başlarındaki pop müziğinden hoşlanan bir adamım.”

Bu yorumum onun kahkaha atmasına neden oldu. “Senin bir Kelly Clarkson hayranı olduğunu biliyordum. İsmin ne?”

7 *Since U Been Gone*, Amerikalı şarkıcı Kelly Clarkson tarafından 2000’li yılların başında yazılmış, pop-rock türünde şarkı. -ç.n.

diye sordu, âdeta *ben* bir tehdit olabilirmişim gibi beni inceledi.

Hemen cevap vermedim. "İıı..."

"Sana sosyal güvenlik numaranı sormuyorum, sadece ismini soruyorum," dedi bir kahkaha daha atarak, rahat tavırları beni yatıştırıyordu. "Ama doğum tarihini ve pasaport numaranı öğrenmem gerek."

Yüzümde bir gülümseme belirmediğini hissettim.

"Ben Jack," dedim bir an sonra. Yeni bir müşteri kapıyı açarak, içeri taze, soğuk havanın girmesine neden oldu. Paltomun fermuarını daha da yukarı çektim. "Güzel müzik listeleri, kötü ısıtma. Bir sonraki sefer için dikkate aldım."

"Ben Rooney," dedi, yanlış yerleştirilmiş bir bant rulosunu doğru kancaya takarken. "Daha çok kravat takan birine benziyorsun ama kravat burada bir işine yaramaz."

Elini çantasının içine soktu ve elle örülmüş yün bir atkı çıkardı. "Ördüğüm bu atkıyı al."

"Bunu senden alamam," dedim geriye doğru bir adım atarak. "Seni tanımıyorum bile."

Gözlerini kısıp bana baktı. "Bana güvenmiyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır."

"Doğru cevap," dedi. "Bunun garip olduğunu düşüneceksin ama al. Ciddiyim. Bugün havanın daha da soğuması bekleniyor." Dünyadaki en uzun atkı olabilecek şeyi yukarı kaldırdı.

"Neden bu kadar uzun?"

Rooney, ellerinin içinde kıvrılmış olan, muhtemelen üç metre boyundaki atkıya baktı ve kahkaha attı. "Bu benim *Kaderin Kırmızı İpi* atkım."

Başımı iki yana salladım.

"Bu, aşk ve evlilik tanrısı Yué Lao'nun iki insanı ayak bileklerinden kırmızı bir ipe bağladığı söylenen bir Çin efsanesi,"

dedi. “Sonrasında, yer, zaman ya da koşullar fark etmeksizin bu iki insanın kaderinde sevgili olmak yatıyor. Bu büyülü ip gerilebiliyor ya da dolaşabiliyor ama asla kopmuyor. Romantik, öyle değil mi?”

Söylediği kelimelerden herhangi birinin herhangi bir anıyı hatırlatıp hatırlatmadığını anlamak için bir an bekledim. Ebeveynlerimin bana bu efsaneyi öğrettiğini düşünmüyordum. Gōng Gong’un⁸ ip hakkında konuştuğu belirsiz bir anı şekillenmeye başladı ama netleşmedi.

Başımı ona doğru salladım. “Ve atkının da... uzun, kopmaz kırmızı ip olması mı gerekiyor?”

“Buna *sembolizm* deniliyor,” dedi şakacı bir şekilde. “Sadece, buna birkaç ilmek atmam gerek.”

Örgünün son ilmeklerine bir şey yaptı ve sonra yeniden yavaşça bana yaklaştı. Ben kaçmak üzere olan vahşi bir hayvan gibi olmama rağmen... O, atkıyı benim omuzlarıma dolarken, tamamen hareketsiz durdum. Yakınıma geldiğinde narenciye ve vanilya kokusu beni sarmaladı. Bu hem mest edici, hem de merak uyandırıcıydı.

Rooney kabarık atkıyı yedi ya da sekiz kere boynuma doladı. Yaptığı işi değerlendirmek için geriye doğru bir adım attı. Atkı, onun gibi kokuyordu.

“Kırmızı sana yakışıyor,” dedi gülümseyerek.

Atkının bir ucunu çekiştirdim ve nasıl hissettirdiğine baktım. “Bana dürüstçe söyle. Komik görünüyor muyum?”

Rooney nazikçe atkının bir ucunu benden aldı ve daha da aşağı çekti. Ellerini şişme montumun üzerinde, hissetmemi sağlayacak kadar bir baskı uygulayarak gezdirdi. Onun bana ne kadar yakın durduğunun fazlasıyla farkındaydım.

8 Çince. Gōng Gong: Büyükbaba. Saygı ifadesi olarak da kullanılır.

“Sanırım bu biraz uzun olmuş. Ama senin için yapılmış gibi görünüyor. İşte,” dedi atkının ucunu son bir kez çekiştirerek.

“Ne söyleyeceğimden tam olarak emin değilim. Gerçekten bunu bana vermek istiyor musun?”

Rooney gülümsedi. “Gerçekten istiyorum. Bunun benim gibi bir Kelly Clarkson hayranına gittiğini bilmek beni mutlu eder.”

“Tamam, pekâlâ, teşekkürler,” dedim.

Dave, arkadan bir kutuyu sürükleyerek getirdi ve tezgâhın üzerine koydu. Başıyla beni işaret ederek, “İyi haber!” dedi. “Baskıların hazır.”

Şimdiden mi? “Hızlı oldu.”

“Senin istediğin de bu değil miydi?” diye sordu bir bana bir Rooney’ye bakarak.

Rooney’nin sol yanağında açık kahverengi benler olduğunu fark ettim. Zihnimde bu benlerin arasında hayalî bir çizgi çektim, Büyükayı takımyıldızının minimal bir versiyonunu oluşturuyorlardı. Bu beni kendine çekiyordu.

Dave boğazını temizledi, bu ses dikkatimi dağıttı.

“Hayır. Evet. Bu harika. Teşekkürler,” dedim. Bir parçam, baskı makinesinin yeniden sıkışmasını diliyordu.

Rooney’ye veda etmek zorunda olduğum için hissettiğim şaşırtıcı hayal kırıklığının yanı sıra, yapacağım sunum için duyduğum gerginlik de geri dönmüştü.

“Bugün her şey bozuluyor,” dedi Dave, yüzünde özür dileyen bir ifadeyle. “POS makinemiz Wi-Fi internet bağlantısına bağlanmıyor. Korkarım nakit almak zorunda kalacağım.”

Cüzdanımdan birkaç yirmilik banknot çıkarıp Dave’e verdim ve iş yerinden geri ödemesini alabilmek için fatura istedim.

Kutuyu kollarımın arasına alıp, bir fosforlu kalem pake-tiyle oynayan Rooney'ye döndüm. "Tamamdır o zaman, hoşça kal."

"Yollarımızın yeniden kesişmesi dileğiyle," dedi gülümse-yerek.

Dizlerimi hafifçe bükerek başımla selam verdiğimde, kutu yavaşça karnıma çarptı. Bunlar bir araya geldiğinde, yaptığım hareket reverans yapıyormuşum gibi görünmüştü.

Rooney kahkaha attı.

Gerçekten mi, Jack? Bu da neydi? Çık. Git. Şimdi.

Dışarıda yağan kar tanelerinin boyutu büyümüş ama hızı azalmıştı. Kalbimin tam aksine... Kabarık kar taneleri havada süzülerek aşağı iniyordu. Ne kadar garip ve ilginç bir kadındı. Rooney'nin boynuma dolanmış olan atkısı beni soğuğa karşı koruyordu.

Bir adam boştaki elime, ta şehir dışındaki *Gray's Papaya* isimli bir yerin ve şehir merkezinin bayağı uzağındaki elektro-nik mağazasının el ilanlarını sıkıştırdı. Kâğıtları buruşturup cebime koydum ve bir parka doğru köşeyi döndüm. *Astrono-tun Karısı*⁹ filminden hatırladığım kemer, bir açık hava sergisi gibi görünen bir şey tarafından dikkatleri dağılmış gibi görü-nen kalabalığın üzerinde yükseliyordu.

Bu, tuhaf bir görüntüydü. Tam da kışın ortasında. Parlak kırmızı ince iplerden oluşmuş bir kördüğüm, âdeta düzenli bir kaos gibi parkın içinde gerilmişti. Yakından bakıldığında, si-cim hafifçe parlaktı. Bal mumu, ipi dış etmenlere karşı koru-yordu.

Broşürlerle dolu kutuyu diğer koluma aldım ve saatime baktım. Burada oyalanamazdım ama parkın içinden geçebi-lirdim.

9 *Astronotun Karısı (The Astronaut's Wife)*, 1999 yılı, ABD yapımı bilim kurgu filmi.

Bir yırtılma sesi beni ürküttü. Üzerinde boya lekeli ceket olan yaşlıca bir kadın, küçük bir eskiz defterinden sayfalar koparıp, bir çocuğa verdi. “Bu sonuncusu. Şanslısın, evlat. Üzerine bir şey yaz ve iplerin arasına koy,” dedi çocuğa. “Kader gerisini halledecek.”

Bunun üzerine istemsiz bir şekilde öksürdüm. Kadın yavaşça bana doğru geldi.

“Komik bir şey mi var?” diye sordu beni incelerken. “O atkıyı nereden buldun?”

Boynumun etrafına dolanmış olan ip yumağına baktım ve Rooney’yi düşündüm. Daha önce hiç bu kadar kısa bir süre içinde bu kadar çok gülümseyen bir kişiyle tanışmamıştım.

“Yardımsever bir yabancı,” dedim.

“Doğru,” dedi kuşkuyla beni süzerek.

Başımla enstalasyonu işaret ettim. “Bunu yapan sanatçı siz misiniz?”

“Ben sadece yardımsever bir yabancıyım. Sanatçı KİK ve ismini vermeden çalışıyor.”

Bu, tam olarak ismini vermek istemeyen birinin söyleyebileceği bir şeydi.

“Sana söyleyebileceğim tek şey şu,” dedi elini parkın geri kalanına doğru sallayarak, “bunun adı *Entangled*.”

“Kuantum dolanıklığında¹⁰ olduğu gibi mi?” diye sordum, artık hafifçe meraklanmıştım. Bu yeni bilgiyle, enstalasyonun geri kalanını gözden geçirdim. Bazı yerlerde, kordonların arasına sıkıştırılmış, beyaz eskiz defteri sayfaları vardı. “Anlıyorum... KİT?”

“KİK,” diye düzeltti kadın, sondaki *K* harfini uzatarak. “Kaburgadaki *K* gibi. Kırmızı İpli Kız.”

10 Kuantum dolanıklığı (*Ing.* Quantum entanglement), iki ayrı parçacığın, evrenin herhangi bir noktasından mesafe fark etmeksizin aynı şekilde davrandığı bir fizik olayı. -ç.n.

“Doğru. Tamam, KİK’in kâğıt parçalarının ya da zerrelerrinin ayrı kalmaya devam edip, yine de sicimin çeşitli kısımlarında birbirlerine bağlı kaldığını göstermeye çalıştığını görebiliyorum. Biri kâğıtlardan birini eline aldığında, birbirlerine karşı etkili oluyorlar ve birbirlerinden etkileniyorlar,” diye mantık yürüttüm. “Ama bir kâğıt alındığında, bundan hemen etkilenen bir ikizi bulunmuyor. Kusur burada.”

Kadın gözlerini devirdi. “İşte, burada kader devreye giriyor.”

“Ve işte, burayı anlamıyorum,” dedim. “Kırmızının kuantum dolanıklığı ya da sizin dediğiniz gibi kaderle ne alakası var?”

Yüz ifadesi değişmedi. “Bu senin gördüğün ilk KİK çalışması olmalı. Tebrikler. Kabarcığın resmî olarak patladı. Daha ayrıntılı olarak söylemek gerekirse bu, Kaderin Kırmızı İpi’yle ilgili.”

“Ciddi misiniz?” diye sordum. Rooney de kısa süre önce buraya gelmiş ve bunu öğrenmiş olmalıydı.

Beni tepeden tırnağa süzdü. “Siz takım elbiseliler her zaman beni eğlendiriyorsunuz.”

“Oldu o zaman,” dedim ağzımın içinden, saatime bakıp zamanı kontrol ederken.

“Bana zaman ayıramayacak kadar meşgul müsün? Gitmeden önce spontane bir şey yap ve bunu bir dene. Kâğıda bir şey yaz. Kâğıdı iplerin arasına koy. İlk seferini hiçbir zaman unutmayacaksın.”

“Affedersiniz?” Kendimi âdeta kırmızı ağlardan oluşan alternatif bir gerçekliğe girmiş gibi hissediyordum. New York’taki herkes bu kadar otoriter miydi? Önce Rooney. Şimdi de bu kadın.

“Sen de katıl. Bu senin için iyi olacak,” dedi. “Elimde daha fazla not kâğıdı kalmadı ama üzerinde hukuki bir not defterin

ya da onun gibi bir şey olduğuna eminim. Siz takım elbiselilerin her zaman olur.”

“Ah.” Kutunun açısını değiştirerek, elimi göğsümün ve karnımın üzerinde gezdirdim. Bu, kadını tatmin etmek için gösterdiğim öylesine bir çabaydı. Paltomun cebindeki el ilanlarını hissettim. “Sanırım yanımda öyle bir şey var?”

“Bana soruyor musun, yoksa bana söylüyor musun? Ne yapman gerekiyorsa onu yap,” dedi kadın, artık sayfaları bitmiş eskiz defterini kolunun altına alıp, gitmek için arkasını dönerken. Bu enstalasyondan daha fazla insana bahsetmek için ilerledi. Eğer bunu yapan sanatçı o değilse, o hâlde neden bununla ilgili bu kadar çok şey biliyordu? Çok akıllı olduğunu, herkesi kandırdığını düşünüyordu. Kendisi ve çalışması, ardında bir etki bırakıyordu, bu konuda hakkını veriyordum.

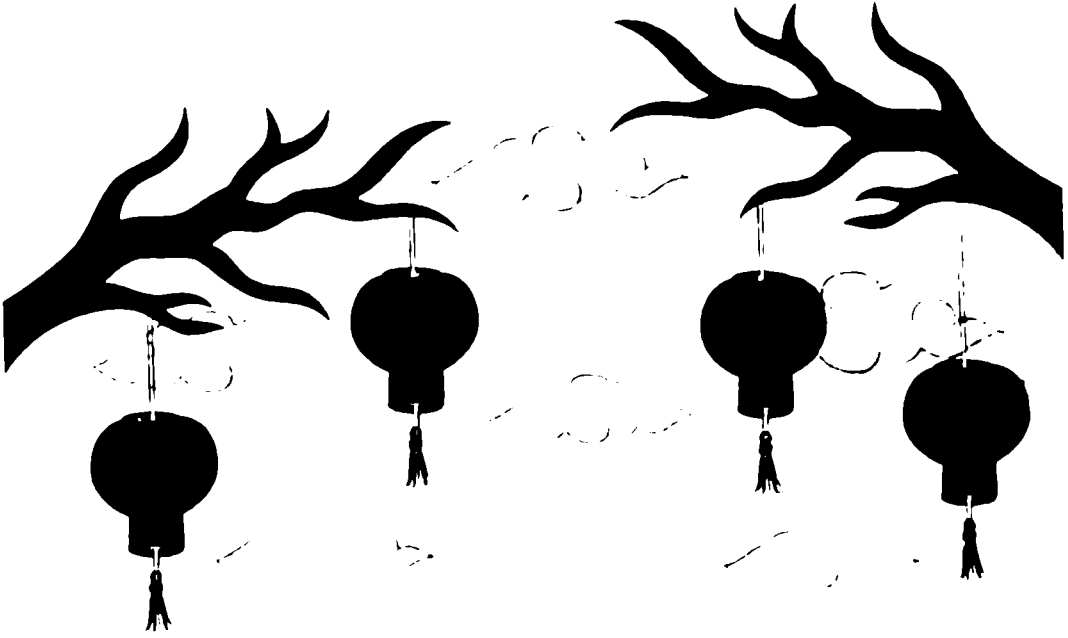
Kazağımın yakasına tutturduğum tükenmez kalem almak için atkımanın altına uzandım. Gray’s Papaya’nın özel sosisli sarı sandviçlerini gösteren el ilanının arkasına baktım. Gizemli kırmızı et karışımının üzerine karalama yapılmış gibi hardal sıkılmıştı.

Kader, evrenin sosisli sandviçidir, yazmaya karar verdim. Belki de katılabileceğim özel bir kuantum dolanıklığı komitesi vardı. İlgi alanlarımla daha uyumlu olan bir şey.

Kırmızı iplerden birini nazikçe çektim ve el ilanımı içine sıkıştırdım. Sarı el ilanı, kırmızı iplerin içinde öne çıkıyordu.

Omuz silkerek, çok fazla düşünmeden en yakındaki kâğıt parçasına uzandım. Kâğıdı ipin içinden çıkardım. Elle yazılmış kelimeler, âdeta acele içinde yazılmış gibi kıvrımlı ve kırmızıydı. Üst kısmına *boşluk* yazılmış olan kâğıdı cüzdanımın içine koydum.

Artık gerçekten konferansa gitme zamanı gelmişti. Üst düzey çalışanlara, o terfiyi aslında kimin alması gerektiğini göstermenin zamanı gelmişti.

Üçüncü Bölüm : ROONEY

Yirmi beş dakika sonra, yeni basılmış Kader Notlarımla kulumun yanındaydım.

Annemi hiç yaprağı kalmamış eskiz defteriyle buldum.

“Bu bebekleri görelim,” dedim şarkı söyler gibi kutunun kapağını açarken. Annem kahkaha atınca yüzüm düştü.

“Gördüğüm kadarıyla tamamen farklı bir yöne gitmişsin,” dedi üzerinde Mars’ın yüksek çözünürlükte bir fotoğrafı olan broşürü kaldırarak. “Bilim alanında daha fazla şey öğrenmeye mi çalışıyorsun?”

Broşürleri hızla elimde çevirdim ve kaşlarımı çattım. “Dave bunları başka bir müşterininkiyle karıştırmış olmalı. Gerçekten güzel yapılmışlar. Bunların ziyan olmasını hiç istemem.”

Annem yakın gözlüklerini taktı ve parlak kâğıdı kaldırıp yüzünün önünde tuttu. “Mars’ta buz mu var? Kim bilebilirdi ki.”

“Meşguldü.” Bu noktada sadece kendi kendime konuşuyordum. Annem kendini, bu Mars görevi her neyse ona fazlasıyla kaptırmıştı. “Bu mükemmel bir şey, öyle değil mi? Kaderin bu karışıklığı, bu enstalasyon için bana fazladan bir doz bilim veriyor.”

Annem bakışlarını broşürden kaldırıp bana baktı ve omuz silkti. “Pekâlâ, artık geri dönecek zaman yok. Eskiz defterimin sayfaları bitti.”

“Tamam. Evet. Güzel. Tamamen iyi durumdayız. Bu aslında kılık değiştirmiş bir nimet! Dürüst olmak gerekirse, keşke bunu düşünmüş olsaydım,” dedim. Talia’nın yerini buldum ve ben saklanırken, yeni Kader Notlarını dağıtmasını işaret ettim. Annemle birlikte dolambaçlı ip güzergâhı boyunca yürüyüp, görmeyi tercih ettiğimden daha fazla gerilmiş kırmızı iplerin olduğu bir yere geldik.

“Ben yokken nasıl gitti? Bazı beyaz kâğıtlar görüyorum ama beklediğim kadar çok değiller,” diye fısıldadım, alnımı o kadar fazla kırıştırmıştım ki kaşlarımın uçlarını görebiliyordum.

“Kendini yeni izleyicilere açıyorsun, o kadarını söyleyebilirim,” dedi anlaşılmasa bir şekilde.

Gözüme parlak, yeşil bir sakız kâğıdı takıldı. “Ah, hayır. Artık resmî hâle geldi. Dünyanın en güzel çöp ağını yarattım.” Sakız kâğıdını iplerin arasından çıkardım. Arkasına yazılmış herhangi bir kelime olmadığını teyit ettikten sonra kâğıdı başparmağım ile işaret parmağım arasında buruşturdum.

“Bir yerlerde bir sakız da kendisini aynı bu şekilde hissediyor,” diye şaka yaptı annem.

Derin bir nefes alıp verdim.

“Şu anda burada olmamalısın,” diye ekledi annem. “Bu, sen devamlı olarak izlemeden, kendi başına var olmak zorunda. Sanat bu, bebeğim. Onu yarattığın zaman, dünyaya vermiş olursun. Artık sana ait değildir.”

Aniden bir kamyon yüksek ve tiz bir ses çıkararak Washington Kemerî’nin diğer tarafında durdu. Üzerlerinde parlak sarı inşaat yelekleri ve ellerinde makaslar olan altı adam,

enstalasyonuma doğru ilerliyordu. Biri hızla *Entangled*'a doğru ilerledi ve elindeki makası sanki bir ipi kesecekmiş gibi açtı.

Kollarımı havada sallayarak onlara doğru koştum. “Durun!” diye bağırdım.

Adam duraksadı, önce bana sonra patronuna baktı.

“Ne yapıyorsunuz? Neler oluyor?” diye sordum adamlara, ardımdan koşup gelen anneme ve Talia'ya bakarak.

“Sanatçı sen misin?” diye sordu, başında baret ve elinde pano olan bir adam. Yeleğinin üzerindeki etikette isminin *Bill* olduğu yazıyordu.

“Ben... sanatçı için çalışıyorum. Ben onun asistanıyım,” diye yalan söyledim. “Tüm hafta boyunca buradaydık. Açılış törenine gerek yok.”

“Tören mi? Biz tören için gelmedik,” dedi Bill. “Bunlar, buradaki işi sonlandırmak için.”

“Dur! Bill, bunu konuşarak halledelim,” dedim panikleterek. “Bu, Kırmızı İpli Kız için çok önemli bir an. Bunun için gerçekten çok çalıştı. İnsanlar henüz *Entangled*'i tam olarak kavrayamadılar.”

“Tamam, şu Kırmızı İpli Her Neyse, ona gerçekten üzgün olduğumuzu söyle ama durmamız imkânsız. Belediye bize burayı kapatmamızı söyledi,” dedi Bill.

Talia ellerini kaldırdı. “Neden? Bundan sonraki birkaç ay için gerekli izinlerimiz var. Bunu yapamazsınız.”

“Bir kadın harika bir şey yapar ve sonra ortaya onu yıkmak zorunda olan bir adam çıkar,” diye homurdandı annem. “Harcadığımız zaman ve malzemelerin bedeli için bize geri ödeme yapsanız iyi olur.”

Bill omuz silkti. “Elim kolum bağlı. Bu, üstten gelen bir emir. İnsanların iplerin üzerinde hamak üzerinde yatar gibi yattığı, üzerinde kıyafetlerini kuruttukları ve bunu bir çöp ağı gibi kullandıklarına dair şikâyetler aldık. Oradaki kısımdan

garip bir koku geliyor, bu kesinlikle güvercinler için faydalı bir şey değil.”

Başımı iki yana salladım. “Bekleyin. Yani bu adam gerçekten bunu kesmek mi üzere? Bu bir sanat!”

Bill, elinde makas olan adamı durdurmak için ellerini kaldırdı. “Eğer yaptığınız şey, kamuya zararlı bir durum ya da bir sağlık tehdidi hâline gelirse, izinler iptal edilebilir. Burada açıkça ikisi de geçerli. Çevre gönüllüleri, kırmızı ip ve parktaki çöpler için beni arıyorlar. Tek bildiğim, karlar eridiğinde su kirlenecek diye endişeleniyorlar. Aynı zamanda benim gözetimim altındayken, güvercinlerin, sincapların ya da Tanrı korusun... insanların çürümüş yemek artıklarını yemelerine ve hastalanmalarına izin veremem. Bu şekilde bırakamam.”

Başımın dönmeye başladığını hissediyordum. “Neden çöp atanları değil de bizi cezalandırıyorsunuz? Bu enstalasyon açık bir şekilde bir şeylerin atılması için yapılmadı. Gidip *onlara* bunu yapmamalarını söyleyin!”

Bill’in yüzünde hafifçe özür diler gibi görünen bir ifade belirdi. “Üzgünüm, hanımefendi.” Parmaklarını makas keser gibi hareket ettirerek, ekibine hayallerimi yok etmelerini işaret etti.

Makasın sadece birkaç hareketiyle, tüm enstalasyon çökecekti. *Entangled*’a ilk kesik atılırken dehşete düşmüş bir şekilde izledik. Boğazımdaki yumru yutkunmamı zorlaştırıyordu. Burada, herkesin önünde bu şekilde ağlamak istemiyordum, bu yüzden de derin nefesler alarak gözyaşlarımı tutmaya çalıştım.

Bu gaddarlığa bakamıyordum. Zorla gözlerimi sımsıkı kapattım ve kendi kendime, şarkının sözlerini en sevdiğim şeylere göre değiştirerek *My Favorite Things*¹¹ şarkısını mırıldanmaya başladım. Ama hayal ettiğim şey, temiz kar tanelerinin yere düşmesi, maça aromalı dondurma ya da üzerlerine minik,

11 *My Favorite Things* (En Sevdiğim Şeyler), 1959 yılında, Rodgers ve Hammerstein tarafından yazılan *The Sound of Music* müzikalinde yer alan bir şarkı. -ç.n.

örülmüş hırkalar giydirilmiş kedi yavruları değildi. Tüm bunlar yerine, zihnimde canlanan... Jack'in yüzüydü. Alt dudaklarını ve hemen altındaki bir santimetre uzunluğundaki, hilal şeklindeki soluk yara izini net bir şekilde görebiliyordum. Kalp atışlarım yavaşladı, onun hayalimdeki varlığı beni hafifçe sakinleştiriyordu.

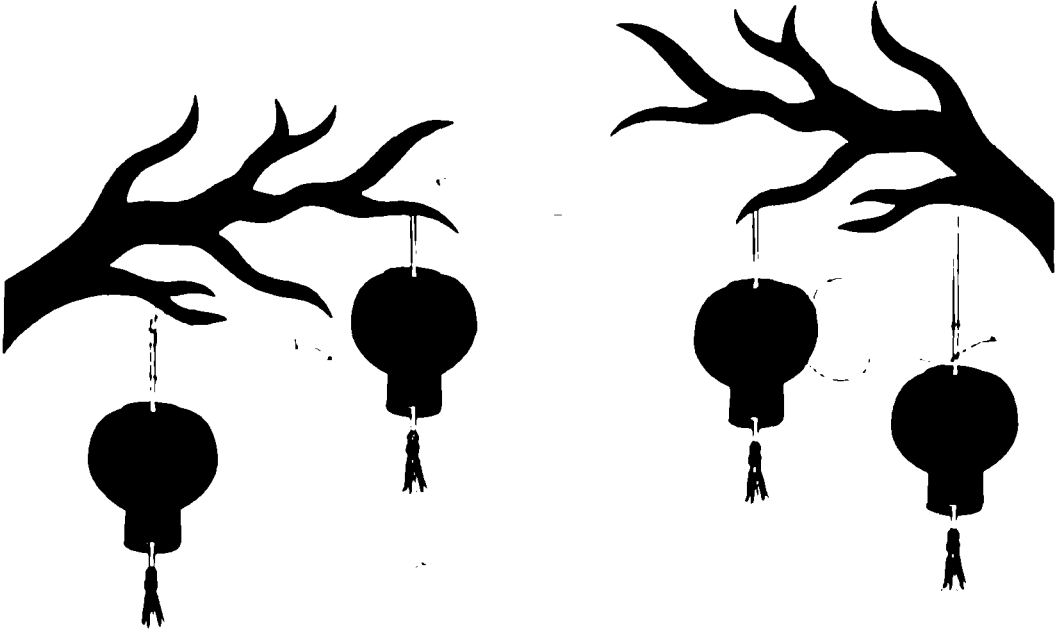
"Eğer sanatçılık işe yaramazsa, atık yönetimi konusunda bir geleceğin var," dedi annem sırtımı tıptırlayarak. Moralimi düzeltmeye çalıştığını biliyordum ama bir faydası olmuyordu. Tutunabileceğim sabit bir şey olarak, Jack'in yüzünü sağlam bir şekilde zihnimde tutuyordum.

İpler düşüp üst üste yığılırken, henüz kendim için bir Kader Notu yazmadığımı fark ettim. Bu, enstalasyonumun bir noktada gerçekten var olduğunu hatırlatacak bir şey olabilirdi.

Henüz çok geç olmadan en yakındaki nota doğru uzandım. İp gevşemişti, notlar -ve tüm çöpler- iplerle birlikte düşüyordu.

Elimdeki kâğıdın cilalı ve kırıksıklarla dolu olduğunu hissediyordum. Kâğıdın arkasındaki, enstalasyonumu ciddiye almayan birinin yazdığı kelimeleri okudum. Kâğıdı çantamın içine koydum ve gurur kaynağıma son kez baktım.

Ben de önümdeki yıkıntıyla aynı kadere maruz kalmıştım. Elveda, Washington Square Park.

Dördüncü Bölüm: ROONEY

Ben geldiğimde Fener Festivali partisi en canlı durumundaydı. Asansördeyken Talia'ya yukarı çıktığımı haber vermek için bir mesaj attım. Elinde bir kadeh Cabernet¹² ile beni karşılamak için kapıya doğru koştu. “Yine de gelebilmiş olmana sevindim.”

Yüzüme mutlu bir ifade yerleştirdim. “Tabi ki geldim. Bu, Fener Festivali. Ay Yeni Yılı'na çok iyi bir giriş yapmadık ama henüz iki hafta daha var. Bu yıldan kalan hâlâ çok fazla zaman var.”

Ev sahibinin nazıkçe restore ettiği Üst Batı Yakası apartman dairesi, anneminkinin iki katı büyüklükteydi. Verdikleri partilerin bu kadar iyi şöhretinin olması şaşırtıcı değildi. Güzel bir şekilde tasarlanmış alan, her bir köşesine kadar misafirlerle doluydu, görünüşe göre hepimiz iş arkadaşlarımızın arkadaşlarının arkadaşları olmamıza rağmen, herkes birbirini tanıyor-muş gibi sohbet ediyordu.

Apartman dairesi, tavandan aşağı asılmış ışık dizileri, kırmızı lamba karpuzları ve altın rengi parti kâğıdı şeritleriyle parlıyordu. Oturma odasında insanlar şaraplarını yudumluyor,

12 Cabernet, Bordeaux cinsi en iyi kalite kırmızı şarap.

gömme kitap raflarının önünde birlikte vakit geçiriyor ve pikapta çalan şarkıları değiştiriyorlardı. Ev sahibinin sanat tercihlerini incelerken, tavus kuşu mavisini duvarlara yakın durdum.

Üzerine bir çam ağacı ve renkli bulutlar resmedilmiş, mineli, armut şekilli bir vazoya hayranlıkla bakıyordum. “Bu, 1700’lerdeki Yongzheng döneminden bir parça,” dedi Talia vazoya bakarak. “Muhtemelen altı sıfırlı bir tutar değerindedir.”

Söylediği tutarı duyunca gözlerim yuvalarından fırladı. “Çok güzelmiş. Sanatın zamanın sınavına karşı böyle dayanması hayret verici.” Kaşlarımı çattım. “Bu hassas vazanın birkaç yüzyıl dayanmasına rağmen, benim enstalasyonumun bir hafta bile dayanamaması ne anlama geliyor?”

Talia kollarını omuzlarıma dolamadan önce şarabından bir yudum aldı. “Bu lanet olası şehir...”

Kendimi tamamen yenilmiş hissederek, onun omzuna yaslandım.

“Evcil hayvan portrelerin hâlâ satılıyor,” dedi Talia hafifçe gülümseyerek. “Bazı sanatçıların eserlerinin yerini değiştirip, bundan sonra her ne yapmak istiyorsan onun için yer açabilirim.”

Umutsuz bir şekilde omuz silktim. “Bugün *Entangled, Untangled*¹³ hâline geldi. Bundan sonra ne olacak, bilmiyorum.”

“Halledeceğiz,” dedi Talia, onun gibi bir *en yakın arkadaşın* söyleyeceği gibi.

Kollarımı kavuşturarak kambur bir şekilde durdum. “Bunu söylemek zorunda değilsin.”

“Gerçekten değilim. Hadi, bir fenerin yanında dilek tutalım,” dedi Talia, beni oturma odasının içinde yönlendirirken.

13 *Ing. Untangled: Karmaşık olmayan, dolaşmamış.*

Diğer misafirler dışarı çıkarken palto askısından şapkalarını ve atkılarını alıp ön kapıya doğru ilerliyorlardı. Herkes bana bakıyor, beni yargılıyor gibi geliyordu. Sonra, onların benim kim olduğumu ya da ne yaptığımı bilmediklerini hatırladım. Onlar için görünmez bile olabilirdim.

İç geçirdim. “Dilek dilemek için mükemmel bir gece. Bugünle ilgili bir şey düşünmeyeceğim, bugünle ilgili bir şey konuşmayacağım,” dedim berbat bir şekilde neşeli bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak. Bir yandan da parmağıma kısa bir kırmızı ipi dolayıp, döndürüp açıyordum.

Binanın çatı katı, sonradan düşünülen bir şey değildi. Metal kap içindeki dekoratif küçük mumların ışıkları metal bar masalarının üzerinde titreşirken, her boyuttaki küreler etrafa yumuşak beyaz bir ışık yayıyordu. Kırmızı ve krem renkli kâğıt fenerler uzun banklar üzerinde sıralar hâlinde duruyordu. Partiye gelen misafirler paltolarını bedenlerine daha sıkıca sararken bu kâğıt fenerlerin etrafında toplanıyordu. Burada, apartman dairesinin içindeki insanların sayısı iki kat fazla gibi görünüyordu.

Ay Yeni Yılı iki hafta önceydi ve bu gece kutlamaların son günüydü. Yıldızsız gökyüzünde, bulutların arasında, Fener Festivali için önemli olan dolunayı gördüm. Gri-mor gökyüzünde hafifçe görünen ayın parlaklığı gece ilerlerken hızla artıyordu.

“Herkes yetecek kadar fenerimiz yok. Zaten mevcut fenerler de en az iki kişinin taşıması gerekecek kadar hantal, bu yüzden eşleşeceğiz,” diye duyurdu ev sahibi olduğunu düşündüğüm biri. “Tercihen tanımadığınız biriyle. Yeni bağlantılar kurun!”

Misafirler doğal olarak çiftler hâlinde ya da partiye geldikleri birileriyle eşleşmişken, bir adam rastgele insanları eşleştirmeyi kendine görev edinmişti. Birkaç kişiyi davet etmiş olan

Talia, müşterilerinden birini gördü ve ona merhaba demek için iki dakikalığına beni yalnız bıraktı.

“Ah, sen!” dedi kendi kendisini organizatör ilan etmiş olan kişi, çatı katının girişinden içeri giren uzun boylu bir adama. “Tam zamanında geldin. Siz ikiniz eşleştiniz.” İkimizden bahsediyordu. Daha biz itiraz edemeden elimize bir fener tutuşturdu.

Adam bana doğru gelip bir kürenin ışığına doğru adım attığında, ilk önce dudağındaki yarayı fark ettim. Bakışlarım dudaklarından burnuna, sonra da kahverengi gözlerine gittiğinde, garip bir tür dejavu etkisi altında kaldım.

“Jack,” kelimesi dudaklarımdan döküldü. Bu adam, Kaderin Kırmızı İpi atkımı boynuna dolamıştı. Matbaadaki adam olduğundan emindim. Ve o da beni gördüğüne benimle eşit derecede şaşırılmış görünüyordu.

“Rooney.” Beni tanıyıp yüzümü inceledi. Neredeyse sekiz buçuk milyon insanın olduğu New York’ta, bir günde iki kere.

“Burada ne yapıyorsun? Kim beni dava etmiş? Ceza mı alacağım?” Bir dizi soruyu dramatik bir şekilde sordum ama gerçekten cevap istiyordum. Bu adam kimdi ve burada ne işi vardı?

Jack’in ağzından kıkırdama sanılabilecek bir homurtu çıktı. “Aslında hayır. Ben bir alacak tahsildarıyım. Ödemelelerini geciktirmişsin.”

Bunun bir şaka olduğunu umdum. Günün getirdiği yükün bir kısmının eriyip gittiğini hissederek gülümsedim.

Bakışlarımı yüzünde gezdirdim. Şaşırtıcı bir şekilde, onu yeniden gördüğüm için rahatlamıştım. “Gerçekten de alacak tahsildarına benzeyen bir yüzün var.”

“Yani, bu nasıl anlaşılıyor?” diye sordu.

“Herkes, âdeta onlar bir borçmuş gibi bakıyorsun,” dedim, yüz özelliklerini yorumlayarak. Şüphe yok ki Jack yakışıklıydı.

Kahverengi saçları mükemmel bir biçimdeydi ve oval yüzünü çevreliyordu.

“Bir dakika, neden buradasın?” diye sordum, onu hayranlıkla izlememi yarıda keserek.

Elini yüzünün üzerinden geçirdi. “Olmamalıydım. İş arkadaşım uğrayabileceğimi söyledi. Belli ki... karısının bir arkadaşının kuzeninin eşi, ev sahibinin tasarımcısıyla birlikte çalışıyormuş. İşle ilgili bir organizasyonda unuttuğum defterim ondaymış.”

Anlayışla başımı salladım. “Ben de benzer bir nedenden dolayı buradayım. Arkadaşımın arkadaşının kocasının iş arkadaşının kedisi, ev sahibinin kedisiyle çiftleşecekmiş. Ya da öyle bir şey. Burada sadece bir kişiyi tanıyorum. Tamam, artık iki kişiyi.”

“Seninle aynı durumdayım,” dedi Jack. Bir an için gözlerinin kenarları, gülümseme olarak nitelendirilecek bir şekilde kırıştı. Bu bana yetebilirdi. Ama sonra daha da iyi bir şey oldu. Gerçekten gülümsedi. Çok kısa sürdü, çenesi hızlıca normal hâline geri döndü. Gülümsemesi, zor kazanılan bir şey gibi görünüyordu. Bu yüzden bu anıyı hafızama kazıdım ve bir *kazanç* olarak koruma altına aldım.

Feneri yana doğru eğdim, kalemimi bulana kadar çantamı karıştırdım. “Dileklerimizi yazalım mı? Ben kendiminkini yazacağım. Sonra sen de kendininkini yazarsın.”

Jack bana doğru döndü. “Ah, tamam,” dedi etrafa bakınarak. Saçları rüzgârla havalanıyor, otuzlu yaşlarının başında olması gerekmesine rağmen, daha genç görünmesini sağlıyordu. “Burada kalmayı planlamıyorum.”

“Bu, Fener Festivali... Sen de katılım sağlamadan buradan gitmene izin vermiyorum,” dedim. Kâğıt fenerin üzerine nazikçe yazarken bir delik açmamaya özen gösterdim.

Tereddüt etti. “Tamam. Ama sonra gitmem gerek. Uzun bir gün oldu.”

“İkimiz için de öyle,” diye mırıldandım. Yazdığım cümlelerin yarısında kalemimi kaldırdım, benim ördüğüm ve hâlâ üzerinde olan atkıyı başımla işaret ettim. “Umarım seni sıcak tutmuştur.”

“Bugün zatürre olmadım,” dedi parmaklarıyla yün ipliklerle oynayarak. “Geri almak istiyor musun? Los Angeles’ta buna ihtiyacım olmayacak. Zaten senin kırmızı paltona daha çok yakışır.”

Onun atkıyı boynundan çıkarmasına engel olmak için ellerimi kaldırdım. “Lütfen, sende kalsın. Zaten birine verilmesi gerekiyordu.”

“Tamam, tekrar teşekkürler. Sen bir öğretmen misin yoksa bir editör mü?” diye sordu başıyla elimdeki kalemi işaret ederek. “Tanıdığım hiç kimse kırmızı tükenmez kalemle yazmıyor.”

“Muhtemelen ben de yazmamalıyım,” dedim suçlu bir şekilde. “Çin kültüründe, insanların ismini kırmızı mürekkeple yazmak kötü şans getirir. Bu onlara idam cezası vermek gibi bir şeydir. Bu kalemle *sadece* insanların ismini yazmamın nedeni de bu. Aklında herhangi biri var mı?” Benim aklıma Bill geldi.

Jack’in gözleri açıldı.

“Şaka yapıyorum,” dedim nefes vererek. Gerçekten garip bir gün olmuştu. “Pó Po’m¹⁴ bir öğretmendi. Öğrencilerin sınav kâğıtlarını, yaptıkları hatanın farkına vardıklarından emin olmak için kırmızı kalemle işaretlerdi.”

“Gaddarca,” diye homurdandı.

“Değil mi?” Kırmızı tükenmez kalemi yatay bir şekilde tuttum, bakışlarım kapağından ucuna doğru kaydı. “Bu, onun

14 Çince. Pó Po: Anneanne.

Disiplin Kalemlerinden biriydi. Çocukken buna böyle derdim. Bazen boyayla parmak baskısı yaptığım kâğıtlara, yorumlarıyla not verirdi ve bunu her zaman kırmızı kalemle yapardı. Bu yüzden, şeker dağıtır gibi dağıttığı *Başarısız!* notlarını etkisiz hâle getirmek için artık ben de bu kalemi kullanıyorum.”

“Senin parmak baskılarına not mu veriyordu?” diye sordu Jack sesinde bir şaşkınlıkla.

“Ben, ulaşabileceğim en iyi yere gelmemi istemişti diye düşünmek istiyorum.” Bu düşünce, annemi ve onun ne kadar çok çalıştığını düşünmeme neden oldu. Onun da Pó Po’nun eleştirilerinin ağırlığını hissettiğinden emindim.

Nefes verdiğimde, önümde bir bulut oluştu. “Bu kalemin anlamını değiştirdim ve iyi bir şey için kullanıyorum.”

Jack etkilenmiş gibi görünüyordu. “Kötü bir şeyi alıp iyiye çevirebilen biri gibi görünüyorsun.”

Söylediği kelimeler, bu kötü günün üzerine gelen tatlı bir ilave gibiydi.

Jack etrafımıza baktı. “Yollarımızın yeniden kesişmesi olağan dışı bir şey.”

“Belki de o organizasyonda ardında bir şey bırakman güzel bir şeydir,” diye akıl yürüttüm.

“Ben böyle şeyler yapmam,” dedi.

Kalemin arka ucunu avucumun içine vurdum. “Bir şeyleri unutmayı mı yoksa organizasyonlara gitmeyi mi?”

Sırıttı. “İkisini de. Şimdi zaten not defterim yok. Bak ne diyeceğim, gerçekten bu konuda konuşmak istemiyorum,” dedi saatine bakarken. “Gitmem gerek.”

Jack’e kalemimi uzattım. “Dileğini yazmadan olmaz.”

Jack eliyle ceketini yokladı, eliyle bir şey arıyordu. “Üzerimde her zaman bir tükenmez kalem olur. Onu da arkamda bırakmış olmalıyım,” dedi iç geçirerek.

“Benim ismim dışında herhangi bir şey yaz,” diye talimat verdim.

“Tamam. İşte, benim dileğim,” diye mırıldandı bana bakarak.

Söylediği kelimeler beni hazırlıksız yakaladı. Onun dalga geçtiğini düşünmeme rağmen, göğsümde bir sıcaklık yükseliyordu. Fenerin yan tarafına, *Benim ismim dışında herhangi bir şey*, yazarken sessiz kaldım.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. “Dileklerinden bu kadar kolay vazgeçiyorsun, öyle mi?”

“Bugün için bütün dileklerim bitti,” dedi, dudaklarının kenarları yukarı kalkarken.

“O zaman bunu serbest bırakalım. Sen diğer tarafından tut.”

“Aslında bunu serbest bırakmıyoruz,” dedi Jack kesin bir şekilde.

“Bunu başka ne yapabiliriz ki? Gelenek böyle.” Üstümüzde parlayan fenerler gecenin içinde süzülüyor, kâğıttan yıldızlar New York’un ufuk çizgisinin üzerine doğru yükseliyordu. Bu gece, New York sakinleri geçici takımyıldızlara şahit olacaklardı.

Jack ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Bu yasal bir şey mi? Tutuklanırsınız. Önce fırlatma izni alınması gerekmiyor mu?”

“*Fırlatma izni* mi?” diye tekrarladım gülerek. “Bu, o şekilde olmuyor. Ama eğer fenerlerimiz bir karakolun üzerine düşerse, o zaman kesinlikle mahvolduk demektir. Bu şeyin her yerinde parmak izlerimiz var. El yazılarımızdan kimliğimizi belirlemek için adli tıp uzmanlarını bile çağırabilirler. Ve eğer ilk önce beni bulurlarsa, dokunulmazlık için senin adını vereceğim. Elbette, bu fener alev almazsa.”

“Az önce ağzından *alev* kelimesinin çıktığını duymadım,” dedi Jack, ben yakıt pilini kıvrırarak fenerin altına koyarken. “Bunun yasaklanması lazım. Kontrol eden herhangi biri oldu mu?”

“Kahrolsun bu şehir. Umarım biz her şeyi yakıp yıkarız,” diye mırıldandım.

“Ne kahrolsun?” diye sordu Jack, hafifçe korkmuş bir şekilde.

Kaşlarımı kaldırdım. “Hiçbir şey. Uzun bir gün oldu.”

Çatı katında bulunduğumuz köşede toplaşmıştık, rüzgâr saçlarımı savuruyordu. Elimle kâküllerimi arkaya ittim.

“Bunu yakarken alevin kâğıda değmemesine dikkat etmemiz gerek.” Dışarıdaki her bir masanın üzerinde bir kibrit kutusu vardı, bizimkini alıp bir kibrit yaktım.

“*Biz* dediğini fark ettim. Ben bunun bir parçası olamam. Ya da buna şahit bile olamam.” Ben yakıt hücrelerini yakarken Jack başını diğer yana çevirdi ve eliyle gözlerini kapattı.

“Neden? Sen bir itfaiyeci misin?” diye sordum.

“Değilim,” dedi benden uzağa doğru, elleriyle gözlerini kapatmaya devam ederek.

“Şartlı tahliye edilmiş eski bir kundakçı mı?” diye ekledim dramatik bir şekilde. Jack’in kıvrandığını izlerken çok fazla eğleniyordum. Bu, onun gördüğüm en hareketli hâliydi.

Jack en sonunda bana döndü ve doğruca gözlerimin içine baktı. Dudaklarını sıkış olmasına rağmen, gözlerinin ardında şakacı bir ifade vardı. “Hayır.”

“Endişelerini anlıyorum,” dedim rahatlatıcı bir şekilde. “Söylentilere göre partinin ev sahibi bunları yapmak için yerel bir sanatçıyla çalışmış. Bunlar doğada çözünür ve ateşe dayanıklı bile olabilirler. Yakıt bittiğinde, fener güvenli bir şekilde dünyaya geri dönüyor.”

Jack kaşlarını çatı. “Bu iddialar test edilmiş mi? Plan ne? Daha sonra şehirden bunları toplamamız mı gerekiyor?”

“Bunları şimdi test edeceğiz.” Kullandığım kibriti masanın üzerine bıraktım. “Plan şu: Az önce yakıt hücreğini ateşledim ve şimdi bunu tek başıma kaldıracam, ki tabi ki bunu yalnız yapmak çok daha tehlikeli.” Göz ucuyla Jack’e baktım.

Hareket etmedi.

“Senin dileğin artık kesinlikle gerçekleşmeyecek,” diye devam ettim, fenerin altında dönerek. “Sadece yardımcı olan insanların dilekleri kabul edilir.”

Ben feneri kollarımın arasında dengelemeye çalışırken, Jack inatçı bir şekilde izliyordu. Fenerin üzerine attığım küçük çentiğe bakıp nefesimi tuttum, onun yardım etmesi için dramatik olmaya çalışıyordum. Jack en sonunda pes etti ve bana doğru sallanan feneri yakaladı.

“Kötü bir etkin var,” dedi.

“Gerçekten o kadar kötü müyüm?”

Fenerin altında ellerimi dikkatle hareket ettirdim. Jack bana destek olmak için uzun kolunu fenerin altından, gerçekten el tutuştuğumuz noktaya kadar uzattı. Birbirimizi görebilmek için feneri biraz aşağı indirdik. Sarı ışıltının altında, yanaklarının hafifçe kızardığını görebiliyordum. Aynı şekilde ben de yanaklarımın ısındığını hissediyordum ve bunun nedeninin ortamımızdaki alev olmadığını biliyordum.

“Eğer bunu yapacaksak, doğru şekilde yapmalıyız,” dedi Jack. “Zihnimden hızlıca bir hesaplama yapabilirim. Bunu salıvermek için koordinatları ve düzgün açıyı bulabilirim. Tercihen karakoldan uzak bir yere doğru. Karakolun nerede olduğunu biliyor musun?” Beklentiyle bana baktı.

Kolumu şehir merkezine doğru salladığımda, fenerin dengesi bozuldu. “Oralarda bir yerde.”

Jack feneri tekrar dengeledi ve belirli bir açıyla yukarı baktı. “Rüzgâr batıya esiyor. Bu iyi. Bunu kendi yararımıza kullanalım. Feneri biraz daha yukarı kaldır. Hafifçe biraz daha bana doğru gel.” Ona doğru üç bebek adımı attım. “Feneri ırmağa, tüm binalardan ve insanlardan uzağa doğrultabiliriz.”

Jack, yukarı doğru baktı, tahminime göre zihninde birtakım hesaplamalar yapıyordu. Onun bu olayla bu kadar ilgilenmesini izlemek çok tatlıydı.

“Hesaba katmadığımız başka ne var?” diye sordu, fenerlerini salıveren diğer çiftlere bakarak. “Tamam, orada. Görüyor musun? Fenerleri doğruca başlarının üzerinden salıveriyorlar. Ama fenerin yeterince aşağıda ve belirli bir açıda kalması gerekiyor. Onlarınkiler zar zor bir buçuk kilometre gider.”

“Fener Savaşları. Çok hoş. Ne kazanacağız? Hayat boyu ücretsiz fener mi?” diye şaka yaptım.

Jack başını iki yana salladı ama bu hareketi benim için yapmamıştı. “Şimdi, sadece şu insanlara bir bak,” dedi ağzının içinden, bana doğru biraz daha eğilerek. Ondan yayılan hafif bir karanfil kokusu aldım, bunu topraksı bir meşe kokusu izledi. Yoksa sedir miydi? Ormansı bir şeydi. Sadece kokusu bile beni ısıtmıştı.

“Fenerleri binanın kenarından çok fazla zor kullanarak itiyorlar,” diye devam etti. “Bu kadar sallamak, feneri yörüngesinin dışına çıkarır.”

“Feneri salıvermenin büyüsunü fazla analiz etmeye gerek yok. Ellerimizden gittiği anda, artık onu kontrol edemeyiz.”

Jack kaşlarını çattı. “Ateş yakıtlı *kâğıt* fenerimizi... kadere bırakmıyoruz. Ya da yazgıya. Ya da kontrol edemeyiz dediğin şey her neyse ona.”

“Fenerimiz gitmesi gereken yere gidecek. Endişelenme,” diye güven verdim.

“Tamam, kader konusunda endişelenmeyeceğim,” dedi Jack gizli bir alaycılıkla. Çok hafifti ama fark etmiştim. Genellikle sakın olan kayıtsızlığında bir delik. “Bunun yerine yakalanıp geceyi hapiste geçirmek konusunda endişelenmeme ne dersin?”

“Eğer bunu deneyimlersen, belki de bundan bu kadar çok korkmazsın.”

Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Bu, almayı memnuniyetle es geçeceğim bir ders olur.”

Birkaç dakika içinde fener kontrol edilemeyecek duruma geldi, içindeki sıcaklık bize artık yeryüzünde kalmak istemediğini gösteriyordu. Fenerimiz daha da yükselip, ellerimizi de kendisiyle birlikte yukarı kaldırıyordu.

Kollarımız başlarımızın üzerindeyken, alevin parlaklığında bakışlarımız birbirine kilitlendi. Koyu renk kirpiklerinin arasından, gözlerinde yine o gülümsemeyi gördüm.

Omuz silkti. “Üç kadar sayıp bırakabiliriz. Bir, iki...”

Aynı anda ikimiz de, “Üç...” diye fısıldadık ve feneri çivit mavisi gökyüzüne bıraktık. Fenerin özgür bir şekilde rotasını takip etmesini izlerken, konuşulmamış sınırları anlık olarak unutarak birbirimize çarptık.

Nefes nefese kalmıştım, Jack de öyle görünüyordu.

“Bu, nefes kesiciydi,” dedi, hafifçe kafası karışmış bir ifadeyle.

“Olumlu bir şekilde ısıtılı görünüyorsun,” dedim onun yüzündeki ciddi ifadeyi taklit ederek.

Kontrolsüz bir şekilde bir kahkaha attı. İlk kez onun kahkaha attığını duyuyordum. Kahkahasında beklenmedik bir sıcaklık, dış görünüşündeki soğukluğun altında çocuksu bir neşe vardı.

Dışarıda hava sıfır derecenin altındaydı ve yüzümü zar zor hissediyordum ama şimdiye kadar gördüğüm en parlak

dolunayın altında Jack'in kahkahasını duymak, bedenimin her yerini ısıttı. Ay, Hudson Nehri üzerinde bir sahne ışığı gibi parlarken, göğsümde bir karıncalanma hissettim. O, olabilir miydi...

"Rooney, tanışmanı istediğim biri var," diye seslendi Talia.

Talia dikkatimi çekmek için kollarını havada sallarken, kırmızı iple ilgili düşüncelerimden kopmak zorunda kaldım. Ona cevap vermeyi ertelemeyi düşündüm ama görmezden gelinemeyecek kadar hevesli görünüyordu.

"Hemen geri dönerim," dedim Jack'e. "Bir dakikaya görüşürüz?"

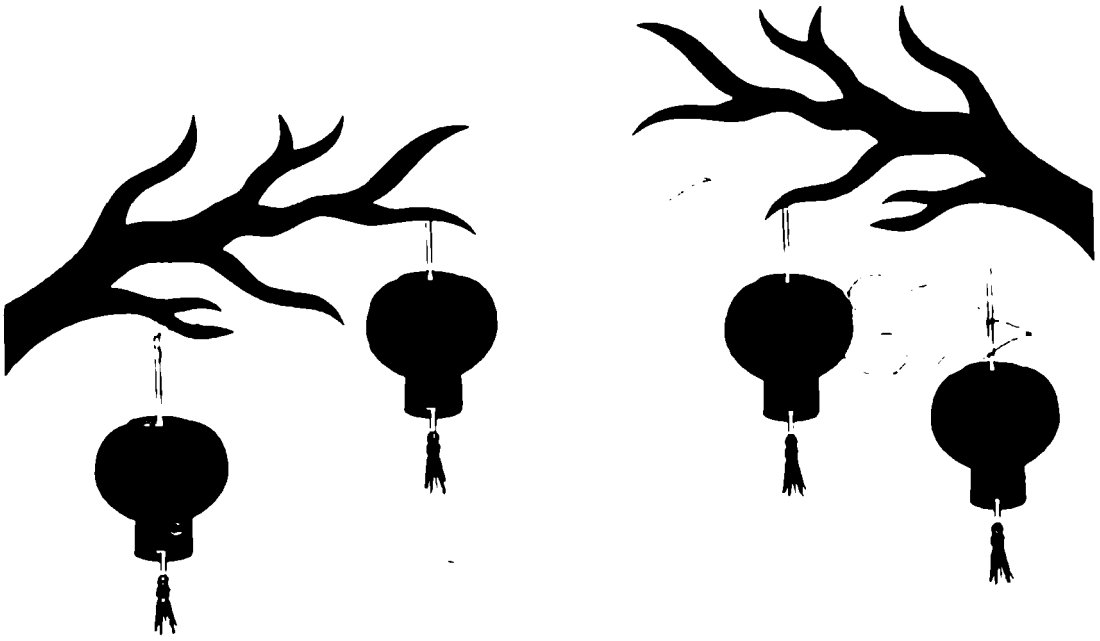
"Tabi," dedi tereddütlü bir şekilde başıyla onaylayarak.

Talia, galerisine sıklıkla gelen müşterilerine, galerideki asistanı olarak tanıttı beni. Bu, sanatçı kimliğimin ortaya çıkması için yıllar önce oluşturduğumuz bir örtbas yöntemi. Günümüz sanat dünyasında neler olduğu ve bu kışın diğerlerinden çok daha soğuk olduğu hakkında kısaca sohbet ettik. Sohbetten bir duraksama olduğu zaman, onlardan müsaade istedim ve önce çatı katında sonra ev sahibinin dairesinde Jack'i aradım. Hiçbir yerde yoktu. Aynı fenerimiz gibi o da gitmişti.

Oturma odasındaki pencerelerden bakıp, sanki Jack'in tam olarak nerede olduğunu belirleyebilecekmişim gibi gözlerimle sokakları araştırdım. O, bu şehirde bir yerlerdeydi.

Belki de bunun son etkileşimimiz olması gerekiyordu. Hayat böyleydi. Bu, gökyüzündeki ay kadar açık bir işaretti. Onun gitmesine, onun hakkındaki düşüncemin gitmesine izin vermem gerekiyordu.

Tıpkı fener gibi.

Beşinci Bölüm : JACK

Saat 19.01'di. On sekiz saatten fazla bir süredir uyumamıştım. Rooney, arkadaşı tarafından çağrılıp yanımdan ayrıldığında, bu fırsatı iş arkadaşımı bulup defterimi almak için kullandım. İş arkadaşım çatı katının ya da dairenin içinde hiçbir yerde yoktu. Bunun yerine, birkaç cadde ötedeki bir bar daydı. On dakikalık yolu giderken Rooney'ye veda etmek için partiye geri dönüp dönmemeyi düşündüm.

Bu gecelik bu kadar demeliydim. Otele geri dönmeli ve uyuyarak bu berbat günü sonlandırmalıyım. Yeterince broşürüm yoktu *ve* buna ek olarak kendi sunumuma geç kalmıştım. Ayrıca, Dave siparişimi bir başkasınıninkiyle karıştırmıştı ve günün geri kalanını yerel bir Çin restoranının menülerini -insanlar karalama yapsın diye- dağıtarak geçirmek zorunda kalmıştım.

Bunu, Mars hakkındaki sorular, görevimizin nereye gittiği ve bu görevin hâlâ geçerli olup olmadığı hakkındaki sorular izledi. Kendi kendime, konferansta yiyecek verilmeyeceğini ve öğle yemeği siparişi veremeyeceğimi tekrarlayıp durdum. Bir saat süren sunumumun son on beş dakikasında acele etmiş ve ağ iletişimini tamamen atlamıştım. Bunun, terfi almama bir faydası dokunmayacaktı.

Şu kadarını söyleyebilirdim ki, bugün iyi geçmemişti. Ama en azından Noodle Palace iki yüz yeni müşteri kazanmıştı.

Kendime dürüst olmam gerekirse, bugünü tamamen *berbat* olarak tanımlamak yanlış olurdu. Rooney vardı. Beni güldürecek garip şeyler söyleyen Rooney. Partide beni istediğimden çok daha uzun süre tutan. Sosyal bir ortamda gerçekten eğlenmemi sağlayan. Daha önce tanıştığım hiç kimseye benzemeyen.

Arkiyi yüzümün alt kısmına sardım ve onun kokusunu içime çektim. Kazağımın boynuna iliştirilmiş bir tükenmez kalem olduğunu hissettim. Rooney'nin Disiplin Kalem. Daha doğrusu, İyileştirme Kalem. Bunu Rooney'den alamazdım. Ne de olsa beni sıcak tutacak bir şey vermişti. Partiye geri dönmek zorundaydım.

Rooney dairede değildi. İçimi şaşırtıcı bir hayal kırıklığı dalgası kapladı. Aramaya devam ettim ve onu bulmak için çatı katına çıktım ama orada da görünmüyordu. Ona veda etmeden daireden ayrılmamalıydım. Bunu garantiye almalıydım. Yarım kalan şeyi tamamlamalıydım. Şimdi, bu şehirde bir yerlerdeydi, aramızda eksik kalmış bir vedalaşma vardı.

"Hiçbir şey söylemeden gittiğin için sana eksi F notu verdim," dedi, artık tanıdığım bir ses arkamdan.

Yüzümde genişleyen bir gülümsemeyle arkama döndüm. Rooney, kâküllerinin ardından bana bakıyordu.

"Kalemin bende kalmış," dedim, kalemini ona verirken.

Rooney kalemi elimden aldı. "Bunun için, B artı puan aldın. Senin gittiğini düşünüyordum."

"Ben de *senin* gittiğini düşünüyordum," dedim rahatlayarak.

“Mutfakta kendime biraz daha tangyuan¹⁵ alıyordum. Kırmızı fasulyeyle doldurulmuş. En sevdiğim türü.” Porselen bir çorba kaşığı, mükemmel derecede yuvarlak, pinpon topu boyutunda pirinç toplarıyla ve sıvıyla dolu olan bir kâseye daldırdı. “Sen de ister misin?”

Olumsuz anlamda başımı salladım. “Genellikle saat yedi buçuktan sonra bir şey yemiyorum.”

“Sabah yedi buçuk mu akşam yedi buçuk mu?” diye sordu, yüz ifadesini değiştirmeden.

Kısa bir kahkaha attım. Rooney’nin üzerimde böyle bir etkisi var gibi görünüyordu. “Karnımı peynir ve şarküteri tabağıyla doyurmuştum. Burada güzel yiyeceklerin olduğunu duymuştum ama çok fazla keşfetme fırsatım olmadı. Yarın gidiyorum.”

Aniden, Rooney endişelenmiş gibi göründü. “Daha şimdiden mi? Buraya neden gelmiştin?”

Yüzümdeki gülümsemenin silindiğini hissettim. “İşle ilgili bir şey. Ama bundan bahsetmemeyi tercih ederim.”

“Doğru. Uzun bir gün olmuştu. Anlıyorum. Ben de iş hakkında konuşmak istemiyorum. Hemen şu anda işle ilgili herhangi bir şeyden bahsetmenin yasak olduğu konusunda anlaşabilir miyiz? Bu resmî olarak bir kural, tamam mı?”

“Anlaştık.”

“Harika.” Yiyeceğinden bir lokma almaya çalıştı ama yarısı yenmiş bir pirinç topu ve bir kırmızı fasulye paltosunun üzerine düştü. “Kahretsin!”

Kırmızı fasulyenin düştüğü yere daha yakından baktım. “Neyse ki uyum sağladı. Üzgünüm,” dedim hızla, nereye baktığımı fark ettiğimde. “Sana bakmaya çalışmıyordum...” Yüzüm hızla ısınırken boğazımı temizledim.

15 Çince. Tangyuan: Çorba topu. Az miktarda su ile karıştırılmış, yapışkan pirinç unundan yapılmış bir tatlı. -ç.n.

Rooney cilveli bir şekilde gülümsedi. “Şunu söyleyecektim ki, Jack,” dedi dalga geçerek, “sorun değil. Bu paltoyu ben yaptım. Her zaman bir tane daha yapabilirim.” Yiyeceğin düştüğü noktayı bir peçete ile sildi.

“Daha önce hiç kendi paltosunu ve atkılarını ören biriyle tanışmamıştım,” diye itiraf ettim.

Yüzü bir sırıtişla aydınlandı. Ya gülümsüyor ya da kahkaha atıyordu.

“Ve ben de hiç güneş battıktan sonra katı bir şeyler yemeyen biriyle tanışmamıştım,” dedi. “Peki ya sıvılar? Onlarda sorun var mı?”

Sorusunu düşündüm. “Ne tür bir içecek olduğuna göre değişir.”

“Papaya suyu? Yakınlarda Gray’s Papaya diye bir meyve suyu dükkânı var.”

Daha önce bana verilmiş olan reklamı hatırlayarak, başımla onayladım. Bu el ilanları gerçekten işe yarıyordu.

“Ev sahibinin kim olduğunu bulmaya çalışıp, gitmeden önce teşekkür etmeli miyiz?” diye sordum.

“Normalde evet derdim ama o zaman bütün akşam burada kalabiliriz,” dedi Rooney omuz silkerek. “Bildiğim kadarıyla, ev sahibi sen de olabilirsin.”

Asansörde, Rooney -şaşırtıcı bir şekilde- başına el örgüsü kırmızı bir bere geçirdi.

Gülümsememe engel olmaya çalıştım. “Kabuklulara karşı bir hayranlığın falan mı var?”

Gerçekten kafası karışmış gibi görünüyordu. “Ne demek istiyorsun?”

“Gerçek anlamda tepeden tırnağa kırmızı giyindiğinin farkında mısınız?” diye sordum gülerek. “Beren, palton, eldivenlerin ve atkınla, pişirilmiş bir ıstakoza benziyorsun.”

Rooney nefesini tuttu. “Daha çok bir yengece benzemek istiyordum ama ıstakozu da kabul edeceğim,” dedi yan gözle bana bakarak. Kahkahasına engel olamadı. Kahkahayla öne doğru eğilirken, bedeni bir virgül şeklini aldı. Kahkaha atmaya devam edecekmiş gibi, anlık bir duraksamaya benziyordu.

Binanın sıcağından, dondurucu geceye çıktık. Birkaç dakika içinde, kemiklerimin tamamen donduğunu hissetmeye başladım.

Binadan gelen ışık, bir şerit hâlinde Rooney’nin yüzüne vuruyor, yanağındaki benleri vurguluyordu.

“Ne oldu?” diye sordu eldivenli elleriyle yüzünü silerek. “Kırmızı fasulye mi?”

“Hayır, üzgünüm,” dedim dikkatimi onun yüzünden çekerek. “Senin... yanağında Büyükayı takımyıldızı var. Gözlerimi dikip bakmak istememiştim.”

“Gerçekten mi?” diye sordu.

“Gösterebilir miyim?”

Başıyla onayladı. Eldivenli parmağımın ucunu bir noktadan diğerine doğru götürdüm. Her bir zikzakla zaman uzuyor gibiydi. Rooney’nin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Bakışlarımı yanağından gözlerine çevirdim, bu göz kontağı bedenimde bir adrenalin vuruşu hissetmeme neden oldu.

Rooney, burnunu kırıştırdı. “Jack, o eldiveni en son ne zaman yıkadın?”

Utandım. “Bunları bir saklama kutusunun içinde buldum, dolayısıyla kesin bir şey söyleyemem.”

Yüzümü inceledi. “Senin yüzünde de Samanyolu var. Sana göstermemi ister misin?” Kahkahayla titrerken, örgü eldivenlerini yüzümde gezdirdi. Ben de kahkaha atıyordum.

“Evet, bu olacağını düşündüğümünden daha garipti,” dedim soluklanmaya çalışırken.

Başımın üzerindeki bir şey dikkatini çekti. “Bak! Fenerlerden biri.”

Gözlerimle onun elini takip ederek, işaret ettiği binalardan birine baktım ve gökyüzünde bir kuyruklu yıldız gibi hızla hareket eden bir ateş torbasını aradım. Ama herhangi bir ateş yoktu. Sadece gökyüzünün karanlık okyanusunda aşağı yukarı zıplayarak hareket eden kâğıt bir fener. Bir yere doğru... yolunu izliyordu.

O çatı katından fener fırlatma hakkındaki her şey görevlerin olması gerekene ters düşüyordu. Bu, hayatımdaki en pasaklı kalkıştı. Ama belki de en güzeli.

Rooney bana doğru dönüp, kolumu tutmak için uzandı. “Belki de bu bizimkidir,” dedi heyecanla. “Sanırım üzerinde bir çentik gördüm.”

Birinin dokunması üzerine genelde gerilirdim ama bednim bu sefer bir tepki göstermedi. Sanki bu normal bir olaymış gibi. Sanki daha önce bana binlerce kez dokunmuş gibi.

Rooney elini çekip geriye doğru bir adım attı. Başımı belli bir açıyla eğip ona baktım. Kaldırımlar, onun yüzünün kızardığını görmeme yetecek kadar aydınlatılmıştı.

“O, bizimki olamaz. Onu neredeyse bir saat önce salıverdik,” dedim güvenle.

“Onu takip edelim.”

Bu kadın ile birlikte çılgınca bir fener kovalamacasına *gitmemeliydim*. Özellikle de planlı olmayan bir kovalamacaya. Otele geri *dönmeliydim*. Hâlâ yarın sabahki uçuşum için çantamı toplamam gerekiyordu.

Ama gizemli bir nedenden dolayı bunu yapmak istemiyordum. Bu gecenin şimdi sonlanmasını istemiyordum.

“Tabii eğer çok yorgun değilsen?” diye sordu Rooney.

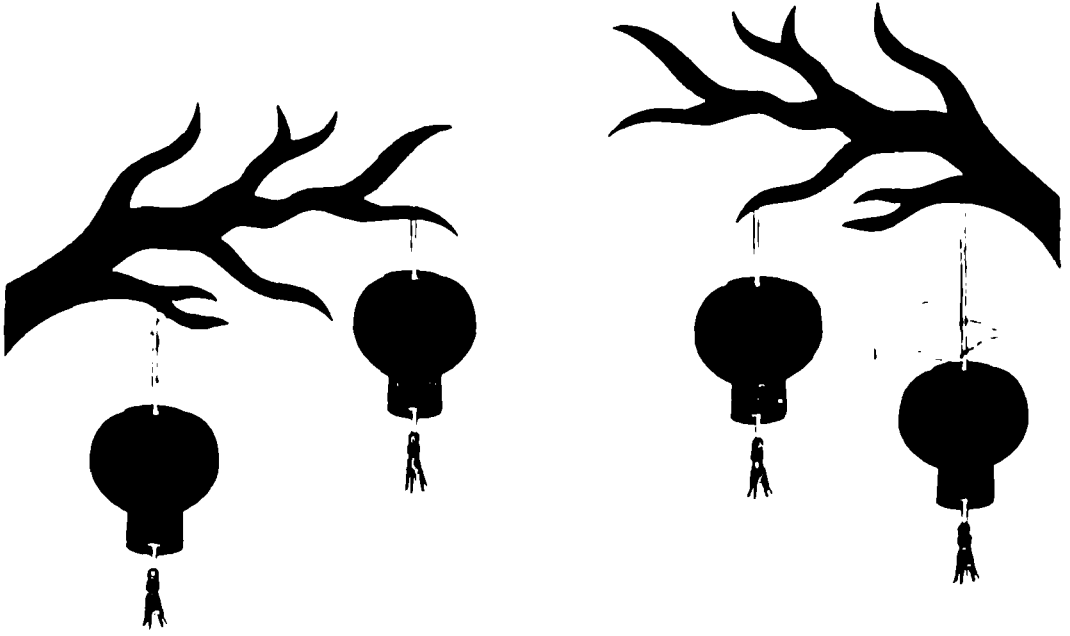
“Hem de hiç yorgun değilim,” diye yalan söyledim. Ama bu tamamen yanlış değildi. Üçüncü bir dalga beni vurmuştu.

Kendimi tüm gün olduğundan daha enerjik hissediyordum. Saatime baktım: 19.35. Ben ne yapıyordum? “Bu, bir gökkuşağının ucunu bulmaya çalışmak gibi olacak. Şu anda senin kim olduğuna dair hiçbir fikrim olmasa da... senin daha önce gökkuşağının ucunu bulmaya çalıştığından oldukça eminim.”

Rooney sıırttı. “Hem de her gökkuşağı gördüğümde.”

“Hiç başardın mı?”

Kendisini takip etmemi işaret ederek başını yana eğdi. “Benimle gel ve birlikte öğrenelim.”

Altıncı Bölüm: ROONEY

Fener, beklenenden daha hızlı hareket ediyordu. Jack ile birlikte şehir merkezine doğru hızla yürüyor, dikkatli bir şekilde buzlu bölgelerden ve insanlardan kaçınmaya çalışıyorduk. Donmuş eklemlerimizin izin verdiği ölçüde hızla hareket ediyorduk. Bir gözümü bizi yönlendiren Kâğıt Yıldız'da, bir gözümü de ayak uydurmak konusunda iyi bir iş çıkaran Jack'in üzerinde tutuyordum.

Fener, bir binanın ardında gözden kaybolduğunda, hemen yaya geçidinin üzerinde sola döndüm ve kolundan tutup Jack'i de çekiştirdim. Bu, bu gece dördüncü defa birbirimize temas edişimizdi. Tenlerimizin birbirine değmesine engel olan kat kat kıyafetlerimiz olmasına rağmen, yine de temas kurmakla ilgili bir şey vardı.

On beş dakika sonra, fenerimizin izini kaybetmiştik ve bu hızlı yürüyüş terlememe neden olmuştu. Hareket etmeyi bıraktığımız anda, soğuk üzerime çöktü.

"Burada duralım," dedim, elimle oteli işaret ederek.

"Evet, harika," dedi Jack oflayarak. "Bir maratona katıldığımı bilmiyordum."

“Şehirde bunu yaparsın. Yürürsün. Bu, bu geceki ilk sıcak noktamız.” Otel girişinin örtülü saçağının altına sığındık, brandanın alt kısmına ısıtıcı lambalar monte edilmişti. Bu âdeta elektrik sobasının altına adım atmak gibiydi, bir ısı kabarcığı bizi soğuğa karşı koruyordu. Memnuniyetle nefes verdim. Ücretsiz sıcaklıktan faydalanan iki vatandaş gibi görünmek yerine, kaybolmuş turistlermişiz gibi rol yapmak için telefonumda yön talimatlarına baktım. İşe yarıyor gibi görünüyordu. Kapı görevlisi, biz orada oyalanırken başıyla bizi selamladıktan sonra, dikkatini yeniden taksi bekleyen misafirlere verdi, belli ki sıcaklığın kıymetini bilmiyordu.

“Bu garip bir şekilde tatmin edici,” dedi Jack, yüzünü ısıtıcı lambalara doğru çevirerek. “Buna *sıcak nokta* mı diyorsun?”

Başımla onayladım. “Şehirde seni sıcak tutan yerler var. Bunları çocukken buldum. Tüm çeşitlerini biliyorum. Dışarıda çok fazla bulunduğunda, sıcakta kalmanın yollarını keşfediyorsun.”

“Los Angeles’ta hayat çok farklıydı,” dedi Jack. “Göng Gong’um beni sıklıkla sahile götürürdü. Dondurma yer ve şnorkelle yüzerdik.”

“İkisinin arasında otuz dakika bekler miydiniz?”

“Hiçbir zaman. Şnorkelle yüzdüğüm *sırada* dondurma yediğim pek çok sefer oldu,” dedi dudaklarının kenarları neredeyse gülümser gibi seğirirken. “Sen hiç şnorkelle yüzdün mü?”

“Bir kere. Hawaii’de. Annemle birlikte çok fazla seyahat ederdik. Bir akşamüzeri bunu deneyebilmemiz için izin almıştı,” dedim hatırlarken.

Sıcaklık üzerimizde yayılırken, Jack atkısını gevşetti. “Benim annem babam da çok fazla seyahat ederdi. Ama ben onlarla birlikte gitmezdim.”

“Sence çocukken tanışsaydık birbirimiz hakkında ne düşünürdük?” diye sordum.

Jack düşünceli bir şekilde başını yana eğdi. “Çocukken mi? Muhtemelen derslerime o kadar fazla odaklanmış olurdum ki seni fark etmeyebilirdim. Ama eğer fark etseydim, muhtemelen senin hoş olduğunu düşünürdüm.” Bu son söylediğinin üzerine hemen boğazını temizledi. “Neden? Sen ne düşünürdün?”

Hâlâ onun benim hoş olduğumu düşünmesi fikri üzerinde oyalanarak gülümsedim. “Muhtemelen şnorkel ekipmanlarını kullanmak için senden izin isterdim. Sonra da tabloların yüzücü gözlüklerinin ardından nasıl görüldüğünü görmek için bir sanat müzesine giderdim.”

“O gözlükler bize diğer dünyaları görme yeteneği veriyor,” dedi başıyla onaylayarak.

Gözlerimle fenerimizi arayarak, gökyüzüne baktım. Bizimki olabileceğini düşündüğüm fener, üzerimizde belirdi. Ellerimi önümde uzattım. “Parmaklarını hissedebiliyor musun?” diye sordum Jack’e.

O da eldivenli ellerini uzattı. “Zar zor.”

“Hareket ettirebildiğini görebiliyorum. İyisin. Hadi!” dedim onu kolundan çekiştirerek. Sokaklarda dolaşırken yanımda duruyordu.

Yirmi dakika kadar sonra, fenerimizin peşinden giderek Dokuzuncu Cadde’den koşarak geçtik ve *Hell’s Kitchen*’a¹⁶ geldik. Başka bir bina, görüşümüzü engelliyordu. Tam da tüm umudumuzu kaybettiğimizi düşündüğümde, Jack fenerin bir kavşağın üzerinde havada asılı durduğunu gördü. Onu bulmuştuk!

Fenerin ışığını takip edip, ışık söndüğünde aniden durduk. Artık geriye sadece bir gölge kalmıştı, fener şimdi boyun eğmiş bir şekilde rüzgâr onu nereye götürürse oraya gidiyordu. Sonra bir anda fener patlayarak bir ateş topuna dönüştü, havada hızla

16 Hell’s Kitchen (Cehennem’in Mutfağı), Manhattan’da, bir zamanlar adı suçla, gecekondularla, kötü olaylarla anılan bir bölge. -ç.n.

hareket etmeye başladı. Aniden yere düşerken, ardında ışıktan bir şerit izi bırakıyordu. En sonunda bir sulu kar yığınının üstüne düşüp, bu etkiyle söndü.

“Hayır! Artık hiçbir zaman onun bizimki olup olmadığını öğrenemeyeceğiz!” diye bağırdım kül yığına doğru.

Jack kaşlarını çatıp sulu yığına baktı ve sonra parmağıyla kalbini işaret etti. “Biliyoruz... burada.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Ama sonunun bu şekilde olması ne anlama geliyor? Bu iyi bir şey olamaz.”

“Bu zamana kadar gördüğüm, meteora en benzer şeydi,” dedi. “Hatta rahatsız edecek kadar benziyordu.”

“Evet, gerçekten bir meteora benziyordu, değil mi?”

Jack olumsuz anlamda başını salladı. “Aslında, düşen bir meteorit değil. Sadece bir meteor.”

“Ne?”

“Düşen bir gök taşı, Dünya’nın atmosferine girip yanınca bir *meteorit* olur, aynı bizim fenerimiz gibi. Güneş etrafında dönen bir gök taşı, atmosferdeki yolculuğunu başarılı bir şekilde tamamlayıp Dünya’ya çarparsa bir *meteorit* olur.”

Birkaç saniye boyunca gözlerimi dikip ona baktım. “Bunu açıklaman gerekiyordu, öyle değil mi?”

“Anladığından emin olmam gerekiyordu.”

“Çocukken popüler biri miydin, Jack?”

Başını hafifçe öne eğdi. “Birazcık bile değildim. Hatta şimdi de değilim.”

Başımınla onayladım. “Sadece emin olmam gerekiyordu.”

Sırıttı. “Sanırım o zaman bu, gökkuşağının ucu, öyle değil mi?”

Fenerin önündeki binaya doğru, kararına kadar izlediği görünmez yolu gözlerimle takip ettim. Sokak seviyesinde, aşağıdaki bara doğru giden merdivenler vardı.

“Belki de nihayetinde bunun olması gerekiyordu. Bizi getirdiği yer burası,” dedim sırtarak. “Gidelim mi?”

Jack meraklanmış olmalıydı çünkü beni takip etti. Merdivenlerden aşağı indik. *Mangetsu Jazz* isimli barın, ardından boğuk bir müzik sesinin geldiği eski ahşap kapısının önüne geldik.

“Gizlice içki verilen bir yer gibi görünüyor,” diye fısıldadım Jack’e. “İçeri nasıl gireceğiz?”

Jack, omzumun üzerinden ileri uzandı ve posta kurusunun üzerindeki düğmeye bastı. Bir kadın, “Şifre, lütfen?” demeden önce cihaz iki kere çaldı.

Sanki cevabı bulacaktıymış gibi Jack ile birbirimizin gözlerinin içine baktık.

“Dolunay?” dedi Jack tereddütle.

İki saniye sonra cızırtılı bir ses geldi ve kapı tıkırdadı. Başarmıştık.

Ağzım açık kalmıştı. “Ne... Nasıl? Sen ciddi misin? İçeri girdik!”

“*Mangetsu*, Japoncada *dolunay* anlamına geliyor. Şanslı bir tahmindir.”

“Sen Japonca biliyor musun?” diye sordum.

Jack, önden benim girebilmem için kapıyı tuttu. “Babam hem Japon hem Amerikalı hem de Çinli. Anneme ve bana Japonca öğretmeye çalıştı. Annem Gōng Gong’umdan dolayı biraz Çince biliyor ama büyükannem sadece İngilizce biliyor. Her iki dilden de hatırladığım tek şey, temel selamlamalar, sayılar ve *mayo* ve belli ki *dolunay* gibi rastgele kelimeler.”

“Belli ki bunlar önemli anlarda kullanışlı olan kelimeler,” dedim. “Annemle beraber Çince öğrenmeye çalışıyoruz. Oldukça zor.”

Onun yanından geçerek, loş bir şekilde aydınlatılmış odaya girdim. Daha ilk bakışta bile bu mekânın büyüğü olduğunu görebiliyordum. Bizi hemen tütsülenmiş ahşap ve viski kokusu karşıladı. Ortamın sıcak olması kurtarıcı bir özellikti. Kareli örtüler örtülmüş küçük yuvarlak masaların üzerinde, adak mumlarının alevleri titreyordu. Aynalı bar, Japon viskileri ve sakelerle¹⁷ doluydu. Masa lambaları ana ışık kaynağıydı ve geceye alışmak için rahatlatıcı bir ortam yaratıyordu.

Bar, bir salı gecesi için doluydu ama iki kişilik son bir boş masa vardı. Soğuğu üzerimizden attık ve şansımızdan dolayı memnun bir şekilde masaya oturduk. Etraftaki atmosferi içime çektim. Uzaktaki bir köşeye sıkışmış olan iki kişilik bir müzik grubu -bir piyanist ve bir kontrbasçı- ruhlarını müziğe aktarıyorlardı. Bu, canlı bir sestti.

“Mmmmm,” diye inledim, menüyü elimde çevirirken. Menü, Japon tarzı kızarmış tavuk, körili pilav, deniz yosunu salatası ve birkaç tatlı seçeneğiyle doluydu. “Eğer hayatımın geri kalanında tek bir şey yemek zorunda olsaydım, bu muhtemelen pilav olurdu.”

Jack şaşırmış görünüyordu. “Hayat boyunca yemek için en az kullanışlı yemek muhtemelen pilavdır,” dedi duraksamadan önce. “Ama ben de pilav severim.”

İlk benzerliğimiz... Bu bilgiyi zihnime kaydettim, onunla ilgili detayları âdeta nadir görülen cevherlermiş gibi topluyordum.

Garson, siparişlerimizi almak için masamıza gelirken, içi galetalarla dolu metal bir koni getirdi.

“Bunların üzerine deniz yosunu serpilmiş!” Daha önce hiçbir galeta için bu kadar heyecanlanmamıştım. Galetalardan birini parmaklarım arasında çevirdim. Konfeti kadar küçük

17 Sake, pirinçten yapılan bir tür alkollü Japon içkisi. -ç.n.

nori¹⁸ parçaları, galetanın üzerini dökme mozaikler gibi kaplamıştı.

İç i farklı malzemelerle dolu pirinç topları (benimki somon, Jack'inki tavuk), yuzu,¹⁹ zencefilli alkolsüz kokteyller ve tatlı olarak da kırmızı fasulyeli dondurma söyledik.

Neredeyse ısınmış olduğum için paltomu çıkarıp sandalyemin arkasına astım. Jack de aynısını yaptı. Atkı ve kabarık paltosu olmadan, onun bedenini ilk kez daha ayrıntılı görebiliyordum. Üzerinde mavi bir gömlek ve kalın bir kazak vardı. Şimdiye kadar Jack hakkında bildiklerim göz önüne alınırsa, bu beni hiç şaşırtmamıştı. Baştan aşağı, kurallara uyan bir profesyonel gibi görünüyordu. Gerinerek daha dik oturdu. Otururken bile bana yukarıdan bakıyordu, bu yüzden boyunun 1.80 kadar olduğunu tahmin ettim. Kolları bacakları uzun, omuzları genişti. Ama iri yarı değildi. Kollarını masaya dayamak için öne doğru eğildiğinde, kazağının bel kısmının gerildiğini fark ettim. Omuzlarından beline doğru bakıldığında, ters bir üçgen gibi görünüyordu.

Odanın karşısında piyanist çalmaya devam ederken ayağa kalktı ve yüzünde büyük bir gülümsemeyle misafirlere doğru döndü. Grup, yavaş bir parça çaldıktan sonra yeniden birkaç tane hızlı parça çaldı. Mekândaki hava bulaşıcıydı. Görünüşe göre Jack için bile öyleydi. Bu, Jack'in yüzünde gördüğüm en uzun gülümsemeydi. Bu noktada, gülümsemekten yanakları bitkin düşmüş olmalıydı.

Birkaç saniye daha gizlice onun yüzünü izleyip, yüz hatlarını ezberlemeye çalıştım. Matbaanın floresan ışığının altından, ay ışığındakine; oradan da bu barın masa lambasının sıcak ışığındakine kadar, yüzünün açıları farklı ortamlarda

18 Nori: Kurutulmuş deniz yosunu. -ç.n.

19 Yuzu: Kore'ye özgü bir çay. -ç.n.

değişiyordu. Ama nerede olduğu önemli olmaksızın aynı kalan tek şey, nazik bakışlı kahverengi gözleriydi.

Garson siparişlerimizle birlikte geri gelip, küçük tabaklarımızı martini bardaklarındaki alkolsüz kokteyllerimizle birlikte masanın üzerine bırakırken, bakışlarımı Jack'ten çektim.

"Fenerimize." İçindeki sıvının dökülmemesine dikkat ederek bardağımı kaldırdım.

"Onun bizimki olduğundan emin olamayız. *Bir fenere,*" diye beni düzeltti, yüzünde çekici bir gülümsemeyle. "Anlam yüklediğimiz ve pes etmeden takip ettiğimiz fenere."

"Bizi buraya getirdiği için kadere," dedim ve o başka bir şey söyleyemeden hızlıca bardağımı onunkiyle tokuşturup bir yudum aldım. Tatlı, narenciye ve zencefil karışımı, köpüklü bir içecekti.

Jack arkasına yaslandı, yüzünde şüpheli bir ifade vardı. "Kadere, ha?"

"Neden kuşkulu görünüyorsun?" diye sordum öne doğru eğilerek.

"Sadece tüm bu *kader* olayı... Bugün bu kelimeyi çok fazla duymuşum gibi hissediyorum. Hayattaki şeylerin önceden belirlenmiş olduğuna mı inanıyorsun?"

"Bizim kontrolümüz dışında olan şartlar ve durumlar olduğuna inanıyorum. Hayattaki belirli şeylerin bizim için çoktan kararlaştırılmış olduğuna," diye açıkladım. "Kiminle birlikte olmamız gerektiği gibi."

Jack atkının bir ucunu kaldırmak için arkaya doğru uzandı. "Doğru. Kaderin Kırmızı İpi."

İçeceğimden bir yudum daha aldım. "Başımıza gelene kadar tam olarak ne ya da kim olduğunu bilemeyiz."

"Peki, belirli olayların kader sayesinde olduğunu nasıl doğrulayabilirsin?"

“İşaretler var.”

“İşaretler,” dedi düşünceli bir şekilde çenesini ovuştururken. “Ne gibi?”

Bizim dolunay olduğu gece tanışmamız gibi. Fenerlerin saliverilmesinde birbirimizle eşleşmemiz gibi. Partide birbirimizi kaybettikten kısa süre sonra yeniden birbirimizi görmemiz gibi. Aynı yolu izlememiz gibi.

Ama tabii ki bunlardan hiçbirini söylemedim. Bu, çok fazla ve çok erken olurdu. Onun kırmızı ipimin diğer ucuna bağlı adam olduğunu tasdik etmek için daha fazla işarete ihtiyacım vardı.

Uzayan bir sessizliğin ardından, bir soru daha sordu: “Kaderi nasıl ölçersin?”

Ağzımdan bir kahkaha kaçtı ve yemek çubuklarımı, istediğimden daha fazla bir güçle birbirinden ayırdım. “Kaderi ölçemezsin, Jack. Kader ölçülemez.”

“Kesinlikle ölçebilirsin,” dedi, bu apaçık bir şeymiş gibi. “Aksi takdirde iş başında olanın gerçekten kader olduğunu nasıl bilebilirsin ki?”

“Tamam. Sana eşlik edeceğim. Örnek olarak gördüğümüz feneri ele alalım,” dedim, aşktan daha güvenli bir alanda kalarak. “Eğer dışarı çıkmış olmasaydık, feneri görmeyecektik. Fener herhangi bir yere sürüklenebilirdi... ama bizi buraya getirdi.”

“Bizi farklı bir restorana da götürebilirdi,” dedi elini havada sallayarak. “Kim burasının tırnak içinde kaderde olmamız gereken yer olduğunu söyleyebilir ki?”

“Az önce *tırnak içinde* mi dedin?” dedim eğlenerek. “Normalde bunu söylemek yerine parmaklarını kullanırsın.”

“Parmaklarımın buzu hâlâ tam çözülmedi,” dedi gözlerinde bir parıltıyla.

Yemek çubuğuyla pirinç topumu dürttüm. “Bu mekâna bir bak. İçeri girmek için bile bir şifre tahmin etmek zorunda kaldın... Ki doğru bir tahminde bulunduğunu da ekleyebilirim. Bunun öylesine olduğunu mu düşünüyorsun?”

Jack, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, rahat bir şekilde oturdu. Müzisyenler hâlâ hareketli müzik çalıp mekânı canlandırıyordu. “Dışarı çıkmayı seçtik. O feneri takip etmeyi seçtik. Bu barı denemeyi seçtik. Bizi bunu yapmaya zorlayan hiçbir şey yoktu. Ben içimde herhangi bir yükselme, çekilme, ani bir aydınlanma ya da birdenbire bir netleşme hissetmedim.”

“Bu hayatın zamanlaması, Jack. Eğer o matbaadan üç saniye önce bile ayrılmış olsaydın, tanışamazdık.” Tam da şu âna kadar, bu sabahı hesaba bile katmamıştım. Bu, daha fazla işaret demek miydi? “Eğer partiye geç kalıp tek başına gelmeseydin, birbirimizle eşleşmeyecektik. Devam etmeli miyim?”

Jack bir şeyler çözmüş gibi gülümsedi. “Tamam. İşte. Görüyorsun. Zamanlama her şeydir.”

Küçük masanın altında, bacağını sallarken dizinin bacağıma değdiğini hissedebiliyordum. Birbirimizle olan bu bağlantı noktası, içimin ürpermesine neden oldu. Konuyu açıklamadı, ben de pes ettim. “Açık bir şekilde bu konuda bir şey söylemek istiyorsun.” Etkili olması için dramatik bir şekilde iç geçirdim. “Anlat bana. Varsayım olarak konuşursak, kaderi nasıl ölçerdin?”

Jack sırtıttı. “Bu, matematik denklemi türünde bir ölçümden çok eyleme geçmekle alakalı bir şey. Benim dünyamda, testlerimiz vardır. Eğer kaderi test ediyor olsaydım, olman gereken bir yere fazla erken ya da fazla geç gelerek değerlendirebileceğini söyledim. Bunu yaparsın. Ne olduğunu görürsün.”

“Ama erken ya da geç gitmeye karar verirsen, bir seçim yapmış olursun. Senin mantığının bir anlamı yok.” Pirinç topumdan bir parça aldım.

“İster erken gel ister geç kal, kendini böyle bir duruma sokarsan, burada kader hâlâ iş başında mı olur? Oraya gittiğinde ne olacağını bilmiyorsun.” Jack, yemek çubuklarıyla pirinç topunu kaldırdı. Bir lokma almadan önce, söyleyeceği bir şeyler daha vardı. “Kendi verdiğin örneği düşün. Partiye geç kaldım. Sen de erken geldin. Ve biz eşleştik.”

Kendinden memnun bir şekilde, sonunda yemeğinden bir lokma aldı. “Vay canına. Çok lezzetliymiş,” diye mırıldandı.

Yemek çubuklarımı birbirine vurdum. “Eğer geç kalıp, senden sonra gelmeye karar verseydim eşleşmeyecektik.”

“Bunu bilemezsin.”

Onun akıl yürütmesini anlamaya çalışırken biraz fazla sessiz kaldığım için başını bana doğru eğdi. “Umarım seni incitmemişimdir. Ben sadece hayatlarımızın sonuçlarını belirlediğimizi düşünüyorum. Her gün seçimler yapıyoruz. Her gün bu seçimlerin bazı sonuçları oluyor. Sen buna *kader* diyorsun. Ben ise *seçim* diyorum.”

“Beni incitmek için fikrini beyan etmekten çok daha fazlasını yapman gerek, Jack. Ama eğer o son galetayı alırsan beni incitirsin,” dedim sırtarak, son lokmamın tadını çıkarmadan önce. “Ama fikrimi değiştiremeyeceksin.”

“Buna saygı duyabilirim,” dedi.

Müziğin hızı yükseldi, piyanist ve kontrbasçı gerçekten bütün yeteneklerini sergiliyorlardı. Jack’in yanında olmak kolaydı. Bazıları bizim birbirimizi tanımadığımızı söyleyebilirdi. Birbirimizi sadece birkaç saattir tanıdığımız için teknik olarak bu doğrudu. Ama Jack ile ilgili, daha önce binlerce kez gördüğüm yeni bir sanat eserine rastlamışım gibi hissetmeme neden olan tanıdık bir şeyler vardı.

Kırmızı fasulyeli dondurmalarımız geldiğinde, lezzetli yemekler yerini tatlıya bıraktı. Bir kaşık alıp, dondurmanın dilimin üzerinde yavaşça erimesine izin verdim.

“Dondurma yoğun. Oldukça kremesi. Tadı tamamen taze tam yağlı süt gibi geliyor,” dedi Jack.

Kaşığımı ona doğrulttum. “Dondurma konusunda bir şarap uzmanı gibisin.”

Bir kaşık daha aldı ve ikinci bir değerlendirme için biraz bekleli. “Bu yapmayı sevdiğim bir şey.”

“Dondurma yemek mi? Benim de,” dedim.

“Tamam, evet. Yemek. Ama aynı zamanda yapmak da.”

“Kendi dükkânın mı var? Yaptığın iş bu mu? Bu nedenle mi buradasın? Yeni bir dondurma dükkânı açmak için yeni yerler keşfediyorsun!” Bu beni çok heyecanlandırmıştı. “Dünyanda testler olduğunu söylemiştin. Dondurma tatma testleri gibi mi?”

“Hayır. Hiç öyle bir şey değil,” dedi gülerek. “Ama farklı dondurma lezzetlerini deneyimlemeyi seviyorum. Farklı ölçülerde. Sonuçlarını görmeyi seviyorum.”

“Bir dondurma bilim insanı gibi.”

Kaşığını kâsesinin dibinde gezdirdi. “Öyle kabul edelim. İşte, sana dondurma hakkında biraz bilim: dondurma eridiğinde, donuk hâline göre daha tatlı olur. Donuk dondurma dili uyuşturur. Erimiş dondurma uyuşturmaz, bu yüzden dondurma eridiğinde şekerin tadını daha fazla alırsın.”

İnanılmaz bir şekilde dondurmama baktım. “Artık bunu bildiğim için bu çok açık bir şeymiş gibi görünüyor. Bu bilgi beni hayrete düşürdü ayrıca,” dedim bu gerçeği test etmek için bir lokma daha alırken.

“Bu, öylesine bir bilim bilgisi değil, Rooney! Bu gerçek, hayatınla ilişkilendirebileceğin bir şey,” dedi Jack, elindeki kaşıkla kâsesinin üzerinde ritim tutarken.

Parmaklarının ritim eşliğinde hareket etmesini izlerken güldüm. “Hayalî bir gitar mı çalıyorsun?”

Ellerini kucağına götürüp sakladı. "Hayalî bir kontrbas."

"Durma! Devam et. Güzeldi."

Grup bir mola verirken, müzik durdu. Sohbetimizin geçici fon müziği, içki kadehlerinin ve bardaklara çarpan buzların sesi oldu.

Jack kaşlarını kaldırdı. "Gösteri bitti."

Parmaklarını yeniden çıkarmasını bekledim. "Bir grupta mı çalışıyorsun?"

"Kesinlikle hayır. Eğlenmek için kendi kendime çalışıyorum," dedi.

"Yani onu çalabiliyorsun," diye sordum, başımla ahşap kontrbası işaret ederek. "Yoksa elektro mu?"

"Evet. Onun gibi bir tane çalışıyorum," dedi hafifçe tereddüt ederek.

"Bana göster."

"Öylece ortaya bir kontrbas çıkarıverip çalamam," diye homurdandı.

Aklıma bir fikir geldi. "Hemen dönerim."

Masadan ayrıldığımda, Jack'in içecek menüsünü incelemesini izledim. Arkası bana dönüktü. Sonra kendimi kontrbasçıya tanıttım ve durumu açıkladım. Kontrbasçı planımı kabul ettiğinde, Jack'e iyi haberi vermek için hızla masaya döndüm.

"Çalmaya hazırlan," dedim sıradan bir şekilde.

Jack gözlerini kaldırıp bana baktı, yüz ifadesi değişmişti. "Ne çalmaya?"

"Onu." Elimle kontrbasın dik bir şekilde durduğu, grubun çaldığı köşeyi işaret ettim.

Jack'in yüzünde dehşetle heyecan karışımı bir ifade belirdi. "Buna izin vermezler. Beni deniyorsun."

Ona en güzel gülümsememle gülümsedim. "Görünüşe göre bu gecenin teması buymuş. Grupla konuştum. Kontrbasçı

kontrbası kullanmana izin verdi. Sadece tellerden birini koparma.”

Jack, beklenti içinde parmaklarını kıpırdattı. “Bunu planlamamıştım.” Önce kontrbasa sonra yemek yiyen müşterilere bakarken yüzü kızardı.

Bunu asla yapmayacaktı. Tabii eğer onun hakkındaki görüşüm tamamen yanlış değilse. Bu ciddi, kurallara uygun davranan adamın içinde, gerçekten yabancıların önünde oraya çıkıp, bir enstrüman çalmak var mıydı? Gerçekten olmasını umuyordum.

“Eğer bunu yapmak seni rahatsız edecekse, sana baskı yapmayacağım,” dedim.

“Çalmak için oraya gitmem seni mutlu edecek mi?” diye sordu.

“Hiçbir zaman bilemeyeceğin kadar çok.”

Jack ayağa kalktı, köşeye doğru yürüdü ve piyaniste bir şeyler fısıldadı. Kontrbasın arkasına geçti ve enstrümanı hayranlıkla incelemek için bir an duraksadı. Enstrümanı çalmaya başlarken herhangi biriyle göz teması kurmaktan kaçınıyordu.

Ve şimdi kendi kazdığım çukura kendim düşmüştüm. Kontrbası çaba göstermeden usta bir şekilde yönetiyordu.

Jack akortları ezbere biliyordu, parmakları tellerin üzerinde hızla ve sorunsuz bir şekilde hareket ediyordu. Billie Holiday’ın *What a Little Moonlight Can Do* isimli parçasını çalıyorlardı ve mükemmel derecede tempoya uygundu. Akılda kalıcı melodiye ve hoş bir şekilde çalıyor olmasına rağmen, Jack hâlâ gergin görünüyordu. Herkes ona bakıyordu ve bu, onun alışkın olduğu bir şey gibi görünmüyordu.

Herkes yemeklerini yemeye devam ederken, bazıları ara sıra alkışlayıp, “Evet!” diye bağırıyordu. Ben de parmaklarımı sıklatıp müziğin ritmiyle omuzlarımı indirip kaldırıyordum.

Jack'in dudakları ince, net bir çizgi hâlindeydi ve dikkatini önündeki zemine vermişti.

Bir an için bana baktı ve bakışlarımız kesişti. Aniden birbirimize gülümsedik. Bu sırada zamanın yavaşladığına yemin edebilirdim. Müzik, âdeta yanınızdan geçerken giderek uzaklaşan bir siren sesi gibi bastırılmıştı.

Sonra Jack aniden, tıpkı uykuya dalarmış ya da aşka düşmüş gibi bir dönüşüme uğradı. Piyanist ile beraber çaba göstermeksizin ikinci müziğe geçiş yaptılar. Duruşundaki katılık geçmiş, kamburunu çıkararak enstrümanın üzerine doğru hafifçe eğilmişti. Gözlerini kapattı ve yüz ifadesi rahatladı, burunun ve çenesinin sert açıları yumuşamıştı.

Ortamdaki müzik, olabildiğince yüksek sesle geri döndü.

Jack bir amatör değildi. İyiydi.

Saniyeler içinde, barın ritmine yeni bir soluk getirmişti. Jack'in kendisini müziğin içinde kaybetmesini izlerken, kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı. Şimdi, *It's Only a Paper Moon* parçasının daha hızlı bir versiyonunu çalıyorlardı. Notalar havayı dolduruyordu. Kendimi, yakınlardaki masalarda oturan birkaç başka kişiyle beraber şarkı söyleyerek müziğe eşlik ederken buldum.

Jack gözlerini açtığı anda, yine doğruca bana baktı. Şarkı sözlerinin çoğunu bildiğim için, hâlâ müziğe eşlik ediyordum. Jack tam anlamıyla, *Bu sence de çılgınca değil mi?* diyen bir ifadeyle bana bir kez daha gülümsedi.

Ve öyleydi de. Bu geceyle ilgili her şey çılgıncaydı.

Oradaki adam, matbaada tanıştığım ya da çatı katında vakit geçirdiğim Jack değildi. Bu adam daha canlı, daha az içine kapanıktı.

Ritimle sallanan ve el çırpın yaşlıca bir beyefendi ile dans etmek için yerimden kalktım. Elimi elinin içine aldı ve beni

döndürdü. Akortların doluluğunun içimde yankılandığını hissederek etrafımda döndüm.

Jack, kontrbasın önüne yerleştirilmiş olan mikrofona doğru eğildi ve dudaklarını hafifçe araladı.

Bunu yapmayacaktı...

O kadar kısa bir süre için tereddüt etti ki, neredeyse göremeyecektim. Sonra onun şarkıyı benimle birlikte söyleyen sesini duydum, kısık sesi bardaki hoparlörden yayılıyordu. *"It wouldn't be make-believe if you believe in me,"*²⁰ diye söyledi. Sesi detoneydi ve sesi her bir mısradan çatlıyordu.

Profesyonel bir müzisyen olabilirdi ama profesyonel bir şarkıcı değildi. Bunun bir önemi yoktu. Onun şarkı söylediği gerçeği son derece çekiciydi ve gerçekten bu şimdiye kadar şahit olduğum en büyüleyici şey olabilirdi.

Sadece üç dakika geçmişti ama otuz yıl geçmiş bile olabilir gibi hissediyordum. O şarkının her saniyesini tam anlamıyla yaşamıştım. Jack, tamamen heyecanla dolu görünüyordu. Piyanistin elini sıktı ve masaya geri döndü. Sandalyesinde arkasına yaslandı, büyük yudumlarla suyunun yarısını içti ve gözleri ışıldayarak bana gülümsedi. "Bunun için sana teşekkür ederim."

Ona bakarak başımı iki yana salladım, çok fazla gülümsemekten yanaklarım ağrıyordu. "Ve bir de kadere inanmıyorsun."

20 *Ing.* It wouldn't be make-believe if you believe in me: Eğer bana inanırsan, bu bir hayal olmaz.

Yedinci Bölüm: JACK

Caz kulübünün dışında, kar taneleri rüzgârda uçuşuyordu. Âdeta New York altüst olmuş, karlar nereye düşeceklerini bilmiyormuş gibiydi.

Saat 21.28'di.

“Gitmek zorunda mısınız?” diye sordu Rooney, beni saatime bakarken yakalayınca. Omuzlarında karlar birikiyordu.

Onun yakınında duruyordum. “Alternatif ne?”

“Yürüeyebiliriz.”

“Sadece... etrafta yürüyecek miyiz?” diye sordum. “Bir planın mı var? Görmemi istediğin herhangi bir yer var mı?”

“Şehrin güzelliği burada,” dedi Rooney ellerini gökdelenlere doğru kaldırarak. “Bir plana ihtiyacın yok. Hangi köşeden döndüğümüze bağlı olarak, hayat önümüze serilecektir. Ben her zaman yeni yerleri bu şekilde keşfederim.”

“Yani bir plan yok.” Planları tercih ederdim. Hayır, planlara ihtiyacım vardı. Bir şeyin ne kadar süreceğini bilmem gerekiyordu. Otele geri dönmek için ne zaman beklemem gerekiyordu? Yürüyüşümüz güvenli olacak mıydı? Bir plan olmadığında, çok fazla bilinmeyen oluyordu. Ama yine de... “Üşümüyor musun?”

Olumsuz anlamda başını salladı. “Eğer yeterince hızlı yürürsek üşümem. Güven bana, eğlenceli olacak.”

Kaşlarımı çattım. Ben güvenmezdim. Ben teyit ederdim. Her bir son ölçümü. Her bir son yaklaşımı. Her bir potansiyel sorunu. Ve içimde Rooney’nin bir sorun olabileceğine dair sinsi bir şüphe vardı. Tatlı bir sorun. Ondan ne bekleyebileceğimi hiç bilmiyordum. Ama çekiciliğinin bir parçası da buydu. Onu çözmek, gizemlerini ve bilinmeyenlerinin her bir parçasını anlamak istiyordum.

Caz kulübündeki sarhoşluğum hâlâ devam ediyordu. “Sana güvenmeli miyim? Sanırım bunu yapmak zorundayım. Işıklar hâlâ açık olduğu sürece.” Dolunaya baktıktan sonra parmaklarımı şıklattım ve “*Aaah*,” diye şarkıyı söyledim. Rooney parmaklarını şıklatma ve “*Aaah*,” kısımlarında bana katıldı.

“Gerçekten çalabiliyorsun,” dedi yüzünde bir gülümseme belirmeye başlarken. Dudakları bir gülümsemeyle genişlerken, yanağındaki takımyıldızı yukarı kalkıyordu.

Bakışlarımı gülümsemesinden, ışıldayan gözlerine çevirdim. “Gerçek şu ki ben daha da iyi bir şarkıcıyım.”

“Sen konserlerde nasıl başsanatçı olmuyorsun, bilmiyorum,” dedi blokta amaçsızca dolanırken. “Tabii eğer sen... Sen profesyonel bir müzisyen misin?”

“Gururum okşandı,” dedim. “Lisede kontrbas ve çello çalmaya başladım. Bunlar iş birliği içinde olmak için tasarlanmış enstrümanlar. Bu hoşuma gitmişti.”

Yavaşça başını salladı. “Gerçek bir takım oyuncusu.”

Öyle olduğumu düşünen tek kişi oymuş gibi görünüyordu.

“Kendimden büyük bir şeyin parçası olmayı seviyorum,” diye açıkladım.

“Yani bir grubun var.”

Ellerimi ceplerime soktum. “Tam olarak değil. Diğerleri için değil, kendim için çalışıyorum. Kesinlikle az önce olduğu

gibi insanların önünde çalmıyorum. Aslında, ergenlik dönemimden beri herhangi birinin önünde hiç çalmamıştım.”

Hafifçe bana çarptı. “Dünya senin yeteneğini bilmeyi hak ediyor.”

Ona sııttım. Verdiğim performanstan dolayı duyduğum keyfin hâlâ etkisi altındaydım.

İnsanlarla dolu bir bardı. Ama yine de sadece Rooney vardı.

“Times Meydanı buradan ne kadar uzakta?” diye sordum.

Rooney güldü. “Oraya gitmek istemezsin.”

“Orası New York’un simgesi olan yer değil mi? Bu şehre gelip oraya gitmesem olmaz.” Üzerimizde dikilen tüm binaların görüntüsünü aklıma kaydettim.

Rooney derin bir nefes aldı. “Tam olarak yapman gereken şey bu. Güven bana. Oraya gitme.”

Olduğum yerde durdum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. “Times Meydanı’na gitmek istiyorum.”

“Jack, daha önce biri yüzüne yumruk attı mı?” Sesi ciddi geliyordu.

“Hayır.”

“Birinden yüzüne yumruk atmasını istedin mi hiç?”

“Neden böyle bir şey yapayım?” diye sordum.

“Esasen benden yapmamı istediğin şey bu,” dedi.

“Buzz Lightyear’ın²¹ orada olup olmadığını görmek istiyorum,” diye ısrar ettim. “Sadece oraya uğrayıp, bir bakalım.”

“Sadece oraya uğrayıp, bir bakalım, diyor,” diye mırıldandı Rooney. Başını iki yana salladı ve ben onu takip ederken hızla yanımdan geçti. “Bu, gerçek olduğunu bildiğim her şeye ters düşüyor.”

21 Buzz Lightyear, Oyuncak Hikâyesi (*Toy Story*) serisinin ana kahramanı.

Caz barındaki konuşmalarımızı hatırlayarak, bir an için düşündüm. “Ya senin *iple bağlı ruh ikizin* -ona böyle mi diyordun?- şu anda Times Meydanı’ndaysa?”

“Bundan fazlasıyla şüpheliyim,” diye homurdandı. “Ve onlara *ip eşleri* diyorum. Ama çoğul değil. Tek bir *ip eşi*. Hepsi bu.” Dudaklarını büzdü ve bakışlarını benden kaçırdı. Yüzü mü kızarmıştı?

“Doğru. *İp eşi*. Belki de orada olmak istememen gerçeği, orada olman gerektiği anlamına geliyordur. Kaderin senin için ne hazırladığını görmek için.”

Rooney, yüzünde meraklı bir ifadeyle bana baktı. “Kaderi denemeye geri mi döndün?”

Bunu düşündüm. “Neden olmasın? Kaderi denemenin bir başka yolu da... normalde *evet* demeyeceğin bir şeye *evet* demektir.”

Rooney kısa bir süre sessiz kaldı. “Daha önce eşlik ettim, o hâlde şimdi neden bunu bırakayım ki? Bunu ancak hızlı hareket edersek ve orada sadece fotoğraf çekmek için durursak yaparım.”

Dudaklarımda küçük bir gülümsemenin belirdiğini hissettim. “Tabii ki. Çok fotoğraf yok. Ama belki sadece bir tane.”

Times Meydanı, restoranlar, sinema salonları ve mağazalarla dolu, canlı ve parlak kavşakların bulunduğu bir yerdi. Burası, sloganının aksine *uyuduğuna* emin olduğum şehrin kalbinin attığı yerdi. Üzerimizde, en son gösterilere ve müziklere yer veren reklam panoları asılıydı. Dijital tabelalar yanıp sönüyor ve dikkatimizi çekmek için birbirleriyle yarışıyorlardı. Fotoğraf çeken ve ellerinde oyun programları tutan turistlerin etrafından dolanırken, duyularımıza aşırı yükleme yapılmış gibiydi.

“Senin yüzünden bunu neredeyse kaçırarak olduğuma inanmıyorum!” diye bağırdım Rooney’ye, çalan kornaların ve sokak satıcılarından gelen yüksek sesli müziklerin üzerinden.

Kollarını yanlarına bastırmış bir şekilde, bana yakın duruyordu. “Bu hoşuna mı gidiyor?”

“Hayatta olduğumu hissediyorum!” diye bağırdım ellerimi havaya kaldırarak. Her bir tabelayı ve Broadway afişini içime çekiyordum. “Rooney! Buraya gel!”

“Buzz’ı görüyor musun?” diye sordu, yüzünde beklenti dolu bir ifadeyle.

Rooney’nin omuzlarını kavradım ve onu bana bakacak şekilde döndürdüm. “Şimdi bakma.”

“Ne var?” diye sordu panikleyerek. Yavaşça arkasına döndü ve *Red Lobster*²² isimli restoranın tabelasını görünce kahkaha-lara boğuldu. “Sen hastasın.”

“Benim yanımdayken güvendesin, Istakoz Kız.”

Rooney gülümsedi ve gözlerini devirdi. “Bunu gerçekten bu kadar çok mu seviyorsun? Eğer yüzünün yumruklanması senin için sorun değilse, o zaman kasıklarına dizle vurulması da senin için sorun değildir, değil mi?”

“Bakalım başka ne yöntemlerin var,” dedim.

Rooney beni, vitrinde üzerinde cazip sloganlar ve “Ben Kalp New York” yazan tişörtlerin olduğu bir hediye-lik eşya dükkânına yönlendirdi. Yarım düzine kadar rafta şapkalar, kupalar, etiketler, plakalar ve anahtarlıklar sergileniyor, hepsi New York’un ruhunu yakalamaya çalışıyordu.

Rooney, eliyle bir tükenmez kalemi kaldırdı. “Çocukken içi su dolu tükenmez kalem-lerim vardı! Bugünlerde onlardan fazla yok,” dedi, içindeki şeklin dönmesi için kalemi ters çevirirken. Kalemi yukarı doğru çevirdi ve görebilmem için bana

22 *Ing. Red Lobster: Kırmızı Istakoz.*

doğru döndürdü. Empire State gökdeleninin kalemin üst kısmından en altına doğru süzülmesini izledim. “İki arkadaşım, birisi diğerinin kaybettiği kalemi ona geri verince tanıştılar. Şimdi birbirleriyle evliler. O kalem de buna benziyordu ama içinde Pisa Kulesi vardı.”

“Kim birinin kaybettiği kalemini bu kadar önemseyeceğini bilebilir ki?” Mini bir kar küresi olan bir anahtarlığı salladım. Simler New York’un üzerine düştü. “Bunun üzerinde benim ismim var. Bakalım senin ismin olan bir tane de var mı.”

“Burada benim ismim yazan bir anahtarlık olacağını mı düşünüyorsun?” diye sordu. “Böyle bir şey olmayacağı konusunda seninle bir milyon dolara bahse girerim. Şimdiye kadar kazandığım en kolay para olurdu.”

“Çok garip isimleri olan insanlar var. Buna şaşırabilirsin. Ve eğer ismin olan bir anahtarlık yoksa, bu onların kâr kaybı olur. Senin harika bir ismin var,” dedim rafı dikkatli bir şekilde arayarak. “Eğer elimden gelseydi, üzerinde Rooney yazan tüm kar kürelerini satın alırdım.”

Rooney kirpiklerinin arasından bana baktı ve gülümsedi. “Teşekkürler. Görünüşe bakılırsa, JR’in ailesinden İrlandalı atalarından birinin adıymış. JR benim biyolojik babam.” Bir parmağını anahtarlığın zincirinde gezdirdi. “Annem, herhangi bir fikir vermesi konusunda ona cömert davranmış. İsmime daha ben doğmadan önce karar verilmiş.”

Bunun derin bir ifade olduğunu hissettim ama hâlâ gülüyordu ve bunların hepsini çok ilgisiz bir şekilde söylemişti. Soru sorarak konuyu daha da büyük bir sorun hâline getirmeye karar verdim.

“Kar kürelerine zaafım var ve aslında oldukça geniş bir koleksiyonum da var,” diye paylaştı Rooney. “Annemle birlikte gezilere çıktığımızda, gittiğimiz her şehirden bir tane alırdık.

Senin annen baban gittikleri yerlerden hediyelik eşya getirir miydi?"

"Aslında hayır. Gittikleri yerlerde hediyelik eşya dükkânları yoktu. Ama bu kulağa gerçekten çok hoş geliyor," dedim. Kar küreli her bir anahtarlığa baktım. Haklıydı. Onun ismi yoktu. "Sanırım haklısın. Üzgünüm."

"Hiçbir zaman bir plaka ya da anahtarlığın üzerinde ismin olmayacağı gerçeğini kabullendim," dedi. "Ama bu, senin kendine bir tane almana engel olmasın. Ben de bu kalemi alıyorum!"

Kar küresini avucumun içinde kavradım. "Bu geziye dair bir yadigâr."

"Evet. Bir yadigâr." Yüzümde bir sırıtış daha belirdi. Bir şekilde onun mutlu olduğunu görmek beni mutlu ediyordu.

Kendi "Jack" anahtarlığımla birlikte, onun sulu kaleminin ücretini de ödedim. Yeni hediyelik eşyalarımızla birlikte yürümeye devam ettik. Times Meydanı'ndan sadece birkaç blok öteye gittiğimizde, yeniden karanlıkta kalmıştık.

"Beni neden buraya getirdin? Korkunçtu," diye şaka yaptım. "Evet dediğin için memnun değil misin?"

"Beklediğimden daha iyi olduğunu itiraf edeceğim," dedi. "Senin Buzz ile birlikte fotoğrafını çektiremesek de."

"Ya da senin ip eşini bulamasak da," diye ekledim. Bir sebepten dolayı bunu yüksek sesle söylemek kendimi garip hissetmeme neden olmuştu. Sanırım bundan hoşlanmamıştım.

Rooney kaşlarını kaldırdı. "Bilmiyorum. Elmo'yu²³ gördün mü? Birbirimiz için yaratılmış gibi görünüyoruz," dedi gülerek.

"İşte, çekmemiz gereken fotoğraf buydu. Sanırım oyuncakların ve süper kahramanların da uyuması gerekiyor," dedim. "Times Meydanı olmasaydı New York, New York olmazdı."

23 Elmo, Susam Sokağı'ndaki turuncu burunlu, kırmızı tüylü kukla. -ç.n.

Bunu kanıksamışsın. Tıpkı bizim ayı kanıksamamız gibi. Yukarıda, tam orada gerçekten doğal bir uydu var. Ne sıklıkla durup bunu takdir ediyoruz?”

“Yeterli sıklıkla değil,” dedi Rooney içtenlikle.

Aydınlatılmış vitrinlerin önünden geçerken, soğuktan ve hızlı yürüme tempomuzdan dolayı yanaklarının kızarmış olduğunu gördüm. Nasıl olmuştu da bu geceyi güzel bir kadınla paylaşarak geçiriyordum? Bu düşüncüyü zihnimden uzaklaştırdım. O, gerçekten tamamen bir yabancıydı. Sözde tur rehberim. Akıllı ve çekici şehir eşlikçim.

“Yaptığın havalı bir şey söyler misin?” diye sordum.

Rooney kahkaha attı. “Vay canına. İşte kimlik bunalımı geliyor. Şey, bir keresinde, doğada bulduğu nesneleri boya fırçası olarak kullanarak canlı renklerle dolu simgesel, soyut manzaraları resmeden şu olağanüstü sanatçıdan resim dersi almıştım. Hatta kendi pigmentlerini ve boyalarını da çiçek yaprakları, yapraklar ve kırmızı orman meyveleri gibi doğal hayatta bulunduğu malzemelerle kendisi yapıyor. Havalı, öyle değil mi?”

“Kulağa zengin kaynaklı bir şey gibi geliyor.”

“Uzun sözün kısası, şu anda MoMa’da²⁴ asılı bir tablom var. Ah, pardon. Bunun açılımı Modern Sanat Müzesi.”

Kıkırdadım. “New York ya da sanat hakkında çok fazla şey bilmiyorum olabilirim ama MoMA’nın ne olduğunu biliyorum.”

Etkilenmiş gibi görünüyor olmalıydım çünkü hızla kendisini açıklamaya başladı.

“Tamam, teknik olarak o eser o sanatçının. Benim adım bile geçmiyor,” dedi örgü eldivenli elini havada sallayarak. “Yaptığım tek şey, kelebek sarmaşığı çiçeğinin soluk mavi renkte boyasını tuvalin üzerine işlemek için papatyaları kullanmaktı.”

“Suyu temsil etmek için mi?”

24 MoMA (*Museum of Modern Art*): Modern Sanat Müzesi.

“Aslında Mars’ın bir resmiydi,” dedi.

Kulak kesildim. “Yani bunlar Dünya gezegeninden manzara-
ralar değiller miydi?”

“Her zaman değil. Mars’ta gün batımları mavi renkte oluyor. Bunu biliyor muydun? Bunun olabilecek en havalı şey olduğunu düşünmüştüm,” dedi hülyalı bir ses tonuyla. “Kelebek sarmaşığını seçmemin nedeni buydu.”

Açık bir şekilde bu konu onu heyecanlandırıyordu. Ona aslında Mars hakkındaki bu gerçeği söylemeye gönlüm el vermiyordu. Bunun nedeninin, atmosferdeki demir oksitlerinin ışığın kırmızı frekanslarını dağıtarak, mavinin kendini göstermesine izin vermesi olduğunu.

“Kulağa tüm gün batımları aynı değilmiş gibi geliyor,” dedim.

“Kar taneleri gibi,” dedi, koyu kahverengi kirpiklerinin üzerine konan bir kar tanesine bakarak.

“O tabloyu görmek istiyorum,” dedim.

“Çok yazık. MoMA şu anda kapalı.” Rooney, sokak tabelalarını okudu. “Müzeden çok uzakta değiliz. Buradan yaklaşık sekiz dakika uzaklıkta.”

Mağazaların çelik kepenkleri aşağı indirilmiş, karanlık vitrinlerinin önlerinden geçtik. Saat 22.00’den sonra dışarıda olmaya alışkın değildim. İçine hayat üflenmemiş bir şehrin kemiklerini görmek endişelendiriciydi. Âdeta misafir karşılamaya hazır olmayan birinin özeline girmek gibiydi.

Bir bulvardan diğerine doğru yürüdük ve artık kaldırımlarda yalnız değildik. Rooney’nin adımları yavaşlamıştı. Dikkatini, karşıımızdaki büyük, beyaz, modern binaya vermişti. MoMA. Büyük ama mütevazıydı, caddenin yarısına oturmuş gibiydi. Tek bir köşeyi bile aşmamıştı.

“Seni müzenin içine sokamam,” dedi Rooney beresini çekiştirirken. “Ama sana *benim noktamı* göstermeye karar verdim.”

Bulvarın geri kalanını yürüdük ve müzenin arkası gibi görünen bir yere doğru bir blok daha ilerledik. Caddenin karşısına geçtik. Rooney hızlı bir şekilde o kadar dar bir sokağa doğru, sola döndü ki neredeyse sokağı kaçıırıyordum. Çürük, çitten bir kapı yolumuzu kapatıyordu. Geriye dönmedik. Rooney parmaklarıyla kancayı kurcaladı ve kapıyı ikimizin de geçebileceği kadar araladı.

Daha fazla yasa dışı eylem... Ben panikleyemeden ya da güvenlik kameralarını tespit edemeden önce, zaten gelmiştik.

Burası, bir restoranın ve spa merkezinin unutulmuş arka kısımları arasına sıkışmış küçük bir açıklıktı. Gün ışığında burası daha az klostrofobik görünebilirdi. Karanlıkta ise sadece sokak lambalarından ve dükkânların muhtemelen hiçbir zaman kapanmayan ışıklı tabelalarından gelen ışık vardı.

Bulunduğu yere rağmen, Rooney'nin *noktası* tertemizdi. Tuğla duvarın yan tarafına dizilmiş, gösterişli bir metal bank vardı. Daire şeklinde bir çim parçasının merkezinde, modern bir heykel vardı.

"Buna, *X İşareti* deniliyor," dedi Rooney kurnaz bir gülümsemeyle. Ben alanı incelerken beni izliyordu.

"Dolayısıyla burası *senin noktan* oluyor."

Gerçek anlamda. Yaklaşık bir metre boyunda, bir açık alan heykeliydi. Üç boyutlu bir kürenin üzerindeki çelik bir X. Hangi yönden baktığınıza göre, XO ya da OX olarak değişiyordu.

"Sanatçı bu heykeli sadece bu gizli sığınak için yapmış," dedi.

"İnsanlar bunu biliyorsa, bu gizli olur mu?" diye sordum.

Rooney, ziyaretçiler tarafından yıpratılmamış gibi görünen bankın üzerine otururken bana bir bakış attı. "Pek çok insan bilmiyor. Bu bahçenin anahtarı, bu bahçenin var olduğunu bilmektir."

“Kesinlikle. Evet. Zihinsel bir anahtar,” dedim. “Burayı nasıl biliyorsun ki? Eğer bu kadar gizli bir yerse.”

Rooney, kare şeklindeki keside baktı. “Burayı, çocukken bir gece tesadüfen buldum.”

“Buraya çocukken mi geldin? Belki hiç kimse burayı bilmiyordur ama bu kesinlikle güvenli değil.”

Omuz silkti. “Bu şehir benim evim. Bildiğim şey bu. Bu *nokta* benim kaçış yerimdi. Annemden uzaklaşmak istediğimde buraya gelirdim.”

Bankın üzerine oturarak Rooney’ye katıldım ve konuşurken yüzümü ona döndüm.

“Büyürken annemle çok fazla zaman geçirdim,” dedi. “Sadece ikimizdik. O bir güçtü, hâlâ da öyle. Bazen onun yanında olmak çok fazla gelir. Konuşmanın sonunda konu genellikle ona gelir.” Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Her zaman bir şey hakkında ne söyleneceğini bilir, her zaman bir fikri vardır. Bu da kendini ifade etmeye çalışan diğer insanlara pek fazla alan bırakmıyor.”

Rooney’nin kendine güvenen tutumunun üzerindeki örtü kaymıştı, köşeleri örtünün altından çıkmaya başlamıştı.

“Hayır. Bırakmaz,” dedim, onun tam olarak neden bahsettiğini biliyordum.

“Onun yıldızı o kadar parlak ki, bazen gizlenmek için başımı eğmek zorunda kalıyordum. Bunu da burada buldum.”

Karanlık, pis bir arka sokak olmasına rağmen, *Nokta* artık yeni bir şekil almıştı. Beton ve çeliğin arasında yumuşak bir yer.

“*Noktanı* benimle paylaştığın için teşekkür ederim,” dedim. “Hiç kimseye söylemeyeceğim.”

“Sana ne kadar güvendiğimin farkında değilsin, Jack,” dedi. “Geriye dönüp bakarsan bu, sana bir anda çok fazla sorumluluk yüklemek olabilir. Ve çok fazla güven. Sen bir gazeteci

değilsin, değil mi? *Dünyadaki Farklı Şehirlerde Yirmi Dört Saatte Ne Yapılır* isimli makaleler yazmıyorsun, değil mi?”

Sol kaşımı kaldırdım. “Bunu yapıp yapmadığımı garanti edemem,” dedim. “Ama benim New York ve MoMA’nın yakınındaki gizli sığınakla ilgili olan makaleme bakabilirsin. Önümüzdeki hafta yayımlanacak. Hazır buradayken birkaç fotoğraf çekeyim.” Dramatik bir şekilde cebimdeki telefonuma uzandım.

Rooney gözlerini açtı ve oyuncu bir şekilde kolumu itti. “Hele bir dene!”

Kahkahalarımızın sesi birbirine karıştı.

“Bunu hatırlamak için bir fotoğraf çekemez miyim?” diye sordum. “Telefonumun yan tarafındaki düğmeye bastım ama ekran karanlık kalmaya devam etti. “Harika, telefonumun şarjı bitmiş.”

“Al,” dedi telefonuyla hızlıca bir fotoğraf çekerken. “Sana mesaj atarım. Ama hiç kimseye göstermeyeceğine dair, hayatın üzerine yemin etmelisin. Telefon numaran ne?”

O yeni bir mesaj oluştururken, ben telefon numaramı söyledim.

“Sonu beşle mi dokuzla mı bitiyor?” diye netleştirdi.

“Dokuz. Sonunda bir tane dokuz var.”

“Ah, tamam, bekle.” Birkaç kere *sil* tuşuna tıkladı ve numaramı yeniden girdi. “İşte, gönderildi. Telefonunu şarj ettiğinde, cevap at ki mesajı aldığını anlayabileyim.”

“Harika,” dedim. “Artık bende senin numaran, sende de benim numaram var. Eğer kaderde varsa, yeniden konuşuruz.”

“Haha,” dedi başını iki yana sallarken.

“Ya da mesajına cevap vermeye karar veririm. Sanırım göreceğiz.”

Bir kere daha dirseğiyle bana vurdu. Benim için hâlâ sorun değildi. “Oldukça fazla yadigâr topluyorsun. Saklı bir mücevherin son derece gizli fotoğrafı, kar küreli bir anahtarlık, muhtemelen hatırlayacağından çok daha fazla hatıra...”

“Bu akşamı unutmam mümkün değil,” dedim. Gerçek buydu.

Arkısıyla yüzünün alt kısmını örtüp, sırtışını gizledi. “Senin çocukken gitmeyi sevdiğin herhangi bir favori *noktan* var mıydı?”

Soğuk, metal bankın üzerinde kıpırdandım. “Benim mi? Ah. Büyürken yılın büyük kısmını Gōng Gong’umla geçirirdim. Genelde sadece ikimiz olurduk.”

“Annen baban seyahat ettiği zamanlarda mı?” diye sordu.

“Kesinlikle. İş için çok fazla seyahat ederlerdi.”

Başıyla onayladı. “Ve Gōng Gong’unun evi de senin *noktan* mıydı?”

Başımı aşağı doğru eğdim. “Bunu hoş bir şekilde tarif ettin. Orası benim sığınağım, en sevdiğim *noktam*, evden uzak gerçek evimdi.”

“Dikkatin dağılsın diye sana bir evcil hayvan aldılar mı?” diye sordu.

“Keşke. Sanırım annem babam bunun gibi bir şeyin sorumluluğunun, evde olduklarında kendilerine kalacağından endişeleniyorlardı, bu yüzden böyle bir şey hiçbir zaman bir seçenek bile olmadı.”

“Yolda köpeklerin yanından geçerken, bazen onlar benim köpeklerimmiş gibi yapar ve bir iki blok boyunca onların yanında yürürdüm, ta ki bu garip görüne kadar.”

Zihnimde oluşan bu görüntü beni eğlendirmişti.

Yandaki binadaki pencerelerden birinden gelen sarı ışık, doğruca Rooney'nin *noktasının* üzerine vuruyordu. Işık, X işaretinin keskin köşesinin üzerine yansıyordu.

“Sanatla ilgileniyorsun,” dedim konuyu değiştirerek.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “İnsanların kendilerini yaratıcı bir şekilde ifade etme yollarıyla ilgileniyorum.”

“Bu, *evet* demenin çok şık bir yolu.” Bir an için düşündüm. “Senin hoşlanabileceğini düşündüğüm, Kaderin Kırmızı İpi'nden ilham almış bir sanat enstalasyonu var. Bunu duyup duymadığından emin değilim.”

Rooney'nin yüzündeki sırıtış silindi. “Ne? Sen... bir enstalasyon mu gördün?”

“Matbaanın yakınlarındaydı,” diye bilgilendirdim onu, bulunduğumuz yerin yukarısını elimle işaret ederek. Şehrin alt ya da üst kısmının ne tarafta olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. “Şimdi gidebiliriz. Ama görebilmek için fazla karanlık olabilir.” Saatileme baktım.

“Ah, şey, sorun değil,” dedi bir oktav yüksek bir ses tonuyla. “Sonra gidip bakarım.”

“Tamam. Evet. Umarım bakarsın,” dedim.

Rooney bakışlarını kaldırıp bana bakmadan önce birkaç saniye geçti. Yüzü fark edilir bir şekilde aydınlanmıştı. “Jack, hiç *Mantı Saatleri* diye bir şey duydun mu?”

Düzenleme
Ny.ozlem

Sekizinci Bölüm: JACK

"Beni takip et," dedi Rooney, metro istasyonundan çıktıktan sonra.

"Artık seni takip etmek isteyip istemediğimden emin değilim. Trendeki o şey bir fare miydi?" diye sordum, bu düşüncüyü zihnimden uzaklaştırmaya çalışarak.

"Kesinlikle değildi. O, bacakları olan bir sosisli sandviçti," dedi ürpererek. "En azından kendime devamlı bunu söyleyeceğim. Ve sen de öyle yapmalısın."

"Salı günleri o sosislilerin yarı fiyatına satıldığını duydum," diye şaka yaptım. "O zaman onlar da hamam böceği değil, minik pikan cevizleriydi."

Kahkaha attı. "Kesinlikle."

Kolumu önümde uzatıp, Rooney'yi görünmez bir yola doğru yönlendirdim. "O zaman, yolu göster." Uzayan bir sessizliğin ardından, "Bu gece... beklenmedikti," diye ekledim. "Pek çok açıdan. Kesinlikle planımın bir parçası değildi."

"Ya da belki de öyleydi," dedi Rooney başını yana eğerek.

"Doğru. Kader," dedim Rooney'nin yanında, ona yakın bir şekilde yürürken. "Bunun nasıl çalıştığı konusunda daha fazla

şey bilmem gerekiyor. Hangi yemeği yiyeceğimize dair kararlar veriyoruz. Kader burada nasıl devreye giriyor?”

Yüzünü buruşturdu. “Şimdi dalga geçiyormuşsun gibi hissediyorum. Kadere inanma düzeyi herkes için aynı değildir.”

İtiraz eder gibi ellerimi kaldırdım. “Dalga geçmek istemedim. Bunun senin için nasıl işlediğini samimi bir şekilde merak ediyorum. Sana katılmasam bile, bunu daha fazla anlamak istememe neden oluyorsun.”

“Bu, daha en başından hayatımın parçası olan bir şey,” dedi yavaşça, sanki kelimeleri seçerken dikkatli davranıyormuş gibi. “Kader, aşkta ve işte beni yönlendiriyor.”

“Aşkta ve işte,” diye tekrarladım. “Küçük şeylerde.”

“Hem de en küçük,” diye dalga geçti. “Önemli şeyleri yönlendiriyor. Hangi tür çay içeceğimi değil. Hayatında, öyle olması gerektiği için karşına çıkan fırsatlar, olaylar ya da insanlar olmadı mı hiç?”

Çöpleri kaldırıma taşan bir çöp tenekesinin etrafından dolaşım. “Ben deneyimlediğimiz şeylerin, hayatta yaptığımız seçimlerden kaynaklandığını düşünüyorum. Her gün pek çok küçük kararlar veriyoruz. Bu seçimler bir araya toplanıyor. Ve bu seçimlerin sonuçları var. Yaptığımız seçimlerin.”

“Yer çekimine inanıyor musun?” diye sordu.

“İnandığımı söylemenin sorun olmayacağını varsayıyorum.” Havaya sıçrayıp, buzlu bir kısmın üzerine düştüm. Ayağım birkaç santim kaydı.

Rooney, beni doğrultmak için kolunu dirseğimin altına soktu. Kolumda hissettiğim kolunun baskısı, onun yakın olmasını ne kadar çok istediğimi fark etmeme neden oldu. Yer çekimi konusundaki katı duruşumla sessizce alay eder gibi tek kaşını kaldırdı.

“Peki ya yer çekimi nesneleri çeken -okyanusları aya, seni kaldırıma, ip eşlerini ip eşlerine- görünmez bir kuvvet değilse

ne?” diye sordu. “Yer çekiminin, nesneleri bir başka nesneye çektiğini fiziksel olarak göremezsin ama orada olduğuna, her gün büyüsünü gerçekleştirdiğine güvenirsin.” Rooney bunu o kadar güvenle söylemişti ki neredeyse ikna ediciydi.

Onun yüzüne bakmak için döndüm ve yarım blok kadar geriye doğru yürüdüm. “Kesinlikle, yer çekimini göremeyiz. Ama onu ölçebiliriz. Yer çekiminin varlığını, çekim etkileriyle belirleriz. Kaderin çekim etkileri neler?”

Gülümsedi. “Hiç sormayacaksın sandım. Bir insanın, birlikte olması gereken insanı bulmasıyla ölçebilirsin.”

“Ama nasıl biliyorsun?” diye bastırdım.

“Çünkü inanıyorum.”

Kaşlarımın çatıldığını hissedebiliyordum. “Benim belirsizlikle alakalı sorunum var. Dünya, Güneş’ten doğru uzaklıkta olduğu için yaşam var oluyor. Biraz daha uzak olsa, fazla soğuk olurdu. Biraz daha yakın olsa, haşlanırdık.” Bakışlarımı kaldırıp karanlık gökyüzüne baktım. “Tam şu anda var olduğumuz gerçeğinin tek nedeni sıcaklık, oksijen, karbon, nitrojen ve diğer elementlerin doğru kombinasyonu. Ve tabii, bir de yer çekimi.”

“Ve kader,” dedi belirgin bir şekilde.

“Newton’un kanunlarını ya da atom fizikini oluşturan herhangi bir şeyde en ufak bir değişiklik olduğunda bile,” diye devam ettim, “hepimiz yok olurduk ya da hiç var olmazdık. Akıllı yaşamın evrimleşmesi için evrende gerekli şartların oluşması açısından yeterli süre geçti.”

“Az önce söylediğin her şey... Burada bulunmamız neden kaderimizde olmasın ki?” diye sordu. “Bunu kendin söyledin. Eğer herhangi bir şey farklı olsaydı, burada olmazdık. Yıldızlar sıralandılar ve var olmak kaderimiz oldu. Zaman içinde bu anda burada olmak için.”

“Söyleyebileceğim tek şey, zaman içinde bu anda burada seninle birlikte olmaktan memnunum.”

Rooney, kirpiklerinin ardından bana baktı. “Bir ıstakoz gibi görünsem de mi?”

Onunla birlikte ben de güldüm. “*Özellikle* bir ıstakoz gibi görüldüğün için.”

Caddenin karşısına geçip, ön tarafına kâğıt levhalar bantlanmış sıradan bir Çin restoranının önüne geldik. Uzun bir otobüs turunun ardından acıkmış turistler gibi bu restorana çekilmiştik. Vitrinde, kırmızı, mavi ve yeşil neon renklerle yazılmış “Kızarmış Manti” tabelası sergileniyordu. Bu düşünce beni hemen rahatlattı. Tentenin üzerinde Çince harfler ve restoranın telefon numarası vardı, her ikisinin de rengi solmuş, yazıları okunaksız hâle gelmişti.

“Günün herhangi bir saatinde Çin yemeği yiyebilirim ama gecenin geç saatlerindeki en güzeli oluyor,” diye açıkladı Rooney. “Bu yüzden de buna Manti Saatleri diyorum. Mantıların, gece yarısından sonra daha da lezzetli ve yumuşak olduğuna yemin edebilirim... Tamam, evet. Bir sürü mantı sipariş edelim.”

O konuşmaya devam ederken, ben onun için kapıyı açtım. “Bu saatte şarap dükkânlarından, küçük lokantalardan ve barlardan başka pek fazla bir yer açık olmaz. Çin restoranları, Kutup Yıldızı gibiler. Ne zaman onlara ihtiyacımız olsa, oradalar. Daimî ve güvenilir. Kaybolduğumuz, aç olduğumuz ya da sadece kendimizi toparlamak istediğimizde bize yol gösteriyorlar.”

Hava, sarımsak kokusuyla ağırlaşmıştı. “Pek çok insan Polaris’in -Kutup Yıldızı’nın- gökyüzündeki en parlak yıldız olduğunu düşünür,” dedim paltomun fermuarını açarken. “Ama öyle değil.”

“Değil mi?” Rooney çekiştirerek beresini çıkardı. Düz, kahverengi saç tutamları, statik elektrikten dolayı kabarmıştı.

Olumsuz anlamda başımı salladım. “Aynı zamanda düşündüğümüz kadar daimî de değil ama ellinci en parlak yıldız.”

Gülümserken, yüzündeki takımyıldızlar yukarı kalktı. “Bu bilgiyi nerede kullanacağımı bilmiyorum ama bir gün, kullanacak bir yer bulacağım.”

Vinil bir kabinin içinde karşı karşıya oturduk. Sarı duvarlar, bazılarının köşelerinde imzalar olan siyah beyaz fotoğraflarla kaplıydı. Tavan, katlanmış kumaşlarla kaplanmıştı, mekânın tamamı puslu bir kırmızıyla parlıyordu.

Restoranda yalnız değildik. Yaşı büyükçe olan iki adam, *Scrabble* oyununun ve yeniden doldurulmuş çaylarının yanında strateji oluşturmuyorlardı. Üzerinde sarı bir güvenlik yeleği olan bir kadın, bir parça tavuğu sosa batırıyordu. Köşede, üç üniversite öğrencisi ders kitaplarına ve cep telefonlarına odaklanmıştı. Gece yarısı olmasına rağmen, buradaki ortam enerjikti.

Menüde çorbalar, kızarmış pirinçler, domuz etleri, biftek ve karides yemeklerine göz gezdirdim. Bakışlarım, menüye âdeta bir gerilim romanıymış gibi bakan Rooney’ye kaydı. Ciddi bir şekilde menünün olay örgüsünü takip ediyordu. Zihnimde matbaaya geri döndüm. O New Yorklu sörfçü olmasaydı, gece yarısında karşımda oturup erişte seçeneklerini değerlendiren bu harika insanla asla tanışmamış olabilirdim.

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordu Rooney.

Güldüğümü fark ettim. “Ah. Buradaki kızarmış pirinç seçeneklerinin çokluğundan etkilendim. Seçim yapmak çok zor.”

Şüpheyle beni süzdü. “Doğru. Masa mantıları isteyelim mi?”

Onun neden bahsettiğini bulmaya çalışarak, menüye yeniden göz gezdirdim.

“Menüde yok,” diye ekledi.

Diğer müşterilerin tabaklarına baktım. “O zaman bunu yapabileceklerini nereden biliyorsun?”

Rooney kahkaha attı. “Ortaya, duble tavada kızartılmış mantı sadece. Paylaşacağız.”

En son ne zaman bir tabak yemeği biriyle paylaştığımı hatırlayamıyordum. Bunun samimi bir şey olduğunu hissettim. “Tamam. Tabii. Bana uyar.”

Ben minik, beyaz porselen fincanlara ikimiz için de yase-min çayı dökerken, Rooney garsona siparişimizi verdi.

“Gece yarısı olduğunda, genellikle uyuyor olurum,” diye itiraf ettim, paslanmaz çelik demliği masaya bırakırken.

“Evet. New York’ta, evde olduğunda ve her yer sessiz olduğunda bile, bir insan bulmak için bir yere, herhangi bir yere gidebileceğini bilirsin.” Rooney fincanını kendine doğru çekti. “Tabii, burası hiçbir zaman uyumayan şehir vesaire vesaire. Ama nerede ve ne zaman istersen, şehirdeki köşeni talep edebilirsin. Sabahın erken saatlerinde, gecenin yarısında. Haftanın herhangi bir gününde. Hiçbir kural yok. Bu seni korkutuyor mu?”

Sırıttım. “Günün istediğim saatlerinde bir rutinim olmasını tercih ederim.”

“Bugün gibi günlerde, şu anda programının dışına çıktığın düşünüldüğünde, yeniden rutinine dönmen ne kadar sürüyor?”

“Genellikle yirmi dört saat içinde normal rutinime dönebiliyorum.”

Rooney parmaklarını şıklattı. “Ben *dokuz saat* diyeceğini düşünmüştüm.”

“Kendimi özellikle motive hissettiğimde on saatte,” dedim şakacı bir şekilde.

“Bir rutinin olmasının güzel bir şey olduğunu hayal edebiliyorum,” dedi. “Vereceğin siparişi bilen bir kahve dükkânına

gitmek gibi. Şehir bazen soyutlanmış hissetmene neden olabilir ama aslında hiçbir zaman yalnız değildir. Bunun LA içinde böyle olduğuna eminim. İnsanlar her zaman bir yerdeler.”

Ciddi bir yüz ifadesi takınmaya çalıştım. “Haklısın. İnsanlar *her zaman* bir yerdeler.”

Rooney kahkaha attı. “Orada not mu alıyorsun? Gecenin bu saatinde ağzımdan inciler dökülüyor.” Bir an için sessizleşti. “Tamam, bir şey düşünüyordum.”

“Neymiş o?” diye sordum çayımdan büyük bir yudum alırken.

“Benim için kaderin aşk ve işte nasıl devreye girdiğini ve senin kaderi test etmek isteme yollarını,” dedi. “Ben bunu kendimce somutlaştırıyorum ve sen de... kullandığın kelime neydi? Sen ise işlevselleştiriyorsun. Aslında, ikimiz de kaderi kendimizce anlamaya çalışıyoruz. Ve bence bu güzel bir şey.”

“Güzel bir şekilde ifade ettin,” dedim. “Sanırım testler güzel ilerliyordu. Bilirsin, eğer kaderi gerçekten test etmek istersen...”

Yüzünü buruşturdu. “Testlerin ne olduğunu aklımda tutamadım. Aslında benim zihnim bu şekilde çalışmıyor. Bazıları benim biraz daha soyut olduğumu söyleyebilir.”

“Tamam, işte.” Kâğıt gibi bir şey bulabilmek için ceketimi elimle yokladım. Konferanstan kalma Çin yemekleri menüsü katlı bir şekilde yanımdaydı. En azından bugün bir işe yarayacaktı.

“Sen, ne... o başka bir restoranın menüsü mü?” Restoranda etrafına bakarken Rooney’nin gözleri büyüdü. “Jack... Yanında Çin yemeği eve servis menüleri taşımak gibi bir alışkanlığın mı var?”

Kâğıt menüyü masanın üzerinde düzleştirdim. “Hiçbir zaman canının ne zaman lo mein²⁵ çekeceğini bilemezsin.”

Rooney kahkaha attı.

“Kalemini yeniden ödünç alabilir miyim?” diye sordum.

Çantasının içine uzandı ve hem fener uçurduğumuzda kullandığımız kalemi hem de yeni aldığı, su dolu kalemini çıkardı. “Seç birini.”

“Aah. Tüm güce sahip olanı seçiyorum. Disiplin Kalemi.” Dramatik ve açgözlü bir şekilde ellerimi kaleme doğru uzattığımda, daha da fazla gülmeye başladı. Onu güldürmeyi gerçekten seviyordum.

Kalemin kapağını çıkardım ve menünün üst kısmına yazdım: *Kader Bağı Teorisi*. Bu, Rooney’nin inancını ve benim bilimsel zeminimi birleştiriyordu. Ve biraz da Kırmızı İpli Kız’ın enstalasyonunu içeriyordu.

Rooney ne yaptığımı anlamak için bana doğru baktı. “Vay canına. Gerçekten, gerçek zamanlı olarak bir işlevselleştirmeye mi tanık olacağım? Her neyi ele geçirmeye çalışıyorsan, bir kere onu yazdıktan sonra dünyanın ekseninin kayabileceğini hissediyorum. Zamanın bildiğimiz yapılanması sonsuza kadar değişmiş olacak.”

“Bunu senin için yapıyorum,” dedim gözlerinin içine bakarak. “O zaman belki de ilk test... Times Meydanı’dır? Normalde *evet* demeyeceğin bir şeye *evet* demek.” Menüü yan çevirdim ve bu cümleyi, yumurtalı Çin börekleri ile susamlı tavuk seçeneklerinin arasındaki boşluğa yazdım.

“Doğru. İkincisi... fener partisiydi. Yani... bir yere, olman gereken zamandan önce ya da sonra gelmek!” dedi heyecanlı bir şekilde.

Bu cümleyi de Kader Testi 2’nin yanına yazdım.

25 Lo mein: Erişte, sebze ve etle yapılan bir Çin yemeği. -ç.n.

Rooney, atkısının sandalyenin üzerine düşmüş ucuyla oynuyordu. “Bir üçüncü var mıydı? İçi su dolu kalem hikâyesine ne dersin? Bir şeyi geri vermek.”

Kalemi parmaklarımın arasında çevirdim. “Kendini buna vermeni takdir ediyorum,” dedim. “Sadece eğlence için olsa bile. Bu daha iyi anlamama yardımcı oluyor.” Gerçekten de takdir ediyordum. Onun için bu kadar önemli bir şeyi anlamak istiyordum. “Ama tabii ki kaderi deneyimlemeni ve her zaman tasarladığın gibi ip eşini bulmanı umuyorum.”

Rooney bakışlarıyla yüzümü inceledi. “Doğru. Tabii ki.”

“Yani, üçüncüsü kayıp bir eşyayı geri vermek. Hâlâ bunların hepsinin ne kadar ölçülebilir olduğundan emin değilim ama bu da bir başlangıç.” Bu testler kesinlikle NASA’da geçerli sayılmazdı. Ama Rooney’ye söylediğim gibi, bunu sadece eğlence için yapıyorduk.

Rooney parmaklarıyla masanın üzerinde tempo tuttu. “Bu kadar mı? Sadece üç tane mi?”

“İnsanlar başka nerede birbirleriyle etkileşime girerler? İnternette?”

“İnternette flört etmek gibi mi?”

“Kesinlikle. Ben bunu hiç yapmadım ama insanlar için başarılı oluyor gibi görünüyor,” dedim.

Rooney dudaklarını bir yana doğru büzdü. “Ama bu gerçekten kader mi?”

Zihnimdeki senaryoları gözden geçirdim. “Tabii, neden olmasın? İnsanların oraya kaydolmalarında, seninle aynı şehirde olup olmamalarında bir zamanlama var. Başka biriyle sohbetlerinin fazla ilerlememiş olduğu gerçeği.”

“Zorlayıcı noktalara değiniyorsun,” dedi Rooney. “Burada zamanlama devreye giriyor. Peki ya sosyal medya? İnsanlar birbirlerine özel mesajlar atıyorlar, öyle değil mi?”

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordum, penceredeki neon ışık dikkatimi çekmişti. Kısa bir süre için titreşmişti.

“Belki de bilmemen daha iyidir,” dedi Rooney.

Başımla onayladım. “Sohbet odaları? Böyle şeyler hâlâ var mı?”

Rooney’nin yüzü aydınlandı. “Muhtemelen? Dolayısıyla Kader Testi 4, biriyle internet üzerinde etkileşime girmek olabilir. Belirsiz.”

Garson, mantılarımızı masanın ortasına bıraktı. Rooney ilk mantısını aldıktan sonra, yemek çubuklarımla ben de bir tane aldım, soya sosuna batırdım ve yarısını ısırdım. Gözlerimi kapatarak, iştah açıcı lezzetlerin ve çıtır dış katmanının beni içten dışa doğru ısıtmasına izin verdim.

“Bu geceki tur için teşekkür ederim,” dedim, mantıları yememiz arasında doğal bir sessizlik olduğunda. “Ya da belki de *yiyecek turu* demeliydim.”

Rooney eliyle restoranı işaret etti. “Yıldızlar parladığında yemek yemeyen bir adama göre, iyi iş çıkardın. Bu şehrin sunduğu pek çok güzel yemek var.”

“Burayı sevdiğin oldukça açık.”

“Hiçbir şeyi New York kadar çok sevmedim,” dedi yumuşak bir şekilde. Kulağa içten ve doğru geliyordu. Rooney, parlak masaya doğru baktı. “Ama sevginin nasıl bir şey olduğunu kesin olarak söyleyemem. Hiç ciddi bir ilişkim olmadı. Yine de bir gün aşkı bulma umudu bana ilham veriyor.”

Bu beni şaşırtmıştı. Bunu ona söyledim.

Bakışlarımız kesişti. Rooney, etkileyici gözlerle yüzümü inceliyordu. Sanki iki saniye için dünya durmuş gibiydi, sonra da hiç olmadığı kadar hızlı dönmeye başladı.

Derin bir nefes aldım. “Ben de hiç âşık olmadım.” Bunu onunla dalga geçmek ya da sessizliği doldurmak için söylememiştim. “İlişkilerim altı aydan uzun sürmüyor. Aşk her ne ise,

şekillenmesi için yeterli bir süre değil. Dürüst olmam gerekirse, aşktan korkuyorum.”

“Aşktan korkuyor musun?” diye sordu Rooney.

Omuz silktim. “Aşk, bilinmeyen bir şey ve benim de bilinmeyi bilmem gerekiyor. Sanırım, hiç yanında yeterince güvende hissettiğim biriyle tanışmadım. Hiç devamlı olarak yanımda olabilecek biriyle tanışmadım.”

Rooney başıyla onayladı, beni dikkatle dinliyordu. Konuşmaya devam ettim:

“Âşık olmak, yüzme bilmeden derin bir suya atlamaya benziyor. Ya da Görev Kontrol Merkezi’nde sana rehberlik edecek bir ekip olmadan uzaya gitmeye.”

“Gerçekten öyle görünüyor,” diye bana katıldı Rooney. “Ama ben bilinmeyi seviyorum çünkü umut verici ve araştırmaya açık oluyor. Gözünü karartıp²⁶ bir adım atmak zorundasın.”

Sırıttım. “Ben nereye gittiğimi bilmeyi tercih ederim.”

“Bu akşam fenerimizin peşinden gitme riskini göze aldın,” dedi.

“Bu, benden beklenen bir şey değil,” diye açıkladım, tüm şehirde Rooney’yi takip etmeyi kabul ettiğime hâlâ şaşıırıyordum. Hiçbir şeyin dikkatimi bu sabah aldığım haberden ve o berbat konferanstan başka bir yöne çekebileceğini düşünmüyordum. Ama sonra karşıma Rooney çıkmıştı.

“Ama yine de... oradaydın.”

Rooney’nin gözlerinde cevapları aradım. Ama sanırım o da cevapları benim gözlerimde arıyordu. “Ya hayatını fenerinin peşinden giderek geçirirsen ve o seni bir felakete götürürse?” diye sordum. “Bu arayış, buna değer mi?”

26 *Ing. Leap of faith* (inanç sıçraması): İnanılan bir şeyden vazgeçip, ona zıt başka bir şeye inanma. “*Take a leap of faith*” terimi ise gözünü karartıp bir şey yapmak anlamına gelir. -ç.n.

Rooney'nin kalkan kaşları, kâküllerinin ardında kayboldu. "Eğer fenerinin nereye gittiğini bilseydin, yaptığın yolculuk bu kadar güzel olur muydu? Ben, onun seni nerede olman gerekiyorsa oraya tam doğru noktada ve tam zamanında götüreceğine inanmayı seviyorum."

Restoran sessizdi, herkes önlerindeki yemeklere odaklanmıştı. Hatta hoparlörlerden yayılan klasik müziğin sesi bile kısıldı.

Boğazımı temizledim. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Rooney yemek çubuklarını masaya bıraktı. "Tabii."

Bu ânı olması gerektiğinden daha yoğun bir hâle getirdiğime pişman olmuştum. Derin bir nefes aldım ve tüm gece boyunca korktuğum soruyu sordum: "Bizim fenerimiz bizi nereye götürüyor?"

Dokuzuncu Bölüm: ROONEY

Bu, kendime sorup durduğum soruydu. Bir daha birbirimizi görecektik miydik? Dürüst olmam gerekirse, onun da bunu sorduğunu duymak beni şaşırtmıştı. İşaretler henüz yeterince açık değildi ama engeller açıkça ortadaydı: Aramızda binlerce kilometre mesafe ve temel, birbiriyle çelişen inançlarımız vardı. Yine de onunla birlikte olmak çok kolaydı.

İp gerilebilir ya da dolaşabilirdi ama asla kopmazdı. Kırmızı ipimin diğer ucundaki erkekle bir araya geldiğimizde, iplerimiz en sonunda birbirimizi görecektik kadar kısaldığında, ortada bir soru kalmayacaktı. Onunla tanıştığımdaya... anlayacaktım. Anladığım zaman, daha net bir içgüdüsel tepki vereceğimi düşünüyordum. Anlamış mıydım? Nasıl emin olabilirdim?

Çayırma odaklandım, düşünceler zihnimde dönüp duruyordu. Jack'in beni *Entangled*'a götürmek istemesi ne anlama gelebilirdi? Sanatçının ben olduğumu düşündüğüne dair herhangi bir belirti göstermemişti ve ben de sanatıma ne olduğunu ona anlatmak istememiştim. Enstalasyon, onun anılarında sağlam bir şekilde kalabilirdi. Enstalasyonu benim de görmemi istemesi çok tatlıydı. Bundan hoşlanacağımı düşünmüştü ve haklıydı. Severdim. Garip bir şekilde, henüz bozulmamışken,

Jack'in benim için bu kadar önemli olan bir şeyi görmüş olması beni rahatlatıyordu.

Jack'in ayak bileğine bağlı kırmızı bir ip var mıydı? Varsa bile, o ip bana doğru mu gelecekti? Uyuyarak bugünü tamamlamam ve yarın taze bir bakış ve açık bir zihinle uyanmam gerekiyordu. Gün ışığında her şey daha fazla anlam ifade edecekti.

"Rooney?"

"Ne? Evet. Üzgünüm," dedim düşünce spiralimin içinden çıkarak. Fincanımı dudaklarıma götürdüm ve porselenden gelen sıcaklığı ellerimde hissederken, çaya üfleyerek dalgacıklar oluşturdum. "Fenerimizin bizi nereye götürdüğünü bilmiyorum ama bunun güzelliği de burada. Eğer bugün olan her şeyin bizi bu âna getireceğini ve sonunda burada -tam da bu Çin restoranında- olacağımızı bilseydik, sadece burada olmak için bu gece tüm olanlardan vazgeçer miydin? Bu an bu kadar anlamlı olur muydu? Bu, birbirimiz için nasıl hissettiğimizi değiştirir miydi?" Bunu söylerken, bu cesur varsayımım yüzünden göğsüm fazlasıyla ısınmıştı.

Jack, yoğun bir bakışla bana bakıyordu. "Benim bilinmeyen keşfetmek istememe neden oluyorsun. Doğal ve uzun yoldan gitme fikrini sevdim ama yine de GPS kullanabilir miyiz?"

Bunu, âdeta her an sözlerini geri alabilecekmiş gibi, yumuşak ve hızlı bir şekilde söylemişti.

"Birbirimizin telefon numaralarını aldık. Bakalım bu bizi nereye götürecektir," dedim, kendimi umutlu hissederek. Belki de bu aramızdaki her neyse, yarına ulaşmayı başarabilirdi. Belki gün ışığı, netliğin altın rengi ışıklarını saçar ve belki ancak o zaman her şey netleşirdi. Bu, kulağa gerçek olamayacak kadar güzel geliyordu. "Belki yollarımız yine kesişir, Times Meydanı."

Jack, elini göğsüne götürdü. "Beni böyle mi hatırlayacaksın? Times Meydanı olarak? Ama orayı yumruklamak

istiyorsun. Umarım bunun ardında iyi bir mecaz ya da daha derin bir anlam vardır.”

“Times Meydanı olmasaydı New York, New York olmazdı,” diye itiraf ettim.

Bir süre önce umutlu görünen Jack’in yüz ifadesi biraz düştü. “Kulağa *Istakoz Kız* kadar güzel gelmiyor. Ben sadece... Uzun mesafeli ilişkiye girmiyorum,” dedi gönülsüz bir şekilde kendisine hâkim olmadan önce. “Tabii ki bir şey ima etmeye çalışmıyorum. Sadece daha geniş planda baktığımızda, önem-sediğim insanlardan uzak olmak çok zor.”

“Anlıyorum,” dedim. Daha fazla şey söyleyeceğini hissediyordum ama Jack başka bir şey eklemedi.

Daha önce kaderden bahsettiğimizde, kendimi onu ikna etmeye çok yaklaştım gibi hissetmiştim. Eğer kadere inanmıyorsa, gerçekten birlikte olabilir miydik? *Gerçekten Rooney?* Birlikte olabileceğimiz bir dünya olduğunu mu düşünüyordum? Ülkenin diğer ucunda yaşayan ve çok az tanıdığım bu adamlar? Yine de... bir araya geleceğimize inanmak istiyordum. Bu adam neden bu kadar farklıydı?

Uyu, gün ışığı, netlik, diye tekrarladım.

Mantıları silip süpürdük ve çayımızdan son yudumlarımızı aldık. Jack, Kader Testi menüsünü mükemmel bir kare şeklinde katladı ve bana doğru uzattı. Birlikte geçirdiğimiz geceye dair bir eser.

“Bu sende kalmalı,” dedi. “Tabii eğer gerçekten kaderin kendi görevini gerçekleştirmesini tercih etmezsen. O zaman bunu atabiliriz.”

Kâğıda o kadar sert bir şekilde bakıyordum ki üzerinde bir delik açılabilirdi. Dikkatim *Acı ve Baharatlı* kelimeleri üzerinde odaklanmış bir hâlde, katlanmış kare kâğıda uzandım.

Bu Kader Testlerinin bir işime yaramayacağını biliyordum ama Jack’e eşlik ederken eğlenmişim. Onun beni daha iyi

anlamaya çalışma yolu sayesinde, ben de onu daha iyi tanıma fırsatı elde etmiştim. İşlevselleştirmeye, testlere ve ölçümlere ihtiyacı olan adam. Hayır, testler benim ip eşimi bulmama yardım etmeyecekti. Bunu kadere bırakacaktım ama bize kendi aramızdaki şakaları ve daha fazla zaman geçirme fırsatı verdiği için bu oyuna değer verecektim. Birbirimizi anlamak için kullanabileceğimiz birtakım teoriler.

Kâğıdı havada salladım. “Keşke alın yazılarımız üzerinde bu kadar kontrolümüz olsaydı,” dedim, bitmek üzere olan gecemizin gerçekliğini hafifletmek için. “Bunu saklayacağım. Bir yadigâr olarak.”

Jack gülümsedi. “Evet. Tatlı ekşi bir yadigâr.”

Daha fazla zaman, daha fazla test yoktu. Artık Jack yoktu. Kâğıdı, eksiz defterimin arkasındaki cebin içine koydum.

Jack, eliyle garsona hesabı istediğini işaret etti ve restoranın kurallarına uyarak hesabı nakit olarak ödedi. Dışarı çıktık, hava durgunlaşmış, kar yağışı durmuştu. Hafif bir esinti, ağaç dallarındaki karları uçuruyordu.

Bulvarlarda yürürken, parlak sarı taksiler varlıklarını gösterecek kadar yavaşlayarak ara sıra yanımızdan geçiyordu. Yaklaşık her üç dakikada bir, bir tanesi yanımızdan geçiyor, görüşümüzün dışına çıkmadan önce arabanın üzerindeki lamba yanıp sönüyordu. New York’un ateş böcekleri...

Telefonumdan saate baktım. Göğsümdeki ağrı büyüyordu. Gece yarısı gelip geçmişti ve bir noktada ikimiz de gerçekten eve gitmek zorundaydık.

“Yarına on beş dakika var. Bu nasıl oldu?” diye sordu.

“Sen ve yer çekimin,” dedim gözlerimi şakacı bir şekilde devirerek.

Yüzünde bir gülümseme belirdi, ânın ağırlığı artmıştı.

Taze kar taneleri. Maçalı dondurma. Minik kazaklar içindeki kedi yavruları. Jack.

Jack buradaydı. Önümdeydi ama bu sefer gerçektir. Sıcak, kahverengi gözleri ve dudağının altındaki hilal şeklindeki yarayla Jack. Artık gözlerimi kapattığımda, sadece zihnimde olmayacak olan Jack. Yarın sabah gitmek zorunda olan Jack. Hakkında hiçbir şey bilmediğim ve her şeyi bildiğim Jack.

“Sanırım buraya kadar, değil mi? Yemek turumuzun son noktası,” dedi Jack. “Tabii eğer daha fazla dondurma yemek istemiyorsan?”

“Muhtemelen şu anda beni çalkalayarak dondurma hâline getirebilirsin, hava o kadar soğuk,” dedim.

Jack’in yanakları renklendi. “Çok lezzetli bir dondurma olurdun.”

Dışarıda oyalandık. İlk ve son kez vedalaşacağınız bir insana nasıl veda edebildiniz ki? Bu durumda bir vedalaşma gerekli miydi?

“Üşüyene kadar yürüyebiliriz... şey,” diye önerdim. “Üşüyor musun?”

Jack görünür bir şekilde titriyordu ama hareketsiz kalmaya çalışıyordu. “Dışarı... Dışarı soğuk mu? Fark etmedim bile.”

“Henüz benden sıkılmadın mı?” diye sordum Çin Mahallesi’nin sokaklarında yürürken.

“Garip bir şekilde hayır. Bu noktada, azalan verimler kanunu genellikle devreye girer,” dedi.

Dönüp ona baktım. “Ne demek istiyorsun?”

Jack konuşurken, ellerini önünde hareket ettiriyordu. “Bir, iki, üç saat boyunca harika zaman geçirebiliriz. Ama en uygun seviyeye ulaşıldığında, ondan sonra kötüye gitmeye başlar. Sonra, dördüncü, beşinci ve altıncı saatlerde, birbirimizden rahatsız olmaya başlarız ya da soru sormaktan ve cevaplamaktan sıkılırız.”

Neredeyse boş olan kaldırımlarda amaçsızca yürüyorduk.

“Ve sen benden rahatsız olmadın mı? Kaçınıcı saatteyiz, beş? Altı?” diye sordum mutlu bir şekilde.

Jack’in dudaklarının kenarları kıvrıldı. “Her zaman için herhangi birine karşı korkum bu olsa da senden rahatsız olmadım,” dedi. “Sen bana dair çok fazla şey gördün, ben de sana dair çok fazla şey gördüm. Biz, daha başlamadan önce dolmuştuk. Yediğimiz o mantılar çok lezzetliydi ama eğer bir tabak daha sipariş etseydik, o kadar lezzetli olmazdı.”

Omuzlarımız birbirine değerken, bir köşeyi döndük. “Ya bir sınır yoksa? Ya sadece kendine bir sınır olduğunu söylüyorsan ve belli bir zaman geçtikten sonra hayal kırıklığına uğrayacağın konusunda kendini kuruyorsan?”

“Evrende birkaç şey sınırsızdır, Rooney,” dedi. “İnsanların kahve ya da yemek randevularına çıkmalarının nedeni bu. Sınırlı zaman. Güvenli olması. Azalan sınırlar dâhilinde. Sonra, söyleyecek başka bir şeyin olup olmadığını hesaplarken, bir çıkış yolun olur.”

“Buna bu şekilde bakarsan, yaptığın her şey bir geri sayımdır. Doğallığın yeri nerede? Bunun gibi uzun gecelerin?”

“Bu gece bir istisna,” dedi. “Bana nedenini sorma. Ben de hâlâ bulmaya çalışıyorum.”

“Tamam, ben de ne kadar olurlarsa olsun, mantıların her bir lokmasını senin kadar sevdim,” dedim. “Bazen işler zamanla daha iyi hâle gelir.”

Jack omuz silkti. Bir sonraki köşeden döndüğümüzde, dolunay görüşümüze girdi. Uzayda asılı neon bir tabela gibi görünüyordu.

Jack, beni aya bakarken yakaladı. “Sen hiç orada olan her şeye kıyasla ne kadar küçük olduğumuzu düşündün mü? Bizim sadece bir gezegen üzerinde yaşayan, evrenin bir parçası olduğumuz gibi?”

Güldüm. “Aslında bunu fazlasıyla düşünüyorum. Ötenin ötesinde ne var? Hatta bunların hepsi ne için?” Kollarımı açarak gökyüzünü işaret ettim. “Her şeyin zaman akışıyla karşılaştırıldığında, Dünya üzerindeki zamanımız çok kısa. Hayatımın bir değerinin olmasını istiyorum. İnsanlar üzerinde... dünya üzerinde bir etkim olmasını istiyorum.”

Jack, derin bir nefes verdi, verdiği nefes buhar hâlinde önünde görünebiliyordu. “Evet. Ben de.”

Başımı arkaya doğru eğdim ve rastgele düşen kar tanelerinin bana doğru sürüklenmesini, tenime değdiklerinde erimelelerini izledim. “Eğer başka bir hayat varsa, sence neye benziyorlardır?”

Jack, eldivenli ellerini ovuşturdu. “Sıcak kalmak için tenlerini örten kürkleri olurdu çünkü diğer gezegenlerin kendi atmosferleri var ve güneşten farklı uzaklıktalar. Tehlikeye karşı kendilerini gözetlemek için büyük gözleri olurdu. Muhtemelen, yiyecek fikirleri bizimkiyle aynı olmayacağı için, pek çok sivri dişleri olurdu.” Bu konuyu ilk defa düşünmemiş gibi, kendinden emin bir şekilde konuşmuştu.

Başımı sallayarak onu onayladım, sırtlıyor ve onun dünya dışı yaşam hakkındaki düşüncelerini düşünüyordum. “Söylediklerin garip bir şekilde ayrıntılıydı.”

Jack kahkaha attı. “Ve işte bu da her şeyin kötüye gitmeye başladığı nokta,” dedi, kendimizi yine Çin restoranının önünde bulurken.

“Aslında yürüyerek büyük bir çember çizdik,” dedim etrafıma bakınarak.

“Seninle çember çizmek benim için bir zevkti.”

“Sanırım bu, turumuzun son noktasıydı, bu sefer gerçekten.” Sesimdeki hayal kırıklığı, sonumuzun ne olacağına dair gerçek bir işaret olmadan Jack’e veda üzere etmek konusunda nasıl hissettiğimi doğrudan yansıtıyordu.

Geceyi bir daha düşündüm ve ağzımdan küçük, hüzünlü bir kahkaha çıktı. Jack ve ben, bir meteorduk. Herhangi bir yere gitme şansı elde etmeden yanıp yok olan bir ışık şeridi. En azından bir gece için, kayan bir yıldız olma şansımız olmuştu.

“Sanırım öyle,” dedi Jack.

Hayalî şeyler duyuyor olabilirdim ama onun sesinde de hayal kırıklığı vardı.

Jack’in Finans Bölgesi’ndeki oteli, annemin Üst Doğu Yakası’ndaki apartmanının tam tersi istikametindeydi. Gideceğimiz yerler için iki farklı taksiye binmemiz gerekiyordu.

Yanımızdan bir taksi geçti ama ikimiz de elimizi sallamadık. Çamurlu kaldırımın üzerinde birbirimize doğru döndük.

“Tüm favori mekânlarını bu turiste gösterdiğin için teşekkür ederim,” dedi. Yanımızdan geçen ikinci taksiyi de görmezden geldik.

“Bir daha şehre geldiğinde, nerede olacağımı biliyorsun,” dedim. “Sadece, başka hiç kimsenin görmesine izin vermeyeceğin ‘X işaretli nokta’ fotoğrafını kullanman gerekecek.”

Noktamın muhtemelen Jack olmadan bir daha hiç aynı hissettirmeyeceğini fark ederek korkuyla irkildim.

“Yemin ederim,” diye söz verdi Jack şakacı bir şekilde. Üçüncü bir taksi, bizi almak için istekli bir şekilde önümüzde durup, korna çaldı. “Önce sen.” Benim için taksinin kapısını açtı.

Başımı kapının üst kısmına yaslayıp bu sahneyi içime çektim. Jack’in yüzü, Jack’in kokusu, Jack’in kahkahası. Bir saniye bile geçmeden elini belime koyup, beni kendine doğru çekti. Dudaklarımız, bir fısıltı gibi nazikçe birbirine dokundu. İki, belki de üç saniye sürdü ama bu adamın sadece bu gece değil, daha uzun süre hayatımda olması gerektiğini anlamam için yeterliydi.

“Gördün mü? Bazen daha iyiye gider,” diye mırıldandım, taksinin arka koltuğuna gömülürken parmaklarımla dudaklarıma dokunarak.

“Belki bazen öyle olur,” dedi.

“Hiç taksilerin hemen dışında kaç tane veda öpücüğü verildiğini merak ettin mi?” diye sordum, hâlâ şaşkın bir şekilde.

“Bu bir veda değil, Istakoz Kız,” dedi Jack, o da benim kadar şaşkın görünüyordu.

“Yollarımız yeniden kesişsin, Times Meydanı,” diye fısıldadım.

Arabanın arka camından, Jack’in kaldırıma çıkmasını, sonra da bana bakmasını izledim. Bir gün içinde iki kere, değer verdiğim şeylerden ayrılmıştım. Yansımada, restoranın neon yeşil tabelası parlıyor, R harfi hızlı bir şekilde yanıp sönüyordu. Harf en sonunda sönerken, taksi yola çıkmadan önce, harfin ışığının yokluğunda Jack’in yüzünü gölgeledi. Daha sonra R harfinin yok olmasının ne anlama geldiğiyle ilgili çok fazla şey okuyacağımı biliyordum.

İki blok ilerlediğimizde, Jack’e bir mesaj daha atmak için telefonuma uzandım. Onunla bağlantı içinde olduğumu hissetmemi sağlayacak herhangi bir şey. Birkaç dakika sonra, telefonum bir mesaj geldiğini göstermek için titreşti. Mesajda ne olduğunu görmeden önce, kalbim hızla atmaya başladı:

**Gönderdiğin foto için teşekkürler
ama biraz garip oldu. Istakoz
Kız’ın kim olduğunu bilmiyorum,
sanırım yanlış numaraya attın.**

Kalbime büyük bir sıkıntı çöktü. Yanlış numara mı?!

“Geri dönün!” diye seslendim şoföre, koltuğuna vururken.
“Restorana geri dönelim. Acele edin! Lütfen!”

Şoför istediğimi yaptı. Boş sokaklarda hızla ilerliyorduk ama aynı zamanda yavaş çekimde ilerliyormuşuz gibi hissediyordum. Restorana giden köşeyi döndüğümüzde, her şey için çok geçti.

Kaldırım boştu. Jack gitmişti.

Sanırım bu gerçekten bir vedaydı.

Onuncu Bölüm: JACK

Beş Ay Sonra

İnternetteki “New York, Çin Mahallesi geç saate kadar açık mantı restoranları” aramamda 1.840.000 sonuç çıktı. Gazete yazılarını, en iyiler listelerini ve düzinelerce menüyü inceledim. Genel olarak New York’taki neon tabelalı restoranların sayısı sınırsızdı. Bu noktada, hafızamdakiler ve baktığım binlerce Çin restoranı fotoğrafları bulanık bir şekilde birleşerek bir kolaj hâline gelmişti. Rooney’yi bulmak konusunda elimdeki tek somut ipucunun *Mangetsu Jazz* olduğunu düşünüyordum. Ta ki ödemeyi kendim yaptığımı hatırlayana kadar. MoMA’nın etrafını, sanki yarı zamanlı bir işmiş gibi Street View²⁷ uygulaması ile taradım.

Bu restoranlardan hiçbiri hafızamda bir şey canlandırmadığı için internette *Rooney* araması yapmayı denedim. *Rooney MoMa*, *Rooney NYC* ve *tur rehberi Rooney*. Onun ismiyle deneyebileceğim her kombinasyonu denedim.

Sonuçlar bana, Rooney Mara ve Sally Rooney hakkında düzinelerce makale verdi. Hiçbir yönlendirme, hiçbir ipucu

27 Street View, Google Maps ve Google Earth teknolojileri ile birlikte dünyadaki birçok kamuya açık alanın panoramik görüntülerinin izlenebilmesini sağlayan teknoloji servisi. -ç.n.

yoktu. Partinin verildiği adreste, dairenin sahiplerine ya da kiracılarına dair herhangi bir isim çıkmadı. İş arkadaşımın eşinin bağlantı zincirini kullanarak ev sahibini bulmaya çalıştım. Rooney misafir listesinde olamazdı çünkü bir misafir listesi yoktu.

En azından matbaadaki Dave'i bulabileceğimi düşünmüştüm. Ama Dave, gönüllü olarak ya da başka herhangi bir yolla oradan mümkün olan en kısa sürede ayrılacağını söylerken şaka yapmıyordu. Belli ki ürünlerin karıştırılması benden başka müşterilerinin de başına gelmişti. En azından, onun sörf cenneti hakkındaki planını uyguladığını umuyordum.

Rooney bana hiç mesaj atmasa ve bir aptal gibi onu öpmeme izin verse de, yine de araştırmaya devam ettim. Durumu ikimiz için de garip bir hâle getirecek şekilde neden öpmüştüm ki onu? Gözlerini bana dikip, taksiye binme şekli... Onu korkutmuştum. Böyle olmuştu herhâlde. Onu dudaklarımla ve azalan verimler kanunu hakkındaki konuşmamla korkutmuştum. Onun bana mesaj atmak istememesi şaşılacak bir şey değildi. Ben bile kendime mesaj atmak istemezdim.

Boğazımın karıncalanmaya başladığını hissediyordum. Bu kadar fazla düşünmek beni olumsuz etkiliyordu.

Her gün işte bundan çok daha zor sorunları çözüyordum. Neden bunu çözmek imkânsızdı? Bunun çözümlenmesini istiyordum. Bu konunun peşini bırakmalıydım.

Monitörümün üzerindeki takvime baktım. İlk özel komite toplantıma on dakika vardı.

New York'tan sonra işe döner dönmez, fırsatlar için şirketin iç internet sitelerini incelemeye başladım. Bu, en iyi yaptığım şeydi: eyleme geçmek ve kaleme dökmek.

Performans görüşmesi geri bildirimi devamlı olarak zihnimin içinde tekrarlanıyordu. Buradaydım ve terfi almamıştım.

Bundan sonra atacağım en belirgin adım, daha sosyal bir şey yapmak olacaktı. Daha görünür bir şey.

Misafir Sanatçı İrtibat Görevi rolünün tanımı belirsizdi ama büyük bir şeye katılmam gerekiyordu. Ve bu fırsat, Doğu Yakası'nda geçirdiğim zamanla özellikle ilişkiliydi. Kısa süre önce bir sanat enstalasyonu görmüştüm ve bunun neyle ilgili olduğunu anlamıştım. Sanat ve ben? Geçmişe dayanıyorduk. Tam beş ay öncesine.

Bu rol gönüllülüğe dayalı olduğu için, bunun bir parçası olarak şaşırtıcı derecede fazla görüşme vardı. Şubat ayında ilk başvurduğumdan bu yana oldukça fazla ilerlemiştim ve şimdi irtibat görevlisi olarak seçilmek üzereydim. Değişiklik olarak seçiliyor olmak iyi hissetmeme neden oluyordu.

Toplantıdan önce mutfaktan çay almak için bir mola verdim. Sadece koridorlarda gördüğüm bir adam kendisine kupa almak için yanımdan geçerken, çayıma bal ekliyordum. İçinde not defterleri, küçük figürler ve ofis malzemelerinin olduğu karton bir kutuya kupayı koydu. Bu iyi görünmüyordu.

Konferans odasına doğru ilerledim ve birkaç kişinin bir masanın etrafında oturduğunu gördüm. Duvarın uzaktaki tarafındaki pencerelerin ardında San Gabriel Dağları uzanıyordu. NASA'nın Jet İtki Laboratuvarı'nın bu manzarası hiçbir zaman eskimiyordu. Robotlu uzay keşfinde bir lider olarak JPL,²⁸ atmosferik karbondioksidi inceleyen uzay araçları üzerinde çalıştığımız ve ayın ötesine yolculuk yapan uzay araçlarına veri gönderip, veri aldığımız yerd. Gezegenlerle ilgili savunma görevleri yürütüyor ve gezegenimize çarpacak üzere olan asteroitleri gözetliyorduk. Benim için burası dünya üzerindeki en büyüğü yerd. Burada her gün, gerçek anlamda gerçek dışı hayalleri gerçeğe döndürmeye çalışıyorduk.

28 *Ing.* JPL (Jet Propulsion Laboratory): Jet İtki Laboratuvarı.

Yaz güneşinin altında dağlar parlak bir şekilde aydınlanmıştı, yeşil ve kahverengi bir kamuflaj olarak hizmet ediyordu. Göz önünde bile âdeta saklanıyorlar gibiydi.

“Jackson, merhaba. Seni yeniden görmek güzel,” dedi, kısa süre önce Misafir Sanatçı programının direktörlüğüne yeniden getirilmiş olan Kenneth Lopez. Elimi sıkmak için ayağa kalktı. Kenneth, bu rol için benimle görüşme yapmış olan insanlardan biriydi. Onu en son gördüğümde, Jüpiter desenli bir kravat takıyordu. Bugün ise kravatının üzerinde boya fırçaları vardı.

“Seni de yeniden görmek güzel, Kenneth,” dedim onun elini sıkarken.

“Hatırlayabileceğin gibi, bunlar Margie Kim ve Nick Watson. Topluma erişim ve halkla ilişkiler çalışmalarını yapan İletişim Ofisi ekibinde yer alıyorlar. Gelecekteki toplantılarda, iç iletişim ve sosyal medyada çalışan arkadaşları da akışa alacağız. Hepimiz bu programın irtibat görevlisi olarak seninle çalışmayı dört gözle bekliyoruz.”

“Ben de bunu dört gözle bekliyorum,” dedim çayımı masada önüme bırakıp, Margie’nin karşısına otururken. Kahverengi saçlarının uçlarını pembeye boyatmıştı.

“Bu göreve ismini verenin sen olduğunu duyduk,” dedi Nick, sesi etkilenmiş gibi çıkıyordu. Ön kolunda bir Satürn dövmesi vardı.

Başımla onayladım ve not defterimi açtım.

“Yakıt Atomize Teknoloji Gereçleri,”²⁹ diye ekledi Margie. “Akılda kalıcı bir isim.”

“KADER, yıllardır üzerinde çalışılan ve yapılacak çok fazla şey olan bir görev,” diye açıkladım. “Ama kısa süre önce kod adı statüsünden çıkmayı başardık.”

29 *Ing.* FATE (The Fuel Atomized Technology Equipment): Yakıt Atomize Teknoloji Gereçleri. İngilizce kelimelerin ilk harfleri birleştiğinde “FATE” yani “KADER” anlamına gelir. -ç.n.

Konuyu detaylandırmadım. Kenneth hızla başıyla onayladı. “Tamam. Pekâlâ, harika!”

Bunu sanatçıya nasıl daha iyi açıklayabileceğim konusunda bir not aldım.

Kenneth, kenarından çok fazla kez zımbalanmış kalın bir paketi bana verdi. Başlık sayfasının altında, yakın zamanda göreceğime emin olduğum sunumun basılmış slaytları vardı.

“Yönetim kurulu, gerçekleşen çeşitli görevleri detaylı bir şekilde gözden geçirdi. KADER’in kamuya hitap edecek heyecan verici bir görev olduğunu düşünüyoruz,” diye açıkladı. “KADER, NASA’nın bundan sonraki birkaç yıl içinde Mars’a ayak basmasının önemli bir unsuru. Senin donanımın bu sürecin daha verimli olmasına yardımcı olacak.”

“Biraz ilgi çekeceğini duyduğuma sevindim,” dedim. “Bu, olabilecek en göz kamaştırıcı görev değil.”

Kenneth kıkırdadı. “Haklısın. KADER’in kendisi değil ama Mars öyle. Sosyal kanallarımız ve organizasyonlarımız için, kamunun özellikle sorular sormaya devam ettiği bir proje olduğunu öğrendik. Sanatçı NASA’yı temsil edecek ve burada geçirdiği zamanla ilgili olarak istediği herhangi bir şeyi yaratma özgürlüğüne sahip olacak olsa da, senin burada irtibat görevlisi olarak var olman, KADER’e daha fazla dikkat çekilmesine yardımcı olacak.”

Bu konuda onlara itiraz edemezdim. Bu, şimdiye kadar üzerinde çalışmaktan en çok zevk aldığım görevdi. Ve fazlasıyla ilgi çekmişti.

“Eğer daha önceki konuşmamızdan hatırlayacak olursan, NASA’nın kurulmasından dört sene sonra 1961 yılında, bir sanat programı yaratılmıştı,” diye devam etti Kenneth. “NASA Yöneticisi James Webb, her bir NASA astronotunun portresinin yapılmasını istemişti. Sanat ve bilimi birleştirmek gibi bir vizyonu vardı. Andy Warhol, Norman Rockwell ve Annie

Leibovitz gibi sanatçıların, bizim burada yaptığımız işi görsel olarak yakalayabileceklerini düşünüyordu.”

Nick sohbete katılıp, “Burada yaptığımız şey topluma soyut bir şey gibi görünebilir ve insanlara ulaşip, onların önemsemesini sağlamak zorlayıcı olabilir,” dedi. “Sanatçılardan başka kim soyut bir şeyi yakalayıp, onu somut, görülebilir ve anlaşılabilir hâle getirebilir?”

Rooney’nin kırmızı tükenmez kalemını düğmeli ceke-timden çıkardım ve kapağını açtım. Menü’nün üzerine Kader Testlerini yazdıktan sonra kalemi ona geri vermeyi unutmuştum. Artık bunu yapmadığıma memnundum çünkü böylece elimde o gecenin -onun- gerçek olduğuna, bunun sadece hayal gücümle uydurduğum bir şey olmadığına dair bir kanıtım vardı. Kâğıt tomarının ön sayfasının üzerine not alırken, kırmızı mürekkep bana fazlasıyla onu hatırlatıyordu. Gerçekten siyah mürekkebi olan ve Rooney’den bir iz taşımayan bir kalem bulmalıydım.

Yeniden Kenneth’in konuşmasına odaklanmaya çalıştım. “Yıllar içinde fonlama kesintilerinden dolayı bunu küçültmek zorunda kaldık,” dedi. “Ama kısa süre önce, üzerinde çalıştığımız görevlere daha fazla dikkat çekmek için sanat ve bilimi birleştirmemize olanak sağlayacak bağışlar bulmayı başardık. Misafir Sanatçı programı 2.0. Bu programın yeniden uygulamaya girmesi, görünürlüğü oldukça yüksek bir proje. Tabii ki bize bir ödeme yapılmayacak ve maalesef ki sanatçıya da çok fazla bir ödeme yapılmayacak ama bu hem sanatçı hem de NASA için çok fazla ilgi çekecek.”

“Görevler için fon bulmak yeterince zor,” dedim. “Mümkün olduğunca fazla insanın yanımızda olmasını istiyoruz.”

“Kesinlikle. Sanatçıyla yakın bir şekilde çalışacak, onun ilişkilerini ve lojistiklerini yöneteceksin,” diye açıkladı Kenneth. “Ona, üzerinde çalıştığımız çeşitli projeler ve görevler

kadar, NASA'nın nasıl çalıştığını da öğreteceksin. Aynı zamanda uyum sağlarken de ona katılacaksın. Sanatçının JPL ve NASA hakkında bütüncül bir bakışa sahip olması önemli. Basının KADER'in ince ayrıntıları hakkındaki sorularını da karşılayabilirsin.”

Ben. Gerçek bir insan sanatçının irtibat görevlisi. Önemli bir NASA programı için. Milyonlarca göz bizi ve yaptığımızı izlerken. Gelecekteki bağışlar ve sanatçıların varlıkları bu projenin başarısına dayanırken.

Ne düşünüyordum ki? Riske atılmış bir para vardı. Programın itibarı söz konusuydu. Ben, bu rolün sanat kısmında değil, bilim kısmındaydım. Boğazımın gerisinde yükselmeye başlayan gıcıklanmayı rahatlatmak için ballı çayımdan bir yudum aldım.

“Kulağa öğretici geliyor,” dedim, kendime güvendiğimi göstermeye çalışarak. Arkamı döndüm ve büktüğüm dirseğimin içine doğru hapşırdım. “Affedersiniz.”

“Çok yaşa! Şimdi eğlenceli kısma geçelim!” dedi Nick, tavana asılı olan projeksiyon makinesinin uzaktan kumandasını alırken. “Resmî olarak bu programı başlatmaktan başka, bugünkü gündemde bir sanatçıya karar vermek var. Senin uygulamanın bir parçası olarak önerdiğin kişi oldukça ilgi çekici görünüyor.”

Margie, dizüstü bilgisayarının klavyesinde bir tuşa bastı. Sunumlarının başlık slaytı, konferans odasının ön kısmındaki ekranda belirdi. “Bu programın başarılı olması önemli olduğu için,” dedi Margie, “ve sen doğrudan sanatçı ile birlikte çalışacağın için, karar verme sürecine seni de dâhil etmenin şart olduğunu düşündük.”

“Beni mi?” diye sordum. “Dediğim gibi, sanat hakkında çok fazla bir şey bilmiyorum. Bir sanatçı önermekten memnunum.

Ama karar vermek konusunda yeterli vasa sahip olduğumdan emin değilim.”

“Bir anlamda, amaç da bu,” diye cevap verdi Margie güven verici bir gülümsemeyle. “Toplumun, yaratılan sanatın ince ayrıntılarını bilmesini beklemiyoruz. Bizim görevimiz, buradaki çalışmalarımızın hikâyesini toplumun anlayabileceği şekilde anlatabilecek sanatçıyı bulmak. Bu fotoğraflara göz at ve hangisinin sana hitap ettiğine bir bak. Hangisi NASA’nın hikâyesini en iyi anlatabilir?”

“Senin önerdiğin sanatçı finalistler arasına kaldı ama sanatçıyı kişisel olarak tanımıyorsun, değil mi? Bu bir sorun olmayacaktır ama adil bir seçim yapmamız için bu bilgiyi önceden bilmemiz önemli,” dedi Kenneth.

Enstalasyonun olduğu yerde broşürleri dağıtan kadın aklıma geldi. Ama onun Kırmızı İpli Kız olduğunu teyit etmenin bir yolu yoktu.

Olumsuz anlamda başımı salladım. “Kırmızı İpli Kız’ın kim olduğunu bilmiyorum. Sanatçı isimsiz bir şekilde çalışıyor.”

Nick ellerini ovuşturdu. “NASA tamamen bir şeyler keşfetmekle ilgili. Bu sefer, uzayda yeni bir şey keşfetmek yerine, tam burada Dünya üzerinde bir yeteneği keşfedeceğiz. Ne büyük bir heyecan.”

Başparmaklarımı havaya kaldırarak, Nick’in heyecanını paylaşma girişiminde bulundum. Beklenildiği gibi garip durdu. Ellerimi bir şeyle meşgul etmek için kırmızı kaleme doğru uzandım.

“En üstte yer alan üç adayı gözden geçirelim,” dedi Margie bir başka tuşa basarak.

Dikkatimi ekrana verdim. Margie, kara kalem çizim konusunda uzmanlaşmış bir sanatçının gösterildiği bir sonraki slayta bizi yönlendirdi. Uzaktan, bu çizimler *tam olarak gerçek*

olmayan bir özellik taşımaya devam ederken, birer fotoğraf gibi görünüyordu. Tüm görüntünün grinin çeşitli tonlarıyla aktarılıyor olması şaşkınlık vericiydi. Ama bunun yeterince kapsamlı olduğunu hissetmiyordum.

Bunun üzerinde çok fazla düşünmeden kendimi konuşurken buldum: “Bu sanatçının çalışmalarının nostaljik bir yönü var. Orijinal astronot portrelerini hatırlatıyor.”

Odadakiler başlarıyla onayladılar ve kâğıt destelerinin üzerine not aldılar.

Bundan sonraki birkaç slayt, sadece insanları ve mekânları yakalamakla kalmayıp, aynı zamanda onların içine ruhlarını da resmeden bir sanatçının resimlerini gösteriyordu. Resmin canlı renklerinin bir insanın hayal gücünü nasıl yakalayabildiğini görüyordum. Bu sanatçı ilginç olabilirdi.

“Ve şimdi, senin önerin, Kırmızı İpli Kız,” dedi Margie.

Önümüzdeki ekranda, *Entangled*’in fotoğrafları parladı. Enstalasyon, en az ben gördüğüm zamanki kadar etkileyiciydi. Margie bize bir sonraki fotoğrafta *Entangled*’in kesilmiş yığınlar hâlindeki şeklini gösterdiğinde, içime tanıdık bir batış hissi çöktü. Ayağa kalktım ve görüntülere daha iyi bakabilmek için öne doğru eğildim, parmaklarımı konferans masasının üzerinde açmıştım. Makalenin tarih damgasına baktım. Hâlâ bunu, sanatçının istediği şekil yerine ip yığınları hâlinde görmeye fazlasıyla yakın olduğuma inanamıyordum.

“Görünüşe göre aynı sabah enstalasyonu bozmuşlar,” dedi Margie, ekrana yansıtılmış olan gazete yazısını okurken.

Rooney’nin *noktasında* birlikte oturduğumuz zamanı düşündüm. Onu gidip bu eseri görmesi için nasıl cesaretlendirdiğimi. Bunu hiçbir zaman yapamayacaktı. Muhtemelen bunun hepsini ben uydurmuşum gibi olacaktı. Bazen ben de her şeyi ben uydurmuşum gibi hissediyordum.

Bu sanat eserinin, bir başka hayat gibi hissettirmesine şahit olmuştum. Hayır. Bir başka boyutta gibi. Ama aslında bunun gerçek olduğunu, enstalasyonun küçük bir parçasını cüzdanımda taşıdığım için biliyordum, bu anın zaman içinde gerçek olduğunu belgeliyordu. Bu noktada, muhtemelen geri dönüşüme gitmesi gereken bir şey hâline gelmişti. Ama yine de, buruşturulmuş not hâlâ o gün koyduğum yerde duruyordu.

“Ben bu eseri bozulmadan önce şahsen gördüm, önermemin nedeni de buydu. Eser, siz onunla etkileşime girdiğinizde değişiyor. Somut bir eser,” diye açıkladım. “Çalışmanın içine bilimin dâhil edilmesi hoşuma gitmişti.”

“Görünüşe göre aynı zamanda kaderi de kapsıyor,” dedi Kenneth notlarına bakarak. “Kaderin, KADER’le etkileşimi küstah bir şey. Burada bir şey var. Belki de sanatçı bundan ilham alır.”

Entangled’ın fotoğrafının yanında, Kırmızı İpli Kız’ın bir başka enstalasyonunun bir çizimi vardı. Margie, daha fazla bilgi vererek bir sonraki slayta geçti.

“Bunu Kırmızı İpli Kız’ın internet sitesinden aldık. Yıllar içinde yaptığı diğer kurulumların bir listesi vardı ama fotoğrafları olan tek eser *Entangled*. Ve bir de *Gravity*³⁰ isimli eserin bir kavram çizimi var.”

Çizim, metro raylarının ortasında bulunan bir orta peronu resmediyordu, tam ortasında ise iplerden devasa bir kalp yapılmıştı. Kalp, bir trambolinin üzerinde sıçramanın ters ivmesi gibi görünen, iplerle yapılmış bir çukurun üzerinde süzülüyordu.

“Eğer yer çekimi, zaman ve uzayın eğriliğiye...” diye başladı Nick.

“O zaman aşk, zaman ve mekânın eğriliğidir,” diye bitirdim.

30 *Ing. Gravity: Yer çekimi.*

Margie nefesini tuttu. “Metro istasyonunda olmasının nedeni bu! Orası, şehrin kalbi.”

“Ne kadar akıllıca,” dedi Kenneth. “Metrolar gerçek anlamda insanları şehirlere iter ve çekerler. Bazen birbirimizin yanından geçeriz ve bazen aynı metroda oluruz.”

Beraber geçirdiğimiz gecede Rooney ile yaptığımız konuşmaları hatırladım. “Yer çekimi görünmezdir ama onu ölçebiliriz. Kaderin yer çekimi etkileri insanların kaderlerinde var olan ruh ikizlerine çekilmelerinden başka nedir?” diye sordum yüksek sesle.

“Jackson, bu çok güzel,” dedi Nick şaşırmış bir sesle.

“Hayır, bu...” diye söze başladım.

“Ve bir de sanat hakkında hiçbir şey bilmediğini söylüyorsunuz!” diye bağırdı coşkuyla. “Eğer bu çizim bunu hissetmene neden oluyorsa, bizzat tam bir ip sanatı enstalasyonunun sana ne yapacağını bir hayal et.”

Margie düşünürken bir yandan mırıldanıyordu. “Bu merak uyandırıcı ama muhtemelen hepimizin düşündüğü şeyi seslendirmek gerekirse, Kırmızı İpli Kız’ın çalışmaları arasından sadece bir enstalasyonun fotoğrafı olması nedeniyle endişe duyan başka biri daha var mı? Yeni hiçbir şey yapmamış...” Notlarını kontrol etti. “...şubat ayından beri.”

“Her kimi seçersek, bir yıl içinde birden fazla proje yaratması gerekecek,” dedi Kenneth sandalyesinde geriye doğru yaslanarak. “Basında sıklıkla bahsedilmesinden faydalanarak, toplumun bu görev hakkında daha fazla konuşmasını ve sanatı görmesini sağlamaya çalışıyoruz. Sonunda tek bir çalışma yerine daha fazla çalışmayla, bilim ve sanat devamlı olarak sohbet edebilirler.”

“Sanatçının ismini vermemesi konusunda ne hissediyoruz?” diye sordu Nick, ellerini masanın üzerinde gevşek bir şekilde birleştirmişti.

İlk önce Margie konuştu: “Benim gördüğüm kadarıyla, isimsiz olması aslında ilgi çeken bir şey. *Entangled* hakkında yazılmış gazete yazılarında, moral bozucu konuşmaların dışında, insanlar sanatçının kim olduğu konusunda meraklanmışlar. Çeşitli sanat forumlarında bu konuda çok fazla konuşma var. Sanatçıyla birlikte çalışıp, aynı zamanda onun kimliğini nasıl koruyacağımızın yolunu bulmamız gerekecek.”

“Bu sanatçıyı yönetmek... gizli bir görev yürütmek gibi olacak,” dedim. Buna nasıl tepki vereceklerini görmek için onlara baktım.

“İlginç! Bunların hepsi vurgulayabileceğimiz hikâyeler,” dedi Margie benim katkımı not alırken.

Yeniden konuştum: “Kırmızı İpli Kız, Kızıl Gezegen’le ilgili bir görevde çalışan biriyle birlikte çalışıyor.” Kendimi kaptırmış, devam ediyordum.

Nick sıırttı. “Güzel. Bunun üzerinde çalışabiliriz.”

Kendi kendime gülümsedim. Belki de basınla konuşmak o kadar da kötü olmayacaktı.

Margie, son slayta geçip, sonraki adımların detaylarını paylaştı.

“Görünüşe göre Kırmızı İpli Kız ilk tercihimiz,” dedi Kenneth. “Bunu birkaç kişiyle daha görüşüp, haftanın sonuna kadar size haber verebilirim. Sonunda kiminle çalışacak olursak olalım, bence sanatçıyı senin araman en iyisi olur, Jackson. İrtibat görevlimiz olarak programı başlatırsın. Kulağa güzel geliyor mu?”

Margie, Nick ve ben ona katılarak başımızla onayladık. Vedalaşırken Kenneth bize bir sonraki toplantı davetini göndereceğini söyledi.

Masama geri döndüğümde nefesimi verdim. Başarılı bir ilk toplantıydı. KADER haricinde bir konuda katkıda

bulunmuştum. Belki de nihayetinde bunu yapabilirdim. Hatta belki de... bundan zevk alırdım?

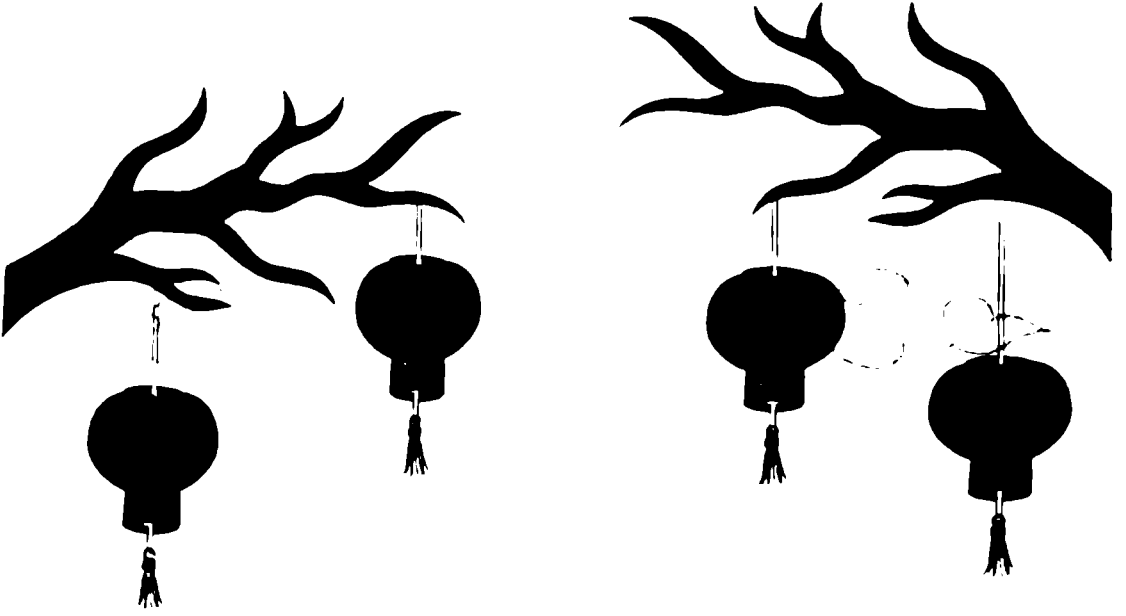
İnternet tarayıcıma Kırmızı İpli Kız'ın internet sayfasının adresini yazdım. İp sanatıyla yapılmış bir düzine kadar hayvan portresini vurgulayan bir bölüm vardı. Kedilerin ve köpeklerin portrelerini geçtim. Beklenen bir şeydi. Sayfanın daha aşağısına indikçe, hayvan türleri çeşitleniyordu. Ejderhalar, domuzlar, penguenler ve atlar. Bunlar, ilkokuldaki çocukların ip sanatı dersinde yaptıkları güneşlere ve yıldızlara benzemiyordu. Sanatçının çalışmaları zarifti. Detaylıydı.

Görüntünün arkasındaki ışıklı pano neredeyse tamamen iple kaplıydı. Çiviler, küçük ve gümüş renkliydi. Dikkati çekmek yerine, ipleri tamamlıyorlardı. Eğer geri çekilirsem parçalar, gölgeli kara kalem çizimler gibi görünebilirdi. Ya da fotoğraflar gibi. Yakından bakıldığında, iplerin çiviler ve gümüş rengi noktalar etrafında zikzaklar şeklinde sarılması başka bir hikâye anlatıyordu. Eğer hayvan çizimi konusunda bu kadar iyiye, muhtemelen astronot portreleri ve roket resimleri de yapabiliirdi. Belki de James Webb Uzay Teleskopu'ndaki bazı görüntüleri yeniden yaratabilirdi.

Her bir eserin altında kullanılan malzemeler listelenmişti. Ahşap panel, raptiyeler, tek diş kırmızı dikiş ipi. Her bir parça, kesiksiz bir iple yapılmıştı.

İnternet sitesindeki sipariş formunda, her bir parçanın fiyatı kalite seviyesine oranla şoke edici derecede uygundu. Bir sipariş vererek kendimi şaşırttım. Eğer o, NASA'nın en yeni misafir sanatçısı olacaksa, insan buna *yatırım* diyebilirdi. Duraksadım. Bu, içsel bir sanat alışverişi olarak değerlendirilebilir miydi? Neyse, Gōng Gong'umun doğum günü için bir denizata portesi almaya karar verdim.

Bunu da araştırma için yapıyordum.

On Birinci Bölüm: ROONEY

"Yıldız A-N-A-S-O-N'u nasıl yazarsın?" diye sordu annem mutfaktan, her bir harfi eşit şekilde telaffuz ederek. Talia ve benim uzandığımız oturma odasının pencerelerinin dışında, Manhattan'ın üst yarısı kehribar rengine boyanmış akşam gökyüzüne karşı parılıyordu.

"Bunun sonunda uygunsuz şakalarından birini mi yapacaksın?" diye sordum, bu bileşimin beni sakinleştireceği konusunda oldukça güven verici bir aktardan özel siparişle aldığım krizantem ve hanımeli çayından bir yudum alırken.

Annem homurdandı. "Affedersin. Öğrenimimi oldukça ciddiye alıyorum. Çin çay yumurtaları tarifinde bu baharat var."

"Bunu-son³¹ olarak söylüyorum." Telefonumdan Google'a girip, annemin sorusunu arattım. "Sözlükte kelimenin 'ana-son' diye telaffuz edildiği yazıyor, vurgu son hecedeymiş. Talia, sen bu kelimeyi nasıl söylersin?"

Talia, derin, zümrüt rengi, kadife kanepenin diğer ucundaki dizüstü bilgisayarından bakışlarını kaldırdı. "Kesinlikle ilk söylediğin gibi."

31 Anason anlamına gelen "anise" kelimesinin telaffuzu, İngilizce'de "a niece (bir kız yeğen)" kelimesine benzediği için Rooney burada kelime şakası yapıyor.

Annem kaynamakta olan yumurtalarını izliyordu. “Eğer net bir cevap yoksa, bunu kendi istediğim gibi telaffuz edeceğim.”

“Lütfen yapma,” diye mırıldandım, bakışlarım oturma odasındaki televizyona sabitlenmişti.

Ekranada bir Çin dram dizisi oynuyordu. Hastalık teşhisi konulmuş bir kadının, bir iş adamıyla anlaşmalı bir evlilik yapması istenmişti. Bu kadar insan içinden neden kendisini seçtiği konusunda kadının kafası karışmıştı.

“Wèishéme shì wo?”³² diye sordum, televizyon programındaki bildiğim ve anladığım tek Mandarin dili cümleyi tekrarlayarak. Kelimeyi doğru telaffuz etmeye dikkat ediyordum.

“Bunu alt yazıdan mı okudun yoksa bu cümleyi biliyor muydun?” diye sordu Talia şaşkın bir şekilde.

“Bunu söylediğinde anlayabildim!” dedim heyecanla.

“Fena değil,” diye mırıldandı annem, mutfaktaki gömme dolapların çekmecelerini açıp kaparken.

Geçen sene boyunca, annemle birlikte, öğrenmemizi tamamlamak için yemek kitaplarını, yeni başlayanlar için çalışma kitaplarını ve Çin televizyon programlarını kullanarak Mandarin dilini öğrenmeye çalışıyorduk. Mandarin onun ilk diliydi ama Tayvan’dan Amerika’ya yaşı çok küçükken gelmişti. Ailesi buraya geldikten sonra, çocuklarının okula daha hızlı uyum sağlamalarına yardımcı olmak için, çoğunlukla İngilizce konuşmayı seçmişlerdi. Annem hâlâ Mandarin dilini konuşabiliyordu ama çoğunlukla sıradan sohbetlerde ve plan yaparken konuşuyordu. Yemek pişirmenin, öğrenme sürecimizin körüklenmesine yardımcı olacak lezzetli bir ek olduğunu anlamıştık.

32 *Çince*. Wèishéme shì wo? (Neden ben?)

“Bu kolaydı,” dedi annem bir kaşıkla kalın bir zencefilin kabuğunu soyarken. “Yeni kelimeler öğrenmemiz gerekiyor. Daha uzun cümleler.”

“*Neden ben?* aslında oldukça kullanışlı bir cümle. Kötü bir gün geçiriyorsan ve senin için hiçbir şey yolunda gitmiyor gibi görünüyorsa, ellerini havaya kaldırıp bunu gökyüzüne doğru bağırabilirsin,” dedim sesli düşünerek. Bir lemur portresi üzerinde çalışırken, ip parmaklarımın arasından kolayca geçiyordu.

“Senin için belki de öyledir. Benim etrafta gezinip, *Neden ben?* diye sormaya ihtiyacım yok.” Annem, tarifteki diğer baharatları yaklaşık olarak ölçtü ve hafif ateşte kaynayan soya sosu, tarçın ve *Lapsang Souchong*³³ çayı karışımının içine attı. Odada rahatlatıcı bir koku vardı. “Ben, *neden ben* olduğunu biliyorum.”

Talia ile birbirimize baktık ve sessizce güldük. Annem dikatini yeniden önündeki yemek kitabına verdi ve ben de sistemin gösterge panelindeki yeni siparişlere bakmak için TV programını durdurdum.

“Çok tatlı!” dedim, geçen hafta içinde gelen birkaç yeni siparişten birine tıklarken. “Alhambra’dan Bohai isimli biri, denizati istiyor. Bu, yeni bir tane.” Bunu, yapılacak işler listeme ekledim.

“Alhambra nerede?” diye sordu Talia dalgın bir şekilde.

Çayımdan bir yudum daha aldım, beni rahatlatıyordu. “Kaliforniya’da bir yerde. Bir film açıyorum. Bu lemura odaklanmam gerekiyor ve aynı zamanda alt yazıları okuyamıyorum.” Uzaktan kumandayı aldım ve seçenekler arasında gezinip, en sevdiklerimden biri olan *Tesadüf*³⁴ filmini açtım.

33 Lapsang Souchong, Çin’in Fujian eyaletinde üretilen, diğer çaylardan farklı olarak yaprakları tütsülenen siyah çay türü. -ed.n.

34 *Tesadüf (Serendipity)*, 2001 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

Film arka planda oynarken, panodan bir adım uzaklaşıp, iple daha fazla katman yapmam gereken yerlere baktım.

Annem, içinde sıvı olan bir kaşıkla yanıma geldi. “Bunu bir dene. Daha çok tütsülenmiş bir çay denedim. Eğer beğenirsen, çatlak yumurtalara soya sosu banyosu yaptıracağım ve bir gün içinde onları yiyebileceğiz. Bu tarifler için çok fazla sabır gerekiyor.”

Kaşıktaki sıvıyı yuttum. “Acı! Biraz daha karanfil ekle.”

“Tüm bunlar nedir?” diye sordu Talia, sanat malzemelerimin dik duran çekmecelere dizilmiş olduğu köşeyi işaret ederek. Bunların yanında eski fikirlerimin tamamlanmamış eskizlerinin olduğu mukavvalar ve gönderilmesi gereken tamamlanmış evcil hayvan portreleri vardı. “Bundan sonraki enstalasyon fikrin üzerinde mi çalışıyorsun?”

“Ah. Hayır. Sadece enstalasyonun henüz bozulmadan ve fareler gelmeden önce Instagram’da fotoğraflarını gören insanlar için yaptığım birkaç sipariş,” dedim. “*Entangled*’ın işe yaradığı tek şey... daha fazla evcil hayvan portresi siparişi. Kısa süre içinde bunu bırakacak durumda değilim.” Parmak uçlarımda ipler yüzünden oluşmuş nasırları ovuşturdum. “Ve son zamanlarda kendimi pek yaratıcı hissetmiyorum.”

“İlham perisinin sana gelmesini bekleyemezsin,” dedi annem. Kaşıкта kalan sıvıyı höpürdetti. “Aktif bir şekilde fikirler üzerinde düşünmek zorundasın, yoksa elli yıl sonra kendini hâlâ hayvan portreleri yaparken ve Pensacola’dan Beth isimli biriyle shih-tzu cinsi köpeğinin kişiliğini portreye tam olarak yansıtıp yansıtamayacağını tartışırken bulursun.”

“Aydınlatıcı oldu. Teşekkürler.” Nazikçe onu mutfığa doğru ittim. “Yeteri kadar birikim yapana kadar bu siparişler benim önceliğim. Senin yirmili yaşlarında sanatından para kazandığını biliyorum ama benim için durum öyle değil.”

Annem omuz silkti. “Tek söylediğim, bir şey yapmadan bekleme.”

“Yaratıcılığım tıkanmış durumda. Zaman zaman oluyor,” diye yalan söyledim. Hayatımda bir kere bile bir sanatçı tıkanıklığı yaşamamıştım. “*Entangled*, benim en iyi fikrimdi ve eğer insanlar bir parktaki enstalasyona saygı gösteremiyorlarsa, metro istasyonundakine hiç göstermeyeceklerdir.”

Gravity fikri bana Jack ile geçirdiğim o akşamdan bir hafta sonra gelmişti. Tüm taslaklarını falan çizmiştim. Ama sonra... hiçbir şey. Hepsi buydu. Aklıma daha fazla fikir gelmiyordu. *Gravity*’yi sürdürmeye degeceğini hissetmiyordum. Tüm yaratıcılığım ve enerjim de, *Entangled* ile birlikte kesilmiş gibi hissediyordum.

Kanepede otururken, annemin kaynayan yumurtaları tencereden çıkarıp, buzlu suyla dolu bir kâseye almasını izledim. “Eğer topluma yönelik sanat yapmak istiyorsan, toplumla uğraşmak zorundasın. Çirkin ve daha çirkin. İnsanlar acımasız olabiliyorlar.”

Kaşlarımı çattım. “Haklı olduğunu biliyorum. Ama bu, durumu kolaylaştırmıyor.”

Yanımda oturan Talia, çılgınca ayaklarını sallayıp, bağırmağa başladı. “Rooney!”

Sıçrayıp, lemurun ipini istediğimden daha sertçe çektim. “Hey! Tal, ne oldu?”

Talia dizüstü bilgisayarını kaldırdı ve bana doğru eğildi. “Açık artırma! Açık artırma!”

Kırmızı ipi, lemurun yarı tamamlanmış gözünün üzerine astım. “Neden bahsediyorsun? Ah! Yeni sanatçının porselen eserlerinden birini mi sattın? Onun eserleri büyüleyici.”

“Hayır! *Bebeğin Doğumu!* Açık artırmaya çıkıyor!” dedi dizüstü bilgisayarını bana doğru çevirerek. “Sanat evlerinin birindeki bir arkadaşım az önce bana haber verdi.”

“Ne?!” Dizüstü bilgisayarı onun ellerinden aldım ve e-postayı okudum. Gördüğüm şeyin gerçek olduğunu teyit etmek için kelimelerin üzerinden üç kere geçtim. “Sekiz ay içinde olacak,” dedim. “Ve şu anda kimin elinde olduğunu öğrenmenin bir yolu yok mu?”

“O da en az senin kadar isimsiz, Roo,” dedi Talia, gözleri parlayarak. “Ama bu çok harika, değil mi? Hâlâ bunu doğrulamaları ve orijinal olduğundan emin olmaları gerekiyor ve açık artırma temasının tamamlanması için daha fazla video sanatı parçaları toplamaları gerekiyor ama yaşasın! Bu, kaç zamandır beklediğin şey!”

Annem ellerini bir havluya silerken kıkırdadı. “Gerçekten onu geri almaya çalışacak mısın? Bunu nasıl yapacaksın?”

Bu ücreti ödeyebilmek için kaç tane evcil hayvan portresi siparişi almam gerektiğini düşünürken, tüm bedenim ter içinde kaldı. En son 2010 yılında 15.000 \$’a satılmıştı. O zamandan beri ücretinin üçe katlanmamış olduğunu umuyordum. “Henüz para kısmını detaylı düşünmedim.”

“Bunu çözmek için oldukça zamanımız var,” dedi Talia sakin bir şekilde. “Kaynağım daha fazla bilgi bulmaya çalışacak ama bu çok büyük bir şey.”

Talia haklıydı. Önümüzdeki mart ayında, *Bebeğin Doğumu*’nu geri alma şansım olacaktı. En sonunda.

Aklımda bir fikir oluştu. Annemden almayı kabul etmek isteyeceğim tek şey kalacağım bir odaydı. Finansal olarak bağımsız olmak istiyordum ama bu şans karşıma sadece bir kere çıkabilirdi.

“Anne,” dedim yavaşça, “bunu yarı yarıya almak ister misin? Kısa süre önce son koleksiyonundan birkaç parça satmydın mı?”

Annem homurdandı. “Eğer kendi yaptığım sanat eserini iki ya da üç katına geri satın alacağımı düşünüyorsan, aklını kaçırmış olmalısın. Ve sen. Bu video için borca girmemelisin.”

Yüzümü buruşturdum. “Haklısın. Zaten bunu kendi başıma yapmak istiyorum. Borç kısmını değil, geri satın alma kısmını.” Kucağıma bir yastık aldım ve Talia’nın yüz ifadesini inceledim. “Sence gerçekten bu kadar yüksek fiyata mı satılacak?”

“Sanatın değeri, birinin onun için ne kadar ödeme yapmak istediğine göre değişir. Üstelik bu, anneni meşhur eden video. Sana bunu söylememe gerek yok ama annen sanat yapmaya ara verdiği için, eserleri daha değerli olacaktır,” dedi Talia. “Hatta bu bile... *Bebeğin Doğumu*, annen onu ilk sattığından beri sadece bir kere satıldı.”

“Evet, hâlâ ara veriyorum,” diye mutfaktan seslendi annem yıldırıcı bir şekilde. “Kendime biraz zaman ayırmaya ihtiyacım var.”

Talia’nın cam sehpanın üzerinde titreşen telefonu hepimizi ürküttü.

“Cuma gecesi saat altıyı çeyrek geçe kim arıyor?” diye sordu Talia. Aramanın otomatik sesli mesaja düşmesini bekledi. “Konuşacağımız daha önemli şeyler var.”

“Kesinlikle. Mesela mart ayına kadar yaklaşık otuz bin doları nereden bulacağımız gibi,” dedim inleyerek. “Sıradan bir cuma akşamı muhabbeti.”

Talia’nın telefonu yeniden titreşti. Kısıtlanmış numara.

“Belki galeriyle ilgili bir konudur. Kaliforniya, bizden üç saat geride. Bir saniye.” Talia galeride olmadığı zamanlarda, ilgili müşterileri asla kaçırmamak için galerinin telefonunu kendi kişisel cep telefonuna yönlendiriyordu. Telefonunun ekranındaki yeşil tuşa dokundu. “Alo?”

Talia telefundayken, mutfakta anneme yardım ettim. Haşlanmış yumurtaların kabuklarını nazikçe çatlattık ve ahşap kesme tahtasının üzerinde yuvarladık.

Talia telefonu kapattı ve bize baktı. “Dolandırıcılar fazlasıyla yaratıcı olmaya başlamışlar. Siz hiç bir uzay ajansından telefon aldınız mı?”

Annem inledi. “Belki de kişi başı iki yüz elli dolara aya gidecek bilet öneriyorlardır. Az önce hayatının seyahatini kaçırdın.”

Talia’nın telefonu üçüncü kez çaldı.

Talia bir kere daha telefonu cevapladı. “New York polisi de benimle birlikte telefonu dinliyor,” diye cevap verdi bu sefer. Bu, dolandırıcıları korkutmaya yaradığını öğrendiğimiz bir hileydi.

Birkaç saniye geçmişti ama Talia telefonu hâlâ kapatmamıştı.

“Kim arıyor?” diye fısıldadım.

Başını iki yana salladı ve aramayı hoparlöre aldı. “Bu numaraya nasıl ulaştınız?”

Telefonun diğer ucundaki ses titrek gibi geliyordu. “Bu numarayı Kırmızı İpli Kız’ın internet sitesinden buldum. Verilen tek iletişim bilgisi buydu.”

Kendi galerisinin numarasını iletişim numaram yaptığımı fark edince Talia bana kötü bir bakış attı.

“Üzgünüm,” dedim dudaklarımı oynatarak, ses çıkarmadan. Ona özür diler gibi baktım.

Gözlerini devirdi. “Sorun değil,” dedi o da dudaklarıyla sessizce. “Tamam. Evet. Ben onun... asistanıyım. Şey... Memur Bey, telefonu kapatabilirsiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Avucumun ağırlığı altında bir yumurtanın kabuğunu nazikçe çatlatırken sessizce güldüm.

“Ah,” dedi adam, sesi gergin geliyordu. “Bahsettiğim gibi, ben NASA’da çalışıyorum. Özür dilerim. Aramızdaki saat farkını unuttum. Eğer aramam için çok geç bir saatse, pazartesi günü yeniden deneyebilirim. Kırmızı İpli Kız’ı arıyordum?”

Bu, dikkatimi çekti. Talia’ya, konuşmaya devam etmesini işaret ettim.

“Bekleyin. Kırmızı İpli Kız şu anda müsait değil.” Talia boğazını temizledi. Güzel bir şekilde doğaçlama yapmak için yaşıyordu. “Bayan KİK’in tüm işleriyle ben ilgileniyorum.”

“Doğru. Bayan. Üzgünüm,” dedi adam.

Talia kahkahasını bastırdı. Bundan çok fazla zevk alıyordu.

Talia konuşurken, annemle birlikte soyduğumuz yumurtaları, soya soslu ve baharatlı soğutulmuş karışımın içine aldık.

“Dediğim gibi sizi NASA’dan arıyorum.” Adamın sesi, sanki fazlasıyla üşütmüş gibi tıkalı geliyordu. Hoparlör, adamın sesinin suyun altındaymış gibi çıkmasına neden oluyordu. “Sizi arıyorum çünkü NASA, Misafir Sanatçı programını yeniden yürürlüğe sokuyor. Yaptığımız işi temsil etmesi için sanat eserleri yaratacak bir sanatçı seçtik. Eserler daha sonra ülke çapındaki müzelerde sergilenecek.”

“Dinliyorum,” dedi Talia, hâlâ orada olduğunu belirtmek için.

“Kırmızı İpli Kız’ın ilk sanatçımız olarak seçildiğini paylaşmaktan heyecan duyuyoruz,” dedi adam, seçtiği kelimelerle uyumlu olmayan profesyonel, nötr bir ses tonuyla. “Bununla ilgilenir misiniz?”

Talia şaşkına dönerken, benim de ağzım açık kalmıştı. Kanepenin üzerinde sıçramasına rağmen, sakın bir şekilde, “Bayan KİK bununla ilgilenebilir,” dedi.

Ellerimi kuruladıktan sonra kanepede Talia'nın yanına oturdum. Bağdaş kurup öne doğru eğildim ve hevesle dinlemeye başladım.

"Detayları program direktörü ile görüşeceğiniz söylendi bana. Ama sanatçıya... yıl boyunca her ay... ödenecek," dedi, hattaki ses gidip geliyordu.

"Bir an için hat kesildi. Söylediğinizi tekrarlayabilir misiniz?" diye sordu Talia telefona biraz daha yaklaşıarak.

Adam, "Bu yıl boyunca sanatçıya her ay yirmi iki bin dolar ödenecek," derken hattaki cızırtı düzeldi.

Gözlerim açıldı. Vay canına. Bu pek çok evcil hayvan portresine karşılık geliyordu.

Annem hızla yürüyerek mutfaktan yanımıza geldi ve Talia'nın telefonuna hücum etti. "Saçmalık! Bize bu tutarla mı geliyorsunuz? Görüşme yaptığımız başka teklifler var," dedi.

"Sus! Sakın yapma!" diye fısıldadım onun kolunu çekerken. "Eğer pazarlık edersen, artık benimle çalışmak istemeyebilirler."

Annem karşı çıktı. "O tutarı altıyla çarp, üçe böl, tekrar ikiyle çarp ve sonra on ekle. Bir kâğıt üzerinde görmek istediğimiz rakam bu."

"Üzgünüm. Kim konuşuyor?" diye sordu adam.

"Bunun için üzgünüm. Bu, benim... iş ortağım," diye uyardı Talia. Anneme ters bir bakış attı.

"Gerçek rakamlardan bahsetmediğimiz sürece isimler gerekli değil," dedi annem.

Talia, benim elimle telefonun mikrofon yerini kapattı. "Aksanla konuşmaya mı çalışıyorsun?"

Annemi belinden kavradım ve onu daha da geriye çektim. "Sesin, Bram Stoker'ın *Kont Drakula*'sındaki Keanu Reeves gibi çıkıyor. Hiç kimseyi ikna etmiyorsun."

“Elizabeth Hurley gibi konuşmayı amaçlamıştım,” diye fısıldadı.

“*Avanak Ajan*’daki³⁵ Vanessa Kensington gibi mi?” diye sordu Talia, mikrofonu hâlâ kapalı tutarken.

Annem sıırttı. “Şeytan olarak.”

“İkiniz de korkunçsunuz. Ve sakın Keanu’yu aşağılama cüretini göstermeyin!” diye fısıldadı Talia. “Bunun için üzgünüm. Lütfen, devam edin.”

NASA’daki adam devam etti: “Maalesef, bu tutarı artırma gücüne sahip değilim. Para kaynağı için bağışlara bağlıyız. Ama müşterinizin göreceği ilgi dikkate değer olacak.”

“Kıramızı *dikkate değerler* ile ödemiyoruz,” dedi annem dudaklarını Liz Hurley gibi bükerek. “Sanatçılarınız için daha az *telly* ve daha fazla para vermeye ne dersiniz?”

“Telly ne, televizyon mu?” diye sordu adam. Bu noktada sesi o kadar kafası karışmış geliyordu ki, neredeyse onun için üzıldüm.

Annem sesli bir şekilde nefesini verdi. “Teleskop!”

NASA’daki adam iç geçirdi. “Dediğinizi anlıyorum. Gerçekten. Bu bakımdan sizin için daha fazlasını yapabilmeyi dilerdim.”

“Dilemek çok hoş ama ne *yapabilirsin*?” dedi annem sırtarak.

“Ben... Ben sanırım Bayan KİK için bir yemekhane kartı almaya çalışabilirim,” diye önerdi adam. “Bir tutarın sözünü veremem. Ama yemeklerinin ücretini karşılayacak ya da en azından destekleyecektir.”

“İşte bu. Bundan sonraki sefer böyle ilerle,” dedi annem açıkça. Aksanı daha çok *Komik Tuzak*’ta³⁶ Lindsay Lohan’ın

35 *Avanak Ajan (Austin Powers)*, sırasıyla 1997, 1999 ve 2002’de vizyona giren üç filinden oluşan komedi filmi serisi.

36 *Komik Tuzak (The Parent Trap)*, 1998 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

kullandığı versiyonuna doğru kaymıştı. Sesi, ne olmak istediğini bilmiyordu.

“NASA aynı zamanda yaşama ve taşınma düzenlemeleri için konaklama ve seyahat ödemeleri de sunacak.”

Annem bir kaşını kaldırdı. “Daha iyi.”

Elimi sallayarak onu susturdum.

“Bayan KİK’in ismine nasıl ulaştığınızı söylemişsiniz? Bir NASA programına başvurmamıştı,” dedi Talia.

Uzun bir sessizlik oldu. “Ekip onun *Entangled* adlı sanat enstalasyonunu görmüş.”

Enstalasyonumun ismini bu bağlamda duymak, beni farklı bir şekilde etkiledi. İplerden oluşan bir yığın olarak değil, orijinal hâliyle hatırladım onu. İçimde yeniden bir heyecan kıvılcımı hissettim.

“Çalışmasıyla ilgili hoşunuza giden neydi? Demek istediğim, misafir sanatçı olarak seçilecek kadar?” diye bastırdı Talia.

Adam birkaç saniye boyunca cevap vermedi ama en sonunda, “Onun, bilimi ve yüksek konseptli fikirleri... *birbirine sarma yeteneğinin* -istemeden yaptığım sözcük oyununun kusuruna bakmayın- bizim devam etmekte olan görevlerimiz için işe yarayacağını düşünüyoruz,” dedi. “Çalışmaları yaratıcı. Genellikle kavrayamayacağımız kadar uzakta olduğunu hissettiğimiz fikirlere, etkileşimli bir duyarlılık getiriyor. Bizim üst düzey fikirleri görsel olarak ve ulaşılabilir bir şekilde aktarmamıza yardımcı olacaktır.”

“Bu doğru!” diye bağırdı annem. “Kızımız ihtiyacınız olan şeyi yapacaktır.” Şeytan’dan o kadar zarif birine dönüşmüştü ki, *Bridgerton*³⁷ dizisindeki üste çıkmak için en kuvvetli adaylardan biri olan bir karakter olabilirdi.

37 *Bridgerton (The Bridgertons)*, Julia Quinn’in kitap serisinden diziye uyarlanan, 2020 ve 2024 yılları arasında 3 sezonu yayımlanan, ABD yapımı dönem dizisi.

Talia elini sallayarak annemi susturdu. “Tam olarak ne tür üst düzey fikirler?” diye sordu.

Bir an için, NASA’daki adam burnunu bir kâğıt mendille siliyormuş gibi bir ses geldi. “Affedersiniz. Bunun için özür diliyorum. Maalesef anlaşma yapılana kadar detay veremem. Gizlilik. Anlayabileceğinizden eminim.”

“Ben mi?” diye sordu Talia.

“Müşterinin kimliğinin gizli kalmasından dolayı,” dedi adam, burnu tıkalı sesi hoparlörden çınlıyordu.

“Evet. Ah! Evet,” dedi Talia, neredeyse kim gibi davrandığını unutarak.

Odayı adımlamak ve her şeyi sindirmek için ayağa kalktım. Ellerimle bir şey yapmam gerekiyordu. Mutfağa gittim ve marine olmakta olan yumurtaları karışımın içinde ileri geri hareket ettirmek için kepçeyi elime aldım.

“Bu pozisyonu kabul etmek, Bayan KİK’in sanatını yaparken bir yıl için Los Angeles’ta yaşamasını gerektirecektir. Ben onun irtibat görevlisi olacağım ve yaptığımız işleri ona öğreteceğim. Bu pozisyona bazı seyahatler de dâhil olacak. Yıl içinde gerçekleşecek sergi çalışmaları da.”

“Los Angeles mı? Birden çok sergi mi? Ve bir yıl için mi? Bir yıl uzun bir süre,” diye fısıldadım kendi kendime, annemin mutfakta bana katıldığını fark etmemiştim.

Annem bir ses çıkardı. “Bir yıl okyanusta bir damla.”

“Yaratıcılık konusunda tıkanıklık yaşadığında değil,” dedim, gidip Talia’nın etkileyici bir şekilde sakin kalmasını izlemeye başlamadan önce. Temsil etmek istediği sanatçılara her zaman iyi haberleri verirdi. Ve çalışmaları satılmayan müşterilerine de kötü haberleri.

“Bayan KİK, çalışmalarımıza tamamıyla entegre olacak. Bu, hayatınızda bir kere elde edebileceğiniz bir deneyim ve

fırsat,” diye ekledi NASA’daki adam, telefon hattı parazit nedeniyle gelip gidiyordu. Çok fazla sergi olacak.”

Talia beni izliyordu. “Dediğiniz gibi.”

Göğsümdeki gümbürtü daha da arttı.

“Anladığım kadarıyla Bayan Kırmızı İpli Kız kişisel olarak tanınmayı... çok fazla istemiyor. NASA’da tanışacağı insanlarla gizlilik sözleşmeleri imzalayarak, ismini gizleme isteğine saygı duyacağız. Basınla iletişim kuran ve aktarmak istedikleri konusunda Bayan KİK ile birlikte çalışan ben olacağım. NASA’da görevleri -bu durumda sanatı- ilk plana koyarız. Bu, herhangi biriyle ilgili bir şey değil,” dedi burnunu çekerek. “Aslında onun isminin gizli olması ilgi çekici bir etmen.”

Talia, kanepede yer değiştirdi ve bir yastığa yaslandı. “Bunları duymak harika. Bu ne zaman başlayacak? Bayan KİK oldukça meşgul ve aranılan bir sanatçı,” dedi *meşgul ve aranılan* kelimelerini özellikle vurgulamıştı.

Dramatik bir şekilde başımla onaylayıp, bu doğruymuş gibi davrandım. Bu gerçek anlamda, gerçekten olabilecek en uzak şeydi. Ama koyu kahverengi çay ve yumurta sıvısına ve sıviya batıp çıkan yumurtalara bakarken, *Bebeğin Doğumu*’nu bu şekilde geri satın alabileceğimi fark ettim. Tabii ki sadece NASA’dan alacağım parayla değildi ama orada gerçekleşecek olan sergiyle... Medyada bu şekilde yer alarak daha fazla evcil hayvan portresi ve belki de daha büyük parçalar satabilirdim. Hatta belki de iplerle de daha fazla gösteri yapabilirdim.

Tüm bu yaratıcılık tıkanıklığı yüzünden midemde hissettiğim boşluğu görmezden gelmeye çalıştım. Bir yolunu bulacağımdan emindim. Fikir eksikliği yaşamak benim için hiçbir zaman bir sorun olmamıştı. Belki de kendimi yeniden rayıma oturtmam için gerekli olan iteleme buydu.

“Konuşulması gereken bir konu daha var,” dedi adam. Çok profesyoneldi. “Programı yeniden yürürlüğe sokacağımız için, şu anda çalışmakta olan bir sanatçımız yok.”

Talia’nın dikkatini çekmek için elimi havada salladım ve yumurtaları bırakarak hızla onun yanına gittim.

“Bunu yapacağımı ve ağustosta orada olabileceğimi söyle,” diye fısıldadım.

“Anlaştık,” dedi Talia hızla. “Bir sonraki ay orada olacak. Lütfen detayları e-posta ile bana gönderin.” Telefonu kapattı ve bastırdığımız çığlıkları atmaya başladık.

Annem bir kâse karışık Asya pirinç krakeri getirdi ve çıkardığımız sesler üzerine irkildi.

“Bekle, ben ne yapıyorum? Bunun üzerinde düşünmem gerekirdi, değil mi?” dedim kalbim hızla atarken. Kendimi kanepe-
nin karşısındaki geniş, yastıklı bir koltuğun üzerine bıraktım.

“Sakın bunu yapma,” dedi annem.

“Ülkenin diğer ucunda,” dedim elime bir avuç kraker alırken. “Şehirden nasıl ayrılabilirim?”

“Bir sene,” dedi annem.

“Ben araba bile kullanmıyorum,” diye ekledim.

Annem homurdandı. “Oraya gittiğinde araba kullanmayı öğrenebilirsin. Bunun bisiklet kullanmayı öğrenmeye benzediğini söylüyorlar.” Bir an için düşündü. “Yüz otuz kiloluk bir bisiklet ama olsun.”

“Güneş tenime iyi gelmiyor,” dedim kolumu ovuşturarak. Çiçek şekilli krakerleri seçip ağzıma attım.

“Kendine uzun kollu bir kazak ör ya da bir güneş kremi al,” diye cevap verdi annem.

Elimle oturma odasını işaret ettim. “Tüm malzemelerim burada.”

“Kaliforniya’da sanat malzemeleri satan dükkânlar var,” diye araya girdi Talia. Bir avuç vasabi yeşili bezelye krakeri yiyordu.

“İkiniz de buradasınız,” diye gerekçe gösterdim.

“Boş zamanlarımda seni ziyaret etmek için LA’e uğrarım,” diye söz verdi annem.

Son sorumu içimde tuttum.

“Söyle hadi,” dedi annem bana doğru susamlı bir çubuk atarak.

“Ya Jack ile karşılaşırsam?” diye fısıldadım.

O, hem her şeyi hem de hiçbir şeyi değiştirmeyen bir geceydi. Parçalanmış iplerin, çöplerin ve çirkinliğin arasından bile o güne dair güzel bir şeyin çıkabileceğinin mümkün olduğunu hissettirmişti. Ama o zamandan beri, işaretler neredeyse yok olmuştu. İşaretlerin neredeyse orada olduğunu hissettiğim anlar olmuştu ama bunlar da beni kırmızı ipimin diğer ucundaki kişiye yönlendirmiyordu.

Koltuğuma daha da gömülerek oturdum. “Bir şekilde işaretlerimi yanlış anladım,” dedim. “O gecenin anlamını yanlış anladım. Onun anlamını yanlış anladım.”

Bana yanlış telefon numarası vermiş olsa ya da ben numarayı telefona yanlış girmiş olsam da, bana verdiği numaranın aklıma geldiği kadar çok varyasyonuna mesaj atmayı denemiştim, ta ki bu numaralardan biri beni istenmeyen mesajdan dolayı ihbar etmekle tehdit edene kadar. Sonra Google’a başvurdum ama şimdiye kadar klavyemdeki J-A-C-K harfleri farklı arama kombinasyonlarından dolayı silinmişti. Dave, artık Sprinters’ta çalışmıyordu ve bunun çok büyük bir işaret olduğunu hissetmiştim. Hatta Finans Bölgesi’ndeki bütün otelleri arayıp, Jack’in orada kalıp kalmadığını sormuştum ama misafir listelerini paylaşmalarına izin verilmiyordu. Tek bildiğim, iş için şehre gelmiş olduğuydu. Hepsi buydu. Bu, herhangi bir

anlama gelebilirdi! Bu adamla iletişim kurmam gerekmediği oldukça açık bir hâle gelmişti. Belki de o gecenin, bir öpücükle mühürlenmiş büyülü bir gece olması gerekiyordu. Of. O öpücük!

“Los Angeles büyük bir yer, Roo,” dedi annem düşünce sarmalımı bölerek. “Onun yerini bulmaya çalışmak, evrende başka canlılar bulmaya çalışmak gibi olurdu.” Şaşırmış görünüyordu. “Oldukça iyi bir teklif. Eğer bu işi istemiyorsan, onlara beni öner.”

“Bu doğru. O, bulunması zor bir adam,” dedi Talia. “Ben en sonunda partinin ev sahibinin ismini bulduktan sonra bile, Jack’in nasıl görüldüğünü bin farklı şekilde tarif ettin ve yine de senin kimden bahsettiğini anlamadılar. Belli ki o güne kadar verilmiş en büyük partileriydi.”

Nefesimi tuttum. “Yanlış yaptığım şey buydu. Belki de polis için temsilî resim çizen birini tutmalı ve...”

“Ve ne?” diye sordu annem. “Jack’in binlerce eskiz çizimini haber kaynaklarına mı gönderecektin? Adamın bir suçlu gibi görünmesine sebep olacaksın! İnsan avı gibi bir şeye dönüşürdü.”

Yavaşça nefesimi verdim. “Onu bulmam gerekmediği açık. Mangetsu Jazz, hediyelik eşya dükkânı ve gittiğimiz Çin restoranı da birer çıkmaz sokaktı. Belli ki iş yerleri insanların mahremiyetine değer veriyorlar. Üstelik mantıların ücretini de nakit olarak ödedi.”

Annem dudak büktü. “Mahremiyet mi? Kim olduklarını sanıyorlar? Apple mı?”

“Ben sadece bunu sindirmeye çalışıyorum. Bu, büyük bir taahhüt. Muhtemelen hayal edebileceğimden bile büyük. Yeni programlarındaki ilk sanatçı? Ben bunun için yeterince deneyimli olmanın yakınında bile değilim. Hâlâ iplerden evcil hayvan portreleri yapıyorum,” dedim, elimde birbirine dolaşmış

bir kırmızı ip tomarını tutarken. “Ya başarısız olursam? Ya istedikleri şeyi yapamazsam? Daha başlamadan işim bitmiş olur.”

“Ya bir kuş uçarak o pencereden içeri girerse ve gözlerini oyarsa?” Annem kâsedan bir avuç dolusu kraker aldı. “Daha şimdiden ikonik bir parkta, halka açık bir enstalasyon yaptın. Sana gelen siparişler var. Kendi hakkını biraz teslim et.”

“Zaten bu nasıl oldu ki? Wèishéme shì wo?” diye sordum. “Hah. Bu kalıp gerçekten işe yarıyor.”

Annem boştaki elini havaya kaldırdı. “Neden sen? Neden sen *olmayasın?*”

Talia, annemin son sorusunu tekrarladi: “Hiçbir zaman bu kadar korkak davranmadın,” dedi. “Sen, *aklında olanı söyle, düşünmeden eyleme geç* kızıydın. Nereye gitti o kız?”

“Ben de bunu bilmek isterdim,” dedim dürüstçe, parmaklarımıyla burun kemiğimi sıkarak. Teorim, o versiyonumun yaratıcılık tıkanıklığı yaşamaya başlamamla birlikte gitmiş olduğuydu. Enstalasyon kesilip bozulduktan sonra kendimi tam bir sahtekâr gibi hissettiğimden beri. Jack’e kalıcı olarak veda etmek zorunda kaldığımdan beri. “Belki de bunu yapmak kendimi bulmama yardımcı olur ama bunu tek başıma yapabileceğimden emin değilim.”

Talia’nın gözleri büyüdü. “Bunun bir davet olup olmadığını bilmiyorum ama eğer öyleyse gelmeyi çok isterim. LA’daki galerimizin son dokunuşları üzerinde çalışabilir ve Isla ile zaman geçirebilirim. Galerinin benden de biraz sevgi ve ilgi görmeye ihtiyacı var.”

“Senden bunu yapmanı isteyemem,” dedim bakışlarımı kaldırıp ona bakarak.

Talia elini sallayarak beni geçiştirdi. “Benden istemiyorsun. Ve bilmiyorum, orada benim için de bir şeyler varmış gibi hissediyorum. Ayrıca, iletişim ekibiyle koordineli bir şekilde

çalışıp, senin sergileyeceğin eseri kurmana yardımcı olabilirim. KİK'in meşru görünmesini sağlayabilirim.”

“Sana inanamıyorum. Eğer eminsen, milyonlarca kere evet diyorum! Sana sonsuza kadar borçlu kalacağım!” diye bağırdım, onu kucaklamak için eğilirken.

“Ve galeride senin evcil hayvan portrelerini de sergileyebiliriz. Belki de bir başka özel sergi düzenleyebiliriz? Fiyatlar kesinlikle daha yüksek olacaktır. Orası Los Angeles. Andy Warhol'un Marilyn Monroe serigrafisi gibi yükselecektir. Açık artırmaya para biriktirmeye başlamak için NASA'nın sergilerini kullan.” Talia'nın kahkahası heyecanla doluydu. “Bu bizim için de eğlenceli bir başlangıç olacak.”

Olan her şeyin ardından, değişiklik zamanı gelmişti. Yeni bir başlangıç. Ve bu ancak Los Angeles'ta olabilirdi.

Yeni edindiğim bir kararlılıkla ayağa kalktım, kendimi aylardır hissetmediğim kadar hafif hissediyordum. “Kaliforniya'ya gidiyoruz gibi görünüyor.”

On İkinci Bölüm: JACK

Bir Ay Sonra

Üzerinde çalıştığım en önemli projelerden biri olan Misafir Sanatçı programının birinci günüydü ve geç kalyordum. Daha doğrusu, Kırmızı İpli Kız ve ekibi erken gelmişti. Çok erken. Zamanlamayı oraya giden ilk kişi olacakmış gibi ayarlamıştım. Şimdi ise tek kelimeyle kötü görünüyordum.

Hepimizin toplanacağı yer olan Mars Avlusu'nun kapısını açarken, sırtımdan ter süzülüyordu. Neden ağustos ayının sonunda ilk ekip toplantımızı, klimalı bir konferans odası yerine dışarıda yapmanın iyi olacağını düşünmüştüm ki?

Jet Sevki Laboratuvarı'ndaki Mars Avlusu, robotik prototiplerin ve uygulamalarının test edilmesi için kullanılan, simüle edilmiş bir Mars peyzaj alanıydı. Bunun eğlenceli olacağını düşünmüştüm. Bir sanatçının görmek isteyeceği, görsel, uygulamalı bir mekândı.

Ama şimdi oraya terden sıırıslıklam bir şekilde gidecek olduğum için, *Geçmişteki Jack*'e ve onun seçimlerine lanet okuyordum.

Avluda toplanmış bir grup insana doğru yaklaşırken koşmayı bırakıp, hızlı yürümeye başladım. Bugün herkes erken

gelmek konusunda hatırlatıcı bir mesaj mı almıştı? Görünüşe göre Kenneth, Margie ve Nick çoktan gelmişti. Dolayısıyla diğer iki kişi Kırmızı İpli Kız ve asistanı olmalıydı.

Zaten gümbürdeyerek atan kalbim, Kırmızı İpli Kız'la tanışma düşüncesiyle daha da hızlı atmaya başladı. Ona, enstalasyon kesilerek bozulduğu için üzgün olduğumu mu söyleyecektim? Yoksa bunu tamamen görmezden mi gelecektim? Muhtemelen en iyisi hiçbir şey söylememektir. Hiç kimse kendisine böyle bir şeyin hatırlatılmasını istemezdi.

"İşte, Jackson Liu geldi," diye bağırdı yüzü bana dönük olan Kenneth. Zoraki bir şekilde bana gülümsedi.

Elimi kaldırıp salladım. "Özür dilerim. Ama Hoş Geldin Paketleri ile geldim," dedim koşarak onların yanına giderken nefes nefese. Kırmızı İpli Kız olduğunu tahmin ettiğim kişiyi arkasından gördüm. Üzerinde bir hırka ve kırmızı bir etek vardı. Ağustos ayında bir kazak? Onun çok sıcaklamayacağını umuyordum. Artık yanımda herkes için su getirmenin hoş olacağını fark etmiştim.

Gruba doğru yaklaşırken özür dilemeye devam ettim. "Gerçekten çok üzgü..."

Kırmızı İpli Kız arkasını dönerken, göğsüme keskin bir acı saplandığını hissettim. Bir saniye içinde tüm bedenim uyuşmuştu. Ancak Kenneth fazlasıyla özür dilemeye başladığında, onlara doğru hızla ilerlerken birden Hoş Geldin Paketlerini elimden düşürdüğümü fark ettim. Kenardan gördüğüm kadarıyla, paketlerin yerde, toz içinde olduğunu görebiliyordum. Ama doğrudan baktığım yerde, tek görebildiğim... kırmızıydı.

Ve kırmızı derken, Rooney'yi kastediyordum. Rooney neden buradaydı? Tabii eğer o...

Elimi yüzümde gezdirip, sıcaklık ve gün içinde koşturmadan kaynaklanan efor yüzünden hayal gücümün bana bir oyun

oynayıp oynamadığından emin olmak için gözlerimi ovuştur-
dum.

Söyleyeceğim kelimeleri bulmaya çalışırken, ağzım ku-
rudu. Aynı altı ay önce görüldüğü gibi görünüyordu, sadece
saçları biraz daha uzamıştı. Üzerinde el örgüsü kırmızı bir ka-
zak ve kırmızı bir etek vardı, dudaklarını dikkat çekici bir ya-
kut rengine boyamıştı. O, hem tanıdıktı hem de tamamen bir
yabancıydı.

Beni gördüğünde, Rooney'nin yüzü soldu, gülümsemesi
yok oldu. Kaşlarını çatı.

“Jack?” diye fısıldadı en sonunda, o kadar kısık sesle fısıl-
damıştı ki neredeyse duyamayacaktım. Sol tarafındaki, kolu-
nun altında bir ajanda ve elinde kullanmaya hazır bir kalem
olan kadına baktı.

Rooney'nin zihnimin derinliklerine kazınmış olan sesi çok
tanıdıktı. Sesini duyduğumda, anılardan oluşan bir dalga beni
vurdu. Anlık görüntüler olarak gözümün önüne geliyorlardı.
Matbaada atkısını boynuma dolaması. Fenerin alevinin yü-
zünde gölgeler oluşturması. Çaldığım müzikle dans etmesi.
Onun noktasındaki bankta, ay ışığı altında oturmamız... Ge-
çirdiğimiz tüm gece gözümün önünden geçiyordu. Tam ora-
daydım ve tam buradaydım.

Onu nasıl bulacağım konusunda aylarca yaptığım araş-
tırma ve çözüm bulma çabalarımın ardından, işte buradaydı.
Sorun çözülmüştü. Bir başka gezegende yaşam bulmanın,
Rooney'yi bulmaktan daha kolay olduğunu düşünmüştüm. Bu
keşif, içimde sıkışmış ve kaygılı bir şeyin ortaya çıkmasına ne-
den oldu.

Kenneth bana doğru bir adım attı ve tozlu paketleri bana
uzattı. “Bu, Jackson. İrtibat görevlisi. Sizin öğrenecek olduğu-
nuz görevde bir sistem mühendisi.”

Bunun üzerine, Rooney'nin gözleri büyüdü.

“Sen iyi misin, Jackson? Rahatsız görünüyorsun,” dedi Margie.

Hoş Geldin Paketlerine o kadar sıkı tutunmuştum ki buruşmuşlardı. Burada profesyonel olmam gerekiyordu. “Üzgünüm. Bu sadece... çok fazla. Sanat eserini gerçek hayatta gördüğünüz biriyle her gün tanışmıyorsunuz.”

Rooney’nin yanındaki kadın elini bana uzattı. “Ben Talia Ma,” dedi. “Galerim, Kırmızı İpli Kız’ı temsil ediyor.”

Ben de elimi ona uzattım, bir adım ileri gitmeyi düşünemeyecek kadar şaşkındım. “Doğru. Üzgünüm. Ben Jackson Liu.”

Yavaşça elimi Talia’nın elinden Rooney’ye doğru götürdüm. Elime, sanki az önce üstüme hapsirmişim gibi bakıyordu.

Dolayısıyla Talia eğer Kırmızı İpli Kız’ın temsilcisiyse, o zaman Rooney...

Kırmızı İpli Kız’dı.

Zihnimde, parçaların yerine oturduğunu duyabiliyordum. Bu kabulleniş, bir sürpriz gibi hissettirmiyordu. Bunun besbelli olduğunu hissediyordum. Çünkü tabii ki Kırmızı İpli Kız oydu. Kaderin Kırmızı İpi hakkındaki bilgisi, tüm o el örgüsü kırmızı kıyafetleri, sanata olan ilgisi. Peki o zaman broşürleri dağıtan kadın kimdi? Bunu da bilinmeyenler listesine ekleyebilirdim.

Belli belirsiz bir hareketti ama Talia’nın Rooney’yi dürttüğünü fark ettim. Rooney, âdeta bir transtan çıkmış gibiydi. Yavaşça elini elimin içine yerleştirdi. Ellerimizi aynı anda sıktık ve enseme bir ürperme hissettim.

Bakışlarımız birleşti ve âdeta bir şey söylemek ister gibi dudakları aralandı. “Ben Rooney Gao.”

Hâlâ onun Kırmızı İpli Kız olmaması için bir şans vardı. İkisinin de onun asistanları olması için. Bu, tüm bu olanları daha az garip hâle getirir miydi? Bundan fazlasıyla şüpheliydim.

“Ben Jackson,” dedim onunla iş yerinde kullandığım ismi paylaşarak.

Rooney benden uzaklaştı. Elimin içinde elinin yokluğu fark edilir bir şeydi. Bu boşluğu doldurmak için iki elimle Hoş Geldin Paketlerini kavradım.

“Belli ki hepimiz çok heyecanlı ve biraz da sizin gibi yıldızlara hayranız,” dedi Kenneth araya girerek. Ses tonu, bana bunun bir uyarı olduğunu ve bir daha olmazsa iyi olacağını söylüyordu. Bu program, misafirlerimizle kötü bir başlangıç yapılamayacak kadar üst düzeydi. Hayır, NASA’nın misafirleriyle.

“Burada, NASA’da mı? İnsan sizin yeterince yıldız gördüğünüzü düşünür,” diye şaka yaptı Rooney, eliyle gökyüzünü işaret ederek.

Bu yorumu, dikkatleri sakarlığımdan uzaklaştırdı. Şanslıyım ki ekip devam etti:

“Rooney ve Talia, harika ellerde olduğunuza dair size güvence vermek isterim,” diye ekledi Kenneth. “Jackson’ın görev hakkındaki bilgisi çok geniş.”

Daha fazla bir şey söyleyemediğim için başımla onayladım.

“Anladığım kadarıyla Talia, sen bu işe pek fazla karışmayacaksın,” dedi Margie notlarını kontrol ederek. “Ve Rooney, bize güvenmeye karar verdiğin için teşekkür ederiz.”

Bakışlarımı Margie’den Rooney’ye çevirdim. “Bize güvenmek mi?”

“Jackson, sen gelmeden önce Rooney bize Kırmızı İpli Kız olduğunu söyledi,” dedi Margie bana. Heyecanlanmış görünüyordu. Muhtemelen benim yüzüm şu anda hiç öyle görünmüyordu.

İşte buradaydı. Teyit edilmişti.

“Kırmızı İpli Kız.” Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. “Anlıyorum. Tamam, bize güvendiğiniz için teşekkür ederiz.”

Rooney bunun üzerine irkildi ve neyin daha kafa karıştırıcı olduğunu bilmiyordum. O gece bana kim olduğunu söylememesinin mi, yoksa neden söylemediğini anladığım için ona sinirlenemememin mi?

Burada dikkatli olmak istiyordum. Kenneth'e, Kırmızı İpli Kız'ı tanımadığımı söylemiştim. Ki bu o zaman için doğrudu. Ama şimdi... Şimdi tanıdığımı fark ediyordum. Ama bir insanı bir gecede gerçekten ne kadar tanıyabilirdiniz ki? Eğer birbirimizi tanıdığımızı söylersem, onun pozisyonunu tehlikeye atabilirdim. *Entangled*'a olanlardan sonra, ondan herhangi bir şeyin alınması riskine giremezdim. Ve Rooney'nin herhangi bir şey söylememiş olduğu gerçeği, onun da aynı şeyi düşündüğü anlamına gelmeliydi. Bu nedenle de sessiz kaldım.

"Bunun karşılığında, burada tanıştığı ekipler de onun kimliğini saklı tutmayı kabul etmek zorundalar. Toplum için, onun kimliği saklı kalacak," diye bitirdi Margie açıklamasını.

Başımınla onayladım. "NASA'daki çeşitli merkezlerde tanıştığınız herkesin gizlilik sözleşmesi imzaladığından emin olacağız," dedim. "Aynı zamanda, iş dışı saatlerde sanat enstalasyonlarını inşa etmek için binalara giriş izniniz olacağından da emin olacağız."

Rooney'nin bakışları yumuşadı, biraz rahatlamış görünüyordu. "Teşekkür ederim. Hey, bilmem gerekiyor, bunu yapmak için Kırmızı İpli Kız'ı kim seçti?" diye sordu gruba. "Kırmızı İpli Kız'ın, şey, benim, NASA için bir şeyler yaratacak olmama inanmak hâlâ oldukça şaşırtıcı."

Bu soruyu ekipten başka birinin cevaplamasına izin verdim. Onlar, sanatçı listesini nasıl kısalttığımızı ve sorumlulukları daha fazla açıklayabilirlerdi.

Bunun yerine Nick, "Ah! Sizin isminizi Jackson önerdi," diye araya girmeye karar verdi.

Geriye dönüp bakıldığında, ilk başta konuşmamak kötü bir fikirdi. Ağzımdan bir nefes verdim.

Rooney'nin yüzünde bir şok ifadesi belirdi. "Ah..."

"Şaka yapıyorsunuz," dedi Talia, kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken. Neden bu kadar eğleniyormuş gibi görünüyordu?

"Sizin enstalasyonunuz," diye araya girdim kendimi savunmak için. "Yaptığınız şey. Benzersiz bir şey. *Entangled* sizin bilim ve sanatla ne yaptığınızı gösterdi. İkisinin gerçek anlamda birleşimini. Sizin potansiyel olarak KADER ile ilgili ilgi çekici bir şey yapabileceğinizi düşündük."

"Tamam, evet. Kader benim enstalasyon çalışmalarımın merkezinde," dedi Rooney, anladığını gösterecek şekilde başını sallayarak.

"Ama aynı zamanda ismi KADER olan görevimiz için de," diye açıkladı Nick.

"Bekleyin. Görevinizin ismi ne, KADER mi?" Rooney'nin gözleri parlıyordu. "Mümkün değil. Bu ismi kim verdi?"

Ellerimi ceplerime soktum. "Aslında bu ismi ben verdim. Yakıt Atomize Teknoloji Gereçleri anlamına geliyor."

Rooney ellerini beline koydu ve o kadar geniş bir şekilde gülümsedi ki yanağındaki takımyıldız daha önce hiç görmediğim bir şekil aldı. Bu noktaları birleştirme alışkanlığımı kaybetmiştim. İçimde, bunun herhangi bir çaba sarf etmeden geri dönecek bir alışkanlık olduğuna dair batan bir his vardı.

"Kadere inanıyorsunuz," dedi. "Ve bunu göreviniz hâline getirdiniz."

Rooney ısınıyordu. Şehirde geçirdiğimiz o geceki kadar tanıdık geliyordu. Bu korkutucuydu.

Olumsuz anlamda başımı salladım. "Bu, *benim* görevim değil. Bu, benim *ekibimin* görevi."

“Bu adam! Tam bir takım oyuncusu!” dedi ekibe, parmağıyla beni işaret ederek. Söylediği kelime beni derinden etkiledi. Ama ben gerçekten bir takım oyuncusu muydum? En son performans görüşmemdeki geri bildirimler tam tersini söylüyordu.

Kenneth, Margie ve Nick hep birlikte güldüler. Talia, uyum sağlıyormuş gibi bana gülümsedi ama onun beni analiz ettiğini anlayabiliyordum. Analiz edilmekten hoşlanmazdım.

Saati kontrol etmek için telefonuma baktım.

Talia homurdandı. “Ah, güzel. Çalışan bir telefonunuz olduğunu gördüğüme sevindim. Sizden beklendiği gibi bizimle iletişime girebilirsiniz,” dedi. Bir şekilde, bunu anlamlı bir şekilde söylediğini hissettim.

Rooney onu dürttü ve bir şey fısıldadı.

Herkesin dikkatini dağıtma girişiminde bulundum. “Her neyse. Bizimle geçireceğiniz zamanı dört gözle bekliyoruz,” dedim en profesyonel ses tonumla. “Görebildiğiniz gibi, Mars Avlusu’ndayız.”

Rooney, kafası karışmış bir şekilde etrafına bakındı. “Buz nerede?”

İç geçirdim. Broşürler.

Rooney, iri bir kayanın yanına yürüdü ve onu kaldırmaya çalıştı. “Bunlar çok ağır değil,” dedi.

Onun yanına gittim ve avucumla kayaya dokundum. “Bunlar volkanik kayalar,” diye bilgilendirdim onu, daha ufak bir tanesini kaldırmak için eğilirken. “Kızıl Gezegen için daha kesin bir ortam yaratmaya yardımcı oluyorlar.”

Kumsal kumu, tuğla tozu, volkanik közler ve ayrıştırılmış granit karışımından oluşan tozlu yere taşı bıraktım. Tüm arazi, kırmızının bir tonuna büründü. Bir an için, eğer tepedeki evleri, geyiklerin geçebileceğine dair uyarı levhalarını ve yolda yanımızdan geçen arabaların seslerini görmezden gelebilseydim, farklı bir gezegende olduğumuzu farz edebilirdim.

Şu anda kesinlikle kendimi alternatif bir dünyada ya da gezegende gibi hissediyordum. Sanki her an uyanabilirmişim ve bunların hepsi bir rüya olabilirmiş gibiydi. Aynı New York'ta o gece hissettiğim gibi.

Bir şey, Rooney'nin dikkatini çekti. Heyecanlanmış gibi görünerek, yerde diz çöktü.

“Burada hayat buldum. Buradaki işimiz bitti,” diye bağırdı eliyle topraktan çıkan küçük bir yeşil otu göstererek. Başını kaldırdığında, kâkülleri alnına düşüp, gözlerini ön plana çıkarmıştı. Bu, altı aydır hissetmediğim bir şeylerin içimde kıpırdanmasına neden olmuştu.

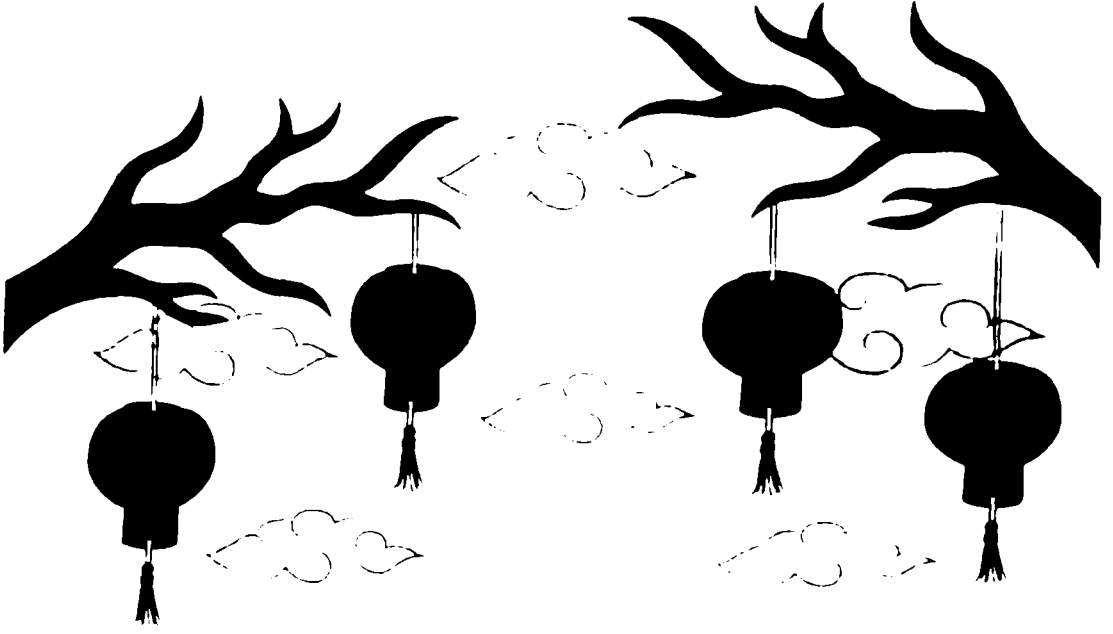
Otu yerden çekip çıkardım. “Bu gezegenden ayrılmayı deneyebiliriz ama nereye gidersek gidelim sorunlar bizi takip eder,” dedim sertçe.

Benim şaka yaptığımı düşünmüş olmalıydı çünkü kahkaha attı. Bu, yarım yıldır rüyalarımın eşlik eden -hayır, rüyalarımın musallat olan- bir kahkahaydı.

Ama bu bir rüya değildi. Rooney gerçekten buradaydı ve beraber çalışmamız gerekiyordu. Dünyada, Rooney'yi yeniden görmek konusunda kendimi hazırlayabileceğim yeterince hazırlık yoktu.

Her gün benimle el ele tutuşmayı talep edeceği falan yoktu. Aklımdan geçen kötü kelime seçeneklerini aklımdan uzaklaştırdım. Belli ki el tutuşma falan olmayacaktı. Rooney, kurumdaki diğer ekiplerle birlikte zaman geçirecekti, dolayısıyla bu yedi yirmi dört geçerli bir durum olmayacaktı. Ben sadece görev hakkındaki bilgileri verecektim. Sorulara cevap verecektim. Uzay hakkında daha fazla gerçeği ona sunacaktım. Bu programın başarılı olduğundan emin olacak ve terfi alacaktım. Rooney, zihnimde var olarak altı ay geçirmişti. Gerçek hayatta onunla on iki ay geçirebilirdim. Sonra, buradan gidecekti.

Her şey yoluna girecekti. Bu yıl hızla geçecekti.

On Üçüncü Bölüm: ROONEY

Bu, hayatımdaki en uzun yıl olacaktı. Zaten sonsuza kadar yaratıcılık tıkanıklığı yaşayacağımı düşünüyordum... Ve şimdi de bu.

Duygusal bir çöküş yaşamamak için gülüyordum. Hayır. Tamamen ve kesinlikle iyiydim.

“Kesinlikle. Her nereye gidersek sorunlar peşimizden gelir,” diye cevap verdim, parmaklarının arasında ot filizini tutan Jack’e. Hafızamdan o parmakların eskizini çizebilirdim. Onun kontrbası çalmasını hiçbir zaman hafızamdan silemeyecektim. O gözleriyle. O sesiyle. O parmaklarıyla...

“Rooney!” diye seslendi Talia. Düşüncelerimin içinden çıktım ve ayağa kalktım. “*Jackson* seni bir tura çıkarıp etrafı gösterecek. Ben galeriye geri dönüyorum ama daha sonra bana mesaj at. Konuşmamız gereken çok şey var.”

Bu konuda ödümün koptuğunu gösterme fırsatım bile olmamıştı... Jack’i yeniden görmek, o kadar yer içinde onun burada olması konusunda. Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve başımla onayladım.

“Eğer ihtiyacınız olan başka bir şey olursa, lütfen bize haber verin,” dedi Kenneth. “Jackson, bundan sonrasını sana bırakıyoruz.”

Kenneth, Margie ve Nick, Talia ile birlikte avludan çıkıp, Jack ile beni geride bıraktılar. Sadece ikimiz, baş başa kalmıştık.

“Bu yönden,” dedi Jack, tel örgüdeki bir yan kapıyı işaret ederek.

“Harika. Teşekkürler, Jack,” dedim tek kaşımı kaldırarak. “Yoksa sana *Jackson* mı demeliyim?”

Avludan önce benim çıkmama izin verdi. “Jackson benim tam ismim. İş arkadaşlarım bana böyle seslenir. Ama sen zaten beni *Jack* olarak tanıyorsun, o yüzden muhtemelen böyle demen sorun olmaz.”

Başımınla onayladım. “Sana adını kısaltarak hitap eden tek kişi olmam garip olmaz mı?”

Jack burnunu buruşturdu. “Sanırım bana *Jackson* demen daha garip olur.”

“Tamam... Doğru. Buna ne dersin? Ben, herkese takma adlar takan ya da isimleri kısaltan tuhaf, isimsiz sanatçı olayım. Bu şekilde göze batmazsın.” Jack ileri doğru yürürken, gergin bir şekilde kendi kendime güldüm.

Turumuza, kampüsün içinden geçerek Jack’in bana Uzay Uçuşu Operasyon Tesisini’ni açıklamasıyla başladık. Etrafımızda büyük binalar vardı. Jet Sevki Laboratuvarı’nın kısaltması olan JPL’in merkezinin, çoğu insanın Pasadena olduğunu düşünmesine rağmen, aslında La Canada Flintridge içindeki küçük bir şehir olduğunu açıkladı Jack. “Bu, büyük bir mesele,” dedi omuz silkerek.

Biz yürürken, zihnimde hızla sorular dönüyordu ama sonunda hiçbir şey çıkmıyordu. Bu, on üç yaşındayken kaza eseri porselen vazosunu kırdığınız ama bugüne kadar hiç böyle bir

şey olmamış gibi davrandığınız teyzenizle karşılaşmışsınız gibi hissetmeme neden oluyordu.

“Jack,” dedim en sonunda.

“Evet, Bayan Gao?” dedi nazik bir şekilde. “Yoksa Kırmızı İpli Kız mı? Hangisini tercih edersiniz?”

Yüzümü buruşturdum. “Seninleyken mi? İkisini de tercih etmem. Aynı benim seni Jack olarak tanıdığım gibi, sen de beni Rooney olarak tanıyorsun.”

Söylediği tek şey, “Rooney,” oldu. Onun dudaklarından isminin dökülmesinden bu yana altı ay geçmişti ve bu kadar zaman sonra bile, kulağa tatlı geliyordu.

Gülümsedim. “Böyle daha iyi.”

“Bu, sensin. Buna inanamıyorum,” diye ekledi. Jack’in duruşu rahatlamış, yüzündeki kaslar gevşemişti.

“Benim. Hatırlamana sevindim,” dedim. Dürüst olmak gerekirse, onun da benim kadar şoke olması beni rahatlatmıştı.

“İsminin Roo’yla başlayan bir şey olduğunu biliyordum, bu yüzden kafamdan bir şey uydurdum,” dedi beceriksizce, sanki bir şaka yapmaya çalışıyormuş gibi.

“Gerçekten tam isabet ettin. Benim *adım* Rooney Something.³⁸ İyi bir hafızan var ama sana göbek adımlı söyledigimi hatırlamıyorum,” dedim sırtarak.

Jack kaşlarını kaldırdı. “Evet, benim göbek adım da N eğik çizgi A, yani Non-Applicable.”³⁹

“Hayır, ciddiym. Benim göbek adım *Something*,” dedim. “Anneme göbek adımlı ne olduğunu sorduklarında, *Something* ve *Whatever*⁴⁰ arasında bir seçim yapmış.”

38 *Ing.* Something: Bir şey.

39 *Ing.* Non-Applicable (N/A): Uygulanamaz.

40 *Ing.* Whatever: Her Neyse

“Ah,” dedi Jack doğal bir şekilde. “Bunun için üzgünüm. Dürüst olmam gerekirse benim göbek adım yok. Sanırım Something, *Nothing*⁴¹ olmasından daha iyi.”

Sırıttım. “Sadece o *bir şey*’den hoşlanıyorsan.”

Jack kaşlarını çattı. “Tamam, Rooney Something Gao. RSG. Kırmızı İpli Kız.⁴² Bu oldukça... Matbaada ne demiştin? Sembolik?”

Jack’in tanıştığımız andan bahsetmesi beni şaşkına çevirdi. O geceden beri bunun özlemini çekiyordum ama artık New York’ta değildik. Yürüyor ve konuşuyorduk ama ortam oldukça farklıydı. Etrafımızı çevreleyen ısıltılı gökdelenlerin yerinde, güvenli bir şekilde yer kaplayan zeytin ağaçları vardı. Sessizliğin getirdiği gerilim arttıkça, garip bir şekilde hareket etmeye başlamıştık.

“*Entangled* için üzgünüm,” dedi Jack yolun karşısına geçerken. “Tam da o gece sana onunla ilgili gevezelik ettim. Pekâlâ, sen de biliyorsun. Sanatçının başka biri olduğunu düşünüyordum.”

“Üzgün olmana gerek yok...” Olduğum yerde donakaldım. “Bekle. Sanatçının kim olduğunu düşünüyordun?”

Jack tereddüt etti. “Senin enstalasyonunda, açık sözlü yaşlıca bir kadınla karşılaşmıştım. Eskiz defteri sayfaları dağıtıyordu. Kıyafetleri boya içindeydi,” diye açıkladı. “Sanat ve sanat temaları hakkında çok şey biliyordu, bu yüzden ben de sanatçının o olduğunu düşündüm.”

Ağzım açık kaldı. “Annemle tanışmışsın,” dedim iki elimle yüzümü kapatırken. “Ne söyledi? Aslında, bana söylemesen daha iyi olur.”

“O, annen miydi?” diye sordu Jack.

41 *Ing.* Nothing: Hiçbir şey.

42 *Ing.* RSG (Red String Girl), yani Kırmızı İpli Kız’ın İngilizce çevirisinin kısaltması olan RSG, aynı zamanda Rooney’nin isminin baş harfleri. -ç.n.

“Tek ve biricik annem...”

Jack yüzünü buruşturdu ve bir elini saçlarının arasından geçirdiğinde, saçlarının uçları biraz havaya kalktı. Kalkan saçları düzeltmek için elimi uzatmak geliyordu içimden. Ama bu anın *daha az garip* olmasını istiyordum.

Bunun yerine, ellerimi ona dokunacak kadar önümde uzattım. “Jack, açık bir şekilde *Entangled* hakkında bir şey bilmiyordun ve onu seveceğim konusunda haklıydın. Ayrıca, artık ona karşı farklı bir bakış açım var. Beni nereye yönlendirdiğine bir bak,” dedim kollarımı havaya doğru kaldırarak. “Kaliforniya’dayım!”

“Evet, öylesin,” diye onayladı.

“Kim olduğumu söylemediğim için üzgünüm,” diye ekleme ihtiyacı hissettim. “Bunu söylemek için doğru zamanmış gibi hissetmemiştim.”

“Anlıyorum,” dedi Jack. Gerçekten de anlıyormuş gibi görünüyordu. “Sen, toplum için ismi bilinmeyen bir sanatçısın. Artık beraber çalıştığımız için bize kim olduğunu söylemen mantıklı. Diğer türlü, lojistik açıdan bir kâbus olurdu.”

“Bu konuyu bu kadar iyi karşıladığın için teşekkürler,” dedim.

“Ben de iş yerinde Jackson’ım,” dedi sırtıtarak. “Ben de kısmen çifte hayat yaşıyorum.”

Jack’e yetiştim ve koluna uzanıp, onu kaldırımın ortasında durdurdum. Mars Avlusu’ndan beri Jack kollarını sıvamış bir şekilde yürüyordu. Koluna dokunduğum anda parmak uçlarım karıncalandı. New York’tayken, üzerinde kazak ve palto vardı. Hava, teninin herhangi bir yerinin açıkta olamayacağı kadar soğuktu. Birbirimize dokunmamızdan kaynaklanan sürtünme, kolumun ürpermesine neden oluyordu.

“Sana güvenmediğimi düşünmeni istemiyorum,” dedim kolunu tutmaya devam ederken. “Çünkü güveniyorum. Ve eğer hatırlarsan, o akşam işten konuşmamaya karar vermiştik.”

Bakışları elimin olduğu yere kaydı ve yüz ifadesi rahatladı. “Rooney, kızgın değilim. Ve endişelenme, her şeyi iyi hatırlıyorum.”

Fazla uzun süren bir saniye sonra, kolunu geri çekti. Boynuma asılı olan ziyaretçi etiketi ile oynayıp, üzerinde “JPL” yazılı mavi ipi parmaklarımın arasında çevirdim.

Yürümeye devam ettik. Ben onun arkasından giderken, Jack’in attığı uzun adımlar yürüyüş hızımızı belirliyordu.

“Telefonda konuştuğum kimdi?” diye sordu, omzunun üzerinden arkasına bakarken.

“Talia ve annemdi,” diye itiraf ettim.

Jack bir kahkaha attı. “Eğlenceliydiler.”

“Bu, onları tanımlayan bir kelime,” dedim.

Birkaç basamaklı beton merdivenden çıktık. Jack, şimdiye kadar ona uyum sağlayabileceğim kadar yavaşlamıştı. Yeniden ritim yakalamış, yan yana yürüyorduk.

“Demek KADER, ha?” diye sordum. “Yani görevden bahsediyorum, alın yazısından değil.”

Jack, düşüncelerini topluyormuş gibi görünüyordu. “Uzayda yakıt istasyonu olarak hizmet edecek ekipmanlar inşa ediyoruz. Mars’a ve derin uzaya gidecek uzay araçları için. Mars’a ulaşmayı daha tutarlı ve sık görülen bir gerçeklik hâline getiriyoruz.”

“Tamam. Bu, fazlasıyla ilgi çekici,” dedim. “Ama neden KADER?”

“Harfler böyle iyi bir şekilde bir araya geldiler.”

Başımı ona doğru eğdim. “Hadi ama.”

Duraksadı. “Tamam. Belki ironik bir şekilde bana söylediklerinden ilham almışımdır. Bu ekipmanla kaderi kendi ellerimize alıyoruz, eğer böyle söylemek istersen. Uzaklık önemsiz bir hâle geliyor. Süreci hızlandıracağız.”

Gülümsedim. “Ah. Çokkkkkk ilgi çekici. İtiraf et. Kadere karşı biraz bir şeyler hissediyorsun yani?”

Jack, kaşlarını kaldırdı. “İnandığım ya da umurumda olan tek kader, bu görev. Ve dünyanın kaderi ve her şeyin nasıl sonlanacağı.”

“Kesinlikle. O zaman anlat bana. KADER nasıl çalışıyor?” Yürürken not almak için çantamdan eskiz defterimi ve bir tükenmez kalem çıkardım. Jack’i kalemime bakarken yakaladım ve hangi kalemi kullandığımı fark ettim. Birlikte geçirdiğimiz akşam aldığımız sulu kalem.

“Ben...”

“Bunu kullanman güzel bir şey,” dedi yumuşak bir sesle. “Bir yadigâr. Şey, KADER ile birlikte, uzay araştırma aracı göndermek istediğimizde, her seferinde Mars’ın Dünya ile aynı hizada olmasını beklemek zorunda kalmayacağız. Ve önünde sonunda insanları gönderdiğimiz zaman... Bu ekipman hazır olduğu sürece, bu hizalanmanın gerçekleştiği kısa süreyi kaçırma riski daha az olacak. Mutlaka KADER hakkında bir şey yaratmak zorunda değilsin. O, burada gerçekleşen pek çok görevden bir tanesi.”

“Bunu aklımda tutacağım,” dedim.

Eskiz defterimi kolumun üzerinde dengeledim ve ileride fikirlere ilham vereceğini umduğum anahtar kelimeleri not aldım. Normalde, eskiz defterlerimi çok hızlı tüketmeme rağmen, bir yıldan fazla bir süredir aynı defteri kullanıyordum. Son sayfayı çevirmeye cesaret edememiştim. Ne göreceğimi biliyordum: *Gravity*, Jack ile geçirdiğimiz geceden bir hafta sonra

aklıma gelen son fikir. Diğer boş sayfalar, fikir geliştiremememin ve içi boşalmış yaratıcılığımın doğrudan yansımasıydı.

Jack, Uzay Uçuşu Operasyon Tesisi'nin kapısını açtı. Bana, burasının NASA'nın Derin Uzay Ağı'nın Görev Kontrolü'nün merkezi olduğunu söyledi. Ses tonunun daha profesyonel bir hâle geldiğini fark ettim.

Odanın arka tarafına geçtik. Önümüzde, bilgisayar dizileri yatay bir şekilde uzanırken, yukarıdaki büyük ekranlar çanaklardan verilerin girip çıktığı uyduları gösteriyordu.

“Bu, evrenin merkezi,” diye devam etti parmağıyla, üzerinde öyle yazan yerdeki bir plakayı işaret ederek. “Derin uzaydan gelen veriler ilk önce Görev Kontrolü'nden geçer. Sonra, bu bilgiyi çalışmalarını yönlendirmek adına kullanabilmeleri için görevlerin operatörleri ve ekipleriyle paylaşılır.”

Kendi çevremde dönüp, etraftaki her şeyi yavaşça gözlemledim. Odanın mavi ışığında, kazağım mor görünüyordu.

“NASA'nın beynindeymişim gibi,” dedim, yavaşça önümüzdeki görüntünün taslağını çizerek. Var olan bir şeyi çizmek mi? Tamam. Sıfırdan bir şey yaratmak? Bir daha hiçbir zaman gerçekleşmeyebilirdi.

Jack gülümsedi ve o da etrafına bakındı. “Onun gibi bir şey. Buradan gelen veriler ve görüntüler, bizim Güneş sistemi ve evren hakkındaki anlayışımızı geliştirmemize yardım ediyor.”

“Buradakiler ne?” diye sordum, bir torba yer fıstığını kaldırarak.

“Bunlar iyi şans fıstıkları. 1964 yılındaki Ranger programındaki altı başarısız görevin ardından, yedinci görevin başarılı olması konusunda büyük bir baskı varmış. Gerilimi rahatlatmak için herkese yer fıstığı dağıtılmış. Zihinlerini bu baskıdan uzaklaştırmaları için. Tahmin edebileceğin gibi,

yedinci görev gerçekten başarılı olmuş. O noktadan sonra, yer fıstıkları şans olarak gösterilmiş.”

Bu bilgi, beni boşu boşuna memnun etmişti. “NASA’nın batıl inancı var!”

“Bu daha çok bir gelenek,” diye beni düzeltti.

Fıstıkları elimde salladım. “Ya birinin bu geleneğe karşı alerjisi varsa?”

Jack sessizleşti. “Hımm. Bunları her zaman etrafta bırakmıyoruz. Ama bu iyi bir soru.” Eliyle, ekranlarını yakından izleyen odadaki insanları gösterdi. “Burada devamlı olarak beş kişi bulunuyor.”

“Her gün mü?”

“Yedi gün yirmi dört saat. 1964’ten beri,” dedi bana dönerek.

Jack’in gözlerinde küçük beyaz dikdörtgenler vardı, karanlık odadaki monitörler göz bebeklerinden yansıyor. Onun burada çalıştığını bilmek, Jack şekilli bir tetris oyununda bir blokun yerine yerleşmesi gibiydi. New York’tayken, Kutup Yıldızı ve ayın doğal bir uydu olması hakkında yaptığı yorumlar aniden zihnimde belirdi. Şu anda her şey çok daha fazla anlam ifade ediyordu.

Sessizce ısıklık çaldım. “Bunun için oldukça yüksek bir elektrik faturası ödeniyor olmalı.”

Çok İşlevli Destek Alanı’nın pencerelerinden içeri göz attık ve sonra Jack’in Görüntüleme Galerisi olarak açıkladığı bir bölgeye çıktık.

Görev Kontrolü’ne yukarıdan bakarken, çizdiğim yer fıstığının kıvrımı üzerine daha koyu renk bir çizgi çektim. Sonra onu uyarmadan, kalemin arkasıyla Jack’in omzunu dürttüm.

Jack, gömleğinin üzerindeki hafif girintiye baktı. “Bu ne içindi?”

“Sadece gerçek olduğundan emin oluyordum,” dedim kalemim parmaklarımla arasında çevirirken. “Şu anda burada olduğuma inanamıyorum. *Senin* de burada olduğuna.”

Jack başını kaldırıp tavana baktı. Beni izlemediği birkaç saniye içinde, gündüz ve gece rüyalarımı dolduran yüze gizlice bir bakış attım. Dudağının altında bulunan hilal şeklindeki, beni öptüğü zamana dair şerit hâlindeki hatırlatıcı, tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Ellerini ensesinde birleştirdi. “Şunu söylebilirim: Gerçekten seni bir daha asla göreceğimi düşünmüyordum.”

“Yıldırım aynı yere iki kere düşmez,” dedim, yüzeye çıkan beklenmedik duygularımı yutmaya çalışarak. Onun şoke olduğunu görmek güzeldi. Onu bozmak için çok uğraşmak gerekeceğini düşünüyordum ama olması gerektiği kadar şaşkın değildi. Çünkü bu, *Lanet Olsun Tüm Bunlar Ne Anlama Geliyor* seviyesinde bir şaşkınlıktı. Yüzümdeki garip sırtışı koruyup, durumun yarattığı kafa karışıklığının ve garipliğin arasında gülümsedim.

Jack. Benim irtibat görevlim olarak. Onun, şansa dayanan çılgın karşılaşmaların gerçekten nasıl görüldüğünü paylaşmak istediğimde, kendisine dair hikâyeler hatırlayacağım biri olması gerekiyordu. Hatırladığımda, *Ya olsaydı...* deyip, hafif bir hüznün hissedeceğim biri. Gerçekten olup olmadığından emin olamayacağım bir serap. Tüm bir yıl boyunca birlikte çalışmak zorunda olduğum biri olmamalıydı.

Jack kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Gömleğinin kollarını yeniden aşağı indirdiğini fark ettim. Aynı zamanda bunun beni hayal kırıklığına uğrattığını da fark ettim. “Yaratacağın şeyi görmeyi dört gözle bekliyorum. Toplum karşısında bilinmez olsan da sanatın gerçekten çok güzel.”

Derin bir nefes aldım. “Teşekkürler. Çalışmalarımın ulusal düzeyde görülecek olmasından dolayı çok heyecanlıyım.

Bu programın ardında tarih ve bir miras olması da çok güzel. İnsanlara soyut bir şey öğretmeyi ve onları, heyecan verici bir ânın, nedenin, kavramın ya da amacın etrafında toplamayı umuyordum. KADER gibi. Tabii ki görev olarak,” dedim sırtarak.

Jack başını aşağı eğdi ve gülümsedi.

“Sanatımla, umursadığım ve inandığım şeyler hakkında bir şey yaratmak istiyorum. Kader ve bilim arasında senin düşünebileceğinden daha fazla örtüşme var,” diye ekledim.

“Bir ara bunu bana açıklaman gerek,” dedi.

“Şaşıırırdın. Çalışmalarım o kadar da siyah beyaz değil.”

Jack çenesini kaldırdı. “Hayır. Kırmızı.”

Çalışmalarım *eskiden* kırmızıydı. Bu noktada, maviyi, yeşili, sarıyı kabul edebilirdim. İsmimin ilk harfi olan R’yi atıp Ooney, Turuncu İpli Kız olabilirdim.⁴³ Eğer aklıma herhangi bir fikir gelebilseydi, herhangi bir renkle çalışabilirdim.

Yaratıcılık tıkanıklığı yaşadığımı hissettiğimi onunla paylaşmamıştım. NASA’nın yeni sanat programının irtibat görevlisine daha ilk günden öylece şunu söyleyemezdim: *Hey, burada olmak harika. Bana bir şans tanıdığınızı ve gelecekte de kaynak sağlamaya devam etmeniz için bu programın başarılı olması gerektiğini biliyorum. Ah, bu arada, son altı aydır aklıma herhangi yeni bir fikir gelmedi. İlham perisi gelene kadar sana evcil hayvanının bir portresini yapmamı ister misin?*

Bunun yerine, olumlu olmaya bir şans tanıdım. “Kızıl Gezegen için mükemmel,” dedim sonunda.

Etraf aşırı derecede sessizleştğinde, Görüntüleme Galerisi’nde sadece ikimizin olduğunu fark ettim. Mavi, parlayan oda fütürist bir günah çıkarma odasında gibi hissetmeme neden olduğu için devam ettim:

43 Ooney gibi “O” harfiyle başlayan, *turuncu* anlamına gelen *orange* kelimesi kastediliyor. -ç.n.

“Annem, Wren, kim olduğunu biliyorsun,” dedim Jack’i güldürmeye çalışarak. Ağzıyla hava üflediğinde, ben de buna karşılık gülümsedim. “Şüphelerin gerçekten çok uzak değildi. O da bir sanatçı. Ve oldukça da ünlü bir sanatçı. Bu fırsatın bana, onun video eserlerinden birinin ona sunduğu imkânı sunmasını umuyorum. Beni meşhur etmesi için değil ama bana kendi başıma ayakta kalabilmem için yeterli derecede ilgi sağlaması için. Yani finansal olarak. Çalışan bir sanatçı olmak için finansal bağımsızlık istiyorum.”

Bilinçli olarak *Bebeğin Doğumu*’ndan ve onu geri satın alabilmek için acil paraya ihtiyacım olmasından bahsetmedim. Bu, açıklamaya çalışmak için fazla garipti.

“Bence bu harika,” dedi Jack. “Ve bu, kesinlikle Kırmızı İpli Kız’ın daha fazla ilgi görmesini sağlayacaktır. Özellikle de yıl içinde gerçekleşecek birkaç sergi sayesinde. İnsanların, çalışmalarının hakkında konuşması için daha fazla temas noktası olacak. İlki ocak ayında olacak.”

“Yani bu ilk enstalasyonu... beş ay içinde hazırlamam gerektiği anlamına geliyor.” Ocak ayını defterime yazdım ve birkaç kere halka içine aldım. “Çocuk oyuncağı.”

“Çalışmaların gerçekten olağanüstü, Rooney. Burada yapacağın işlerin insanları etkileyeceğini düşünüyorum. NASA da seni kısıtlamıyor. Enstalasyonlarını, nereyi ilgi çekici bulursan orada yapabilirsin. Ve tabii ki, kendi sanatını yapmaya ve performansını sergilemeye de devam edebilirsin. Bunlar sözleşmede vardı, o yüzden bildiğinden eminim.”

“Teşekkürler,” dedim başımla onaylayıp, zorla gülümserken. Genellikle fikirlerimi ve ilhamımı nereden aldığımı dair sorulardan oluşan çıkmaza girmeden önce, konuyu değiştirmenin vakti gelmişti: “Sen neden bu programı yapıyorsun?”

Jack, ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Ah. Misafir Sanatçı programını yeniden hayata geçirmek için benzersiz bir fırsattı. Bunda küçük bir rol oynamak bir onur.”

Tırabzana yaslandım. “Doğru. Terfi almaya falan mı çalışıyorsun?”

Mavi ışığın altında bile Jack’in yanaklarının bir ton koyulaştığını görebiliyordum. “Ne? Ben böyle bir şey söylemedim.”

“İlerlemeye çalışmakta utanılacak bir şey yok, Jack. Neden bunun bir parçası olduğunu merak ediyorum.”

Burnundan derin bir nefes verdi. “Bana ilham vermediğim söylendi; fazla işlemsel olduğum, işi yaptığım ama bunu öğretmeyi bilmediğim... Sanırım insanların benim sadece bir iş arkadaşı değil, aynı zaman da bir birey olduğumu görmesi gerekiyordu. Duygusal bağlantı hakkında bir şey. New York’ta geçirdiğim o günde, kıdemli mühendislik pozisyonu için beni es geçtiklerini öğrendim. Üçüncü kere.”

Hafifçe nefesimi tuttum. “Üzgünüm, Jack. O akşam iş hakkında konuşmak istememenin nedeni buydu demek.”

Jack, bilgisayarların yanıp sönen ışıklarına baktı. “Genellikle işimizi basınla ya da bu ölçekte bir yerle konuşmak zorunda kalmayız. Bunu sadece konferanslarda ve diğer ekiplerle yaparız.”

Onun konuyu açmasını bekledim ama bunu yapmadı. “Bu, pratiğini yapabileceğin o öğretme anlarından biri olabilir,” dedim. “Baştan başla. Sistem mühendisi. Sen ne yapıyorsun? Hadi başla.”

Jack’in dudakları seğirdi. “Çoğu kez, bir görevin gelişiminin yaşam döngüsünün erken dönemlerinde, bir nevi belirsizlik içinde yaşarız. Görevin kavramlarını geliştiririz. Sistem modellemesini ve analizini yaparız. Dar bir bütçeyle ve kısıtlı bir zaman çerçevesinde, herkesi memnun etmeye ve senkronize bir

şekilde çalışmaya çalışan, pek çok hareketli parçaları ve sayısız ekibi yöneten üreticiler gibiyiz.”

“Kulağa ne yaptığını gerçekten biliyormuşsun gibi geliyor,” dedim.

“Belli ki bu yeterli değil,” dedi Jack. “O pozisyonu benim tam aksim birine verdiler. Sosyal, ilgili, ilham verici. Gerçek bir ekip oyuncusu. İşimi iyi yaptığım için bir ekip oyuncusu olduğumu düşünüyordum. Bir sonraki terfi dönemi geldiğinde, hazır olmam gerekiyordu.”

Başım la onayladım. “Bu nedenle bunun gibi programlar yapıyorsun.”

“Gerçekten kılı kırk yarabilirim ve müdürüm de benim ayrıntıların içinde boğulmayıp, bütünü görmemi istiyor,” dedi. “Bir de ekibime bütünü görmeyi ilham verici bir şekilde öğretmemi. Bu duyduğum en iyi sözdü.”

“Burada olduğumuza göre, uzay temalı bir şey umuyordum ama anlıyorum,” dedim onu dürterek.

Jack’in yüzünde daha geniş bir gülümseme belirdi. Birkaç saniye için ânın içinde donup kalmıştık. Bip seslerinin çıktığı ve ışıkların yanıp söndüğü, evrenin insanların parmak uçlarında olduğu merkezinde birbirimizin gözlerine bakıyorduk. Sakinleşmek için derin bir nefes aldım.

Ve sonra sormak zorunda olduğumu hissettim: “Beni neden öptün?”

Jack hızla nefes aldı ve etrafına bakındı. “Rooney, burada bu konudan bahsetmemeliyiz. Ben...”

“Sadece ne anlam ifade ettiğini bilmek istiyorum.” Kazağımın belinden çıkan bir ipi çekiştirdim. “Senin için ne anlam ifade ettiğini.”

“Dürüstçe mi? Artık ne anlam ifade ettiğini bilmiyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Ve şimdi, özellikle de birlikte çalıştığımız için daha da karmaşık bir hâle geldi.”

Duraksadı. “Ama madem bu konudan bahsediyoruz, neden bana mesaj atmadın?” diye sordu donuk bir ses tonuyla.

“Sana neden mi mesaj atmadım?” diye fısıldadım. “Eğer bana doğru numarayı vermiş olsaydın, seninle temasa geçmeye çalıştığımı bilirdin.”

“Rakamları karıştırmış olmalısın,” dedi, çelik gibi kalkanı yumuşamaya başlamıştı.

“Bana verdiğin numaraya mesaj attım,” diye açıkladım. “Bunun yanlış numara olduğunu fark ettiğimde, doğru numarayı bulmak için düzinelerce farklı versiyonuna da mesaj attım. Bu da işe yaramadığında, seni bulmak için şehir merkezindeki her oteli aradım. Hatta sana nasıl ulaşacağını biliyor mu diye öğrenmek için Dave’i görmeye bile gittim.”

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Evet. Dave gideli çok olmuş. Senin MoMa’da bir parçası olduğun tabloyu bulmaya çalıştım. Senin isminin açıklanmadığını teyit ettiler. Ama bezelye çiçeği gün batımı? Vay canına.”

Onun bu küçük detayı hatırlıyor olduğu gerçeği, kalbimin hızlanmasına neden oldu.

“Yemek yediğimiz Çin restoranını binlerce kez araştırmışım,” diye ekledi. “Yemin ederim orayı bulamadım.”

“Ah, evet. O gecedan bir ay sonra restoran kapandı. Artık sadece hafızalarımızda var olabilir.” *Aynı senin var olacağını düşündüğüm gibi*, demedim. Bunun yerine, gülümsemeye ve her şey tamamen yolundaymış gibi davranmaya devam ettim ama derinlerde bir yerde bir hüznün hissediyordum. “Ben aylarımı seni arayarak geçirdim ve sen de beni arayarak geçirmişsin. Sonra işte, ikimiz de buradayız. Şaşırtıcı, değil mi?”

“Hiçbir zaman yollarımızın yeniden kesişeceğini düşünmemiştim,” dedi Jack.

“Ve şimdi kesiştiler ama işler... pekâlâ, farklı, öyle değil mi? Artık beraber çalışıyoruz.” Dolanmış ipi çözmeye çalışarak, bir

an için düşündüm. “Yeni bilgilere sahibiz. Senin bir terfi istediğin ve bu programın başarılı olmasına ihtiyacın olduğu, benim kariyerimin fazlasıyla gelişmesini istemem, bu örgünün çölde gereksiz olduğu gibi.”

Jack kazağıma baktı ve gülümsedi. “Bir iki ay zaman tanır-san, mükemmel olacaktır.”

Gülümsemeye devam ettim. “Her şeye rağmen, burada bir arkadaşımın olması güzel.”

“Evet. Bir arkadaş,” dedi Jack kuşkucu bir şekilde. “Aslında işte arkadaşım yok.”

“Artık var.”

Küçük bir kapanış hissi benliğimi kapladı. O akşamın kapanışının yanında, aynı zamanda kırmızı ipe olan sarsılmış inancım için de bir kapanıştı. Jack ile geçirdiğim o gecenin ardından, bunun söndüğünü hissetmiştim. Hem aşkta hem de işteki her şey umutsuz hissetmeme neden oluyordu. Beraber geçirdiğimiz gecenin belirli noktalarında, önümdeki bu adamın gerçekten ip eşim olabileceğini hissetmiştim. Ve o gece sona erdiğinde, benim bir parçamı da götürmüştü.

Şimdi, eğer o gecenin herhangi bir anlamı varsa, belki de bizi sonunda burada, NASA’da bir araya getirmek olabileceğini fark ediyordum. Jack benim enstalasyonumu görmüş ve terfi almamıştı. İnsanlar benim ağıma çöplerini atmış ve kesilmesine neden olmuşlardı. Birbirimize bu şekilde yardımcı olabilmemiz için bir araya getirilmiştik. Romantik olarak değil, profesyonel olarak.

Benim ipim ile Jack’in ipi üst üste gelmiş olabilirdi ama iplerimiz bağlantılı değildi. Bunların hepsi, sadece sürecin bir parçasıydı. Burada benim için başka bir şey -ya da başka biri- olmalıydı.

Jack, yere baktı. “Rooney, o gecenin iş ilişkimizi etkilemesine izin vermesek olur mu? Kısa süre önce, birlikte çalıştığı

satıcılardan biriyle yakın ilişki kurduğu için işten kovulan bir adam var. O kişiye ayrıcalıklı muamele göstermişti. İşim ve terfim söz konusu olduğunda, bunu riske atamam. New York'un geçmişte kalması gerekiyor."

Ellerimi salladım. "Senin herhangi bir şey kaybetmeni istemiyorum, Jack. Kendim de bir şey kaybetmek istemiyorum."

Dişlerini sıkarken çenesi kasıldı. "Bir sene için buradasın ve sonra New York'a geri döneceksin. Bunun alışılmadık bir şey olduğunu biliyorum. Tanıştığımız o gece, işlerimizle ilgili konuşmamaya karar vermiştik. Şimdi ise isteyiz. Birlikte. İroni."

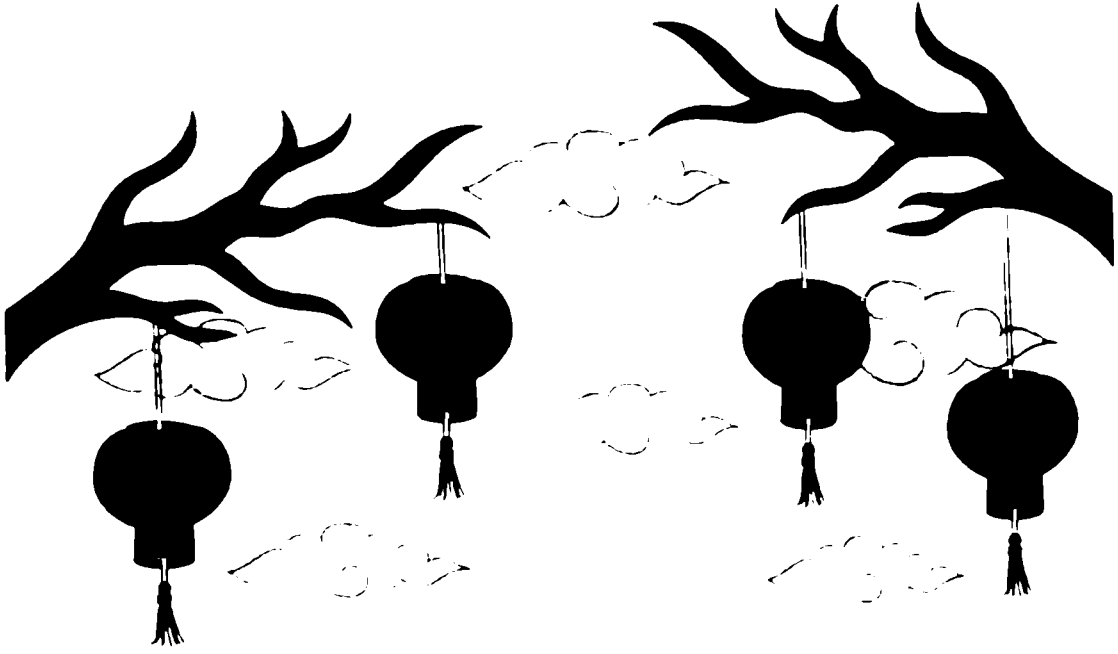
"Alanis Morissette, bunu kutlardı,"⁴⁴ diye şaka yaptım, gerilimin bir kısmını gidermeye çalışarak. "Ama bunun büyük bir işaret olduğunu hissediyorum."

Jack, topuklarının üzerinde geriye doğru hareket etti. "Ne için bir işaret?"

Beni ya var edecek ya da yok edecek bir şeyin başlangıcı için...

"Henüz bilmiyorum," dedim sonunda. "Ama bunu hissedebiliyorum."

44 Alanis Morissette'in *Ironic* adlı şarkısına atıfta bulunuluyor. -ç.n.

On Dördüncü Bölüm: JACK

“İlk takım çalışmanıza hoş geldiniz. Burası, Uzay Aracı Montaj Tesisi’nin ya da UAMT’nin⁴⁵ temiz odası,” diye açıkladım, giyinme odasının önünde Rooney’ye katılırken. Oryantasyon ve eğitimlerle geçen birkaç haftanın ardından, Rooney en sonunda burada ne yaptığımızı deneyimleyebilecekti.

İkimiz de tepeden tırnağa, beyaz, koruyucu kıyafetler içindeydik. Rooney, ince koruyucu malzemeyi çekiştirdi. “Sence NASA bunlardan bir tanesinin bende kalmasına izin verir mi? Bilirsin, bir yadigâr olarak?”

“Bunu kabul edemem,” dedim. “Bunları, bu odadaki kirletici maddeleri ve havadan gelen partikülleri minimize etmek için giyiyoruz. Toz, saç, kokular, bedensel yağlar. Bunların hepsi, uzay araçlarını ve potansiyel olarak uzayda incelemeye çalıştığımız ortamı kirletme riski taşıyor.”

“Hava duşu bunun için değil miydi?” diye sordu Rooney, kırmızı eskiz defterini kolunun altına sıkıştırırken. “Çünkü o, insanın hayatını değiştiren bir şeydi.”

“Kesinlikle. O, temiz odaya girmeden önce, kirden, saçlardan ve geriye kalmış herhangi bir birikintiden kurtulmak için

45 Ing. SAF (Spacecraft Assembly Facility).

son şans. Bazen daha sonrasında, su ile duş aldığımdan daha temiz hissediyorum,” itiraf ettim.

“Hangi marka hava şampuanı kullanıyorsun?” diye sordu sırtarak.

“Hava duş jeli-şampuan karışımı yapanları tercih ediyorum. Zaman kazandırıyor.” Bu şaka ağzımdan kaçmıştı. Burası kesinlikle şaka yapılacak bir yer değildi.

“Bizler, cerrahların ameliyata girmeden önce olduğundan daha temiziz,” diye devam etti. “Bu, doktorların neden hava duşu almadıklarını merak ettiriyor, öyle değil mi?”

İçimden gelen yeniden şaka yapma dürtüsüne karşı koydum.

“Sistem ve ekipman hatalarını engellemek için yapabileceğimiz her şeyi yapmak zorundayız,” diye açıkladım. “Bu, çok ciddi bir şey.”

“Dünyadan başka bir gezegene bakteri götürmek, biz insanlara çok uygun bir şey olurdu,” dedi umutsuzca.

Hafifçe eğlenmiş bir şekilde, ona yan bir bakış attım. “Burada, robotik uzay araçlarımızın çoğunu inşa ve test ediyoruz. Yüksek Alan 1, JPL’in en büyük temiz odası. Yaklaşık yirmi dört metreye otuz altı metre boyutunda. Yüksekliği de on üç metre. Sana etrafı gezdireceğim.”

Rooney, eldivenli ellerini ovuşturdu. “Bir uzay aracına dokunabilecek miyim?”

“Hayır.”

“KADER’in yakıt istasyonlarından birine?” diye sordu.

Olumsuz anlamda başımı salladım. “Maalesef hayır. Ama ona gözlerinle dokunabilirsin.”

“Hissetmeyi en sevdiğim yol,” dedi alaycı bir şekilde.

Onun tamamen beyaz, ambar büyüklüğündeki mekânı incelemesini izledim. Bakışları, ekipmanların, daha önceki

görevlerin görüntüleriyle dolu Şöhretler Duvarı'nın, kirlenmeyi ve elektrik yükünün iletimini engellemek için odadaki makinelerin ve nesnelerin üzerine yaydığımız gümüş rengi ince tabakanın üzerinde gezindi.

“Enstalasyonlarımdan birini burada yapabilir miyim?” diye sordu. “Burası olağanüstü.”

Homurdandım. “Temiz odayı yöneten kirlilik kontrolü mühendisi Dusty⁴⁶ buna asla izin vermez.”

“Bekle. Bu alanı yöneten adamın ismi Dusty mi?” diye sordu Rooney. “Bu mükemmel.”

“Aslında ismi Dustin. Ama o Dusty denmesini tercih ediyor,” diye açıkladım. “O da bunun oldukça komik olduğunu düşünüyor.”

“Orada yukarıdaki havalandırmalar ne işe yarıyor?” diye sordu eliyle odanın uzaktaki ucunu göstererek.

“Hava, özel bir havalandırma sistemi ile temiz tutuluyor. Temiz hava oradan buraya üfleniyor, eski hava yeniden içeri üflenmeden önce çekiliyor ve filtrelerde işleminden geçiyor.”

“Doğayı unut. Burası muhtemelen en temiz havayı soluduğum yer.” Rooney derin bir nefes aldı. “Evet. Bu güzel bir şey. Benim New York'ta doğmuş ve beslenmiş akciğerlerim böylesi saf bir havayı kaldıramaz. Havayı biraz kirletemez miyiz? Akciğerlerimin çok fazla rahatlamasını istemiyorum.”

Gülümsedim. “Tabii, sorun değil. Bu görevleri senin için sabote ederim. Mars Avlusu'ndan biraz toprak al. Havaya fırlat. Dusty beni öldürecektir ama eğer seni kurtarmak anlamına geliyorsa, buna değer.” Saf olmayan küçücük bir düşünce bile ortamı kirletecekmiş gibi kendime hâkim oldum.

Rooney, eldivenli elini kolumun üzerine koydu. “Bu hayatımda bana herhangi birinin sunduğu en romantik hareketti.”

46 *Ing.* Dusty: Tozlu.

“Gel. Topraklama kayışına yardım edeyim,” dedim, kayışı takmadığını fark ederek. Rooney bana yaklaştı ve bileğini uzattı. Tenini açana kadar üzerindeki kolunu sıvadım. Sarmal hâlindeki kordonla uğraşıp, kelepçeyi koluna geçirdim.

“Çok sıkı değil, değil mi?” diye sordum.

“Tam kıvamında,” dedi sessizce. Saçları başlığın altında olduğu ve yüz maskesi yüzünün alt kısmını örttüğü için görebildiğim tek şey gözleriydi. Gözleri, çevresi beyaz kumaşla kaplandığında ve kâkülleri üzerine düşmediğinde, daha zengin bir bal rengine görünüyordu. Koyu kehribar rengi.

Birkaç saniye daha gözlerine baktım.

“Bu kadar mı?” diye sordu.

Eldivenli elimi onun bileğinden çektim. “Evet. Evet. Biz, şey, üzerinde çalışırken bu ucu donanıma tutturuyoruz. Bunu, birikmiş statik enerjiye engel olmak için yapıyoruz. Bu uzay aracı elektroniklerine, elektrik şoku ile hasar gelmesi riskini göze alamayız.”

Rooney kendine güvenir bir şekilde odadaki diğer insanları işaret etti ve onlara, “Hepiniz tanınmamış kahramanlarsınız,” diye seslendi. “Siz olmadan, bu oda olmadan, beyinleriniz ve bu küçük bilek kordonları olmadan, astronotlar hiçbir yere gidemezdi.” Hepsi güldüler.

Bugün burada olan herkes, Rooney’nin kendilerine soru sorabilmesi için gizlilik sözleşmesi imzalamıştı. Eğer şimdiye kadar onun hakkında fark ettiğim bir şey varsa, o da onun gözlemci biri olduğuydu. Rooney, bir yer hakkında sıradan bir şey fark ediyor, onu detaylandırıyor ve yeni bir bakış açısı sağlıyordu. Harika bir sanatçı olması hiç şaşırtıcı değildi.

Dusty, elinde bir not panosuyla yanımıza geldi. Onun altmışlı yaşların ortasında olduğunu tahmin ediyordum. Temiz bir şekilde tıraş olurdu ve detaylara önem verirdi ki bunu takdir ediyordum. Ayrıca NASA’da çalışarak yükselmişti ve bu

tek başına bir ilham kaynağıydı. Benim hayatta olduğum süreden daha uzun bir süredir buradaydı.

“Hoş geldin, Rooney,” dedi Dusty kendisini tanıtmadan önce. “Eğer temiz oda hakkında cevaplayabileceğim soruların varsa, etrafta olacağım.”

“Aslında, bir sorum var,” dedi Rooney tatlı bir şekilde gülümseyerek ve parmağıyla beni işaret ederek. “Buradaki hiçbir şeye dokunmama izin vermiyor. Bu konuda bir şey yapabilecek yetkin var mı?”

Öksürür gibi bir kahkaha attım.

“Öksürmek yok! Ben onun adına özür dileyeceğim, Dusty,” dedi Rooney, sırtımı tıptırlayarak.

“DNA’n her yere bulaşıyor,” dedi Dusty dramatik bir şekilde. “Mars’ta küçük Jacksonların ortaya çıkma riskini göze alamayız.”

Rooney buna fazlasıyla güldü.

Dusty de kıkırdıyordu. “Ama hayır. Sanırım bunun için beni suçlaman gerekecek,” dedi, Rooney’nin başta sorduğu soruya cevap vererek. “Seni temin ederim burada olmandan dolayı heyecan duyuyoruz. Ben kişisel olarak büyük bir sanat hayranıyım, dolayısıyla Misafir Sanatçı programının yeniden devreye alınması çok güzel bir haberdir. Burada olmanın tadını çıkarıyor musun?”

“Şimdiye kadar sadece Norton Simon Müzesi’ni gezdim,” diye onu bilgilendirdi Rooney.

“Bu kadar mı? Jackson eğlenceli bir şey planladı mı? *Ekibe hoş geldin* türünde bir şey?” diye sordu Dusty, bana odaklanmak için dönerek.

Rooney olumsuz anlamda başını salladı. “Korkarım hayır, Dusty. Biz işe odaklandık ama küçük bir ekip organizasyonu kulağa harika geliyor. Herkesin birbirine bağlı hissetmesini

sağlamak için küçük bir gizlilik sözleşmesi partisi gibisi olmaz.”

Dusty geriye yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Geçerli sebepleriniz olduğuna eminim.” Yanımızdan ayrılmak için dönerken ekledi: “Eğer Sosyal Bilimler’e gelmek istersen Rooney, bana haber ver. Bu, bizim iki haftada bir yaptığımız içkili küçük buluşmamız. Aynı zamanda, başkanı olduğum Kaktüs Konseyi’miz de var. Hangi tür kaktüslerin gündemde olduğu gibi çok önemli konular konuşuyoruz. Haberdar olmak isteyebileceğin, yaklaşmakta olan birkaç etkinlik var.”

“Belli ki, Dusty’nin evinde geniş bir kaktüs ve sukulent koleksiyonu var,” diye açıkladım, beni daha önce davet ettiğinde benimle paylaştıklarını hatırlayarak.

“Onlar benim çocuklarım,” dedi Dusty. “Bütün paramı onlara harcıyorum ve hepsini eşit derecede seviyorum.”

“Çocuklar. Dikenli olduklarında bile onları sevmek zorundasın,” dedi Rooney, ifadesiz bir yüzle.

Dusty kıkırdadı ve not panosunu bize doğru eğdi. “Ve Jackson, davetim her zaman geçerli. Ara sıra seni orada görmek harika olur.”

“Davet hâlâ geçerli mi?” diye sordu Rooney, Dusty bir sonraki ekibin yanına gittiğinde.

“Gidecek zamanım olmadı,” dedim ona.

Rooney kaşlarını kaldırdı.

“Ne?” dedim omuz silkerek. “Buraya sosyalleşmek için gelmiyorum.”

“Birlikte çalıştığın insanlar hakkında herhangi bir şey biliyor musun?” diye sordu Rooney. “Ya barbeküler ve ofis partileri? Bir terfi almaya çalışmıyor musun?”

“Izgara etin bununla ne alakası var?”

“Dusty, kaktüsleri hakkında bir şeyler bilmeni takdir ediyor gibi görünüyordu,” dedi Rooney. “Bu ona senin *ilgilendiğini* gösteriyor. Önemseydiğini. İnsanların senin yanında olması iyi bir şey, Jack.”

“Bu alışkın olduğum bir şey değil. Benim yakın çevrem... küçüktür. İş arkadaşlarıma gelince de, burada ne yaptıklarını ve birlikte nasıl çalışmamız gerektiğini biliyorum,” dedim. “Kimin kiminle evli olduğunu ya da kimin hafta sonları eğlenmek için ne yaptığını bilmenin neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum.”

Onu odada gezdirirken, Rooney’nin yüzümün kenarını incelediğini görebiliyordum. Bu nedenle de kendimi şunu eklemek zorunda hissettim: “Ekibin bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacı olduğunda, onlara bunu sağlamak için ne yapmak zorundaysam yaparım. Görevin başarılı olduğundan emin olmak için. Ben işe odaklanmayı severim. Ayrıca, artık irtibat görevlisiyim.”

“Aynen. Sen irtibat görevlisisin. Basınla görev hakkında ama aynı zamanda görevin ardındaki ekip hakkında da konuşuyor olacaksın, değil mi? Basın, teknik detaylardan daha çok, bu muazzam girişimi başarıyla tamamlamak için hepinizin bir arada nasıl çalıştığıyla ilgili bir şeyler duymak isteyecektir.”

Başımı iki yana salladım. “İnsanların bunun nasıl çalıştığı konusunda senin düşündüğünden daha fazla şey bilmek istediklerine bahse girerim. İrtibat kurmak ve bunu açıklamak zorunda olan kişi olmamın nedeni de bu. Ve büyük fikirleri aktarmak için senin sanatını da kullanıyor olacağım. İnsanlar, bu görevin ardındaki benim gibi kişileri değil, Mars’a nasıl gideceğimizi bilmek isteyecekler.”

Rooney eldivenli elini nazıkçe omzumun üzerine koydu. “Mutlaka senin gibi insanlara, makinelerin ardındaki insanlara dair bir şeyler bilmek isteyecekler. Ve kesinlikle, bunu

pazarlanan bir iletişim ekibinden çok, işi yapan kişilerden duy-mak isteyecekler. Sen ve ekibin, burada her gün zorlu şeyler ya-pıyorsunuz. İnsanlara kim olduğunuzu anlat.”

Rooney'nin söylediklerinin zihnime işlemesine izin verdim. Daha fazla bir şey söylemedi. Temiz odaya bağlantılı olan, uzay araçlarının ve ekipmanlarının temiz odayı dışarıdaki havaya maruz bırakmadan giriş çıkış yaptıkları alana, yani hava hü-cresine doğru onu yönlendirdim.

“Uzay araçları hava hücresinden ayrıldığında, son varış noktalarına doğru yola çıkarlar,” diye açıkladım. “İnsanlar, uzay araçları fırlatma tesisinden çıktıktan sonra yolculukları-nın başladığını düşünüyorlar. Ama hayır. Her şey burada baş-lar.”

“Sevdiğin şeyi yapmanı izlemek eğlenceli,” dedi Rooney, eskiz defterini göğsüne bastırırken. Kâğıt gibi ince kıyafeti, ha-fif bir hışırtı çıkardı.

“Bunu sevdiğimi nereden anladın?” diye sordum.

Mırıldandı. “Bu konuda konuşma şeklinden. Sesinin yu-muşamasından. Odada anlayışlı bir şekilde hareket etmenden. Bana karşı olan sabrından.”

“Burada olmak hiçbir zaman eskimiyor. Burası, tarihin ya-zıldığı yer,” dedim gerçekçi bir şekilde.

“Gerçekten. Burada *yazılmış*,” dedi, etraftaki tüm parlak ekipmanlara bakarken.

Yüz maskemin ardından ona gülümsedim.

Sessizce, görevleri için uzay araçları üzerinde çalışan ekip-lerin yanından geçtik. En sonunda, KADER görevi ekipman-larının olduğu bölümlerden birine ulaştık. İş arkadaşım Maria, potansiyel arıza bulma sorunları üzerinde çalışıyordu.

“Topraklanmış durumda mısınız?” diye sordu Rooney, dik-katle bileklerine bakarken.

“Çabuk öğreniyorsun,” dedi ekibin araç sistem mühendisi olan Maria gülerek. Öyle olduğunu göstermek için bir bileğini kaldırdı.

“Yani bu o, ha?” dedi Rooney araca bakarak.

“KADER uzay araçlarından biri, evet,” dedim.

“Yakıt gerçek anlamda nasıl ekipmana gidecek?” diye sordu.

“Birkaç farklı seçenek üzerinde çalışıyoruz,” diye açıkladım. “Roket yakıtına çevirmek için Ay’ın kriterlerinden gelen su buzunu kullanan bir düşünce biçimi var. Ama bizim görevimiz, Ay madenciliği ile ilgili alternatiflere odaklanıyor.”

Maria merdivenden aşağı indi. “Uluslararası Uzay İstasyonu ya da kısaca UUI⁴⁷ gibi istasyonlar kurmak istiyoruz. Tabii ki o kadar büyük değil. Sadece kenetlenme ve yakıt alımına yetecek kadar büyük,” diye ekledi. “Jackson, eğer bana ihtiyacın olursa, kısa bir süre içinde öğle yemeğinden dönmüş olacağım.”

Onayladığımı göstermek için başımı salladım.

Rooney merakla bizi izliyordu. “Yani bunları uzaya fırlatıyorsunuz. Sonra onlar oldukları yerde mi kalıyorlar?” diye sordu bana.

“Güzel soru. UUI, yörüngede kalmak için saatte yirmi sekiz bin yüz elli kilometre hızla Dünya’nın yörüngesinde dönüyor. Bizim KADER görevimizin ekipmanlarının da her zaman yörüngede olması gerekiyor. Onları ve Güneş sistemi içindeki yerlerini Dünya üzerinden yöneteceğiz.”

“Atlama taşları gibi,” dedi. “Mars’a doğru.”

“Bu, bunu hayal etmenin güzel bir yolu,” dedim.

“Bir göletteki, kurbağaların diğer tarafa geçmek için kullandıkları nilüfer yaprakları.”

“Başka bir şey?” diye sordum.

47 Ing. ISS (International Space Station).

“İpucu vermemeyi tercih ederim. Onları yaratacağım sanat işleri için saklamam gerekiyor,” dedi. “Sonraki soru: Mars ne kadar uzakta?”

“Dünya’nın etrafındaki yörüngesinde nerede olduğuna göre değişir. Elips şeklinde mesafeleri var, bu nedenle minimum uzaklıkları hiçbir zaman aynı olmuyor,” dedim. “Ve yer çekimi kuvveti de onların yörüngelerini etkiliyor. Ayrıca Jüpiter gibi diğer gezegenler de yörüngeyi etkiliyor.”

“Basit bir cevap beklememem gerektiğini bilmeliydim,” dedi Rooney, ekipmanın etrafında kendi yörüngesinde hareket etmeye başlarken.

Makinenin mekanizmasını kontrol etmek için uzay aracının yanındaki merdivene tırmandım. Kendimi donanıma bağladım ve bu hafta yapılması gereken daha fazla test olup olmadığını belirlemek için bugün yapılan işi değerlendirdim.

Rooney ile benzer bir süreci paylaşıyor gibi görünüyorduk. Aşağıda, donanıma farklı bir açıdan bakmak için çömelmişti. Bir an için, önümdeki ekipmanı Rooney’nin gözlerinden gördüm. Rooney yeniden bakış açımı girene kadar, ekipmanın keskin açılarını takip ettim. Kalemimi eskiz defterinin birkaç santim üzerinde tutarken, dizleri, defteri için geçici bir masa görevi görüyordu. Deftere bir nokta bile koymamıştı ve bunun yerine gözlerini dikmiş, boş sayfaya bakıyordu.

“Onu daha yakından görmek ister misin?” diye seslendim. “İçerisi, aşağıda görünenden daha ilginç.”

Rooney yukarı doğru baktı ve hızla başını salladı. “Uzay sosisinin nasıl yapıldığını görmek istiyorum.”

Ben yavaşça aşağı inerken, Rooney de sabit kalması için merdivenin alt kısmını tuttu. Merdivenin alt kısmında yer değiştirdik. Örtülü ayaklarımız, saat yönünde birbiriyle uyumlu bir şekilde hareket ediyordu. Steril odadaki dans.

Elimle merdivenin yan tarafını kavradım. Rooney, tırmanmadan önce eskiz defterini bana verdi. Bacağı, koluma değdi, üzerimizdeki kıyafetler hafifçe birbirine sürtünüyordu. İçimde bir elektrik şokunun kıvılcımını hissettim, topraklama kayışım beni bu elektrik yükünden korumuyordu.

“Daha önce hiç bunun gibi bir şey görmedim.” Rooney, en üste ulaştığında, aracın gövdesinin içine doğru baktı. “Neşter,” dedi elini uzatarak.

Güldüm ve başımı iki yana salladım. Eskiz defteri açıldı. O benim işime bakarken, kendime hâkim olamayıp ben de onun kine baktım.

“Hayır, bakma!” diye seslendi.

Bunu söylediğinde, bir sayfayı çevirmek üzereydim ve çoktan birkaç sayfaya bakmıştım. Ama hiçbir şey yoktu.

“Jack!”

“Üzgünüm! Hiçbir şey görmedim. Gördün mü?” Eskiz defterini ona doğru çevirdim. “Burası boş.”

“Tam olarak öyle,” dedi dramatik bir şekilde oflayarak. Makineye olan bağlantısını açtı ve merdivenden aşağı indi. “Görmek istemeni istemediğim şey de buydu.”

“Gerçekten özür dilerim. Elimde, beynine doğrudan erişim sağlayacağım bir şey vardı. Beni kendine çekti.” Gözlerinden, hafifçe gülümsediğini görebiliyordum. “Görmemi istemediğin şey neydi?”

“Benim...” diye söze başladı. Etrafına bakınıp, ses tonunu fısıltı seviyesine indirerek devam etti: “...sanatçı tikanıklığı yaşadığımı.”

Eskiz defterini kapattım. “Bunların hepsi çok yeni. İlk gelişinde karmaşık enstalasyon fikirleri geliştirmen oldukça olağan dışı olurdu,” dedim onu rahatlatmaya çalışarak.

Bakışlarını, önündeki yansıtıcı metal parçasının üzerinde tutmaya devam etti. “Bunu söylediğin için müteşekkirim ama

yine de. Bu mekân, sanatsal olarak inanılmaz bir şeyi davet ediyor ama yine de bilgiler kafamdan uçup gidiyor. Hiçbir şey aklımda kalmıyor. Hiçbir anlamı yok. Enstalasyonlarımın ardında daha derin bir anlam olmadığına, bu sadece... ipten ibaret olur. Gerçekten herkesi kandırdım, öyle değil mi?” diye sordu kollarını kendisine dolayarak. “Bu fırsat benim kariyerimin en büyük soygunu.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Bunu nasıl anlıyorsun? Bunu yapmak için seçildin. Çalışmaların sayesinde seçildin.”

“Jack, altı aydır yeni bir enstalasyon için aklıma bir fikir gelmedi. İlham? Motivasyon? Onlar kim? Artık onları tanımıyorum.” Rooney, kendi kendine keyifsiz bir şekilde gülerken, kaleminin kapağıyla oynuyordu. “İrtibat görevlim bunu itiraf ettiğim en son insan olmalıydı.”

“Her ne zaman güvensiz hissedersen, benimle konuşabilirsin,” dedim. “Burada olmamın nedeni bu. Bana NASA’nın bilmesini istemediğin şeyleri söyleyebilirsin.” Bu tıkanıklık, internet sitesinde *Entangled*’ın fotoğrafları ve *Gravity* hakkındaki çizimlerden başka bir şey olmamasının nedeni olmalıydı.

Işıkların altında Rooney’nin gözleri parladı. “Sadece hiç kimseyi yarı yolda bırakmak istemiyorum. Bu, fazlasıyla önemli. Bu işe ve sergilere ihtiyacım var. Paraya ihtiyacım var. Bu açık artırma sadece...”

Gözlerini sımsıkı kapattı.

“Hey, sorun yok. Hangi açık artırma?”

“Jack, sana gerçeği bütün açıklığıyla anlatacağım. Ve seni uyarayım... Bu, temiz odaya uygun bir konuşma değil.” İşte, buradaydı.

“Tamam. Evet. Temiz Oda İtiraflarına Hoş Geldin,” dedim, onun kendisini daha iyi hissetmesini sağlamak için ne kadar fazla uğraştığımı bir anda fark ederken.

Derin bir nefes aldı. “Ben bir sanat eseri olarak doğdum.”

“Oldukça harikasin,” diye konuşmaya başladım, buna nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum.

“Hayır, gerçek anlamda bir sanat eseri olarak,” diye açıkladı isteksiz bir ses tonuyla.

Kafam karışmıştı. “Annen sen doğduktan sonra senin portreni mi resmetti?”

Duruşu çöktü. “Daha çok, insanların önünde doğdum, bu kaydedildi ve sonrasında bu video çok iyi bir paraya satıldı gibi. Gerçek anlamda. Annem beni bir müzede, tek seferlik bir *ya orada ol ya da bunu kaçıırırsın* sanat sergisinin bir parçası olarak doğurmuş.”

Ağzım açık kaldı ve bunu gizlediği için yüzümde bir maske olmasından memnundum. “Ciddi misin?”

“Adı *Bebeğin Doğumu*. Doğan bebek ise... benim. Annemin hedefi doğumu ve kadınları övmek ve nadiren görülebilen şeyleri göstermektir. İnsanların doğum yapması, pahalı bir tür sanat,” diye açıkladı Rooney. “Uzun sözün kısası, bu video bir açık artırmaya çıkacak ve ben de onu geri satın almak istiyorum. Tüm çocukluğum boyunca, benimle ilgili en ilgi çekici şey buydu. Ben her zaman için o bebek, sergilenen bir şey oldum.”

Her gün büyük ve yeni fikirlere maruz kalıyordum işte. Ama bu kesinlikle daha önce karşılaşmadığım bir şeydi.

“Hayatta fazlasıyla değer görmekten bahsedersek. Bu zorlu olmuş olmalı,” dedim.

“İnsanlar bunun yüzünden benimle tanışmak istiyorlardı. Bir sanatçı olarak saklanmak istememin nedeninin bir parçası da buydu. Başarımanın *Bebeğin Doğumu*’ndan gelmesini istemiyordum. Başarımanın benim yarattığım şeylerden gelmesini istiyordum.”

“Kırmızı İpli Kız isminin altına gizlenmenin nedeni buydu,” dedim.

Başıyla onayladı. “Eğer hiç kimse benim o, yani Wren Gao’nun kızı olduğumu bilmezse, o zaman kendi başıma başarıyı bulabilirdim,” dedi. “Ve eserlerime *Nepo*⁴⁸ *Bebeğin Doğumu* diyemeyeceklerdi. Her neyse.”

Onun durumu hafife almaya, kendine zarar verecek olsa da dalga geçmeye çalıştığını biliyordum. Dişlerimi sıktım. Rooney’yi üzgün görmekten hoşlanmıyordum.

“Bu, New York’ta geçirdiğimiz geceden sonra oldu,” diye devam etti. “İlhamımı kaybetmem. Kader hakkındaki onca konuşmamız, o şekilde tanışmamız, *Entangled*’ın yok edilmesi, bunlar benim dengemi bozmuş olmalı. O enstalasyonun, kariyerimin gidişatını değiştirmesi gerekiyordu. Ve belki de garip bir şekilde değiştirmiştir çünkü artık buradayım. Büyük bir atılım yapmak için ikinci bir şansım var ve yaratıcılık tıkanıklığı yaşıyorum!”

O geceden sonra insanın dengesinin bozulmasının ne olduğunu anladığım için, başımla onayladım. “Kader hakkındaki konuşmamız seni etkiledi mi? Artık Kaderin Kırmızı İpi’ne inanmıyor musun?” diye sordum.

“Tabii ki ona hâlâ inanıyorum... ama o kıvılcım hissi yok oldu. Her şeyin tekdüze, boş olduğunu hissediyorum. İşim için, herhangi yeni bir fikir için... Ve evet, bazen kader için bile,” dedi bakışlarını kaldırıp bana bakarak. “Daha önce hiç yaratıcılık tıkanıklığı yaşamamıştım. Sadece uzun zamandır kendimi kendim gibi hissetmiyorum ve şimdi burada seninle karşılaşmak tek kelimeyle her şeyi daha karmaşık bir hâle getirdi. Dediğim gibi, hiçbir şey benimle kalmıyor. Şu anda herhangi bir şeyin gerçekten ne anlama geldiğini anlamak zor.”

Konuştuklarımızı duyabilecek herhangi birinin olup olmadığını görmek için etrafa bakındım. Burada bu tür konuşmalar yapmaya alışkın değildim. Oda, Dusty ve bilgisayarlarda

48 /*Ing.* Nepo baby: Ebeveynlerinin şöhreti sayesinde başarılı olmuş kişi. -ç.n.

çalışan bir başka ekip dışında boştu. Farklı bir makine ekipmanı parçasına doğru, ekipmanların etrafından ilerlerdik.

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi Rooney, bana yakın dururken. Onun yenilmiş çıkan ses tonu, göğsümün sıkışmasına neden oldu.

Bu sorunu çözebilirdim. Bunu düzeltebilirdim. Benim iyi olduğum şey buydu. Teknik detaylar hakkında konuşmak ve karmaşık sorunları etraflıca incelemek. Ama müdürüm bana sosyal becerilerin de olduğunu söyleyip duruyordu. İlham almam gerektiğini. Belki bu da o anlardan biriydi.

Düşün, Jack. Eğer bu, görevindeki bir zorluk olsaydı, nasıl bir çözüm bulurdun? Yardımcı olabilmek için ne söyleyebilirsin? Ne yapabilirsin?

Aklıma o kadar ani bir şekilde geldi ki, neredeyse kahkaha atmak isteyecektim.

“Test edelim,” dedim.

Rooney başını iki yana salladı. “Ne?”

“Senin yaratıcı olarak yeniden ilham almanı sağlayacağız,” dedim.

“Keşke bu kadar kolay olsaydı,” dedi.

“Denemek için istekli olur muydun?”

“Hiçbir şeyi detaylı bilgileri öğrenmeden kabul etmem ama bu noktada her şeyi denerim,” dedi Rooney. Gözlerinin ardında, ilgisinin çekildiğini gösteren bir ifade vardı.

“Kader Bağı Teorisi. Mantı yerken bulduğumuz Kader Testleri. O listeyi uygulayacağız.”

Rooney kısa bir kahkaha attı. “Ciddi değilsin...”

“Yaratıcılık açısından tıkanıklığının geçmesini istediğini söyledin. Ve kadere olan inancın bunu yapmana yardım ediyor. Sana işinde ilham veren şey bu.”

“Ve aşkta,” diye ekledi Rooney. “İkisi birbirine dolaşıklar.”

“Evet. Doğru,” dedim. “İlk sergi çalışman dört aydan kısa bir süre sonra gerçekleşecek. Senin kıvılcımını geri getirelim. Bakış açında küçük bir değişikliğe gerek olduğunu düşünüyorum. Klasik kader anlarını alacağız, onları gerçek hayatta gerçekleştireceğiz ve ne olduğunu gözlemleyeceğiz.”

Rooney, bileğindeki topraklama kayışını çekiştirdi. “Bunun nasıl işe yarayacağını anlamıyorum. Özellikle de o kadar yerin arasında burada. Kaderi... NASA’da test etmek istemezsin. Yakında kendimi yeniden yaratıcı hissedeceğimden eminim. Hâlâ zamanım var.” Sesi, söylediklerine pek inanmıyormuş gibi geliyordu.

“Rooney, oturup ilham perisini bekleyecek kadar zaman yok. Bu yüzden kaderi bekleyecek kadar da. NASA, gerçek anlamda insanların yeni fikirler bulduğu ve bunları gerçekleştirdiği yer. Uzay araçlarının yapıldığı bir odadayız,” dedim, devam ettikçe hevesim artıyordu. “Uzaya, motivasyon gelene kadar bekleyerek mi gideceğimizi düşünüyorsun? Hayır! Bunu yapıyoruz çünkü bir fikrimiz, bir amacımız, bir hayalimiz var ve bunun gerçekleşmesini sağlıyoruz. Hipotezler kuruyoruz, onları test ediyoruz ve ilk seferinde başarılı olmadığında, farklı varyasyonlar deniyoruz.” Cesaretlendirme konuşmam bittiğinde nefes nefese kalmıştım.

Rooney’nin gözleri kısılmıştı. “Dediğini anlıyorum. Bu çok ikna ediciydi ama...”

“*Ama* demek yok. New York’ta oynamaya istekliydin. Şimdi de yapar mısın?” diye sordum. “Bana güveniyor musun?”

Sessiz kaldı ama maskesinin hafifçe yukarı kalkmasından onun gülümsediğini anlayabiliyordum. “Artık bütün sırlarımı bildiğine göre, evet, sanırım güveniyorum.” Rooney başını arkaya doğru eğdi. “Ama bunu her ikimiz için de yapıyorum. Bu terfinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve bu programın başarılı olmasını isteyen tek kişi ben değilim.”

“Evet. Harika. Tamam. Bunu basit tutacağız. Hipotezimiz şu,” dedim heyecanla, kafamın içinde kelimeleri bir araya getirirken. “Eğer bu Kader Testlerini uygularsan, o zaman yeniden ilhamına kavuşacaksın.”

Rooney, doğrudan gözlerime bakıyordu. “Nereden başlıyoruz?”

“O gece yaptığımız liste hâlâ sende mi?” diye sordum. “Eğer değilse yeniden bir araya getirmeye çalışabiliriz.”

Rooney bakışlarını indirip elimdeki eskiz defterine baktı. “Arkasındaki cebe bak.”

Defterin arkasına eklenmiş zarfın içine elimi soktum ve birlikte geçirdiğimiz geceden kalan, Çin restoranı menüsünü çıkardım. Menüün bir köşesinde, daha önce fark etmediğim sıçramış bir damla soya sosu lekesi vardı.

Katlanmış kâğıdı açtım ve bir an için yeniden gece yarısında o Çin restoranında olduğumu hissettim. Isınmışım ve dışarıda kar yağarken, mantı yiyordum. Kendimi o andan kopardım ve şimdiki zamana döndüm. Gözlerimle listeyi taradım.

*Kader Testi 1: Normalde evet demeyeceğin
bir şeye evet de.*

*Kader Testi 2: Bir yere olman gereken zamandan
önce ya da sonra gel.*

Kader Testi 3: Kayıp bir eşyayı geri ver.

Kader Testi 4: İnternette biriyle etkileşime gir.

Rooney, menünün kenarının üzerinden bakıyordu. “Bu iyi bir başlangıç ama bir taneye daha ihtiyacımız var. Dört, kötü şans getirir. *İşaretleri izle* için ne dersin?” diye önerdi. “Yani işaret olduğunu hissettiğin bir şey fark ettiğinde, ona dikkat etmek... onu izlemek gibi?”

“Bu çok soyut. Peki ya yönlendirmeleri bilerek onları izlememeye ne dersin? Haritalarda olduğu gibi. Bunun gibi bir şey?” diye yüksek sesle düşündüm.

“Evet, fena değil.” Rooney parmağıyla beni işaret etti. “Bu işte biraz fazla iyi olabilirsin, Jack.”

Menünün üzerine, Kader Testi 4’ün altına yazdım:

Kader Testi 5: Kasıtlı olarak yanlış yöne git.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Rooney.

Gülümsedim. “Beni takip et.”

Rooney olduğu yerde kaldı ve gözlerini kısıp bana baktı. “Bu, testin bir parçası mı? Senin olduğun yerin tam tersi yönde mi yürümeliyim?”

Olumsuz anlamda başımı salladım ve menüyü salladım. Bunu temiz odada yırtamam. Kâğıttan gelen lifler falan. Hadi gel.”

Merakı baskın geldi. “Yırtmak mı? Neyi yırtacaksın?” diye sordu Rooney arkamdan gelirken.

“Önden buyur,” dedim hava duşunun kapısını açarken. “Duşa beraber giriyoruz. Hava duşu! Birlikte gittiğimiz yer orası. Kulağa böyle gelmesini istememiştim.” Yüzümün güneş kadar sıcak olduğunu hissediyordum. “Eğer garip olduysa özür dilerim.”

Rooney kahkahalara boğuldu. New York’ta olduğu kadar kolay ve serbest bir şekilde kahkaha atmıştı. O gece, zihnimin hava hücrelerine kilitlediğim bir anıydı. Başka hiçbir düşüncenin dokunamayacağı ya da değiştiremeyeceği bir yere. O gece, kendi başına bir olaydı. Bu nedenle de, sıradan hayatımın dışında, onunla dikkatli bir şekilde ilgilenmem gerekiyordu çünkü bu, hayat boyunca sadece bir kere olacak bir şeydi.

“Geliyorum, geliyorum. Sadece sıcak havayı paylaşacağına söz ver.” Rooney, örtülü odanın içine adım attı.

Menüyü parmaklarımın arasına aldım ve her bir Kader Testi'ni yırtarak birbirinden ayırdım, ta ki elimizde her şeridin üzerinde bir test olacak şekilde beş şerit olana kadar. Yüksek hızlı havayı etkinleştirmek için giriş kapısını açıp kapattım. Duvarın yanındaki fiskiyelelerden gelen hava, her yönden bize vuruyordu. Rooney ellerini kaldırıp, üzerindeki kıyafet kabarıırken, gelen havayı kuvvetli bir şekilde savuruyordu.

“Bir tanesini yakala!” diye bağırdım Rooney'ye. Sonra kâğıt şeritlerini serbest bıraktım.

Kader Testleri etrafımızda uçuşuyor, para saçan bir makinenin içindeymiş gibi her yöne doğru itiliyordu. Ama şu anda bu Kader Testi şeritleri, dolarlardan daha iyiydi.

Rooney gözlerini kapattı ve başını arkaya attı. Sanki havanın eserek endişelerini yok etmesine izin veriyormuş gibi yavaşça kendi etrafında döndü. Daha önce hiç temizlenmekten bu kadar etkilenen birini görmemiştim. Şeritlerden biri uçarak eline gelene kadar parmaklarını açık bir şekilde tuttu. Eline gelen kâğıdı yumruğunun içine hapsetti.

Serin hava üzerimdeki kıyafeti genişletirken, bu yaptığımız şeyin vergi ödeyenlerin dolarlarının tamamen kötüye kullanılması ve suistimali olduğunu fark ettim. Ama onun için, bunu tekrar tekrar yapardım.

Onun için, kaderi ölesiye test edecektim.

On Beşinci Bölüm: **ROONEY**

Talia, birlikte kiraladığımız arabanın içinde Huntington Kütüphanesi, Sanat Müzesi ve Botanik Bahçesi'nin girişinin önünde durduğunda, Kader Testi şeritlerinden birine bakıyordum. Pekâlâ, arabanın kirasının çoğunu Talia ödemişti ve ben de kendi payıma düşeni, ödeyebileceğim en kısa sürede ödeyecektim.

“Kırk beş dakika erkenden orada olmak istediğinden emin misin?” diye sordu Talia. “Beklerken ne yapacaksın?”

“Erken gitmek, başlangıç aşamasında ne olduğunu görmek için bana zaman veriyor,” dedim, üzerinde *Kader Testi 2: Bir yere olman gereken zamandan önce ya da sonra gel* yazan şeridi elimde sallarken. “Ve KADER ekibiyle tanışacağım... İyi bir ilk izlenim bırakmak istiyorum.”

“Daha sonra bana tüm bu test olayını yeniden açıklamak zorunda kalacaksın,” dedi Talia güneşlik aynasında göz makyajını kontrol ederken. “İşin bittiği zaman bana mesaj at.”

Arabadan indim ve e-biletimi vermek için kayıt kulübesine doğru ilerledim.

Şeridi çantama koyarak, etrafımda olanlara dikkat ettim. Huntington'ın girişi, lüks ve güzel bir şekilde tasarlanmıştı.

Zeytin ağaçları ve sukulentler, sanat ve nadir görülen kitaplar içeren binalara giden yollar kadar, Çin bahçesi, çöl, gül bahçesi, Japon bahçesi ve kamelya gibi her tür bahçenin etrafını çevreliyordu. Bu mekân, enstalasyonlar için bir cennet gibiydi.

Kafede başlayıp, kendime bir içecek alabilirdim. Ya da ekibi beklerken, gidip bahçedeki heykellere ve çeşmelere bakabilirdim. Avluda, iki masaya yayılmış, üzerlerinde bulutlarla kaplı gömlekler olan büyük bir grup vardı. Teoride, Kader Testleri kulağa ikna edici geliyordu ama şu anda kendimi sadece aptal gibi hissediyordum. Ne yapmam gerekiyordu ki?

Nereden başlayacağımı bulamadan etrafa bakındıktan sonra, hediyelik eşya dükkânından çıkan bir aile dikkatimi çekti. Üzerinde koyu renk kot pantolon ve avludaki grup gibi üzerinde bulutlar olan bir tişört giymiş uzun boylu bir adam, aile için kapıyı açtı. Ona baktığımı biliyor gibiydi çünkü gözlerime baktı ve aynı anda gülümsedik. O olduğu yerde kaldığı için, ben ona doğru yürüdüm ve birkaç adım ötesinde durdum.

Sarı saçlarının güneşte parladığını fark ederken, beklenti içinde ona baktım. İlk önce onun konuşmasını isteyerek, sessiz kaldım. İşe yaradı.

“Tamam... İçeri mi giriyorsunuz yoksa dışarıda mı kalıyorsunuz?” diye sordu nazik bir şekilde.

Tamam. Tam olarak aklımda olan bu değildi.

“Ben de aynı şeyi sorabilirim,” dedim garip bir şekilde gülererek. Tişörtünün üzerinde “Cloud Lovers League”⁴⁹ yazdığını fark ettim.

“Ben içeri giriyorum,” dedi elini kapıdan çekerek. Ama ayağını araya koyup kapıyı açık tuttu.

Bunun, elimi sıkmak için elini boşa çıkarmaya çalışmasına dair bir işaret olduğunu düşündüm. Bu nedenle de ilk önce ben

49 *Ing.* Cloud Lovers League: Bulut Severler Ligi

elimi uzattım. Ben bunu yaparken, adamın eli kotunun arka cebine doğru gidiyordu... telefonunu almak için.

Çok fazla düşünmeme gerek kalmadan, uzattığım elim bir şey işaret eder gibi bir pozisyon aldı. Reflekslerin kendi görevlerini yerine getirmelerini seviyordum. “İşte. Ben oraya giriyorum,” dedim, âdeta en baştan beri yapmayı amaçladığım şeymiş gibi parmağımla işaret etmeyi abartarak.

Adam kısaca başıyla onayladı. “Ah, harika. Önden buyurun. İyi günler dilerim.” Benim ardımdan içeri girdi ama hızla hediye dükkânının diğer tarafına doğru döndü.

Bu iyi gitmişti.

Dükkân genişti ve sonbahar temalı dekorasyonlarla süslenmişti, üst kısımlarında doldurulmuş bal kabakları olan küçük saman demetleri pencerelerin kenarlarını çevreliyordu. Dükkân, içinde dağıtılmış *temalı masalar* ile hoş bir şekilde düzenlenmişti. Masalardan biri, kitaplar, çaylar ve orman banyosu temasıyla dekore edilmişti. Diğerleri ise tamamen elmalarla ilgiliydi.

Saati kontrol etmek için telefonuma baktım. KADER ekibiyle buluşmama hâlâ otuz beş dakika vardı. Herhangi türde bir testi kabul ettiğime pişman olmaya başlamıştım. Okuldaki testlerden nefret ederdim. Neden istekli bir şekilde daha fazlasını kabul etmiştim ki? Ve neden bu testleri tek başıma yapıyordum? Her şeye rağmen, ilham için testlere ihtiyacım yoktu...

“Rooney,” dediğini duydum bir sesin.

Arkamı döndüğümde Jack’in orada olduğunu gördüm, üzerinde rengi hafifçe solmuş, kısa kollu, bordo, polo yaka bir tişört vardı. Düğmeleri açık yakasına güneş gözlüğünü iştirmişti. Üzerinde hâkî rengi şort olduğunu görmek beni şaşırtmıştı çünkü Jack bunu iş ortamında profesyonel olmayan bir kıyafet olarak değerlendirirdi ama bugün cumartesiydi ve

teknik olarak iş yerinde değildik. Onun yüzünü görmek ne büyük bir rahatlamaydı.

Kıyafetlerini incelerken, bakışlarım ayakkabılarına kaydığında gözüme bacakları takıldı, attığı her adımda baldırlarının sıkı kıvrımları ortaya çıkıyordu. Kalp atışlarım hızlanırken, kulaklarımın hafifçe uğuldadığını hissettim. Ekiple tanışacağım için gergin olmalıyım.

Jack bana doğru geliyordu, bu nedenle de bakışlarımı çevirip, halının çizgilerine ve en yakındaki kitap raflarına baktım. En sonunda, yeterince zaman geçtikten sonra, yeniden Jack'e ama bu sefer gözlerine baktım.

"Erkencisin," dedik ikimiz de aynı anda.

"Kapıdaki o adamı tanıyor musun?" diye sordu Jack yüzünde muzip bir ifadeyle.

Başımı çevirip, kaderin benim için bir planı olmadığı girişe doğru baktım. "Bunu gördün mü? Onu tanımıyorum. Bir şey denemeye çalışıyordum," diye açıkladım. "Kafamın içinde, bundan daha romantik olması gerekiyordu."

"Bunu söylediğim için üzgünüm ama azıcık bile romantik görünmüyordu," dedi Jack, kahkahasına engel olmaya çalışıyormuş gibi görünerek.

"O kadar kötüydü, ha?"

Jack gülümsedi ve beni işaret etti. "Şunu söyleyeceğim: harika reflekslerin var."

El örgüsü, kırmızı yeleğimin yakasını çekiştirdim ve bir soya sosunun parlak, kırmızı kapağının üzerindeki süse odaklandım. Dükkânın içinde yavaşça yürüyüp, bazı küçük nesneleri ara sıra elimize alıyorduk.

Jack bana döndü, bir nedenden ötürü heyecanlı görünüyordu. "İp eşlerinden bahsederken, bir şey söyleyebilir miyim... yoksa henüz çok erken mi?"

Zorlama bir şekilde güldüm. “İp eşleri hakkında söyleyecek bir şeyin mi var? Bunu duymak zorundayım.”

“*Tesadüf* filmini izledim...”

“Bekle. *Tesadüf*’ü mü izledin? Bensiz? Favori filmim.”

“Araştırma adınaydı,” diye açıkladı. Yüzünde kısa süre için pişmanlığa benzer bir ifade belirdi. “Üzgünüm. Bilmiyordum. Ama ondan bir fikir edindim.”

İç geçirdim. “Bana ismimi bir kâğıt doların üzerine yazmamı istediğini söyleme,” dedim, o aynı anda, “İsmimi bir kâğıt doların üzerine yazmalısın,” derken.

“Jack?” dedim kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken. “Gerçekten mi?”

“Tamam,” dedi. “Belki doların üzerine değil. İstatiksel olarak konuşursak, Kate Beckinsale’in parasını geri almasının imkânı yoktu. Ama bizim amacımıza göre, senin için benzersiz bir şey bulup, senin numaranı onun üzerine koyabiliriz. Bakalım kim arayacak. Ben, bunun Kader Testi 6 olabileceğini düşünüyordum.”

“Bak, ben de bu Kader Testleri konusunu düşündüm, bunları tek başıma yapmak istemiyorum. Açık bir şekilde bunun ne kadar garip olabileceğini kanıtladım,” diye açıkladım, elimle kapıyı işaret ederek. “Onları ancak eğer benimle birlikte gelersen yapacağım. Bu, senin de nasıl ilham alacağını öğrenmenin yolu. Patronun bu konuda daha iyi olman gerektiğini söylemedi mi? Bu nedenle, bu testleri yaparken bana yol göster. Çok fazla, *dünya üzerindesin*, yani gerçekçisin... Uluslararası Uzay İstasyonu’nda olup, Dünya’ya yukarıdan baktığını düşünmen gerek. Senin konuşmalarında orman yerine kullanman için uzay değerleri üzerinde çalışıyordum.”

Jack gülümsedi, hilal şeklindeki yara izi gülümsemesiyle birlikte yukarı kalktı.

“Şu şekilde anlatayım: Eğer Kader Testlerinde bana katılırsan, o zaman ikimiz de çalışmamızdan yararlanırsınız,” diye ifade ettim, onun kendi hipotezini hatırlatarak.

Jack’in kaşları çatıldı. “Bu, benim motive edici becerilerimi test edip, uygulamak için kullanılan verimli bir kum sandığı olabilir.”

“İş dışında beraber zaman geçirmemiz anlamına gelebilir,” dedim tereddütle.

Jack, bir an için düşündü. “Ama bu da iş, öyle değil mi? İlhamın olmazsa yaptığın şeyi yapamazsın.”

“Kesinlikle. Bu nedenle de Kader Bağı Teorisi’ni birlikte uygulayacağız. Kader Testleri, varsayımsal olarak yaratıcılığımın üzerindeki tıkanıklığı giderecek. Ben de herkesi mutlu edecek enstalasyonlar tasarlayacağım. İdeal olarak bu ilgi çekecek, daha fazla sergim olacak, para kazanacağım ve *Bebeğin Doğumu*’nu geri alabileceğim. Eğer bu işi başarırırsak, bana başarılı bir şekilde ilham vermiş olacaksın ve bunu yapmak için birlikte çalışmış olacağız. Ben, senin uygun gördüğün şekilde davranacağın deneyinim.” Kaşlarımı çattım. “Az önce bunu yüksek sesle söylediğimi duydum.”

Jack boğazını temizledi ve çömlek gibi görünen kupasını kaldırdı. “Tamam. Yardım etmek istiyorum.”

“Harika! O zaman Kader Testi 2 listeden silindi. Kısa ömürlü olmuş gibi görünüyor.”

Jack, yavaş bir şekilde kupasını yeniden rafın üzerine bıraktı. “Günün hâlâ erken saatlerindemiz. Belki de mavi tişörtlü o adam, tatlı bir romantizm yaratmak için geri döner,” dedi gülererek.

“Çok komik. Senin orada bir yabancıyla muhabbet başlatmaya çalışmanı görmek isterdim.” Bunu, kendine güvenen bir ses tonuyla söylemeye çalışmıştım ama bunu başaramadığımı

görebiliyordum. “Bu nasıl işe yarayacak? Diğer Kader Testlerini nasıl ele alacağız?”

“Sırasıyla gitmek zorunda değiliz. Bizim izleyeceğimiz doğal bir ilerleme yolu olabilir. *Kader Testi 3: Kayıp bir eşyayı geri ver* için bir fikrim olabilir. *İnternette biriyle etkileşime gir* gibi diğerleri hakkında istediğimiz zaman devam edebiliriz.”

Onun *biz* deyişini fark ettiğimde, göğsümün ısındığını hissettim. “Bu işe yarar. 3 için fikrin ne?”

“Tanıdığım bir adam, Bennett O’Brien, birkaç hafta içinde kızına bir doğum günü partisi yapacak. Bir yaşına giriyor,” dedi Jack. “Gitmeyi planlamıyordum ama görünüşe göre nesnelerle bir şeyler yapıyorlar. Benimle gelebileceğini düşünüyordum, ne dersin?”

Nefesimi tuttuğumu gizlemek için elimi hızla ağzıma götürdüm. “Bir *zhuā zhōu* töreni mi yapıyorlar? Bu, bir çocuğun ilk doğum günü partisi için gerçekleştirilen bir Çin geleneğidir.”

Jack başını iki yana salladı. “Öyle olabilir mi? Bennett tören için bir nesne getirmemi söyledi.”

“Bence öyle!” diye cıykladım. “Bu, oldukça kaderle ilgili bir gelenek.”

“Eğer nesneler orada olursa, Kader Testi 3 için bir şey bulabileceğimize eminim. Oldukça fazla misafir olacaktır. Bennett ve eşi Olivia, şehirde iyi bağlantıları olan insanlar.”

“Kulağa harika geliyor. Onlarla tanışmayı heyecanla bekliyorum,” dedim.

“Hafta sonuna denk geldiğini biliyorum. Ama bu, işle ilgili bir şey. Sana ilhamını geri vermemiz gerek.”

Güldüm. “Jack, zaten *evet* dedim.”

“Tamam, artık bunu kararlaştırdığımıza göre, burada sana ilham veren bir şey var mı?” diye sordu. “Bunu yapmamızın anlamı bu. Bunlara ne dersin?” Bir opera dürbününü gözlerinin

üzerine tuttu ve bana doğru baktı. “Vay canına, bu oldukça yakın gösteriyor. Gözlerin, büyütüldüğünde daha da açık renk görünüyor.”

Gözlerimi daha da açtım ve ona yaklaştım. “Tamam, artık dehşet verici görünüyorlar,” dedi gülerek.

Yüzümü aptal bir şekilde buruşturdum ve Jack daha çok güldü.

“Jackson!” diye seslendi derin sesli biri.

Jack geriye doğru sıçradı ve opera dürbününü masaya biraz fazla sert bir şekilde bırakıp, değerli taşlarla süslü bir yığın bileziğin dağılmasına neden oldu. Jack’in onları yeniden yerlerine koymasına yardım etmek için hızla ileri atıldım ama bileziklerin ahşap üzerinde çıkardıkları yüksek ses için yapılacak hiçbir şey yoktu.

“Dusty, merhaba,” dedi Jack, profesyonel konuşma ses tonu tamamen geri gelmişti. Boğazını temizledi. “Biz sadece... Biz erken geldik.”

Dusty, eğlenmiş gibi görünerek bir ona bir bana bakıyordu. “Tamam o zaman, gidelim mi? Ekip dışarıda,” dedi elini sallayıp, gelmemizi işaret ederek. “Yanma gitmemiz gereken kaktüsler var.”

Huntington Çöl Bahçesi, binlerce çöl bitkisi ve sukulentin yanı sıra, yerde yüzlerce altın rengi fıçı kaktüslerinin yayıldığı, kuru, büyümlü bir periler ülkesi gibi görünüyordu. Kısa ve yuvarlak gövdelerinden eşit oranda çıkan sarı dikenleriyle, gerçek anlamda parlıyorlardı. Küçük birer karpuz gibi. Artık kesinlikle New York’ta değildik.

Düzenlenmiş alanların her bir köşesinde, çöl bitkilerinin ve sukulentlerin binlerce türü çoğalıyor ve yayılıyordu. Annemle

birlikte yaptığım tüm seyahatlerde bile, hiç bunun gibi bir şey görmemiştim.

Altın rengi fıçı kaktüslerin ön tarafında büyüyen daha küçük kaktüslere bakmak için çömelirken, Jack de benim kadar büyülenmiş görünüyordu.

Jack'in ekibindeki bazı kişiler bugünkü geziye gelememişti. Resmî olarak Maria ile tanışmıştım ama Toby, Brian ve Nell benim için yabancıydı. Onlar ekibin, doğrulama ve sağlama sistem mühendisi, proje yöneticisi ve güvenlik müdürüydüler.

"Bunu organize ettiğin için teşekkürler, Jackson," dedi Dusty. "Ben kaktüsler hakkında gevezelik edeceğim ama lütfen bu gezinti sırasında birbirinizle sohbet edin. Bu gezinin amacı bu."

"Kaktüsler hakkındaki bu yürüme turunu... ekibi daha iyi tanımak için mi düzenledin?" diye sordum grubun arkasında yürüyen Jack'e dönerek.

"Daha iyi ne olabilirdi ki?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Daha önce hiç kurumsal bir ortamda çalışmadım. Ekibin bağlantı kurması için yapılan tipik şeyler. Bowling? Akşam yemeği? Paintball? Kesinlikle kaktüs turları değil."

"Bowlingde çok ses oluyor. Sadece insanların bir yolda topları yuvarlamasını izliyorsun. Akşam yemeğinde insanların önünde yemek yemek zorunda kalıyorsun ve yanında her kim oturursa sadece onunla konuşuyorsun. Paintball oynadığında, insanlar saklanmaya çalışarak etrafta koşuşurken, başkalarıyla nasıl yakınlaşabilirsin? Kaktüs gezisinde ise hareket var ama etkileşimli bir şekilde gerçekleşiyor. Hem yaşlı insanlar gibi görünen kaktüsler hakkında başka nerede konuşma fırsatın olur ki?" dedi, elini Dusty'nin Yaşlı Adam Kaktüsü dediği şeye doğru uzatarak.

Bakışlarım, Jack'in eliyle işaret ettiği, üzeri tamamen beyaz ince tüylerle kaplı, sopa kadar dik kaktüslerin üzerinde gezindi.

"O özel olarak huysuz görünüyor," diye yorumda bulundum.

"O, muhtemelen yüz beş yaşındadır. Tabii ki huysuz," diye karşılık verdi.

Güldüm ve sonra kesinlikle ismine yakışır görünen tavşan kulaklı kaktüsün fotoğrafını çektim.

Jack'i dürttüm. "Bağ kurma zamanı geldi. Dürüst olmak gerekirse, bu ekip tanışma toplantısı benden çok senin için."

Jack, iş arkadaşlarına yetişmek için adımlarını hızlandırdı. Dusty, not defterine bir şeyler karalarken, Jack'in Nell'e, "Buraya sıklıkla gelir misin? Yani çöl bahçesine," dediğini duydum.

Sanırım bu, olabilecek en kötü başlangıç değildi.

Nell, daha önce, sarılarak karşılamıştı beni. Ki bu da benim hemen ona ısınmama neden olmuştu. Kulağında gümüş halkalar ve üzerinde mor bir tulum vardı. Ben daha sormadan önce, bunların kırmızı renklerinin de olduğunu söylemişti.

"Aslında kaktüsleri seviyorum çünkü evde baktığım her saksı çiçeğini öldürdüm," dedi Nell. "Tamam, kaktüslerin ölümüne de neden oldum ama kaktüslerin ölmesi daha zor."

Yanıma gelen Maria dikkatimi dağıttı. "Seninle birlikte takılabilmemiz oldukça havalı bir şey. NASA'nın sanatçısı olmak nasıl hissettiriyor?"

"Sana gerçeği söyleyebilir miyim? Bu kadar büyük boyutta bir şey üzerinde çalışmak biraz göz korkutucu ama heyecanlıyım," diye itiraf ettim.

"Anlayabiliyorum," dedi Maria. "Eğer herhangi bir sorun olursa, istediğin zaman sormaktan çekinme."

“Buna minnettarım. Ve daha da dürüst olmam gerekirse,” dedim, “hepinizle birlikte zaman geçirmek çok daha havalı.”

Maria ile, NASA’ya nasıl katıldığı, Filipinler’deki ailesinden uzakta olmasının zorluğu ve Evcil hamsterına araba görünümüne bir egzersiz çemberi aldığı için pişman olduğu ile ilgili bir sohbete daldık. (Çünkü hamster arabasını sürerek bütün gece koşuyormuş.) Ben de ona karmaşık bir örgü modeli arayışında olduğumdan ve bir yerlere yürüyerek gitmeyi ne kadar çok özlediğimden bahsettim. Bana bir sanat eseri için herhangi bir şeyden ilham alıp almadığımı sordu. İstifimi bozmayarak, becerikli, kendinden emin ve yaratıcılık açısından başarılı bir sanatçı gibi davrandım.

Önümüzde, Nell’in Jack’e şimdiye kadarki en beğendiği kaktüsün, altın fiçı olduğunu söylediğini duyduk. Hâlâ çöl bitkileri hakkında mı konuşuyorlardı?

“Kepçeyle konulmuş dondurma toplarına benziyorlar,” dedi Nell ve bu aklıma bir anının gelmesine neden oldu.

“Jack dondurma yapıyor,” diye lafa daldım, konuşmalarının arasına girerek.

Jack ve Nell arkalarını dönüp bize baktılar, konuşmalarının kesilmesinden dolayı ikisi de rahatlamış görünüyordu. Yürüyüş turunun amacının bu olduğunu fark ettim. Etkileşim ve sohbetlere giriş ve çıkış yapmanın aralıksız akışı.

“Çok havalı!” diye katkıda bulundu Maria. “Hangi aromaları yapıyorsun?”

Jack bana baktı ve omuzları birkaç santim düştü. Bunun konuşulması için güvenli bir alanda olduğumuzu teyit ettiğini umduğum küçük bir beden hareketiydi.

“Çok çeşitli aromalar yapıyorum,” dedi Jack ekip arkadaşlarına bakarak. “Maça çayı, siyah susam, çikolata. Sizin bildiğiniz türde soğuk dondurma yapıyorum ama ayrıca dondurularak kurutulmuş dondurma da yapıyorum.”

“Dondurularak kurutulmuş mu? Ne? Nasıl!” diye sordu Brian bize katılırken.

Jack, bütün ekibin dikkatini üzerine çekmişti, önden yürüyenler de onu duyabilmek için yavaşlamışlardı.

Bu detayları bilmediğimi fark etmek, etrafımızdaki herhangi bir kaktüsün dikenlerinin yapabileceğinden çok daha derine battı kalbimde. Ama bunun gibi şeyleri nasıl bilebilirdim ki? New York’taki o gece, birlikte altı saatten daha az vakit geçirmiştik. İçimde hüznü bir acı hissettim ve kendime Jack’i tanımak için bir yılım olduğunu hatırlattım. Hâlâ zaman vardı.

Jack, vakum haznesi kullanılarak ve buz kristallerinin giderilmesiyle tamamlanan sürecin nasıl çalıştığını anlatırken memnun görünüyordu. Ekibi ona sıcaklıklar ve zamanlamayla ilgili sorular soruyordu.

Bu, Jack’in duygusal seviyede ilham verici olması için bir fırsattı ama bunun yerine konuşma *Dondurma Yapma 101* dersine dönüyordu. Brian benden önce davrandığında, bir şey söylemek üzereydim.

“Bunların hepsi kulağa çok havalı geliyor ama ben dondurma yemeye devam edeceğim,” dedi Brian kibar bir şekilde gülerek. “Hayattaki bazı şeyler gizem olarak kalsa daha iyi olur.”

“Tabii uzaydaki gizemler haricinde,” diye şaka yaptığımda, tüm ekip güldü. “Jackson, dondurma yapmaya başlamana ilham veren şey neydi?”

Jack, iş yerinde kullandığı ismi kullanmamdan dolayı şaşır-mış görünüyordu. “Bana Gōng Gong’um öğretti. Kendi dondurup kurutma makinemizi yaptık,” diye açıkladı. “Böylesi çok daha uygun maliyetli oluyordu.”

Bu, ekibin dikkatini yeniden ona yöneltmesine neden oldu ve ben de başımı sallayarak devam etmesini işaret ettim.

“Göng Gong’um, bir dondurma dükkânında çalışıyordu. Aslında büyükannemle de böyle tanışmış. Aynı kasabada büyümüşler ama öncesinde tanışmamışlar. Sonunda aynı dondurma dükkânında çalıştıkları ortaya çıkmış, Göng Gong’um sezon dışında, büyükannem ise yazları çalışıyormuş. Mesafe yakınlığı açısından hep birbirlerine yakın olmuşlar ama büyükannemin annesi grip olduğunda yolları ancak kesişmiş.”

“Nasıl?” diye sordu Dusty, not panosunu göğsünün üzerine yaslayarak. O da en az hepimiz kadar hikâyeye kendini kaptırmıştı.

Jack gülümsedi. “Telefon çaldığında, Göng Gong’um dükkânda başka birinin yerine çalışıyormuş. Bir kız hasta annesine vermek için iki top çikolatalı dondurma istemiş. Göng Gong’um görev bilinciyle kendisinden isteneni yapmış ve kız için de bir top dondurma daha eklemiş. Dondurmayı kıza vermiş ve büyükannemle böyle tanışmışlar.”

Bunun gibi hikâyeler beni hem duygulandırıyor hem de çok korkutuyordu. Jack’in Göng Gong’unun, gelecekteki eşinin telefonunu cevapladığı zaman, aslında dükkânda olmasına bile gerek yoktu. Eğer başka birinin yerine çalışıyor olmasaydı, hiçbir zaman Jack’in büyükannesiyile tanışmayabilirdi. Ve o zaman, Jack burada olmayacaktı. Bizim haberimiz bile olmadan, alternatif hayat yollarına bu kadar yakın olmamız, tamamen korkutucuydu. Bu, bana kırmızı ipin ne kadar güçlü olduğunu hatırlatan bir hikâyeydi. Jack’in anlattıkları üzerine, parmak uçlarımda neredeyse zar zor hissettiğim bir karıncalanma hissettim ama birkaç saniye içinde geçti.

“Doğru zamanda, doğru yerdeymiş,” dedi Jack.

Bu son kısmı söylerken bana baktı ve bunu bir seçim olarak açıklayacağını bilsem de, “Zamanlama her şeydir,” dedim aniden. Göng Gong’unun başka birinin yerine çalışmayı seçtiğini, fazla bir top dondurma eklemeyi seçtiğini ve görev sınırının

dışına çıkararak dondurmayı eve kadar gidip teslim etmeyi seçtiğini söyleyecekti. Yine de bu, başka kimsenin hiçbir zaman bilmeyeceği, bizim aramızdaki bir şakaydı. New York, sadece ikimizin arasındaki bir sırdı. Onunla aramızda bu görünmez bağlantının olması beni rahatlatıyordu. Daimî olarak, o geceye sahip olacaktık.

“Peki, bu dondurulup kurutulmuş dondurma ne zaman devreye girdi?” diye sordu Toby.

Jack topukları üzerinde arkaya doğru esnedi. “Ah, evet. Gōng Gong’um bir okyanus mühendisiydi. Bazen gemilerle açılırdı. Ne zaman gemiyle açılrsa, canı atıştırmalık olarak dondurma istermiş. Tatlı olarak değil, atıştırmalık olarak. Arada önemli bir fark var. Onun için, atıştırmalıklar cebinde taşıyabileceği bir şeydi,” dedi sırtarak. “Böylece büyükannemle birlikte, onun iş yerindeki cihazlarla dondurulup kurutulmuş dondurma yapmayı öğrenmişler. Büyük annem, mutfak ekipmanları imalatçısı için çalışan bir tasarım mühendisiydi. Onun ölmesinden yıllar sonra, Gōng Gong’um bana daha fazla güncellenmiş parça kullanarak, kendi makinemizi yapmayı öğretti.”

“Fikrimi değiştirdim,” dedi Brian. “Dondurulup kurutulmuş dondurma yapmayı öğrenmek istiyorum.”

“Bu, oldukça *tatlı* bir hikâye, değil mi?” diye sordu Jack. “Kelime oyunu yapmaya çalışmadım.”

Ekip kahkahalarla güldü.

Etki yaratmak için dramatik bir şekilde etrafıma bakındım ve “Artık bu mekânı Çöl Bahçesi olarak hatırlayacağım,” dedim.

Nell, başparmaklarını tulumunun ceplerine soktu. “Bazen, geç saatlere kadar çalıştıktan sonra, görev kontrol odasının dışındaki dondurma buzdolabına gidiyoruz. Jackson, bir dahaki sefere sen de bizimle gelmelisin,” diye önerdi. “Sen de, Rooney.”

“Bu eğlenceli olur. Teşekkürler,” dedim, Jack başıyla onaylarken.

Başka kimse bakmıyorken, Jack dramatik bir şekilde elinin tersiyle alnını sildi. Tedbirli bir şekilde başparmağımı kaldırıp ona gösterdim.

Maria ve Nell, “Bu hoş bir sürprizdi,” dedi bana, Dusty’nin rehberlik turuna devam ederken. Jack, Brian ve Toby, Dusty bir aloe vera bitkisi hakkında konuşurken, onun yakınında duruyorlardı.

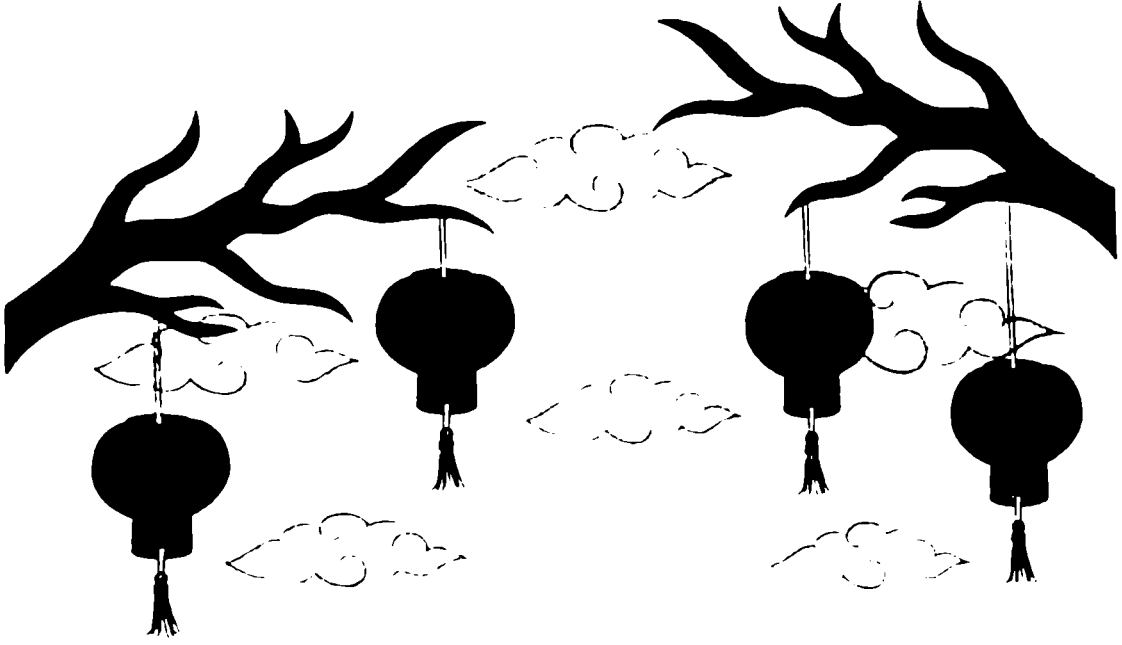
“Bu gezi mi?” diye sordum.

“Evet, bunun garip olacağını düşünüyorduk,” dedi Maria. “Jackson’la iş dışında hiç zaman geçirmedik. Hepimiz Dusty’nin Sosyal Bilimler içkili toplantılarına gidiyoruz, bu yüzden birbirimizi oldukça iyi tanıyoruz ama ya Jackson? Ben onun nerede yaşadığını bile bilmiyorum.”

“İlk kez Jackson’ın iş dışında bir konu hakkında bu kadar fazla konuştuğunu duyuyorum ve bu adamla iki sene birlikte çalıştım,” diye araya girdi Nell. “İrtibat görevlisi olduktan ve sen buraya geldikten sonra kesinlikle daha rahatladı. Bu güzel bir şey.”

Buna nasıl cevap vereceğimi tam olarak bilmiyordum. Kısa bir süre öncesine kadar, Jack ile sadece iş dışında konular hakkında konuşmuştuk. Hatta burada Kaliforniya’da bile, bıraktığımız yerden devam edebilirmişiz gibi hissediyordum. İş hakkında konuşmak, iş gibi hissettirmiyordu. New York’tan tanıdığım Jack’in kendini ortaya çıkarmaya başlamasına memnundum ama aynı zamanda onu iş ortamında, içine kapanık bir şekilde tanıdığımı da memnundum. Onu olduğu kişi yapan, onun her yönüydü ve bu gerçekten görülecek bir şeydi.

Maria ve Nell’e dönüp gülümsedim. “Katılıyorum. Adamın katmanları var.”

On Altıncı Bölüm: ROONEY

"Nesnem olarak bunu getirdim," diye fısıldadım Jack'e, parmaklarımin arasında kırmızı bir ipi çekiştirirken.

"Böylece o da senin gibi bir ip sanatçısı mı olacak?" diye sordu.

"Böylece uzun bir hayatı olacak ama düşünme şeklini sevdim," dedim. "Uzay gemin de oldukça uygun."

Jack, pelüş oyuncağı hafifçe sıktı. "Burada bir görevdeyiz. Kayıp bir eşyayı bulma görevi."

"Belirsiz," dedim. "Ve zor. Bu, daha çok ilham verici mi yoksa kaygı verici mi, bilmiyorum."

"Gözümüzü dört açmalıyız. Orada duran bir yığın nesne var. Bunların hepsinin bir sahibi olduğunu düşünüyor musun?"

"İnsanlara bunları getirmeleri söylendiği için, muhtemelen," dedim.

"Test yaparken nasıl ilerleyeceğimiz hakkında yeniden düşünmemiz gerekebilir," dedi Jack kaşlarını çatarak. "Ve bazı değişkenleri yeniden değerlendirmemiz."

"Tamam, sorun değil. Bakalım ne olacak."

Olivia ve Bennett'in, şehrin Silver Lake adındaki bir bölgedeki evlerindeydik. Oturma odalarında, birbirlerini hoş bir

şekilde tamamlayan çeşitli toprak tonlarında mobilyalar vardı. Duvarlarda ve sehpaaların üzerinde, bir ilişki boyunca doğal bir şekilde toplanmış fotoğraflar ve çeşitli hatıralar vardı. Bu gözlemim, içimin bir özlemle dolmasına neden oldu.

Olivia, "Rooney! Seninle tanıştığıma çok sevindim," diyerek beni âna geri döndürdü. Beni kucakladı. Hayatım boyunca, Los Angeles'ta kucaklandığım kadar hiç kucaklanmamıştım. "Eşim Bennett'le tanıştın mı?"

Parti için beni aldıktan sonra, Jack beni ev sahipleri hakkında bilgilendirmişti. Bennett'i tanıyordu çünkü ikisi de, çocukların STEM⁵⁰ ile ilgilenmelerini sağlamak için çalıştıkları Yıldızları Hedefle grubunda gönüllü olarak çalışıyorlardı. Bennett'in çöpçatanlık uygulaması *ZodiaCupid*'i hayata geçirmesiyle aynı anda, Olivia da Pó Po'sunun çöpçatanlık işi olan *Ay Eşleşmesi*'ni⁵¹ devralmıştı. İkisi birlik olduklarında, işleri hızla yükselmişti ve yüksek itibarlı ve çok popüler bir çöpçatanlık hizmeti hâline gelmişlerdi.

Yüzünde arkadaşça gülümseme olan uzun boylu bir adam bize yaklaştı ve başıyla Jack'e selam verdi. "Selam, ben Bennett. Sen de Rooney'sin, değil mi? Bu da bebek June."

"İkinizle de tanıştığıma memnun oldum. Selam, bebek June," dedim Bennett'in kollarındaki bebeğe bakarak. Parlak bir hediye paketinin içinden, örülmüş, içi doldurulmuş bir kaplan çıkardım. Kaplanın boncuktan gözleri ve arkasından sarkan yumuşak, uzun bir kuyruğu vardı. "Çin halk kültürü, kaplanların tüm hayvanların kralı olduğunu söyler. Sizi koruyan koruyucu güçleri vardır." Arkaya eğildim. "June'un anlayamayacağı çok fazla kelime söyledim. İşte."

50 *Ing.* STEM (Science, Technology, Engineering, Mathematics): Fen, Teknoloji, Mühendislik ve Matematik.

51 *Ay Eşleşmesi (Lunar Love)*, yazarın diğer kitabıdır. Bennett ve Olivia bu kitaptaki karakterlerdir. -ed.n.

Olivia kaplanı elimden aldı ve bana içten bir şekilde gülümsedi. “Çok güzelmiş... Teşekkür ederiz, Rooney.” Öne eğilip, pas renkli bir kediye kucağına aldı ve bize el sallıyormuş gibi patisini kaldırdı. “Bu da Pinot.”

O da söylediklerimi anlayabilirmiş gibi Pinot’la da konuştum.

“Getirdiğiniz şeyler için teşekkürler,” dedi Olivia bize. “Bu geleneğin gerçekten özel olduğunu düşünüyorduk. Ama herkesi, kendileri için anlamlı olan bir şeyler getirerek daha çok dâhil etmek istedik.”

“Ama June bir hesap makinesi seçseydi, buna kızmazdım,” dedi Bennett, kızını kucağında zıplatırken. June, kahverengi kirpiklerinin ardından bize bakıyordu, yüzündeki kocaman gülümseme yanaklarını ortaya çıkarmıştı.

Olivia kaşlarını kaldırıp Bennett’e baktığında, Pinot, Olivia’nın kucağından aşağı atladı. “Neyi seçmesi seni sinirlendirirdi?”

Bennett bir an için düşündü. “Sanırım hiçbir şey. Çünkü her ne seçerse seçsin, mükemmel olacak, öyle değil mi, June?” Burnunu kızının burnuna dokundurdu.

“Kesinlikle. Her ne isterse onu seçecek ama tercihen Çin burç haritasını seçer,” dedi Olivia neşeyle. Kollarını Bennett’in beline doladı ve June’un alnından bir tutam saç çekmek için öne eğildi.

“Demek ikiniz de çocuklara STEM hakkında bir şeyler öğretiyorsunuz, öyle mi?” diye sordum, bir Jack’e bir Bennett’a bakarak.

Bennett konuşurken nazikçe June’u zıplatıyor, arka planda hafifçe çalan müzikle birlikte iki yana sallanıyordu. Odanın köşesindeki küçük hoparlörlerden, Ella Fitzgerald *Ay* hakkında bir şarkı söylüyordu.

“Her ay, Griffith Rasathanesi’nde bir araya geliyoruz. Çocuklar Jack’e, *Yıldız Adam* diyorlar,” dedi Bennett. “Bu, tatlı bir şey.”

Jack, yanaklarından kulaklarının ucuna kadar kızardı.

“Ne kadar tatlı,” dedim.

“Ve bunu karanlıkta parlayan yıldızlarla dolu bir gömleği olduğu için söylemiyorlar sadece,” diye detaylandırdı Bennett. “Bu adam karmaşık konuları parçalara bölmek ve çocuklar için ilgi çekici hâle getirmek konusunda bir harika. Süpernovalar, kara delikler, diğer gezegenlerdeki hava durumları, aklına ne gelirse. Mars’ta gün batımlarının mavi olduğunu biliyor muydun?”

Jack’e baktım, yüz ifadesi nötr olsa da gözleri yukarı doğru kırışmıştı.

“Bu kulağa güzel geliyor,” dedim.

Misafirler ellerinde nesnelerle geliyor, Olivia ve Bennett’in dikkatini çekmeye çalışıyorlardı. Olivia nesnelerin bazılarını kabul ediyor, kolları dolduğunda insanları yeniden yönlendiriyordu. “Gidip her şeyi yerleştirmemiz gerek,” dedi. “Seninle tanıştığıma sevindim, Rooney. Görüşürüz, Jack.”

Olivia, Bennett ile birlikte odanın ortasına doğru gittiğinde, Jack bana biraz daha yaklaştı. “Bana bunun ne olduğunu yeniden söyleyebilir misin? Gōng Gong’umun, ebeveynlerimin benim için bu partiden yapmasını istediğine dair konuştuğunu hatırlıyorum. Ama detayları hatırlayamıyorum.”

“Bu, *zhuā zhōu* denen geleneksel bir Çin töreni. Çocuklar bir yaşına girdiklerinde, önlerindeki çeşitli nesneler arasından bir tanesini seçiyorlar,” dedim, Olivia ve Bennett’in nesneleri nasıl düzenleyeceklerine karar vermeye çalışmalarını izleyerek.

“Oynamak için ya da?” diye sordu Jack.

“Fikir şu ki, June’un seçtiği şey, onun geleceğini, büyü-yünce ne olacağını belirleyecek. Hesap makinesi, sayıları ve

muhassebeyi, belki girişimcilik içeren bir şeyi temsil ediyor. Eğer June bir kurşun kalem seçerse, belki de bir yazar ya da avukat olabilir. Bir tenis topu, onun bir atlet ya da antrenör olacağı anlamına gelebilir. Bir elma, şef olabileceği; oyuncak bir stetoskop, doktor olabileceği; yapı taşları, mimar olabileceği anlamına gelebilir. Senin pelüş roketin de bir sistem mühendisi olabileceği anlamına... Ve onlar telefon da koymuşlar, ki bu muhtemelen onlar için Ay Eşleşmesi uygulamasını temsil ediyor. Hepsi hafifçe yoruma açık.”

Jack’in dudaklarında gülümsemeye benzer bir ifade belirdi. “Ne kadar sembolik.”

Omzumla onu dürttüm. “Yani Gōng Gong’un senin bunu yapmanı istedi ama annen baban istemedi, öyle mi? Neden?”

“Zaten ne olmamı istediklerini biliyorlardı,” dedi.

Olivia, nesnelerden oluşan bir dizi oluşturduktan sonra, June’u iki adım ötede tüylü, pembe bir battaniyenin üzerine yerleştirdi. Emekleyerek, kaderinde hangi nesne varsa ona doğru gidecekti.

“Geldiğiniz için hepinize teşekkür ediyoruz!” dedi Olivia, dizüstü durduğu yerden hepimizin onu duyabilmesi için yüksek sesle. Misafirler oturma odasındaki sandalyeler ve kanepelerde oturuyordu ve pek çoğumuz, kaderin en iyi hâlinin gerçekleşmesini bir an önce görmek için mobilyaların arkasında ayakta duruyorduk.

“Burada pek çok harika parça var. Stetoskoplar, hesap makineleri -ki bunlardan ikisi Bennett’ten geldi- ve kumbaralar gibi bazı nesneleri eledik. Burada gördüğünüz her şey, burada bulunanlardan geldi, bunun haricinde,” diye açıkladı Olivia, elinde domates şeklinde bir dolgulu broş tutarak. “Bu, yıllar boyunca Lunar Love’in kayıp eşya alanında duruyordu ve ben de bunu eklemenin eğlenceli olacağını düşündüm.”

Yanımda, Jack'in duruşunun dikleştiğini hissettim. Olivia'nın nesneyi nereye koyduğunu izledi ve bana baktı. "O broşa ihtiyacımız var," diye fısıldadı. "İşte bu. Test için."

"Bazen," diye devam etti Olivia, "çok derinden inandığımız bir şeyin içinde kaybolduğumuzu fark etmeyiz ama bu, bulunamayacağınız anlamına gelmez." Bennett'e baktı ve gülümsedi. Ona bakarken, Bennett'in tüm yüzü parladı. Onların arasındaki bağlantı ve sevgi ilgimi çekmişti. Onlar, ip eşleriydi, bu konuda hiçbir şüphe yoktu. Parmak uçlarımda hissettiğim karıncalanma geri dönmüştü, bu sefer daha fark edilir bir şekilde hissediyordum.

"Olivia ve Bennett nasıl tanışmışlar?" diye fısıldadım Jack'e.

Cevap vermek için bana daha da yaklaştı ve ona özgü olan karanfil ve orman kokusunu duydum. "Sana daha sonra anlatırım. Bu, uzun bir hikâye ve içinde bir bahis de var."

Etrafımızdaki misafirler, June'un önündeki çeşitli nesneler arasından hangisini seçeceğine dair tahminlerde bulunuyorlardı. June ilk emekleme hareketini yaptığı anda, herkes beklenti içinde sessizleşti, hepimiz sabırsız gözlerle onun ne yapacağını izliyorduk.

June sol elini uzattı ve kalabalık içinde birkaç kişi nefesini tuttu.

"O, bir editör olacak!" diye fısıldadı Olivia'nın kız kardeşi Nina, kocasına, June bir kurşun kaleme yaklaştığında.

"Hadi June, domatesi seçme," dedi Jack mırıldanarak.

June sağa dönerek, daha fazla konuşmanın başlamasına neden oldu. Kendisini öne doğru iterek, domatesli broşu kavradı. Ona yapışıp, avucunun içinde sıkıca kavradı. Sonra, son bir enerji patlamasıyla, eşyalardan oluşan hattan geçip, sehpa doğru ilerledi. Kollarını bir grup anahtara doğru savurup,

onları yere attı. Yeniden oturma pozisyonuna gelen June'un kucağında domates broş ve anahtarlar vardı.

Olivia ve teyzesi keyifle bağırdılar. "Ay Eşleşmesi'ne giden anahtar!" dedi Olivia herkese. "Bir gün Ay Eşleşmesi'ni devralacak ve annesi, teyzesi ve Pó Po'su gibi bir çöpçatan olacak! Ve bir modacı olacak. O, pek çok yeteneği olan biri!"

Jack derin bir nefes verdi ve kollarını sıvadı. "Hazır mısınız? Sen, Olivia ve bebek June'un dikkatini dağıtacaksın," diye fısıldadı.

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Jack! Bir bebekten bir eşya çalmayacağız. Başka bir şey bulmak zorundayız ama önce bunun ne kadar doğa dışı bir şey olduğunu kabul edebilir miyiz? Kaderin iş başında olduğuna şahitlik ettik."

"Sen ağlıyor musun?" diye sordu Jack, dikkatini kayıp eşyadan bana çevirerek.

Gözümdeki bir damla yaş sildim. "Dürüst olmak gerekirse, keşke içimde döküleceğim daha fazla gözyaşı olsaydı. Bunun gibi bir şey görmek çok yoğun hissettiriyor."

Jack'in dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Bir bebeğin bir şey seçmesini izlemek çok yoğun bir şey mi? Teknik olarak, iki şey seçti. Artık en azından bir seçim şansı olabilir mi? Bunun kesinlikle onun yaşam sürecini belirlemesi mümkün değil. Tüm o nesneler, onun kariyer olasılıklarını belirleyemez bile." Jack başını iki yana salladı. "Muhtemelen o eşyaya parlak olduğu ve bakış açısı içinde olduğu için gitti. O anahtarlar neden bir bebeğin ulaşabileceği bir yerdeydi ki? Bunlar silah olarak kullanılabilirdi."

Ona yüzümü buruşturdum. "Bu geleneğe bakış açımı mahvetme, Jack. Ben, bu geleneği seviyorum. Bir bebekten ben de bunu yaptım."

June'un partisi için, uzun ömür eriştelerinin, mantıların, kesilmiş meyvelerin ve öküz şekilli pastaların, Çin burç temalı tabaklarda servis edildiği avluya doğru ilerledik.

"Sen ciddi misin? Bu gerçekten çok anlam ifade ediyor. Sen ne seçtin? Bekle, bırak tahmin edeyim. Sen bir eskiz defteri seçtin," diye tahminde bulundu Jack.

"Yaklaştın! Ben bir boya fırçası seçmişim," diye açığa vur-
dum. "Annem de bebekken böyle bir şey seçmiş. O da bir boya
tüpü seçmiş. İkimizin kaderinde de sanatçı olmak varmış."

"Hayatın boyunca etrafında sanat olduğu için bir sanatçı
olduğunu düşünmüyor musun? Anneni çalışan bir sanatçı ola-
rak gördüğün için?" diye sordu Jack.

"Annem, seçmem için önüme sadece sanat malzemeleri ser-
memiş," dedim. "Belli ki benim de önümde çeşitli nesneler var-
mış. Detayları hatırlayamıyorum çünkü sen de biliyorsun, bey-
nim anıları şekillendiremiyor."

Jack kahkaha attı. "Çok önemli bir gün gibi görünüyor."

Ellerimi belime dayadım. "Sence eğer bir zhuā zhōu töre-
nin olsaydı sen ne seçerdin?"

Jack omuz silkti. "Annemle babamın bunun gibi bir şey
yaptığını hayal edemiyorum."

"Ama eğer yapsalardı?"

"Daha en başından ön yargılı bir şey olurdu," dedi emin bir
şekilde. "Onlar gök bilimci. Ayrı ayrı teleskopları ve yıldız ha-
ritaları vardı. Kaderin bir şansı bile olmazdı."

"Anlıyorum." Jack'in kolunu dürttüm ve başımla pastayı
işaret ettim. "Senin burcun ne?"

"Sanırım ben Keçi burcuyum. Senin?"

"İlginç. Ben de Domuz burcuyum. Özelliklerini taşıyor
musun?"

Olumsuz anlamda başını salladı. "Hiçbir fikrim yok."

“Benim de. Pasta ister misin?” Bir öküzün kulağı gibi görünen bir parçaya uzandım. Jack de burun gibi görünen parçayı aldı.

Eylül ayının serin havası, örgü kıyafetlerim için çok daha uygundu. Yine de New York sonbaharına hiç benzemiyordu. Oturmak için, bir zeytin ağacından sallanan kırmızı ve krem renkli fenerlerin altına yerleştirilmiş, birkaç sarı sandalye gördük. Çimin üzerinde yansıtıcı bir şey gözüme takıldığında, avludaki misafirlerin birbirlerine karışmalarını izliyordum.

Gözüme takılan şeyi almak için ayağa kalktım. Lucy ismindeki birinin Doğa Tarihi Müzesi kimliği idi. “Bu kişi hâlâ burada değilse, bu bizim kayıp nesnemiz olabilir!”

Jack etkilenmiş gibi görünmüyordu. “Bu çok kolay oldu. Kim olduğunu, ne olduğunu, nerede olduğunu biliyoruz.”

“Bazen gerçekten de bu kadar kolaydır.” Misafirler arasında Lucy’yi göremiyordum. “Partiden ayrılmış olabilir. Bunu ona geri vermemiz gerekecek.”

“Bu bir başlangıç,” dedi Jack.

O bana bakmıyorken, birkaç saniye boyunca Jack’in yüz hatlarını izledim. “Demek Yıldız Adam, ha?”

Jack, çatalını çikolatalı pastanın köşesine saplamadan önce hızla bir nefes aldı. “Öyle görünüyor,” dedi hafifçe sırıtarak.

“Bennett ve Olivia’nın sana Jack demesine izin veriyorsun. Sadece iş yerinde mi böyle şeylerden rahatsız oluyorsun?”

Jack, üzerinde Ay’ın evreleri olan bir peçeteyle dudaklarını sildi. “İşin profesyonel olması gerekiyor. Ve çocuklara bir şeyler öğretmek, yetişkinlere öğretmekten çok farklı. Birini eğlenmek ve saf eğitim için yapıyorsun. İş arkadaşlarımdan onlara hiçbir şey öğretmeme ihtiyacı yok. Onlar işlerini nasıl yapacaklarını biliyorlar.”

“Belki de öğretmek, eğittiğin çocuklarda olduğu gibi daha çok mentorluk türünde bir katılım anlamına geliyordur?”

Jack'in yüzünde aniden bir aydınlanma ifadesi belirdi. "Bu iyi bir nokta. Bunu bu şekilde düşünmemiştim. Mentorluk aynı zamanda öz geçmiş üzerinde de güzel durur."

"Bu, eğlenmek için yaptığın bir şey olabilir, biliyorsun," dedim. "Gönüllü olduğunu hiç kimseye söylemediğin bir şey."

Jack tabağına baktı. "Bu farklı. İşteki başarılarımı izlemeye ve onları kullanmaya alışkınım..."

Jack cümlesini tamamlamayınca, ivmesine devam etmesini sağlamak için kendi kelimelerimi ekledim:

"Kendi adanı satın alabilecek kadar iyi bir maaş almak için mi? Kendini motive edebilmek için her sabah kendine okuyacağın bir liste oluşturmak için mi?"

Jack, onu gülümsetme girişimim karşısında kahkaha attı. "Görölmek için. Annemle babam beni başarılarımla görürdü. Hâlâ da öyle."

Onu anladığımı gösterecek şekilde başımla onayladım. "Ahhh. Evet. Bunu anlıyorum."

Jack gözlerimin içine baktı. "İnsanların olmadığın biri gibi olmanı istediğini hissettiğin oluyor mu hiç?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Kesinlikle. Annem, Kırmızı İpli Kız'ın arkasına saklanmayı bırakmam gerektiğini düşünüyor."

Başıyla onayladı. "Annemle babam için, ben her zaman zirvede olmak zorundaydım. Onları dinlemek zorundaydım çünkü en iyisini onlar biliyordu." Jack derin bir nefes verdi. "Okulda sana çok yönlü olmanın ve çeşitli aktivitelere katılmanın öğretilmesi gibi, biliyorsun değil mi?"

Çatalımla pastanın kreması üzerinde çizgiler çizerken, başımı olumsuz anlamda salladım. "Bilmiyorum. Benim yaptığım tek şey sanattı ama seni anlıyorum."

"Tamam, benim annem babam da benim ders dışı aktivitelerle ilgilenmemi istemiyordu. Bir konuda mükemmel olmamı istiyorlardı: onlar gibi gök bilimi konusunda. Onlar gibi

bu alanda bir uzman olmamı istiyorlardı.” Jack, gözlerinin üzerine düşen bir tutam saçı geriye itti. “Uzaya gönderdiğimiz her şeyin büyük hayranı değiller. Onlar gözlemciler, bu nedenle de uydular gibi uzaya gönderdiğimiz herhangi bir şey, sadece görüşlerini bozuyor. Ama eğer bu terfiyi alırsam, belki bir an durup ne üzerinde çalıştığımı görür ve buna farklı bakarlar.”

“Evet, belki,” dedim. “Garip bir şekilde, bunu anlayabiliyorum. Ben de annem gibi bir sanatçıyım ama yine de hâlâ yeterince görünür, yeterince cüretkâr değilim.”

“Senin de onun yolundan gitmeni mi istiyor?”

“Başarının, onun bildiği tek versiyonu bu. Onun işine yaramış, bu nedenle benim işime de yarayabilir.”

“Doğru. Evet, anladın.” Jack oturduğu yerde kıpırdandı.

“Gōng Gong’un ne düşünüyor?”

Ondan bahsedince Jack’in gözleri parladı. “Ah, o en iyisidir. Gōng Gong’um dışında, sadece düşüncelerimi duymak istediği için ne düşündüğümle ilgilenen hiç kimse olmadı hayatımda. Bir tartışma yaratmak için gizli bir niyeti yoktur. Benim de aynı şekilde düşünmem için manipülasyon yapmaz. Gōng Gong’um beni her zaman olduğum gibi gördü. Annemle babamın ise sanki sevgileri koşulluydu, hâlâ da öyle. Sevgilerini kazanmak zorundayım.”

O konuşurken, ben de başımla onaylıyordum. “Gōng Gong’um hiçbir zaman beni bir okyanus mühendisi olmam için zorlamadı,” diye devam etti. “Sanırım bunun nedeni, işinin tüm dünyası olmamasıydı. Deniz Kuvvetleri’ndeydi ve kariyerler arasında geçiş yapmadan önce hayatında çok fazla şey yaşamıştı. Bana her zaman destek oldu, beni akvaryuma götürdü, benimle birlikte dondurma yaptı. Onun gibi bir Gōng Gong’um olduğu için şanslıyım. Bazen, annem ve babamla bağlantı kurmaya duyduğum arzunun, onun etkisine ve fikrine ağır basmasından dolayı kendimi berbat hissediyorum.”

“Kulağa ikinizin arasındaki ilişki çok güçlü gibi geliyor,” dedim, “ama ebeveynlerle bu farklı olabiliyor. Onların etkisi, yer çekimi kuvveti gibi.”

Homurdandı. “Evet. Gerçekten öyle olabiliyor,” dedi. “Annemle babam iş için aylar süren seyahatlere giderlerdi, bu da onlara benimle geçirmek için fazla zaman bırakmıyordu. Beni yanlarında götürmezlerdi.”

“Bir kere bile mi?” diye sordum.

“Gittikleri yerler, bir çocuğun pek bir şey yapamayacağı uzak yerlerdi,” diye açıkladı Jack. “İşlerine odaklanmak istiyorlardı. Bir yetişkin olduğum için şu anda bunu anlayabiliyorum ama bir çocuk olarak, onlardan bu kadar zaman uzakta kalmak ve gerçekten bunun nedenini anlayamamak zordu. Yıldızlara bakmak kulağa eğlenceli geliyordu.”

Bunu çok fazla anlayamıyordum. Ben annemle birlikte her yere giderdim.

“Onları etkileyebilmek için, uzay hakkında çok fazla şey öğrenmek için daha da çok çalıştım,” diye ekledi Jack. “Eğer annem ve babamla bağlantı kurabilirsem, onlar için yeterince ilgi çekici olabilirsem, o zaman bu kadar sık uzağa gitmeyeceklerini düşünüyordum. Ama... insanlar gidiyorlar.”

“Evet,” dedim, kolumdaki bir ipi çekiştirerek. “İnsanlar gerçekten gidiyorlar.”

Jack, pasta tabağını çimlerin üzerine koydu. “Bu çocukların STEM ile ilgili, seçenekleri olduğunu bilmeleri için bir şeyler öğrenmesini istiyorum. Onların benim çocukluğumda olduğu gibi herhangi bir yöne itildiklerini hissetmelerini istemiyorum. Dışarıda keşfedilecek kocaman bir dünya var. Her ay bir şeyler öğrenmek için daha istekli geliyorlar.”

“Aynı senin bir çocukken olduğun gibi,” dedim, elinden geldiği kadar çok şey öğrenmek konusunda istekli, meraklı, küçük bir Jack düşüncesi karşısında duygusal hissederek. Onun

büyürken aklında pek çok soru olduğunu hayal ediyordum. Ve bir şeyleri test etmekten hoşlandığını.

“Doğru. Dinliyorlar, açık fikirliler ve her şeyi bilmek istiyorlar,” dedi Jack, geride kalan kırıntıları toplamak için çatalını tabağının üzerinde gezdirerek. “Ve ben de onların her şeyi anlamasına yardım etmek istiyorum. Onlara ilham vermek istiyorum.”

“Belki ekibinin, çocukların ihtiyacı olduğu şekilde bir ilhama ihtiyacı olmadığını düşünüyorsun. Ama ya buna ihtiyaçları varsa?” diye sordum.

Jack sessizleşti ama dudaklarında hafif bir gülümsemenin izi vardı. Tabağımı elimden alıp, kendisinin üzerine koydu.

“Bildiğim tek şey, ilhama özellikle ihtiyaç duyan bir kişi olduğu,” dedi gözlerimin içine bakarak.

Jack’in arkasından gelen bir *miyav* sesi ikimizi de şaşırttı. Üzerinde gri benekler olan beyaz bir kedi ortaya çıkıp, Jack’in bacaklarına sürtündü.

“Pinot, buraya nasıl çıktın? Çakallar seni yiyecek,” dedi Jack, kediye kollarının arasına alıp kaldırırken.

Jack’in elinden tabaklarımızı aldım ve evin içine doğru onu takip ettim. “Olivia, Pinot dışarıdaydı. Kapılar açık kalmış olmalı.”

Olivia, kafası karışmış gibi görünüyordu. “Kucağında kimi tuttuğundan emin değilim,” dedi, parmağıyla June’un yanında koruyucu bir şekilde oturan pas renkli kediye işaret ederek. “Pinot bu.”

Jack’in gözleri, kucağında sakince duran kediye bakarken açıldı. “O zaman bu, kimin kedisi?”

Kedinin tasmaına baktım. Üzerinde bir telefon numarasıyla birlikte *Sprinkles*⁵² yazıyordu. Jack numarayı birkaç kere aradı ama aramaya kimse cevap vermedi.

Jack kaşlarını çattı. “Onu kendi başının çaresine bakması için dışarıda bırakırsam kendimi iyi hissetmem. Onun sahiplerini bulmamız gerek.”

Jack’in bu kedi için fazlasıyla korumacı davrandığını görmek, inanılmaz derecede sevimliydi. Kalbim göğsümün içinde sıkıştıyordu.

“Adı Sprinkles olan bir kedinin seni bulması ne kadar mükemmel bir şey. Sen dondurma seviyorsun ve kediler de sütü severler. Dondurma, dondurulmuş süt değil de nedir?” diye sordum.

Kaşlarını çattı. “Aslında kedilerin çoğu laktozu sindiremezler.”

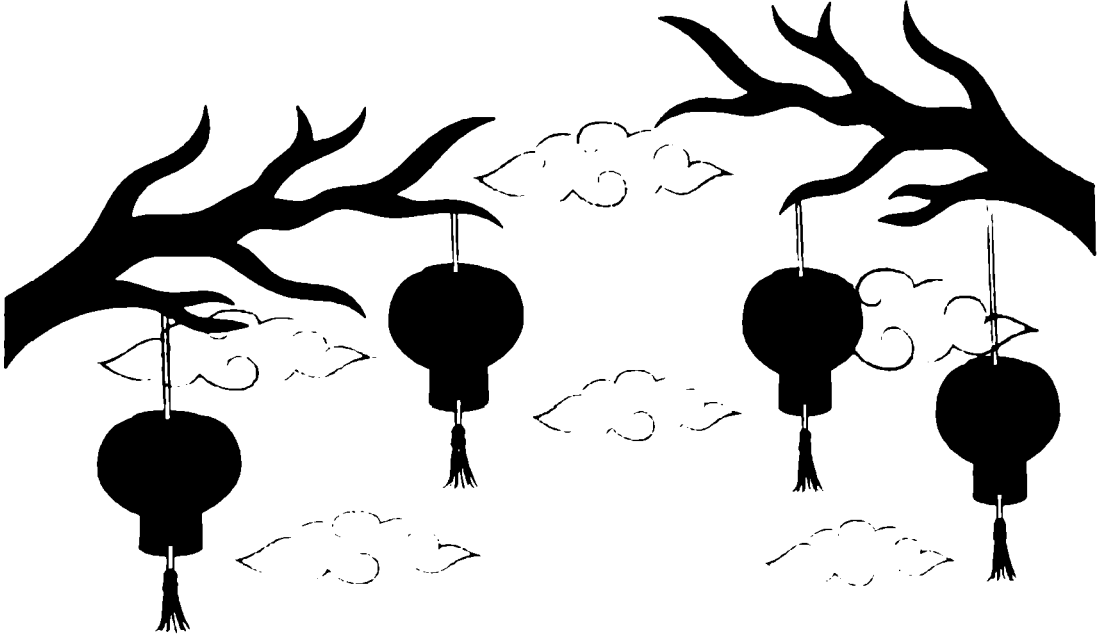
“Şuna bir bak! Daha şimdiden inanılmaz bir *geçici* kedi babası oldun!” dedim.

Jack’in endişeli yüzünde hafif bir sırıtma belirdi. Kedinin tasmaının üzerinde yazan numarayı aramaya devam etmek, yerel barınağı kontrol etmek, el ilanları asmak ve komşularla konuşmak konusunda bir strateji belirledik. Bu arada, benim daireme hayvanların alınması yasak olduğu ve Talia’nın da alerjisi olduğu için, Jack yeni dostunu kendi dairesine götürecekti.

“Sıfır kayıp eşyadan iki kayıp şeye nasıl geldik?” diye sordu Jack başını iki yana sallayarak.

Sprinkles’in başını okşadım. “Zaman içinde, sanırım nede-nini öğreneceğiz.”

52 *Ing. Sprinkles: Pasta süsü.*

On Yedinci Bölüm: JACK

Rooney, çenesi açık bir T rex'in ağzının içine bakıyordu. Sanki bir şey anlamaya çalışıyormuş gibi başını yana eğmişti.

"Ağzının tamamını başıma geçirip, kafamı bir üzüm tanesi gibi koparabilirdi," dedi.

"Biraz peynir ve salam eklersen, bu dinazor güzel bir akşamüstü geçirmiş olur. Tamam, sanırım bu kimlik kartını kayıp eşyalar bürosuna vermeliyiz," dedim, Los Angeles Doğa Tarihi Müzesi haritasını incelerken. "Olivia, Lucy'nin geçen hafta tatilde olduğunu ama bugün geri döndüğünü söyledi. Buraya gelirken danışmanın yanından geçtik ama eğer geri dönersek..."

"Nereden geldiğimizi anlamaya çalışmayı severiz," dedi Rooney, ellerini belinin arkasında birleştirirken. Açık bir şekilde görevimizi görmezden geliyordu. Ki bunun sorun olmaması gerekiyordu. Amaç da buydu. Kader Testlerinin ikimizi de nereye götürdüğünü görmek.

Başımla onayladım. "Nereye doğru gittiğimizi anlamamıza yardımcı olurlar."

"Ama öyle mi? Bunu gerçekten nasıl bilebiliriz? Bunların hepsi," dedi etrafımızdakileri işaret ederek, "kontrol

edemeyeceğimiz bir şeyi kontrol etmeye çalışıyormuşuz gibi hissettirmiyor mu? Yapabileceğimiz tek şey, olması gereken şeyin olmasına izin vermek ve sonra gerçekleşmesinin ardından bunun anlamını anlamaya çalışmak.”

Başımı iki yana salladım. “Ben, hayatta pasif olmamız gerektiği inancına katılmıyorum. Eğer bir şey istiyorsak, gidip onu elde etmek için yeterli güce sahibiz. Onun gerçekleşmesini sağlamak için.”

Rooney, bir triceratops dinazorunun önündeki levhayı okudu. “Bazen hayatta bir şeyler, biz çok fazla uğraşmak zorunda kalmadan da gerçekleşir,” dedi. “Ben bu sonuçların en anlamlı şeyler olduğunu düşünüyorum. Onların geldiğini bile görmüyoruz, aynı dinozorlar gibi. Onların kaderini yaşamak istediğimi söylemiyorum tabii.”

“Yanardağlar ve asteroitler arasında, kesinlikle kolay bir hayatları olmamıştı,” dedim.

Rooney dudaklarını büzdü. “Belki de her şey olması gerektiği gibi olmuştur ve bizim de burada olmamız gerekiyordur.”

Toplanmış dinozor iskeletinin yanına doğru geçtim. “Kader, bunun olması gerektiğini ima ediyor. Bu da yer çekiminin bir başka sonucuydu.”

“Dünya üzerinde zaten baş etmemiz gereken çok fazla şey var. Şimdi bir de asteroit arayışında olmamız mı gerekiyor?” diye sordu Rooney endişeyle.

“Endişelenme,” dedim güven verici bir ses tonuyla. “NASA’da Dünya’ya yakın, risk teşkil eden nesneleri izliyoruz.”

“Bir şeylerin kontrolünün dışında olması düşüncesine katlanamıyorsun, değil mi?” dedi sırtarak.

Gözlerimi kısıp ona baktım. “Aynı senin kontrolün elinde olması düşüncesine katlanamadığın gibi.”

“Dünyanın nasıl işlediğine dair farklı düşüncelerimiz var. İşaretleri görmek için gözlerini açık tutmaya çalış, Jack. Benim

yapmaya çalıştığım şey bu. İlham buradan gelecek,” dedi, kazağının fazla uzun kollarını ellerinin üzerine çekerek. Müzenin içinde hava serindi ama dışarıda sıcaklık yirmi yedi dereceydi. Ve yine de Rooney’nin üzerinde kırmızı bir kazak vardı, bu kazak yün değil, pamuklu gibi görünüyordu. Birlikte geçirdiğimiz zaman içerisinde onun çok üşüdüğünü öğrenmiştim. Ya üzerine bir kazak giyiyor ya da ne olur ne olmaz diye bir tanesini yanında taşıyordu.

“Dışarıda, insanların arasında kırmızı ipten yapılmış kıyafetler giymemeyi düşündün mü hiç?” diye sordum.

“Asla. Uçlarda yaşamayı seviyorum,” diye cevap verdi hemen.

“Sanırım bu pratik oluyordur. Eğer malzemen biterse, her zaman elinin altında fazladan bir ya da iki yumak oluyordur.”

Rooney parmaklarını kazağının ilmeklerinin arasından geçirdi. “Ah, kesinlikle bundan önce kazağın bir kolunu sökmek zorunda kalmıştım.”

Bunu yapmasını hayal ettim ve güldüm. Bugünlerde çok daha fazla gülüyordum. Ve bunun sebebinin Rooney olduğunu biliyordum.

“Ayrıca, kırmızı giyinmezsem,” diye ekledi, “o zaman... İpli Kız olurum.”

“Bu o kadar da ilgi çekici değil,” diye kabul ettim. “Tamam, şu işaretler. Bir tanesini gördüğümde onun bir işaret olduğunu nasıl anlayacağım?”

“Genellikle kişisel oluyorlar. Bu nedenle, bir şeyin senin için ne ifade edeceğini tam olarak söyleyemem,” diye açıkladı Rooney. “Ama ister küçük ister büyük, anlamlı anlara dikkat et. Etrafında olanları gözlemle. Jewel’in şarkısında söylediği gibi, sezgilerini dinlemek zorundasın.”

“Kişisel, gözlemci, sezgiler. Anladım.”

“Güzel. Senin işaretleri en beklenmedik mekânlarda görmeye başlayacağını düşünüyorum,” dedi. “Mekânlardan bahsetmişken, bu müze enstalasyon için mükemmel bir yer olmaz mı? Rotunda’yı kontrol ettiğimizden emin olalım.”

Dinozorları ardımızda bıraktık ve Danışma’ya doğru müzenin koridorlarında ilerledik. Oraya ulaşmadan önce, üzerinde hâkî renk yelek olan bir kadın, yanından geçtiğimiz sırada eliyle bizi işaret etti ve kelebekleri görmek isteyip istemediğimizi sordu.

Yavaşladım. “Eğer kaderin rüzgârlarını takip ediyorsam, o zaman evet, bugün kelebekleri görmek isterim. Diğer tüm misafirlerin arasından bizi seçtiniz, yani... bu bizi seçilmiş mi yapıyor?”

“Daha önce işime hiç bu şekilde bakmamıştım,” dedi Kelebek Hanım, fark edilir bir şekilde daha mutlu görünüyordu. “Teşekkür ederim. Özel bir kral kelebeği organizasyonumuz var.”

“Ah, gerçekten Danışma’ya gitmemiz gerekiyor,” dedi Rooney bana, aciliyet içeren bir sesle. Gözleri açılmıştı. Elimi tuttu ve beni uzaklaştırmaya çalıştı.

Rooney, kadının çeşitli renklerde uçan böcek broşlarıyla dolu yeleğini inceledi. Kelebek Hanım bir ona bir bana bakıyordu. “Yani bu *hayır* anlamına mı geliyor?”

Rooney’yi yeniden kendime doğru çektim. “Bunun bir işaret olduğunu hissediyorum.” Başımı kadına doğru çevirip, “Lütfen, bizi krallara götürün,” dedim.

Bizi kapıya doğru yönlendirdi. “Harika! Tam buradan.”

Rooney nefes verdi. “Önce sen.”

“Önden buyur,” dedim, elimle ona kelebeklerin girişini göstermek için pişmanlıkla onun elini bırakarak.

Rooney geriye doğru bir adım attı. “Yolu göster.”

Rooney ile bir açmazda kalmıştık. Kelebek Hanım bunu fark etmemiş gibi görünüyordu.

“Tamam, elbette,” diye kabul ettim sonunda, kadını yakalamak için hızla ona doğru giderek. Rooney’den birkaç adım ilerideydim, çevresel görüşümde ona bakıyordum.

Kemerli bir seraya yönlendirildik ve sonra keşfetmemiz için yalnız bırakıldık.

“Bekleyin, gidiyor musunuz?” diye sordu Rooney, Kelebek Hanım’a.

“Ben sadece insanları organizasyona davet etmek için burada bulunuyorum. Tadını çıkarın!” dedi ardından kapıyı kapatırken.

Rooney, hemen arkamda duruyordu. Onun nefesini kolumun üst kısmında hissediyordum.

“Havanın bu kadar ağır olmasına alışkın değilim,” dedim ona bakmak için dönerken.

“*Kader* mi dedin?”⁵³ diye sordu Rooney, etrafımda dolanıp, bana yakın durmaya devam ederek.

“*Ağırlık*. Ne yapıyorsun? Neden bana bu kadar yakın duruyorsun?” diye sordum onu omuzlarından kavrayıp, geriye doğru bir adım atmasını sağlayarak.

Ayağını yere basmadan önce, arkasındaki zemine baktı. “Üzgünüm! Fazla yakın olduğumu fark etmedim.”

“*Fazla* yakın değil,” diye mırıldandım, “sadece... yakın.”

Parmak uçlarında bir banka doğru yürüdü, bedeni kaskattıydı.

“Tüm bunlar da ne?” diye sordum. “Neden yere doğru eğiliyorsun?”

53 Telaffuzu birbirine yakın olan iki kelimedden “density” *ağırlık, yoğunluk* anlamına gelirken, “destiny” *kader* anlamına gelir. -ç.n.

“Bir kelebeğin üzerine basmak istemiyorum,” dedi. Bir kral kelebeği uçararak yanımızdan geçti. Rooney çığlık attı, belime sarılarak öne doğru eğildi.

“Sen... keleklerden korkuyor musun?” diye sordum, karnımın yakınlarında olan yüzüne bakarak.

Rooney bakışlarını kaldırdı. “Benimle mi konuşuyorsun?”

“Hayır. Bana bağlı olan diğer kişiyle konuşuyorum.”

Rooney doğruldu. “Ah, hayır. Ben iyiyim. Sadece nasıl hissettireceğini görmek istedim,” dedi garip bir şekilde parmaklarını karnımın üzerinde gezdirerek. “Hoş ve sıkı.”

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. “Eğer keleklerden bu kadar çok korkuyorsan,” dedim, istediğimden daha çok eğleniyormuş gibi çıkan bir sesle, “o zaman buraya neden geldin?”

“Bu benim *evet* demem. Kader Testi 1. Yapıldı,” dedi acı dolu bir gülümsemeye. Parlak turuncu bir kral kelebeği uçararak, başının yanından geçti. Rooney âdeta boynunun hassas yerlerini korumak ister gibi, omuzlarını kulaklarına kadar kaldırdı.

“Onlar hakkında seni bu kadar çok korkutan şey ne?”

Düşüncelerini toplamaya çalışıyormuş gibi, birkaç kere gözlerini kırıştırdı. “Dengesizler. Herhangi bir yön duyguları olmadan uçuyorlar. O kelek neredeyse üzerime gelip bana çarpacaktı!” Kollarını bedenine doladı. “Bazıları, kanatlarında gözleri varmış gibi görünüyor. Onlar, istedikleri her yere konabilen böcekler. New York’ta sadece bir kere bir kelek gördüm ve tüm bulvar boyunca beni takip etti. Bana kafayı taktığından oldukça eminim.”

Kahkaha attım ve başımı iki yana salladım. “Tamam, yaklaş.”

Bana doğru bir adım attı. Onu, aramızda sadece birkaç santim kalana kadar kendime doğru çektim. “Bana yakın kal.

Sana bulaşmak isteyen herhangi bir kelebek, ilk önce beni aşmak zorunda kalacak.”

Titrek bir şekilde güldü.

“Bunu yapacağım da,” dedim sertçe. “Bir kelebekle savaşıcağım.”

Bu, onun daha fazla gülmesine neden oldu. Ve hayatımda ilk defa, eğer bu onun kendisini güvende hissedeceği anlamına gelecekse, gerçekten bir kelebekle güreşeceğimi düşündüm.

“Aslında, kelekler nasıl hareket ettiklerini kontrol ederler,” diye açıkladım. “Yırtıcıları kandırmak için sallanır ve zikzak çizerler. Uçuş rotaları, bilinçli olarak öngörülemezdir. Bu da gerçekten, bir kelebeğin kanatları yüzüne çarpacakmış gibi hissetmene neden olur. Ama onların kontrolleri, onların hayatta kalmaları anlamına gelir.”

“Yani bana çarpmayacaklarını mı söylüyorsun?”

“Bu, *onların* en son isteyeceği şeydir.” Tabii ki ben bunu söylerken, bir kral kelebeği kolumun üzerine kondu.

Rooney, kelebeğin kolumun üzerinde mükemmel derecede hareketsiz kalmasını izlerken, nefesini tuttu. Kelebek, kanatlarını çırparak uzaklaşmadan önce, birkaç saniye kolumun üzerinde kaldı.

Kolumu aşağı indirdim. “Bu, o kadar kötü değildi, değil mi?”

“Orada gerçek bir bağlantı varmış gibi hissettim,” dedi. “Kelebeklerin kuş büyüklüğünde olmamaları iyi bir şey.”

Bu görüntünün saçmalığı karşısında kahkaha attım. “Ve onlar da, senin gibi üşürler. Uçabilmek için sıcaklığa ihtiyaç duyarlar. Sen benim... kelebeğimsin. Sen *bir* kelebeksin. Vahşi doğadasın. Çünkü kimseye ait değilsin,” dedim kekeleyerek. Bundan sonra söylediğim şey ağzımdan, kendi beklenmedik rotasında uçarak çıktı. “Belki onlara minik kazaklar öğerebilirsin.” Dehşet içinde gözlerimi kapattım.

“Saçmalama, Jack,” dedi Rooney sırtarak. “Belki minik eşarplar olabilir.” Bana yarım adım daha yaklaştı. “Kelebekler hakkında başka ne var?”

Düşünceli bir şekilde kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. “Efsaneye göre, kral kelebekleri güneye erken göç ederlerse, kışın zorlu geçeceğini bize göstermek için böyle yaparlarmış.”

“Bu efsaneye inanıyor musun?” diye sordu, şaşırmış görünüyordu.

Homurdandım. Hayır. Aynı zamanda Punxsutawney Phil’in⁵⁴ baharın başlangıcını önceden tahmin edebileceğine de inanmıyorum.”

Rooney gülümsedi. “Tahmin etmiştim.”

“Ben küçükken annem bana Çin kültüründe kelebeklerin uzun yaşamı temsil ettiğini söylemişti,” diye paylaştım. Yanaklarımın ısındığını hissediyordum. “Ve aşkı.”

Rooney bakışlarını yerden kaldırıp gözlerime baktı. “Yani bu şimdi etrafımızın aşkla dolu olduğu anlamına geliyor.”

“Öyle görünüyor,” dedim gözlerimi yavaşça kırıştıtırırken.

Rooney parmaklarını boynuna götürdü. “Tamam, kendimi daha iyi hissediyorum,” dedi nefes vererek.

Beton yolun üzerinde, birbirimizle uyumlu yavaş adımlar atıyorduk. Vitray gibi kanatları olan kelebekler, çiçeklerin ve yaprakların üzerine konuyorlardı.

Bir kelebeğin beyaz noktalı desenini incelemek için ona doğru eğildim. “Kelebeklerin uzun ömürleri olmuyor. Uzayda bu kelebeğe deney yaptılar.”

Rooney, bakışlarımı takip ederek kelebeğe baktı. “Tam olarak bununla mı?”

54 Punxsutawney Phil, her yıl 2 Şubat’ta ABD’nin Pensilvanya eyaletinde, gölgesini görüp görmediğine göre kışın süresini tahmin ettiğine inanılan ünlü bir dağ sıçanı. -ed.n.

Kahkahama engel oldum. “Evet! Çılgınca, değil mi?” Ben devam ederken, Rooney gülümsedi. “Larvayı Uluslararası Uzay İstasyonu’na getirdiler,” diye açıkladım. “Dünya üzerinde yaklaşık iki hafta, yörüngede ise bir hafta yaşıyorlar. Onların yer çekimsiz ortamdaki büyüme yeteneklerini inceliyorlardı.”

“Vay canına. Çok iddiasız bir şekilde başlamışlar,” dedi. “Tüm bu yaşam süresi olayını çıkarırsak, sen de biraz kelebek gibisin. İş arkadaşlarının seni kozanın içinde gördüklerini düşünüyorum.” Rooney bana döndü ve gülümsedi. “Ben seni özgürce uçan bir kelebek olarak görüyorum. Senin bir çift muhteşem kanadın var.”

Buna ikna olmamıştım. Sadece Rooney’nin yanında kozanın kabuğunda bir çatlak oluştuğunu hissediyordum. Ama bunun nedeni çoğunlukla o kabuğu kırıp açanın o olmasıydı. İçeri doğru uzanıyor ve beni dışarı çıkmaya zorluyordu. New York’tan beri, bunu yapıyordu. Böyle olsa bile, buna zar zor bir başkalaşım diyebilirdim.

“Bunun senin sayende olduğunu düşünüyorum,” dedim yanırlılıkla yüksek sesle.

“Benim mi?”

“Yani birlikte çalışmamızın. Senin irtibat görevlin olmanın.”

Gülümsedi ve ben de onun yanağındaki hayalî takımyıldızı oluşturan noktaları zihnimde birleştirdim. Bu alışkanlığım resmî olarak geri dönmüştü.

Çeşitli çiçek türlerinin yanından geçtik. Burada, tamamen farklı bir dünya vardı. Âdeta temiz odanın içinde olmak gibiydi. İkisi için de, yoğunluğu artırılmış mekânsal farkındalık ve sürdürölür sakinlik gerekiyordu. Ama burada kural yoktu. Buranın yaşayan haşereler ve böceklerin evi olması dışında, neredeyse hiçbir kural yoktu. Rooney ile zaman geçirmek hâlâ hayal gibiydi, olmak istediğim başka hiçbir yer yoktu.

“İzinsizce içeri giren başka türler olduğunu düşünüyor musun?” diye sordu. “Eğer siyah beyaz ve hafifçe yarı saydam olan bir kelebek görürseniz bu, *Idea leuconoe* ya da Büyük Ağaç Perisi Kelebeği’dir,” dedi Rooney, zemine yerleştirilmiş kelebek tanıtım panosundan okuyarak. “Hoş.”

“Buradakilerin öyle olup olmadığını bilmiyorum ama vahşi doğada yaşayanların zehirli olması gerekiyor,” dedim. “Bu yüzden belki de onlara dokunmaktan kaçınmalıyız.”

Rooney yüzünü buruşturdu. “Yeniden temiz odaya dönmüş gibiyiz. Bak ama dokunma,” dedi zihnimi okuyarak.

“Kesinlikle! Ama daha kötü çünkü seni koruyucu kıyafetin⁵⁵ içinde görmek, oldukça görülesi bir şeydi,” diye sataştım. “O-la-la Miss Bunny⁵⁶ gibi mi, yoksa Bette Midler’in⁵⁷ gönderdiği tavşanın şarkı söylediği sesli mesajdaki gibi mi? Çünkü dürüst olmam gerekirse, ikisi de bana uyar,” dedi ellerini önünde büküp poz verirken, kirpiklerini kırıştıtırarak. Daha önce olduğundan çok daha sakın olsa da, hâlâ yakınımnda duruyordu.

“Ben daha çok Bugs Bunny gibi diye düşünmüştüm,” dedim sırtarak.

Rooney kahkaha attı ve omzumu hafifçe dürttü. Elini geri çektiğinde, oraya bir kral kelebeği kondu. Aniden bir kelebek boynumun yanından geçti.

“Ah, hayır. Nerede?” dedim, boynumu böcekten uzaklaştırtarak.

Rooney ellerini kaldırdı. “Hemen parayı ona ver, Jack. Ve istediği şeyi yap!”

Telefonunu çıkardı ve bir fotoğraf çekti. Telefonun ekranını bana doğru çevirdi. Neredeyse kendimi tanıyamayacaktım.

55 Bunny Suit, koruyucu elbiseye verilen ad. Aynı zamanda tavşan kıyafeti anlamına da gelir. -ç.n.

56 Miss Bunny (Bayan Tavşan), bir Disney çizgi filmindeki tavşan karakteri.

57 Bette Midler, Amerikalı şarkıcı ve komedyen.

Ekrandaki bir fotoğraf olması bir yana, kendimi nadiren gördüğüm bir hâlde kahkaha atıyordum.

“Tatlı,” dedi. Göz teması kurmaktan kaçındı ve benden uzaklaştı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu, nemli havada ürperdim.

“Pekâlâ, bu Kader Testleri,” dedim neden müzede olduğumuzu hatırlayarak. “Bir yere gelmen gerekenden daha erken geldin. Ve buraya gelmeyi kabul ederek Test 1’i de tamamlamış oldun. Kimliği geri vereceğiz, dolayısıyla senin için Test 3 de olmak üzere. Buradan canlı bir şekilde çıkmayı başardığımız sürece.”

“Haha,” dedi Rooney gözlerini devirerek. “Bir kelebek yüzünden ölenler istatistiğine eklenene kadar bunu komik bulabilirsin.”

Kahkahamı bastırdım. “Şansımı deneyeceğim.”

Rooney, bana yan bir bakış attı. “*Kader Testi 4: İnternette biriyle etkileşime gir* maddesini uygulamaya koymamız gerek. Huntington’da bana kapıyı açan adamın üzerinde bir *Cloud Lovers League* tişörtü vardı. Bunu araştırdım ve bu, üyelerin bulut fotoğraflarını paylaştığı çevrim içi bir forummuş. Kulağa tatlı geliyor.”

“Evet. İyi fikir,” diye ona katıldım.

Rooney kâküllerini karıştırıp, gelişigüzel bir şekilde alnına dağıttı. “Forumun uygulamasını indireceğim ve daha sonra ilk fotoğrafımı yükleyeceğim.” Telefonunu yeniden bana doğru çevirdi. “Daha önce çektiğim bir fotoğraf bu. Şu bulut mantıya benzemiyor mu?”

Parlak, bebek mavisi bir gökyüzünde, boyu eninden büyük, kabarık, beyaz bir bulut duruyordu. Bulutun iki yanı hafifçe yukarı doğru kalkmıştı.

Fotoğrafı inceledim. “Evet, kıvrımları da var. Leziz.”

“Sence bulutların tadı nasıldır?” diye sordu.

“Los Angeles’ta avokado aromalı kirli hava gibi.”

Rooney bana gülümsedi ve bir an için odada sanki sadece ikimiz vardık. Tamam, biz ve yüz kadar kelebek.

Rooney telefonunu çantasına koydu. “Sprinkles’ın sahibinden herhangi bir haber var mı?”

İç geçirdim. “Henüz hiçbir şey yok. Şimdiye kadar bir düzine sesli mesaj bırakıp, yazılı mesaj attım. Bir adres bilgisi yok, o yüzden de uğrayamadım.”

“Belki de Sprinkles’ın sahipleri şehir dışındadır,” diye mantık yürüttü Rooney. Hâlâ nereye adım attığına fazlasıyla dikkat ediyordu. “Biri onu özleyecek ve sana geri dönüş yapacaktır. Hey, senin anne babanın iş gezilerine gidip seni yanlarına almamalarıyla ilgili söylediğin bir şeyi düşünüyordum.” Rooney, parmaklarını kazağının içinden geçirdi. “Çocukluklarımızın bu kadar farklı olması çok ilginç. Yine de senin nasıl hissettiğini çok iyi anlayabiliyorum.”

“Kulağa senin annen de kendi payına düşeni yapmış gibi geliyor.”

“Annem beni kırklı yaşlarının başında doğurmuş,” diye açıkladı. “O zamana kadar hayatında oldukça fazla şey yaşamış. Kendi rutinini belirleyip, buna alışmış. Kendi başının çaresine bakmaya alışmış.”

“JR isimli bir kişiden bahsetmiştin,” dedim, bunun fazla meraklı bir yorum olmadığını umarak.

New York’ta konuştuğumuz bu detayı hatırlamama şaşır-mış görünüyordu.

“Ah, o annemin beni yaratmak için yattığı adam,” diye belirtti basitçe. “Hiçbir zaman romantik olarak birlikte olmamışlar. Sadece fiziksel olarak bir kere olmuş. İkisi de hiçbir zaman kendi çocuklarına sahip olmayı düşünmemişler. Doğruyu söylemek gerekirse, ben bir çocuktan çok bir arkadaş gibiydim.”

“Yani onlar için bir sürpriz olmuşsun.”

Rooney, bir yaprağı sesli bir şekilde kemiren bir tırtılı izlemek için durdu. “Aslında ben istenmiyor değildim ama kesinlikle dünyaya gelmem planlanmamıştı. Annem ve JR, sanat dünyasında arkadaşlarmış. Alkollü oldukları ve çılgın bir gecenin sonucu olduğumu düşünmüş insanlar hep. Ama aslında öyle değilmiş. JR’ın galerisi için bir gösteriyi sergilemek üzerinde çalışıyorlarmış ve bir gece birlikte olmuşlar. Beni, karşılıklı saygı ve çekim ile dünyaya getirmişler. Ama bu aşk değilmiş. JR, annemin kırmızı ipinin diğer ucundaki adam değilmiş. Annem bunu biliyormuş.”

“Tamam, o zaman ne olmuş?”

“Annem beni doğurmaya karar vermiş ve işte, buradayım,” dedi kollarını havaya kaldırarak. “JR’ı, bir parçası olmak istemediği bir şeye zorlamak istememiş.”

“Sen bu konuda nasıl hissediyorsun?” diye sordum.

Sorum onu hazırlıksız yakalamış gibi görünüyordu. “Bazen yalnız hissediyordum,” dedi. “JR’ın kimliği benim için hiçbir zaman gizemli bir şey olmadı ama adamı tanımıyorum. Bizimle ilişkili değildi. Sadece annem ve ben vardık. Küçüklüğümde, özellikle annem çalışırken, mekân olarak onunla birlikte olsam da, çok fazla özgürlüğe sahiptim. Çocukluğum, yeni şehirler, boya fırçaları, yağlı boyalar, galeriler ve müzelerden oluşan bulanık bir silüetti. Her zaman bir yerlere gidiyorduk ama bu durum bizi yakınlaştırdı.”

Rooney, bir ağaç dalının üzerindeki yapraklara baktı ve ekledi: “Annem beni doğurdu ama aynı zamanda hayatının çok büyük bir kısmını bağımsız bir şekilde yaşıyor. Kaderinin Kırmızı İpi’nin benim için önemli olmasının nedenlerinden biri de bu. Bunun sayesinde kendimi hiçbir zaman yalnız hissetmedim. Her zaman kendimi dünyada bir yerde olan biriyle bağlantılı hissettim ve bu düşünce beni rahatlattı. Hâlâ rahatlatıyor.”

Başımla onayladım. “Ben bir çocukken, annem babam uzağa gittiklerinde, kendimi bir yerlerde dönüyormuş gibi hissediyordum.”

“Belki de bu dönüş dağılmamanı sağlamıştır,” dedi düşünceli bir şekilde. “Yani dünya dönmeyi bıraksa, her şey bir kaosun içine düşerdi, öyle değil mi?”

Onun bilmediği şey, istediğim tek şeyin hareketsiz kalabileceğim zamanımın olmasıydı. Aynı o gece New York’ta yaptığım gibi. Aynı şu anda yaptığım gibi.

“Annemle babamı yanımda tutmak için çeşitli yollar dene-dim,” diye paylaştım. “Okulda başımı belaya sokmaya başladım. Öğretmenlere cevap veriyor, dersin ortasında espriler yapıyordum.”

Rooney kaşlarını kaldırdı. “İstediğini elde etmek için stratejik olarak bir şeyler mi planladın? Etkilendim.”

“Bu deneyler bir şeylerin kontrolünün bende olduğunu hissetmememe neden oluyordu. Bir anlam ifade ediyorlardı. Bir sebep ve bir sonuç vardı. Bir şey hakkında hipotez oluşturabiliyor ve işe yaramasını sağlayabiliyordum. Görünüşe göre, sadece annem ve babam haricinde.”

“Ebeveynleri değiştirmek zordur,” dedi. “Annem kendi inançlarına o kadar güvenir ki hiçbir pişmanlığı yoktur. Onun çalışmalarının hafifletilmesini ya da değerinin düşürülmesini reddetme şekline hayranlık duyuyorum. Senin deneylerinden hangisi işine yaradı?”

“Okulda başımı belaya sokmak onların dikkatini çekti. Ama beni, başarılı olduğumda gerçekten fark ettiler,” diye paylaştım. “Güzel notlar aldığımda. Düzgün davrandığımda. Çok çalıştığımda. Kariyerimde ilerlediğimde.”

Rooney yavaşça başını salladı.

“Şikâyetçiymişim gibi görünürsem kendimi kötü his-sederim. Söylediklerim kulağa böyle mi geliyor?” dedim.

“Gerçekten minnettarım. Annem babam ihmalkâr değillerdi. İhtiyacım olan her şeye sahiptim. Belki de bir evcil hayvanım olmasını isterdim. Ama eğitimim ve hobilerimin hepsinin ücretini ödediler.”

“Kulağa onlara duygusal olarak daha fazla ihtiyacın varmış gibi geliyor,” dedi, neden bahsettiğimi tam olarak anlıyormuş gibi görünüyordu. “Bu da bir ihtiyaç.”

Başımla onayladım. “Evet, haklı olabilirsin. Evren benim, uzay battaniyemdi.⁵⁸ Kendimi incinebilir hissettiğimde beni koruyordu. Mecazi olarak sence bu nasıl?”

Rooney’nin yüzü ifadesizdi ama gözleri şakacı bir şekilde bakıyordu. “Bu senin en güçlü yeteneğin değil,” diye kabul etti. “Ama evrenin engin boşluğunun senin kendini güvende hissetmeni nasıl sağladığını anlayabiliyorum.”

Onun gibi nötr davranmaya çalıştım. “Kesinlikle. Bilirsin, oksijen, gaz küreleri ve kara deliklerin yokluğuyla.”

Rooney sırtımasının yüzüne yayılmasına engel olmadı.

“Bilinmeyen pek çok şey olmasına rağmen, kesin olan birkaç şey de var. Evren, devamlı olarak büyüyor,” diye ekledim, parmaklarımla sayarak. “Aslında, beklenildiğinden daha hızlı bir şekilde.”

“Mükemmel,” dedi Rooney.

“Bir gün Dünya’da yaşam sonlanacak,” dedim.

“Bu akşam iyi uyuyacağım.”

“Ve her akşam, gün içinde her ne olursa olsun, Ay gökyüzünde tam olarak olması gereken yerde olacak.”

Rooney’nin dudaklarının arasından bir inleme çıktı. “Bu, gerçekten güzeldi,” dedi nazikçe elini omzuma koyarak. Kağıdımın üzerinden onun elinin sıcaklığını hissedebiliyordum.

58 *Spare blanket*, “yedek battaniye” anlamına gelirken, tek harf farkıyla *space blanket*, “uzay battaniyesi” anlamına gelir. -ç.n.

Yüzümde beliren sırtışı engel olamıyordum.

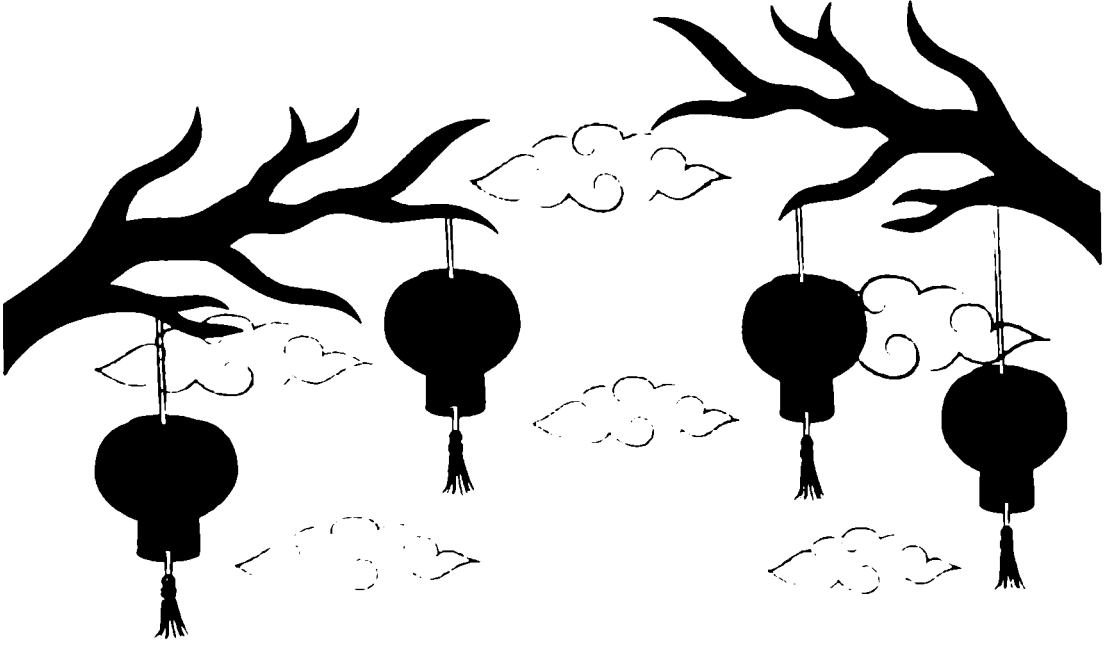
İşte tam o anda bir kral kelebeği tam bize doğru uçup, aramızdaki o ânı bozdu.

“Hadi gel, zehirli bir kelebek bulmaya çalışalım,” dedim, kolumu ona uzatarak. “Ve sonra gidip kimlik kartını geri verebiliriz.”

Rooney, kayıp eşyayı koyduğu çantasına hafifçe vururken başıyla onayladı. “Doğru. Kimlik kartı. Ne de olsa burada olmamızın nedeni bu.”

Kolunu koluma geçirdi. Büyük Ağaç Perisi kelebeğine benzeyen bir tanesini bulma göreviyle, etrafta parmak ucunda yürüyerek ve kelekleri savuşturarak yavaşça ilerledik.

On Sekizinci Bölüm: ROONEY

"**A** dam senin için bir kelebekle mi savaşıacaktı?" diye bağırdı Talia, en son yaptığım ip sanatı eserini yeni boyanmış beyaz duvarının üzerine asarken. O ve LA'de bulunan iş ortağı Isla, resmî olarak galerilerini açmış, hatta birkaç tablo ve heykel bile satmışlardı.

"Eğer iş oraya gelirse, evet. Kelebeklerin yanında nasıl olduğumu biliyorsun," dedim kruvasan şekilli, açık kahverengi, kadife bir kanepenin üzerine yayılırken. Birinin umutla satın almasını beklediğim için galeriye küçük ölçekli bir enstalasyon hazırlarken bir mola vermiştim. Sanat okulundayken aklıma gelen eski fikirlerimden biriydi. Fikirlerimi tekrar kullanmaktan nefret ediyordum ama çaresiz olduğum zamanlar vardı.

"Kayıp bir kimliği geri vermek için oraya gitmiştin diye biliyorum."

"Onun için gitmiştik ama yolumuzdan saptık. Çok hızlı gelişti," dedim.

"Ve senin için evine bir kedi mi aldı?" diye sordu.

"Benim için değil. Jack'in kalbinde, kedilere karşı zayıf bir noktasının olduğunu düşünüyorum. Mahallesinde, kapıdan

kapıya onu sormak için gezinmiş. Mikroçip bir işe yaramamış çünkü herhangi birine kayıtlı değilmiş.”

Talia'nın yüzünde hüznünlü bir ifade belirdi. “Ve o kazakların Sprinkles için olduğunu varsayıyorum?”

El işimi göstermek için örgü şişlerimi havaya kaldırdım. “Haftanın her günü için bir tane olacak. Şimdi sana bir soru sorabilir miyim? Kısa kollu mu yapayım, uzun kollu mu?”

“Kısa ve dirsek üstünde. Atlamasını kolaylaştırır,” dedi Talia, kruvasan kanepede yanıma gelirken. Elinde öğle yemeğimiz olan iki kap tavuklu yahni vardı.

“Bunun bir Fransız hamur işi gibi mi görünmesi gerekiyordu ya da...” diye sordum elimi kanepenin arkasında gezdirerek.

Talia güldü. “Her zaman etrafında sevdiğin şeyler olması gerekiyor.”

“Beni acıktırsa da bunu seviyorum.” Yanımdaki sarı yastığı sıktım. “Bu, aynı zamanda bir kalıp tereyağına da benziyor. Gerçekten görünüşünü tamamlıyor. Bu mekân bir araya geliyor. Sen nasıl hissediyorsun?”

Pek çok galeride olduğu gibi, mimari geri plana alınmıştı ve sanatın ön plana çıkması için duvarlar çıplak bırakılmıştı. Pek çok galerinin aksine, Talia ve Isla bu mekânın sıcak ve samimi hissettirmesini istemişlerdi. Beton zeminler katmanlı halılarla kaplanmıştı ve tavandan zemine uzanan pencerelere şeffaf, keten peredeler asılmıştı. Burası, kruvasan şekilli bir kanepede arkanıza yaslanıp, sıcak bir kupa çay alıp, duvarlardaki sanat eserlerinin kendi evinizde olduğunu gözünüzün önüne getirebileceğiniz bir yerdi.

“Bu kıyıda çok farklı bir his var,” dedi Talia, kendi tart kutusunu açarken. “Yeniden Isla ile bizzat çalışabilmek ve büyüme planları hakkında hayal kurabilmek harika oldu. Burada olduğumuza inanamıyorum.”

“Burada, birlikte olmamız çok şey ifade ediyor,” dedim, soğuması için kendi turtamın üzerindeki kapağı kaldırırken.

“Ve ben de, bunlar yeni yarattığın şeyler olmasa da, senin hâlâ çalışıyor olmana memnunum,” dedi Talia, başıyla duvarda asılı olan ip sanatı eserini işaret ederek. Galerinin diğer ucundan bile, kırmızı ip gerçekten ortaya çıkıyordu. “Burada iyi satılacaklarını düşünüyorum.”

“Tekrarlanan çalışmalarla sadece belli bir yere kadar ilerleyebilirim,” dedim, iplerden yapılmış av köpeğine bakarak. “Bir zamandır, farklı ekiplerle zaman geçirip, pek çok şey öğreniyorum. Yine de enstalasyonlar hakkında bir ilerleme kaydetmedim ama bunun üzerinde çalışıyoruz.”

“Biz?”

“Jack ve ben. Kader Bağı Teorisi ile birlikte,” dedim, bir dike gereğinden fazla odaklanarak.

“Ve Kader Bağı Teorisi... o Kader Testlerinin ismi, öyle değil mi?” diye sordu Talia. Uzun, kıvrıkcık kahverengi saçlarını omzunun üzerinden yana attı. “Bunların işe yarayacağını düşünüyor musun?”

“Bunu söylemek için çok erken ama öyle umuyorum.”

JPL’de olmadığım zamanlarda, gece gündüz elimden geldiğince fazla basit hayvan portresi ip sanatı eserleri yapmaya çalışıyordum, bu nedenle de Talia’yla hayatlarımız hakkında birbirimizi güncelleme fırsatı bulamamıştık. Keder Testleri, neyin devam etmekte olduğu ve hâlâ ne yapmamız gerektiği hakkında onu hızlıca bilgilendirmiştim. Jack’e *Cloud Lovers League*’den bahsettiğimden bu yana, o foruma kaydolmuş ve birkaç bulut fotoğrafı eklemiştim. Bir nedenden ötürü, çoğunlukla yiyecek şekilli olanları görme eğilimi gösteriyordum.

“*Cloud Lovers League* gerçekten eğlenceliydi,” diye paylaştım. “Aslında, LA bölgesinde bulunan birkaç kişiyle sohbet ediyorum. Önümüzdeki hafta bir grupta buluşmak için plan

yaptım. İçlerinden biri, benim mantı bulutumun -buna asla inanmayacaksın- bir kruvasan gibi görüldüğünü düşünüyor,” dedim üzerinde oturduğumuz kanepeyi işaret ederek. “Onlar her yerdeler!”

Talia ile birlikte kahkahalarla güldük. “Kruvasanın fazlası zarardır!” dedi. “Ve Jack tüm bunları senin ilham alman için mi yapıyor?” Tavuk ve patatesinden bir kaşık almadan önce gözlerini kısıp bana baktı.

Sprinkles’ın kazağını örmeye ara verdim ve şişlerimi elimden bıraktım. “Bana neden öyle baktın? Programın başarılı olması onun için önemli. Ona açık artırmadan ve yaratıcılık açısından tikanıklık yaşadığımdan bahsettim. O da yardım etmek istedi. Ayrıca, alacağı bir terfi var önünde.”

“Hıhı,” dedi gözlerini devirirken.

“Ne?” diye sordum ayağımla bacağını hafifçe dürterek. “Bu programın başarılı olmasının önemli olmadığını mı düşünüyorsun?”

Talia’nın çörek hamurunu tavuklu harçla karıştırmasını dikkatle izledim. “Jack açık bir şekilde iş dışında seninle vakit geçirmek istiyor. Onun o Jack olduğunu öğrendiğinde annen ne dedi?”

“O, Wren... Dolayısıyla, benim birleri, beşleri ve dokuzları tamamen karıştırmış olmama rağmen, NASA’da çalışan bir adamın telefon numarası kadar basit bir şeyi nasıl sağlamadığını sorguladı,” dedim. “Bunun, onun da benim kadar şoke olmasını saklamasının bir yolu olduğunu düşünüyorum. Eğer buna inanabilirsen, o kaderin belirlediği anlardan benden bile çok korkuyor. Ama bu konuda tuhaflaşacak hiçbir şey yok. Jack ile ilişkimizi tamamen profesyonel tutmak konusunda anlaştık.”

Talia, buna inanmadığını ima eden bir şekilde kahkaha attı. “Ee, anlaşmanız nasıl gidiyor?”

“Her şeyi kariyerlerimize faydalı olması için yapıyoruz, o yüzden harika gidiyor,” dedim ağzımdaki lokmayı yutarken. “Ay sonunda Florida ve Teksas’a seyahatlerimiz olacak. İlk enstalasyon için zamanla aklıma bir fikir geleceği konusunda umutluyum. Geçmişte yaptığım şeyleri yeniden yaratmak zorunda kalmaya devam etmek istemiyorum. NASA bana bunun için ödeme yapmıyor.”

“Açık artırmayla ilgili bir güncelleme aldım ama bunu söylediğimde çılgına dönme,” diye konuşmaya başladı.

Tüm bedenimi ter bastı. “Hiçbir zaman cümleye bu şekilde başlama! Nedir?”

“Açık artırma, iki ay öne alındı. Yani 23 Ocak’ta olacak,” dedi Talia, tepkimi ölçmek için bana bakarak.

Kaşığım hamur işini delip, kırıntıları koltuğun kadife kumaşına saçtı. Koltuk her an biraz daha hamur işine benziyordu. Kırıntıları elimle silkmeye çalıştım ama oldukları yerde sıcıyorlardı. “Hayır! Bu, benim ilk sergimin olacağı tarih! O gösterimi daha fazla portre satmak için kullanmamız gerekiyordu. Daha fazla yerel galeriler ve müzelerde gösterilmesini umuyorduk. Belki de daha büyük ölçüde siparişleri...” Sprinkles’ın kazağının yumağını kanepede ileri geri yuvarlıyordum. “Şimdi ne olacak?”

“NASA, senin onlara ayak uydurman sırasında çekilen kamera arkası fotoğrafları sosyal medyada yayımlayacak mı?” diye sordu Talia. “Belli ki, senin yüzün görünmeden. Belki bu insanlara senin fikrinin var olduğunu hatırlatır. Sanatın gelmek üzere olduğunu.”

Onların Instagram akışlarını yukarı çektim ve en son paylaştıklarına göz gezdirdim. “Orada burada birkaç fotoğraf var ama açıkça bunun pek faydası olmuyor. Müzayede evinin eseri ne kadara satılacağını düşündüğünü biliyor musun?”

“Biriyle konuştum ve en son satıldığı fiyatın iki ya da üç katı olacağını tahmin ediyorlar,” dedi Talia hayran olunacak şekilde sakin kalırken. “Video sanatına duyulan ilgide bir canlanma var.”

Duraksadım. “Yirmi bin ile otuz bin dolar arasında olacağını mı düşünüyorlar? Üç ay içinde bu tutar elimde olamaz. NASA bana ödeyecekleri tutarın yarısını önden verdi ama bununla birlikte birikimlerim yeterli olmaz. Şu anda elimde on dört bin var.”

“Artık ismin NASA ile ilişkili olduğu için siparişlerinin fiyatını iki katına çıkardım. İnsanlara söylediğim zaman bu, ilgi çekici bir şey oldu. Senin çalışmalarını bir sonraki haber bültenimizde paylaşacağım. Gösterin olana kadar daha fazla parça yaratabileceğini düşünüyor musun?” diye sordu Talia. Sprinkles’in kazağının yarıda kalmış kolunu havaya kaldırdı. “Sence evcil hayvanlar için el örgüsü kıyafetler satılan bir pazar var mıdır?”

Dudaklarımın arasından küçük bir kahkaha kaçtı. “Beni baştan çıkarma,” dedim, zihnimde evcil hayvanlara örülmüş kıyafetlerden oluşan bir koleksiyon belirmişti bile. Bu şaka, gerilimi biraz azaltmaya yardımcı olmuştu ama zihnimde matematiksel hesaplamayı yaptığımda stres geri dönmüştü. “Başlangıçtaki ücretlerim çok yüksek değildi ama fiyatları artırmak yine de yardımcı olabilir. Daha fazla iş birliğine ve eğer mümkünse müzelerde daha fazla sergi yapmaya ihtiyacım var. Belki de ilhamımın hızla canlanması için ihtiyacım olan şey, daha fazla baskıdır. Bu arada, daha fazla ipten kedi ve köpek yapacağım.”

“İlk sergin olduktan sonra, patlayacaksın.” Talia etki yaratmak için elleriyle hareket yapıyordu. “İnsanların önce senin ne yaptığını görmeleri gerekiyor.”

“Şu anda ben, sadece eski çalışmalarımın ibaretim,” diye mırıldandım. “O eseri geri satın alamayacağım, değil mi?”

Talia, dizimi tıptısladı. “Bu, harika olacak. Başarılı olacak. Bu işi yaptık. Umudunu kaybetme. Bu yolculuk sırasında fikirler dolup taşacak ve LA’ye enerjiyle dolmuş ve yeniden ilham almış bir şekilde döneceksin. Özellikle de Jack ile birlikte gideceğin için,” dedi kaşlarını oynatarak. Jack’in ismini söyleyerek beni rahatlatmaya çalışıyordu ve onun bütün imalarına karşın, bu işe yarıyordu.

“Talia! Jack, tamam, Jack’in ne olduğunu bilmiyorum. İrtibat görevlim. Bazıları ona meslektaş bile diyebilir. Bir iş arkadaşı.” Kaşığı tabağın üzerinde öne arkaya hareket ettiriyordum. Şu anda yapmak istediğim en son şey yemek yemekti. İşe geri dönmem gerekiyordu.

Talia başını arkaya attı. “Ah, lütfen! Jack bu söylediklerinden biri değil. Sizin durumunuz, onunla ofiste tanışmış olsaydın gerçekleşecek olandan farklı. Sen onu, birlikte çalışmanız söz konusu bile olmadan önce, farklı bir şekilde tanıyordun.”

“Belki de New York’ta tanışmamız, sonunda şimdi bir araya gelmemiz içindi. Belki de hiçbir zaman romantik bir şey olması gerekmiyordu,” dedim, kendi söylediğim sözcüklere tam olarak inanmadan. “Aşk hakkındaki inanç sistemlerimiz de farklı. İp eşimin Kaderin Kırmızı İpi’ne inanmasını falan beklemiyordum. Ama belki de... dünyada oyunda olan daha büyük bir şey olduğu fikrine açık olması iyi olurdu? En azından orada ortak bir tabanımız olurdu?”

“Sen inanıyorsun. Önemli olan bu değil mi?” dedi boş tatlı tabağını önümüzdeki cam sehpanın üzerine bırakırken. “Ama aynı zamanda, Kırmızı İp’e inanan bir üye olarak, seni tam olarak anlıyorum. O çekiş, o his, işaretler bunlar da önemli olabilir.”

Başımla onayladım, onun doğrulamasıyla birlikte kendimi anlaşılmış hissetmiştim.

Talia yüzünü buruşturdu ve çatalıyla pastasını dürttü. Aklında başka düşünceler de olduğunu görebiliyordum.

“Fazlasıyla garip, değil mi? Jack ile birbirimizi yeniden bulmamız,” dedim. “O geceden beri, işaretleri doğru bir şekilde okuyamıyormuşum gibi hissediyorum. Sence Jack ile birbirimize karşı kaybolmuş durumda olmamızın anlamı ne?”

Talia bunu düşündü. Ağzını açtı, sonra kapattı. Sonra başını iki yana salladı ve “Ne var, biliyor musun?” dedi. “Nötr olmayı bir kenara bırak. New York’taki kaderin belirlediği o gece? O parti? Ve seni nasıl öptüğünü de unutmayalım...”

“Biliyorum!” Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. “İnan bana, o geceyi her yönden düşündüm. Parçalara ayırdım, her şeyin ne anlama geldiğini anlamaya çalıştım. Ama sadece altı saattir! Bu, hayat ile ilgili büyük, önemli kararlar vermek için yeterli bir zaman değil,” diye gerekçe gösterdim. En son bu kadar zaman geçirdiğim erkek kimdi? Aklıma kimse gelmiyordu. “İletişimde kalmak istemedik gibi bir durum söz konusu değildi. O bana telefon numarasını verdi ve eğer onun numarasını doğru bir şekilde telefonuma girmiş olsaydım, kim bilir şu anda nerede olurduk. Ama tahminlerde bulunmanın bir anlamı yok çünkü olan oldu.”

“Ama ondan hoşlanıyorsun,” diye cevap verdi Talia. Bu bir soru muydu yoksa yorum muydu, anlayamadım.

“Tabii ki Jack’ten hoşlanıyorum. New York’tan beri ondan hoşlanıyorum,” diye itiraf ettim. Bunu ilk kez yüksek sesle söylüyordum. Düşüncelerim bir sonuç doğurmadan zihnimde var olabilirlerdi ama artık dünyada da bulunuyorlardı. Hayatımdaki diğer her şey gibi, saklanmaya devam etmek ve bu tür duyguları gizli tutmak daha kolaydı.

Talia, Sprinkles'ın kazağına doğru uzandı ve onu biraz çekti. "Onun yanındayken mutlusun. Daha önce hiç görmediğim kadar kaygısızsın, özellikle de tüm hayatın kamudan ve insanların çoğundan saklı olduğu için. Bence kendini tamamen kaptırmış durumdasın ama bunun farkında bile değilsin."

"Tıpkı Ay'ın üzerinde olmana rağmen, evrelerini görememen gibi," dedim, Jack için orman yerine kullanılacak deyimlerinden birini daha test ederek.

"Kesinlikle," dedi Talia. "Duruma fazlasıyla yakınsın. Muhtemelen her şeyin kafa karıştırıcı olmasının nedeni bu."

İnledim. "Jack benim hakkımda neredeyse her şeyi biliyor ve ben de onu sadece toplam olarak, sekiz hafta, beş gün ve bir gecedir tanıyorum. Eğer gerçekten beraber geçirdiğimiz zamanları sayarsan daha da az. İkimizin de benim bir ipi takip edemeyeceğim kadar çok kaybedecek şeyimiz var. Özellikle de ip herhangi bir yere götürmüyorsa. Ve özellikle de on ay içinde New York'a geri döneceğimiz için."

Jack'in bana söylediği şeyi ve insanların gitmelerinin onun için ne kadar zor olduğunu düşündüm. Birlikte geçirdiğimiz gecenin ardından ona kasıtlı olarak mesaj atmadığıma inandığına nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordum.

"Belki de ne olacağını görmek için, o ipi biraz çekştirmeye değer," dedi Talia, eliyle saçlarını diğer tarafa atarken. "Ve bunu cinsel anlamda kastetmedim. Ama yine de..."

Ağzım açık kaldı. "Tal!"

"Bu seyahat için ikiniz de ayrı otel odalarında mı kalacaksınız, yoksa *Tek Yatak* gibi bir durum mu olacak?" diye bastırdı.

Gözlerimi devirdim ve yastıkla ona vurdum. "Gerçek hayat-tayız. Romantik komedi romanında değil. Bu *iş gezisinde*, ikimizin de ayrı odaları olacak," dedim kelimeleri vurgulayarak.

Kanepenin üzerinde ikimizin arasında duran telefonum, Jack'ten gelen bir mesajla aydınlandı.

Talia, mesajın kimden geldiğini görmek için telefona baktı. “Görünüşe göre şu telefon numarası olayını çözmüşsün,” dedi kaşlarını kaldırarak.

Telefonumu elime aldım ve dramatik bir şekilde göğsümün üzerinde tuttum. “Taşı gediğine zaten koymuştun.”

Talia kanepeden kalkmadan önce ona doğru uzandım. “Hey. Olabilecek en iyi arkadaş olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Yani, biliyorum ama bunu duymak güzel,” dedi dramatik hareketlerle saçını omzunun üzerinden atarak.

“Benim için burada olduğun için teşekkür ederim,” dedim.

“Ben senin için burada değilim. Ben, burada, yanımdayım,” dedi Talia sarılmak için beni kendine doğru çekerek. “Ve sana yardım ediyormuş gibi hissettiğini biliyorum ama KİK ismi galeriye çok fazla dikkat çekti. Bu da genel olarak satışların artmasına yardımcı oldu. Senin zamanın da gelecek.”

Talia çay yaparken, Jack’in attığı mesajı okudum.

Sprinkles yerleşti.

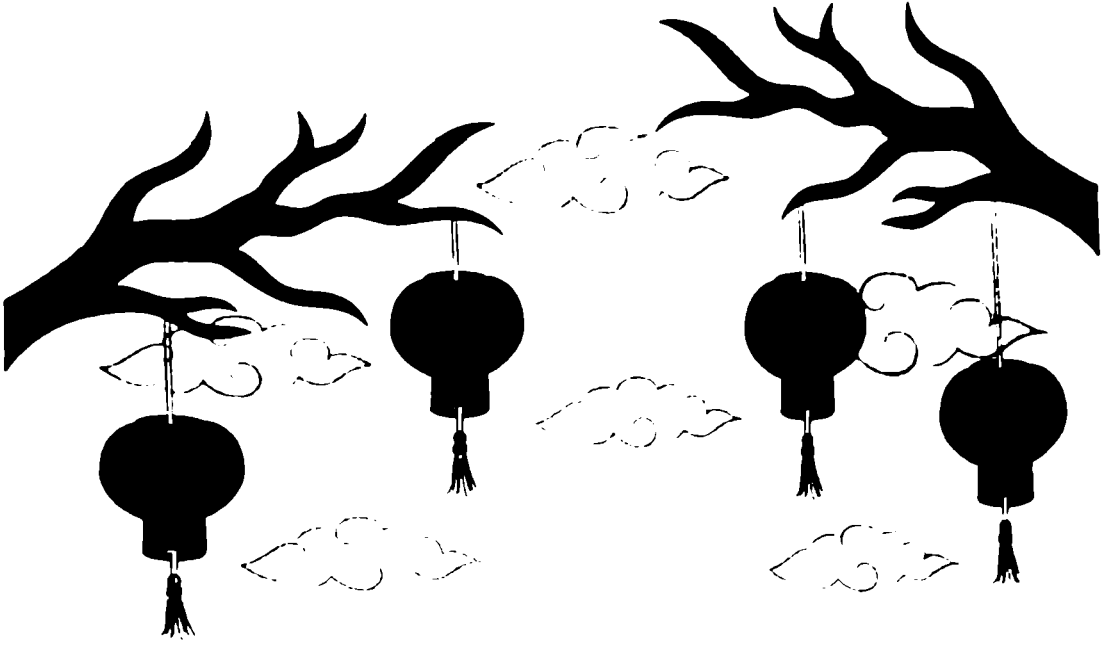
Mesaja eklediği, yan tarafında roket şekilli bir kedi evi bas-kısı olan karton kutudan dışarı bakan Sprinkles’in fotoğrafına bakıp gülümsedim.

Bir mesaj daha geldi.

**Sprinkles, kedi evinin kutusunu,
kedi evinin kendisinden daha çok
sevdi.**

Fotoğrafın köşesinde, pelüş bir yıldız ve bir kutu kedi nanesi gördüm. Jack’in kedi oyuncuğu alışverişi yapmış olması daha da fazla gülümsememe neden oldu.

Kruvasan kanepede arkama doğru yaslandım. Resmîleşmişti. İster sık bir ormanın içinde, ister evrelerini göremediğim Ay’ın üzerinde, her nerede olursam olayım, kendimi çok fazla kaptırmıştım.

On Dokuzuncu Bölüm: JACK

"Kim cuma akşamı, trafiğin yoğun olduğu saatte sahilde buluşmaya karar verir ki?" diye mırıldandım.

Rooney, arabamın yolcu koltuğunda oturmuş, duruyor olmamıza rağmen, gideceğimiz yönle ilgili bilgiler veriyordu.

"101. Cadde'den çıktıktan sonra, 405. Cadde'ye girmemiz gerek," diye açıkladı, telefonundaki haritayı parmaklarıyla büyütürken. "Bu arada beni götürdüğün için teşekkürler. Bu gece araba Talia'da. Ama şimdi harita üzerinde gördüğümde, bunun senin için oldukça zor olduğunu fark ediyorum."

"Sorun değil." Doğruca önüme, yol boyunca sıralanmış kırmızı fren lambalarına bakıyordum. "Bana yaklaşık bir saat içinde, çıkışa yaklaştığımızda söyleyebilir misin? Tabii eğer bu sürede gidecek kadar şanslıysak."

Rooney bana endişeli bir bakış attı. "Bir saat mi? Jack, saat 16.45. Grupla saat 18.00'de buluşmam gerekiyor. Güneş 18.20'de batıyor. Google diyor ki... oraya varmamıza hâlâ bir buçuk saat varmış. Bu nasıl olabilir?"

Onun telefonunun ekranına baktım. Glendale'in kuzeyindeydik. "Bu gece bir konser ya da maç olmalı," dedim. "Ya da hiçbir şey. Burası LA."

“Annem bir iki hafta içinde ziyarete geldiğinde, bundan hoşlanmayacak. Beni götüreceği sanat gösterisi de Santa Monica’da. Zamanından üç saat önce yola çıkmamız gerekecek.”

“Muhtemelen en iyisi bu olur,” diye ona katıldım.

Ellerini havaya kaldırdı. “Bir araba boyu bile ilerlemedik ve on beş dakika oldu. İnsanlar ne yapıyorlar?”

“Kesinlikle.”

“Daha erken çıkmalıydık,” dedi. “Bunu başaramayacağım.”

“Ben bir doktor değilim,” dedim elimin arkasını alnına yaslayarak. “Ama sonunda bunu başaracağını düşünüyorum.”

“Sen... şu anda şaka mı yapıyorsun?” diye sordu Rooney. “Bu, benim *Cloud Lovers League* ile ilk buluşmam ve sen şakalar yapıyorsun. Unutma, bunların herhangi birini yapmak senin fikrindi.”

“Zaten işten erken ayrıldık,” diye gerekçe gösterdim. “Ben de senin gün batımını kaçırmayı istemiyorum.”

“Aslında, güneş batarken yumak bulutları izleyeceğiz. Aynı şey değil. Bu tür bulutlar, küçük kabarıklıklardan oluşan diziler gibi görünürler,” dedi heyecanla. Bu akşam fuşya rengi bir gökyüzü olması gerekiyor, ki ben artık bunu göremeyeceğim.”

Elimle ön camı işaret ettim. “Ah, hâlâ görebilirsin. Gökyüzü hakkında harika olan şey bu. Gökyüzü her yeredir.”

Rooney bana bakmak için koltuğunda döndü, artık yüzünde daha düşünceli bir ifade vardı. “Olay da bu. Gökyüzü her yerde ama sen onun farkına ne sıklıkla varıyorsun?”

“Ne demek istiyorsun? Gökyüzünü devamlı olarak görüyorum.”

“Evet. Bir şeyleri her zaman görüyoruz ama ne sıklıkla gerçekten bakıyoruz? Ve bu, sadece şekiller görmekten daha

büyük bir şey. Örneğin bu bulutları ele alalım,” dedi parmağıyla yukarıda uzanan geniş bir bulut kümesini işaret ederek. “Bunlar, okyanusun yüzeyindeki dalgalanmalar gibi görünmüyor mu, yüzeye aşağıdan bakıyormuşuz gibi? Sanki hepimiz suyun altındaymışız gibi.”

“Kulağa, Kader Testi 4 çalışıyor gibi geliyor,” dedim. “İnternet üzerinden biriyle etkileşime geçtin ve şimdi bu güzel şeyleri fark ediyorsun.”

“Bunun gerçekten işe yarayıp yaramadığını zaman gösterecek ama bu küçük, kısa süreli anları fark ettiğimi hissediyorum,” dedi. “İnanılmaz olan şey, bunun sürekli olarak değişiyor olması. Az önce baktığımız o bulutlar? Daha karanlık ve daha dağınık görünüyorlar ve aradan sadece beş dakika geçti.”

Aynı yöne yeniden baktım. Doğruydı. Bulutların rengi daha mavimsi bir ton almıştı.

“Bu, elementler tarafından yaratılan bir sanat,” dedi Rooney, sesi şaşkın geliyordu. “Bu büyülü anlar devamlı olarak etrafımızda gerçekleşiyor ve bunlar sadece, görünmez su buharlarının yoğunlaşarak havada görünür bir hâle gelmesi nedeniyle oluşuyor. Onlar tam olarak oldukları gibi var oluyorlar ama onlara gerçekten bir anlam ya da amaç yüklemek için odaklanmış bir şekilde gözlemlemek gerekiyor.”

“Sanki göz önündeyken saklanıyorlar,” dedim.

Bu, Rooney’nin gülümsemesine neden oldu. “Sanırım artık sen de bulutları fark edeceksin.”

Onun dikkatini, üzerimizde asılı olan buluta çektim. “Şuradaki, bir patiye benziyor.”

Rooney, fotoğrafını çekmek için telefonunu buluta doğru bir açıda yukarı kaldırdı. “Bunu, daha sonra Sprinkles’a göstermen için çekiyorum.”

“Bunu sevecektir,” dedim, gülümsediğimi fark ederek. Bana ait bile olmayan bu hayvanla bir bağ kurmamalıydım.

Sprinkles'ı bulmamızın üzerinden neredeyse üç hafta geçmesinin ardından, en sonunda bir komşu bilgi vermek için aramıştı. Sprinkles'ın önceki sahibi, geçen ay eyalet dışına taşınmıştı. Bu da, onu ardında bıraktığı anlamına geliyordu. Direksiyonu daha sıkı kavradım. Bazı insanlar hayvan sahibi olmayı hak etmiyordu.

“Onun için ne yapacağına karar verdin mi?” diye sordu Rooney.

“Komşular onu istemiyorlar. Onu sahiplendiremem de. Arabayla barınağa kadar gittim. Ama Sprinkles'ı o binaya sokamadım. Daha şimdiden en sevdiği yerin kahve sehпасının altı olduğunu biliyor musun? Bir de geceleri yastığımda uyuyor ve saçlarımda hamur yoğurma hareketi yapıyor.”

“Jack, onu sahiplenmeyi düşündün mü?” diye sordu Rooney yumuşak bir sesle.

“Ben mi? Ah, benim bir kedim olamaz. Uzun saatler boyunca çalışıyorum. Ve birkaç hafta içinde iş seyahatine çıkacağız. Daha şimdiden onu bırakacağım için kendimi berbat hissediyorum,” dedim. “Daha önce hiç evcil bir hayvanım olmadı. Bir evcil hayvanla ne yapacağımı bile bilmiyorum.”

“Şu anda tam olarak ne yapıyorsan onu yapacaksın. Kedilere bakmak genel olarak oldukça kolaydır. Seyahat sırasında bunu düşünebilirsin,” dedi. “Şimdilik senin yanında güvende.”

Şimdilik. Bu kelimeler zihnimde olması gerektiğinden daha uzun süre kaldı.

“Eğer bu, enstalasyon temalarından biri olsaydı, ne yaratırdın? Bulutlar nasıl bir rol oynardı?” diye sordum konuyu değiştirerek. “NASA için olmak zorunda bile değil.”

Rooney pencereden dışarı baktı ve iç geçirdi. “Bunun, bulutlardan çok, doğayla ilgili olduğunu düşünmek istiyorum. Üzerinde etkimiz olmayan çok fazla şey var oluyor. Bu, senin evren, hatta Mars hakkında tanımladığın her şey gibi. Bizim

bununla hiçbir ilgimiz yok ama yine de bu çok çarpıcı. Keşke daha iyi bir cevabım olsaydı.”

“Bu akşamki fuşya bulutların bir yardımı olacağını umalı.”

“Eğer oraya varabilirsek.” Rooney, *topak topak örülmüş* diye nitelendirdiği kazağının kollarını ellerinin üzerine geçirdi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup, koltuğa daha çok gömüldü. “Hâlâ zaman var. Bekleyip ne olacağını görelim. Belki de trafik açılır.”

Üstümüzdeki camın ortaya çıkması için açılır tavanın güneşliğini açtım. “Bu şekilde daha iyi görebilirsin.”

Rooney, başını arkaya yaslayabilmek için bana biraz daha yaklaştı. Kâkülleri yana kaymıştı. Gizlice gözlerine baktım. Aynı anda, o da bakışlarını kaldırıp bana baktı. Sıcaklık hızlıca bütün bedenime yayıldı, bu etkiyi en son yanaklarım hissetmişti. Ama yüzüm yanarken bile, bakışlarımı onunkilerden kaçırmadım. Yan görüşümde, göğsünün inip kalkış ritminin hızlandığını görebiliyordum. Benim kendi nefes alıp veriş ritmime uyuyordu.

Bakışlarım yavaşça dudaklarına kaydı. Bu akşam Mars kızılı rengindeydiler. Alt dudağının kıvrımı belirgin hâle gelmişti. Eğer *sanat* ya da *sanat yapmak* hakkında herhangi bir şey biliyor olsaydım, Rooney’nin dudakları benim başlıca ilham kaynağım olurdu. Bu düşünceleri zihnimden çıkardım. Burada Rooney’yi, benim de bir parçası olduğum bir programda işini yapması için ilham kaynağını bulabilmesi adına, arabayla sahile götürüyordum. Bu tür şeyler düşünemezdim.

Birkaç şerit öteden gelen bir korna, dikkatimi dağıttı. Rooney’nin ona baktığımı fark etmediğini umarak, önüme döndüm. Ne kadar zamandır onun dudaklarına bakıyordum?

Dikkatimi müziğe yönelttim ve sesi ayarladım. “Al, bir şarkı seç,” dedim telefonumu ona verirken. “Bluetooth’a bağlı.”

Rooney, ekranda yavaşça aşağı iniyor, kırmızı ojeli parmakları aşağı hareket ediyordu. “Programı karışık çalmaya ayarlayacağım ve böylece dinleyeceğimiz şarkılara çalma listen karar verebilir,” dedi telefonu bardak tutucu alana koyduktan sonra ve bir şey bulmak için çantasının içini karıştırdı. “Tanrı’ya şükürler olsun ki yanımda arabada atıştırılacak bir şeyler getirmişim. Bütün gece burada olabiliriz.”

Rooney, aramıza karışık bir Asya pirinç krakerleri paketi koydu. Karşılıklı olarak avuç dolusu kraker almak için ellerimizi paketin içine sokuyorduk, bunu yaparken ellerimizin her an birbirine değeceğinin fazlasıyla farkındaydım. Çalan ilk birkaç şarkı cazdı. Güneş yavaşça aşağı inerken, yediğimiz krakerlerin çıkardığı çıtırtı, arabadaki sessizliği dolduruyordu. Bir otuz dakika daha geçti ve ancak Griffith Parkı’nın kuzeyine gelebilmiştik. Queen grubunun *Under Pressure*⁵⁹ şarkısı çalmaya başladığında, ışık denizine doğru ileri bakarak, kendimizden geçmiş durumdaydık. Şarkının ilk vuruş ritimlerinde, Rooney yeniden hayata dönmüş gibiydi, ilk tepkisi sesi açmak oldu.

“Tam zamanında!” diye bağırdı koltukta iki yana sallanarak. “*Pressure! Pushing! Down! On! Me!*”⁶⁰

Ben de parmaklarımla direksiyon üzerinde tempo tutuyordum.

Rooney çantasından güneş gözlüğünü çıkardı ve bir mikrofonaş gibi tutarak söylemeye başladı. “Eğer şarkıyı biliyor-sen sen de şarkıya katıl, Jack. Ve şarkıyı bildiğini biliyorum çünkü senin şarkı listende karışık çalıyor.”

Benim de şarkıyı söylemem için güneş gözlüğünü dudaklarıma uzattı.

59 *Ing.* Under Pressure: Baskı Altında.

60 *Ing.* Pressure! Pushing! Down! On! Me! (Baskı! İtiş! Tam! Üstümdel!)

Öne doğru eğildim. Ağzımdan, “*Dee-day-da,*” çıktı, Freddy Mercury şarkıyı söylerken.

İkimiz de bu mükemmel zamanlama üzerine kahkaha atık. İçimdeki gerginlikten oluşan o yumru, New York’ta geçirdiğimiz o geceden tanıdık gelen bir şekilde yumuşadı. Ben bununla mücadele edemededen önce, ikimiz de oturduğumuz yerde dans ediyor ve “*Let me out!*”⁶¹ diye şarkıya eşlik ediyorduk.

Net bir şekilde ve kesinlikle trafiğin daha önce hiç bu kadar eğlenceli olmadığını söyleyebilirdim. Ve bunun nedeni Rooney’ydi. Tüm bu hareketlerin ve aniden ondan hoşlandığımı fark etmemin karışımından dolayı, daha önce hissettiğim o sıcaklık geri gelmişti. Ondan hoşlanmamam gereken bir şekilde hoşlanıyordum. Onun irtibat görevlisi olmama ve hatta on ay içinde gidecek olmasına rağmen. Rooney’ye karşı hissettiğim bu duygular, daha şimdiden harekete geçmişti. Şu anda yapabileceğim tek şey, bunların gelişerek daha büyük bir şey hâline gelmesine engel olmaya çalışmaktı.

Bu duyguya bir isim vermek, bir anlamda özgürleştirici bir şeydi. Şu anda, içim rahattı. Gece boyunca bir kilometre bile ilerleyemeyebilirdik ve bu, benim için bir sorun olmazdı. Hayır, sadece sorun olmamakla kalmazdı. Bu beni mutlu ederdi. Hatta mest olurdum. Bir parçam tam şu anda tüm otoyolu kapamalarını ve burada kalabilmeyi umuyordu. Burada sabitlenmeyi.

“Saat neredeyse altı, Jack. Ve varmamız gereken çıkışın yakınında bile değiliz. Tam şu anda onlarla buluşmam gerekiyordu,” dedi Rooney inleyerek. Ağzına bir avuç kraker attı. “İnsanları yüzüstü bırakmaktan nefret ediyorum.”

Otoyoldan çıkmanın daha hızlı gitmemizi sağlayıp sağlamayacağını merak ettim. Ama zaten geç kalmıştık. Buradan sahile yirmi dakikada ulaşamazdık.

61 *Ing.* Let me out! (Beni bırak!)

“Bakabileceğin gece bulutları var mı?” diye sordum.

“Görmek istediğim türde bulutlar yok. Gece parlayan bulutlar nadir görülüyor,” dedi iç geçirerek.

“Kulağa bu forumdan çok şey öğreniyorsun gibi geliyor. Bu çok iyi.” O, hiçbir şey söylemeyince, “Üzgünüm, Rooney,” diye ekledim. “Ben de planları iptal etmekten hoşlanmam.”

Rooney, bana takdir ettiğini gösterir bir şekilde baktı. “Tamam. Haklısın. Bunu bildiriyorum.” *Cloud Lovers League* uygulamasına bir şeyler yazdı. “Onlara gelemeyeceğimi söyledim, yani geri dönebiliriz. Zamanını harcadığım için üzgünüm. Umarım bunun için planlarını iptal etmemişsindir.”

Eğer iptal edilen planlar, Sprinkles ile yeni bir uzay belgeseli izlemek anlamına geliyorsa, o zaman evet. Planlarımı iptal etmiştim.

Rooney, beni en yakın çıkışa yönlendirdi.

“Bu yanlış. Doğuya doğru gitmemiz gerekiyordu,” dedim. “GPS’in yeniden mi yönlendiriyor?”

Rooney’nin yüzünde sinsi bir gülümseme olduğunu gördüm. “Benim için, Kader Testi 5’i denemenin zamanı geldi,” dedi. “Kasıtlı olarak yanlış yöne git.”

Çıkıştan çıktıktan ve trafikten kurtulduktan sonra, Rooney rastgele bir şekilde sağa ya da sola sap dedi ve ben de onun direktiflerini uyguladım. Yollar arasında zikzaklar çizip, farklı mahallelere girdik. On beş dakika ve birkaç dolambaçlı yoldan geçmenin ardından, Mulholland Yolu’na bakan *Hollywood* tabelasını gördük. Arabamı otoparka doğru çevirdim.

“Sahili göremezsin. Ama bulutları görebilirsin,” dedim arabayı park ederken.

“Ve gerçekten, asıl amaç da buydu,” dedi sırtarak. “Hem de tam zamanında. Burada bulutlara daha da yakınız.”

Arabadan indik ve manzarayı daha iyi görebilmek için basamakları çıktık. Rooney’nin yüzünde bir hayret ifadesi vardı.

Bölge önümüzde uzanıyor, ağaçların tepeleri şehrin betonuna karışıyordu. Bakışlarımız, şehir merkezinin ufuk çizgisinin üzerinde duran minyatür versiyonuna giden doğal yolu izlerken, Hollywood tabelasının üzerinde duruyorduk.

“Çok geniş,” dedi Rooney, tırabzanlara yaslanarak. “Neredeyse tabelayı göremiyordum bile.”

Uzaktan bakıldığında, Hollywood tabelası bir nokta, dağ yamacının üzerindeki bir yıldız gibi görünüyordu.

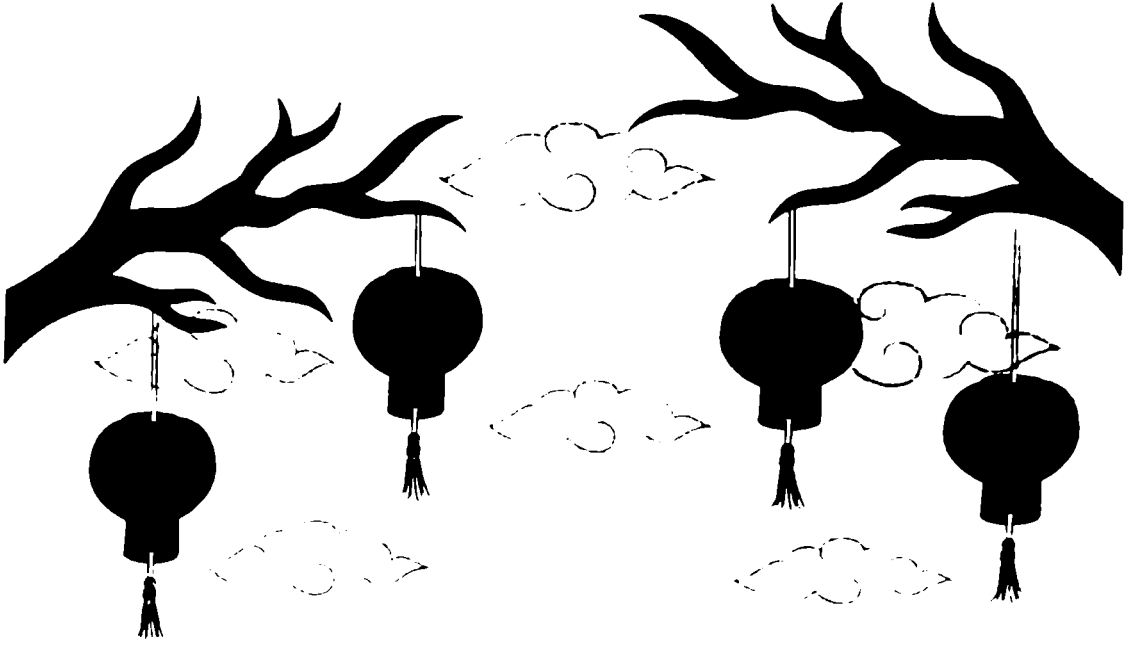
“Hollywood tabelası, bulutlar gibidir. Ona alışırsın ve orada olduğunu bile unutursun,” dedim.

“Göz önünde bile saklanıyor gibi,” dedi Rooney, omzuyla bana vururken.

Üzerimizde, bulutlar patlamış mısırdan oluşmuş diziler gibi sıra hâlindeydi. Gökyüzünün rengi sarıdan Rooney’nin görmeyi çok istediği gibi fuşya rengine dönüyordu. Bize en yakın olan bulutlar camgöbeği rengindeydi, şekilleri daha belirgindi.

Gökyüzü açılıp, güneşin son ışıkları son bir kez uzanırken, ortaya beklenmedik ani bir açık mavi rengini serdi. Orada, yan yana duruyorduk, bedenlerimizden gelen ısı aramızda yayılıyordu. Biz farkına varamadan, gece çöktü. Rooney’nin memnun görünen yüzüne gizlice son bir kez baktım, yanağındaki Büyükayı takımyıldızı gülümsemesinden dolayı yukarı kalkmıştı. Teslimiyetle iç geçirdim.

Eğer bu duygulara hâkim olamazsam, başım büyük belaya girecekti.

Yirminci Bölüm: ROONEY

Annem ile birlikte, sanat gösterisi için üç saat önce çıktık ve gösteri başlamadan dakikalar önce oraya vardık. Bu şehir bana bazen çok fazla geliyordu. Biz de, Arlo Hart'ın sahneye çıkmasını bekleyen yüzlerce insan arasındaydık. Ünlü bir fotoğrafçının oğlu olan Arlo, beş sıfırlı meblağlara satılan eserleri ünlülerin duvarlarında asılı olan yirmi yaşında bir hava fotoğrafçısıydı. İnsanlar sosyal medyada, Arlo Hart eserlerinden birine sahip olduklarını paylaşmayı seviyorlardı.

Annemle beraber, bu boyutta bir gösteri için güzel bir yer olan Santa Monica'da omuz omuza duruyorduk. Ilık ekim havası, sonbaharın geldiğinin farkında değil gibiydi. Önümüzde bir helikopter, okyanusun üzerinde uyuşuk daireler çiziyordu.

“Oldukça şovmen biri, öyle değil mi?” diye sordu annem. “Okyanusun sesi her zaman bu kadar yüksek mi?” Dalgalar önümüzde patlıyor, su geri çekilirken geride köpüklerin yansıtıcı bir sismik kaydını bırakıyordu.

“Doğa kulağa böyle geliyor. Sen siren ve korna seslerine fazla alışmışsın,” dedim.

“Bu bir nevi beyaz gürültü. Tamamen farklı bir canavar.”

“Bu ses rahatlatıcı. Beynin için iyi olması gerekiyor,” diye bilgilendirdim onu. “İnsanların, zor kazandıkları parayla bu sesi çıkarması için kendilerine makineler aldığını biliyorsun.”

“Metronun gıcırdayan raylarını tercih ederim,” dedi.

“Gerçek bir New Yorklu gibi konuştun.” Bir başka dalga kıvrılarak kumların üzerine çöktü.

Okyanusun üzerinde, tamamen açmış binlerce çiçek aşağı yukarı zıplıyordu. Altın saat sırasında Alto’nun kamerasıyla mükemmel fotoğraflar çekmesi için, çiçeklerin yukarı bakması adına sapları kesilmiş ve ağırlıklarla aşağı çekilmişti. Çiçekler, köpüren dalgaların üzerinde sahile doğru yönlendiriliyor ve su gerilediğinde hızla yeniden okyanusa doğru çekiliyorlardı. Çiçeklerin çok uzağa gitmesine engel olmak için, sahilden bir buçuk metre uzakta bir ip suyun üzerinde yüzüyordu.

Belli ki Alto bu sahili ve zamanı, inanılmaz gün batımından dolayı seçmişti. Trafiği çıkarırsak, özellikle de pastel maviler ve turuncular gökyüzünü bir yağlı boya tablosu gibi renklendirirken, Batı Yakası hoşuma gitmeye başlamış olabilirdi. Ya da bir nebula⁶² gibi.

Ben bu yıldızlararası bağlantıyı kurduğum anda, telefonum Jack’ten gelen bir mesajla çınladı. Mesaja ekli, bir ip gibi görünen, ince, narin bir bulutun fotoğrafı vardı. Ben de ona kendi çektiğim nebulaya benzer gün batımı fotoğrafını göndererek cevap verdim. Fotoğraf galerime geri döndüm ve Jack’in kelebek sergisinde çekilmiş fotoğrafına baktım. Rahat görünüyordu, yakasına turuncu bir kelebeğin konduğu lacivert gömleğiyle o anın içinde yakalanmıştı. Onu kahkaha atarken yakalamak, nadir görülen, büyülü ve kararsız bir kelebeğin fotoğrafını çekmek gibiydi. Sanki Jack yanımdaymış gibi, telefonumu elimde tuttum. Bana sadece bir mesaj uzaktaydı.

62 Nebula, uzayda var olan, gaz ve tozlardan oluşan, karanlık veya ışıklı bulutsu küme. -ç.n.

Helikopterin kapısı kayarak açılırken, kalabalıktan gelen *ooo* ve *ah* nidalarıyla irkildim. Herkes sanatçıyı çalışırken görmek için başını yukarı doğru çevirdi.

Arlo'nun gösterisi, doğa kendi düzenlemesini yaratırken, gökyüzünden çiçeklerin fotoğraflarını çekmesiyle başladı. Bunu yaparken sesi, sahilde stratejik olarak yerleştirilmiş hoparlörlerden gümbürdeyerek duyuluyordu. Ses kulağa daha önceden kaydedilmiş gibi geliyordu, helikopterin sesi yoktu.

"Her sene, tahmini sekiz milyon ton plastik okyanusa atılıyor," dedi Arlo'nun sesi. "Önünüzde, üç bin altı yüz yirmi dokuz çiçek var. Her çiçek, bin kilogramı temsil ediyor. Şimdi masadaki çiçeklere bakın."

Kumun üzerindeki katlanır masanın üstünde, sudaki çiçeklerin aynılarının konulduğu vazolar vardı. Yuvarlak iri bir kâseyi kaldırıp, ellerimin arasında ağırlığını ölçtüğümde, bunların aslında birer çiçek olmadığını öğrendim. Bir tanesi, plastikten yapılmış bir ayçiçeği idi. Çiçek yaprakları, eskiden cips paketiymiş gibi görünen malzemeden dolayı parlıyordu, ortasında lacivert, dikenli plastik bir top vardı.

Arlo'nun sesi konuşmaya devam etti: "Önünüzde gördükleriniz, kendileri de bu gezegeni yuvaları olarak gören deniz yaratıklarının etrafında yüzen atıkların yüzeyini bile oluşturmuyor. Gördüğünüz her bir çiçek, sadece geçen sene toplanan plastiklerden yapıldı. Eğer bugün, şu an, harekete geçmezsek, bu oran yükselecek. Bu çiçekler, birer hatırlatıcı olarak evinize götürmeniz için yapıldı."

"Tamam, bu konu iç karartıcı," dedi annem bir leylak gibi şekillendirilmiş bir grup mor Mardi Gras⁶³ boncuğunu eline alırken.

63 Mardi Gras, Hristiyanlıkta Büyük Perhiz'in arifesi olan salı gününde gerçekleştirilen karnaval. Günümüzde, renkli, boncuklu kıyafetler giyip, geçit töreni yapmayı içerir. -ç.n.

“Ben ilgi uyandırıcı olduğunu düşünüyorum,” dedim. “Bu fiziksel temsili görmeden, bu tür büyük oranları insanların gözünde canlandırması zor oluyor. İnsanlar bunu gördüklerini hatırlayacaklardır.”

Annem homurdandı. “Hatırlayacaklar ama bu, onların buzlu, bal kabağı aromalı sütlü kahvelerini içerken plastik pipet kullanmalarını engellemeyecek.”

İç geçirdim. “Yine bir fotoğrafını satın alacaksın, değil mi?”

“O benim arkadaşımın oğlu. Tabii ki alacağım,” dedi annem omuz silkerek.

Kırmızı plastik bardakların artıklarından yapılmış bir gülü elime aldım ve Kader Testi 6 için aklıma bir fikir geldi. Gönüllüden bir tahta kalemi istedim ve telefon numaramı çiçek yapraklarından birinin üzerine yazdım.

Kanıt olması için bunun fotoğrafını çektim ve bir mesajla birlikte Jack’e gönderdim:

Eğer bunu kulağıma
götürürsem, pinpon toplarının
biraya düşmesinin sesini
duyabilir miyim?

Jack birkaç saniye içinde cevap verdi:

**Başka bir ismi olan herhangi bir
gül bira gibi kokardı.**

Plastik gülü diğer çiçeklerin arasına karıştırdım ve birinin alması için ardımda bıraktım. Buradan sonrasını kader ele alabilirdi. Resmî olarak Kader Bağı Teorisi’ni tamamlamıştım. Bu an, umduğum kadar muazzam hissetmeme neden olmamıştı. Herhangi bir aydınlanma yaşamamıştım. Belki de ilham perim trafikte sıkışıp kalmıştı.

Annem para toplama olayının nasıl gittiğini sorana kadar farklı hissetmiyordum. Şimdi ise, yeniden kaygılı hissediyordum.

“Yaptığım çalışmalar zar zor satılıyor,” diye itiraf ettim. “Daha büyük beklentilerim vardı.”

Annem anlayışla kaşlarını kaldırdı. “Beklenti ne kadar büyük olursa, gerçek buna uymadığında kendini o kadar kötü hissedersin.”

Sandaletimle kumu tekmeledim. “NASA ödemesinin yarısı, kısa süre önce sattığım birkaç sipariş ve küçük birikimimle, elimde on altı bin dolar var. Bu, muhtemelen açık artırma için ihtiyacım olacak tutarın yarısı bile değil.”

“Galeriler ya da müzeler iletişime geçtiler mi? İsminin ardında NASA’nın olmasının bir faydası olmalı. Birkaç arama yapabilirim.”

“Hayır, teşekkür ederim,” dedim biraz fazla hızla. “Teklifin için teşekkür ederim ama bunu kendi başıma yapmak istiyorum.”

“Roo, yardım istemek yanlış bir şey değil.”

Ellerimi meşgul etmek için, açma halkaları ve şişe kapaklarından yapılmış bir papatyaya uzandım. “Sen bir iyilik istediğin için birinin çalışmalarımı beğenmiş gibi davranmasını ya da sadaka istemiyorum. Eğer çalışan bir sanatçı olarak para kazanırsam, bunun annem sensin diye insanlar kabul ettiği için değil, kendi yeteneğim için olduğunu bilmek istiyorum. Senin kimliğinden dolayı, eğer bir telefona bile izin verirsem, bu tüm kariyerim boyunca üzerime yapışır.” Plastik çiçek yapraklarını tek tek kopardım, ta ki hepsi elimde dağılana kadar. “Sen kendine güveniyorsun çünkü başarını kendi başına elde ettiğini biliyorsun.”

“Büyük oynadığım için. Risk aldığım için. Bazen bu işe yaradı, başka zamanlarda ise yaramadı,” dedi annem, rüzgâr yüzünden yukarı kalkan kâküllerimi düzelterek. “Dikkatli davranabilir ya da istediğinin peşinden gidebilirsin. Bugünlerde göze çarpmak daha zor. Kendini fark ettirmek zorundasın.”

Yüzümü buruşturdum. “Büyük enstalasyonlarımla yapmaya çalıştığım da bu.”

“Eğer her şeyi tamamen kendi başına yapsan bile, bulunduğun yere isminden dolayı geldiğini düşünen insanlar olacaktır,” dedi annem. “Sen bunun doğru olmadığını bilsen de, şu anda yaptığın işi dahi bu şekilde elde ettiğini bile düşünebilirler.”

Dağıttığım papatya parçalarını bir elimden diğerine aldım. “Ama adil olmak gerekirse, daha önceki deneyimlerim olmasaydı, sanat okuluna gitmeseydim ya da sanatla haşır neşir olmasaydım ve seninle seyahat etmeseydim, *Entangled*’ı yapacak konumda bile olmayacaktım. Bir şeyler yaratacak, kariyer olarak sanat yapacağımı bile düşünebilecek zamanım vardı. Ben, ayrıcalıklıyım. Bunu hiçbir zaman inkâr etmeyeceğim.”

“Bunu fark etmen önemli bir şey. Kendim için çok çalıştım ve bağlantılar kurdum ama bunu aynı zamanda senin için de yaptım. Eğer bunu kabul etmeyeceksen, umarım sana vereceğim tavsiyeyi dinlersin en azından,” dedi annem uzaklara bakarak. “Çalışmalarımdan pişmanlık duymuyorum. Yaptığım her şeyin bir yeri ve zamanı vardı.”

“Bunun karşılığını aldın.”

“Herkes almadı.” Annem bana doğru döndü. “Biliyorsun, bebekken o boya fırçasını seçtiğinde, hissettiğim ilk duygu heyecan veya gurur değildi. Korku hissettim,” diye açıkladı. “Senin bir sanatçı olmanı istemediğim ya da sanatçı olacak türde biri olmayacağını düşündüğüm için değil, bu sektör özellikle de kadınlar için acımasız olabildiği için. Yaş ayrımcılığı gerçek. Cinsiyetçilik gerçek. Bizim çalışmalarımıza hâlâ erkeklerinkinden daha az değer veriliyor, tura çıkmak ilham verici ama çok yorucu ve uzun süreler boyunca evden uzak olmak zor olabiliyor.”

Söylediklerini sindirmeye çalışırken, kelimelerinin beni kapsamasına izin verdim. “Gerçekten mi? Hâlâ korkuyor musun?”

Kaşlarını çattı. “Çoğunlukla hayır. Yavaşça, zaman içinde, senin gerçekten sanatla ne kadar ilgilendiğini gördüm. İyi olmak için ne kadar çok çalıştığını. İşte o zaman, gerçekten bir fark yaratacağın ve bir şeyleri kendi tarzında yapacağına dair bir umut hissettim. Bir yanımda, senin sanatla sadece benim yüzümden ilgilendiğin konusunda endişeleniyordu.”

“Belki bu, kaderin, senin ve benim bir karışımıydı. Kader tohumdu, sen benim büyümeme yardım ettin ve ben de bu ilgiyi hayatta tutuyorum,” dedim.

“Sen kendini, benim senin yaşındayken olduğumdan çok daha iyi tanıyorsun,” diye açığa vurdu. “Hâlâ açık artırmada ödemeyi yarı yarıya yapmak istemediğinden emin misin?”

Olumsuz anlamda başımı salladım. “Eğer sorunlarımla baş etmem için bana para verirsen, benim kendi kariyerimin kontrolüne sahip olmamın tüm anlamı yok olur. Ayrıca, yapman gereken en son şey, istemediğin bir şeye para harcamak.”

Annem sahte leylağı avucunun içinde döndürdü. “İkimizin de *Bebeğin Doğumu* için para harcamamız israf olur. Video kelimenin tam anlamıyla, sen hayatta olduğun süredir orada bir yerde.”

“Uzun bir süre boyunca, *Bebeğin Doğumu* beni tanımlayan şey oldu. Geleceğimi de tanımlamasını hiç istemiyorum. Ve şu anda gizli kişilerin elinde, kim bilir kim satın alacak. Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun.”

“Çalışmamın değerinin artacağı anlamına geliyor,” dedi annem açıkça. “Belki de emeklilikten çıkmalıyım.”

Keyifsiz bir kahkaha attım. “Dürüst olalım. Sen hiçbir zaman emekli olmadın.”

Annem omuz silkti. “Kısa bir süre önce ilham geldi. Muh-temelen hiçbir zaman duramayacağım.”

“Biliyorum,” dedim onu dürterek. “Ayrıca teşekkür ederim ama senden para almak doğru gelmiyor.”

“Bu konuda baskı yapmıyorum. Seni herhangi bir şey yap-man için zorlayamam,” dedi annem en sonunda.

Helikopter suya doğru daha aşağı indi, suyun yüzeyi dalga-lanıyordu. Arlo, helikopterden dışarı eğilip, batan güneşin üze-rinde gölgeli bir silüet oluştururken, helikopterin kenarından fazlasıyla uzun bir ip sarkıtıldı. Arlo, okyanusa balıklama atla-dığında izleyiciler nefesini tuttu. Okyanusun yüzeyinde yüzen ipin ucunu tuttu ve suyun yüzeyini işaretleyen sarı dubalara iliştirilmiş bir şeye bağladı. Sahile kadar olan yaklaşık dokuz metrelik mesafeyi zorlanmadan yüzdü ve dalgalar arasından ortaya çıktı.

“Okyanus bizi yeniler ve bizim de onu *kendimizden* yenile-mek gibi bir sorumluluğumuz var,” dedi Arlo gösteriyi bir veda ifadesiyle sonlandırarak. Elini havaya kaldırarak bir şey işaret etti ve ip gerilerek yeniden helikoptere doğru hareket etti. Heli-kopter yükseldikçe, plastik çiçekler okyanustan çıkarıldı ve her biri bir iple bağlanıp, baş aşağı sarkan bir buket hâline gelene kadar giderek yükseldiler. “Hiçbir iz bırakmayın. Okyanusun kaderi sizin ellerinizde. Ve sizin. Ve evet, sizin,” diye devam etti, annemle benim yanıma gelene kadar kalabalığın içinde tek tek herkesin yanından geçerken.

“Bizim de mi ellerimizde?” diye sordu annem ellerine ba-karak.

Arlo güldü ve ellerini ıslak saçlarının arasından geçirdi. “İkiniz de gelebildiniz.”

“Düşünceleri kışkırtan gösterin için tebrikler,” dedi an-nem. “Fotoğraflar iyi çıktı mı?”

Arlo nefes aldı. “Ah, evet. Tabiat Ana bugün bana iyi davrandı. Ay çekimi tam yeterli olacak kadardı,” dedi birleştirdiği avuçlarını yukarıdaki mor gökyüzüne doğru minnettarlıkla sallayarak.

“Oldukça güzel bir gösteri yaptın,” dedim, o, tişörtünün üzerindeki okyanus sularını silkelerken.

İki kolunu da yanına doğru uzattı. “Sanat bir eğlencedir,” dedi.

“Şüphesiz bir etki yarattın,” dedim, onunla konuşmak ve fotoğraf çektirmek isteyen grubu başımla işaret ederek. “O, mumlu ip miydi?”

Arlo başıyla onayladı, su damlaları saçlarından yüzüne doğru süzülüyordu. “Kesinlikle. Tüm o plastikleri toplamak, gösteriyi burada yapmama izin verilmesi için belediyeyi ikna etmem konusunda bile yardım eden şeydi. İzinleri ve onayları almak çok uzun sürdü.”

Bu bilgiyi sindirmeye çalıştım. Eğer kamuya açık bir şey yapmak istersem, bunu yapmam aylarımı alacaktı. Benim böyle bir zamanım yoktu. Farkında olmadan ellerimi yumruk hâline getirmiştım, alüminyum *çiçek yaprakları* avuçlarıma batıyordu.

Arlo ellerini birleştirdi. “Gösteriye gelenlerle görüşmem gerekiyor ama ikinizin burada olması benim için çok şey ifade ediyor.” İlk önce, onu gördüklerinde selfie çekmek için hemen telefonlarını çeviren grubun yanına gitti.

Annem ile birlikte kalabalıktan uzaklaşarak, sahilde yürümeye başladık. “*Büyük oyna* derken bu tür bir gösteriyi mi kastediyordun?”

“Düşüncesini yansıttı ve hatırlanmaya değer bir gösteriydi,” dedi.

Ve Arlo’nun bunu yapmak için kimliğini saklaması gerekmiyordu. İsmi ve soy ismiyle orada, ortadaydı, insanlarla

fotoğraflar çektiriyor, çalışmalarının daha büyük temaları konusunda onlarla sohbet ediyordu. Benim insanlarla olan iletişim türüm tek taraflıydı. Ben, bir sanatçı ifadesi bırakıyordum ve onlara ilhamın ne olduğunu söylüyordum. Hiçbir zaman bir diyalog olmuyordu.

“Jack ile birlikte çalışmak nasıl gitti?” diye sordu annem.

“Tüm süreç boyunca harika bir ortak oldu,” dedim. “Çok ilham verici.”

“İyi anlaşıyor musunuz?” dedi annem ses tonunda hafif bir ihtiyatla.

Jack’i düşününce gülümsedim. “Öyle diyebilirim.”

Annem aklındaki bir düşünceden dolayı endişelenmiş gibi görünüyordu. “Bunu bir kere söyleyeceğim ve sonra oluruna bırakacağım ama dikkatli ol, Roo,” dedi. “Onun, düşüncelerini gölgelemesine izin verme.”

“Ne demek istiyorsun? Düşüncelerimi gölgelemiyor,” dedim. “Biz, birbirimizi tanıyoruz.”

“Önümüzdeki hafta beraber bir seyahate çıkacaksınız, değil mi?” dedi annem kuşkuyla.

“Çıkacağız,” dedim yavaşça, annemin buradan nereye varmayı planladığını merak ederek. “Biraz daha uyum sağlama aktivitesi.”

“Roo, oradayken benim için tek bir şey yapar mısın? Bu adamla birlikte çalıştığını unutma. Sen bir profesyonelsin. O da öyle. Birbirinizden beş bin kilometre uzakta yaşıyorsunuz. Günün sonunda, her şey tek bir şey anlamına gelir: Birlikte çalıştığın insanlarla yatma.”

Ona bir bakış attım. “Bunu, JR ile aranızda olanlardan dolayı mı söylüyorsun?”

“Bunu tam olarak bu yüzden söylüyorum,” dedi. “Söz konusu birlikte çalıştığın insanlar olduğunda, onlarla bir ilişkiye girme, onlarla evlenme ve kesinlikle onlarla yatma.”

“Başka ne var? Onlardan çocuk yapma?” diye şaka yaptım.

“Kesinlikle onlardan çocuk yapma. Ama sen çok değerlisin,” dedi annem sırtarak, sırtımı tıptıslamadan önce.

“Vay canına, teşekkürler,” dedim gözlerimi devirerek. Kolumu onun omuzlarına doladım ve yakınlık gösterilmesinden nefret ettiğini bilerek onu kendime doğru çektim.

“Ama bu konuda ciddiym, Roo. Kalbini koru,” dedi annem, yüz ifadesi ciddileşmişti.

“Her zaman bana iş konusunda dikkatli olmayı bırakmamı söylüyorsun. Bu, neden aşk için geçerli değil? İpimin gücünü test etmem gerektiğini söyleyen sen değil miydin? Neden fikrini değiştirdin?”

Annemin koyu kahverengi gözlerine baktığımda, JR ile aralarında geçen hikâyeye dair bildiğimden daha fazla şey olduğunu anladım. Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım.

“Sen... Sen onu seviyordun,” dedim, bu farkındalıkla şaşkına dönmüş bir hâlde. “Buna inanamıyorum.”

“Ah, aşk. Kırk bir yaşındaydım. Gençtim,” dedi.

“Bekle. Onun kırmızı ipinin diğer ucunda olduğunu düşündüğün erkek o muydu?” diye sordum.

Annem bir şey söyleyecekti ama sonra kendine engel oldu. “İşaretleri yanlış okudum. Profesyonel yakınlığımız aklımı karıştırdı. Yanılmıştım. Senin, JR ile aramızda olan şeyi istemediğini biliyorum. Ve ben de senin için bunu istemem. Sen gerçek aşkını, ip eşini arıyorsun ama yakınlığın kafanı karıştırmamasına izin verme.”

Demek annem onu sevmiştı. Bunca zaman boyunca onların arasındaki ilişkinin birlikte oldukları geceye kadar tamamen ruhsal olduğunu düşünmüştüm ama annem için bu, böyle değildi. Annem, JR'ın *Doğru Kişi* olduğunu düşünmüştü.

“Bir gün birine karşı bir şeyler hissedersen ve işaretleri görürsen, sonra ne olacak?” diye sordu annem.

Kesinlikle. Sonra ne olacaktı? Benim de uzun süredir cevabını merak ettiğim soru buydu.

Sonra annem hissettiklerimi yüksek sesle söyledi: “O insanı korkutup kaçıracağını düşünüyor musun?”

Şaşkınlık içinde ona baktım. “Evet. Sen bunu nasıl... Ah.”

Söylediğimi tekrarladı: “Ah, ne?”

“Dikkatli olacağım,” dedim. “Sen daha az dikkatli olmaya başladığında.”

Rüzgâr saçlarımızı savuruyordu. “Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?” diye sordu.

Güneşin batmasıyla birlikte hava sıcaklığı düşerken, kollarımı kavuşturdum. Pembe gökyüzü, camgöbeği suyu gösteriyor, devasa bir ayna gibi atmosferdeki parçacıkları yansıtıyordu.

“Demek istediğim sadece, aşk için hiçbir zaman geç kalınmış değildir.”

Bir an için yüz ifadesinde hayal kırıklığı gördüğümü düşündüm ama bunu hızla yüzünden sildi. Kırılganlığa izin verdiği o anda bile annemin tavrı değişmemişti, inançları kalbinin daha fazla kırılmaması için bir zırh oluşturmuştu.

“Wo ai ni.⁶⁴ Nadiren kullandığım dil için pratik yapıyorum,” dedi bir an düşünerek. “Belki de fazla nadiren.”

“Tonlar kulağa güzel geliyor. Ve ben de seni seviyorum. Belki senin de büyük oynaman gerekiyordur,” diye devam ettim yüksek sesle, ne söylediğimi duymadan. İnledim. “Bu şekilde söylemek istemedim!”

Annem elini sallayarak beni geçiştirdi. “Ben ipimin ucuna ulaştığımı düşünüyorum.”

Tüm bu sahili oluşturmak için gerekli olan tüm süpernova patlamasını düşünerek topuklarımı kumun daha derinine

64 Çince. Wo ai ni: Seni seviyorum.

gömdüm. “Sence birini Kaderin Kırmızı İpi yüzünden mi yoksa, pekâlâ, kendin yüzünden mi uzaklaştırırsın?”

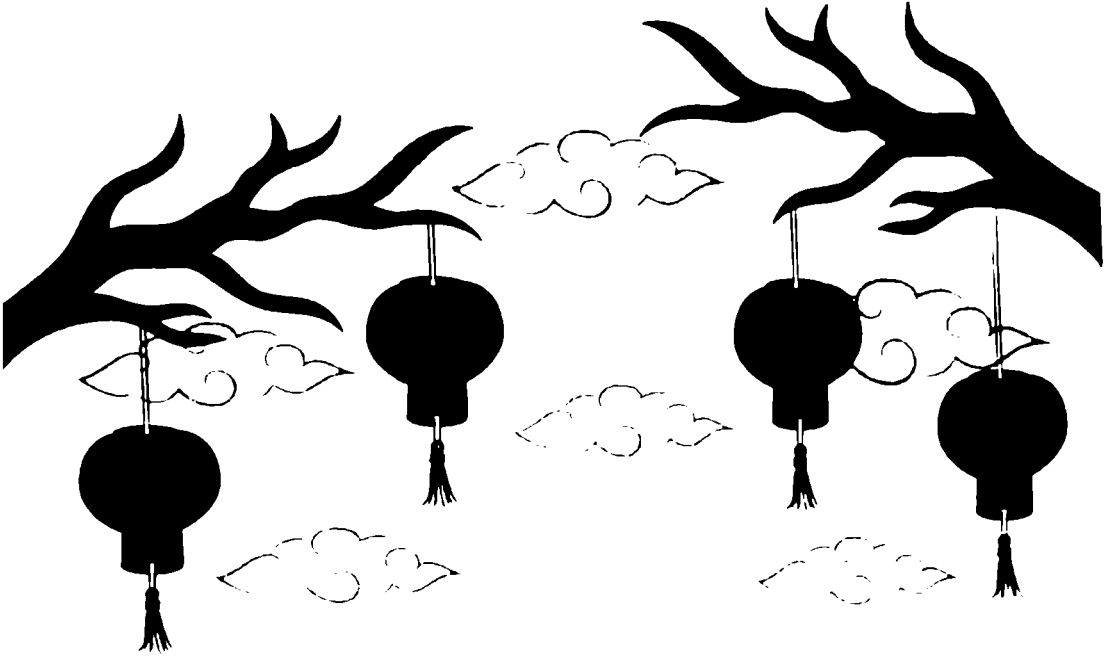
Annem homurdandı. “Her ikisi yüzünden de.”

Bir dalga sahilin üzerinde fazlasıyla yükselip, yolumuzu kesti. Bunu, yeterince fazla ilerlediğimize dair bir işaret olarak algıladık ve başladığımız yere dönmek için bir U dönüşü yaptık.

“İp asla kopmaz,” diye hatırlattım ona. “Belki de seninki bir süredir düğüm olmuştur. Büyük ihtimalle uygun olmayan şeyler için kullanılmış ve biraz gerilmiştir. Belki keşfetmen biraz daha sürer ama ip hâlâ yerli yerinde.”

Annem iç geçirdi. “Eğer öyle diyorsan...”

Ona sarılmak için annemin omuzlarına doğru uzandım. “Bu, bana bağlı bir şey değil.”

Yirmi Birinci Bölüm: ROONEY

"Bu, çok tuhaf bir şeydi," dedim, yer çekimsiz ortam ve tam devinimli Mars gezintisi simülasyonlarından dolayı hâlâ başım dönüyordu. "Dönen bir sandalyede bin kere dönmüş gibi hissediyorum. Belki bunu yeniden yaratabilir ve insanların içinde yönlerini şaşıracağı ipten bir labirent yapabilirim. O zaman, bunun nasıl bir his olduğunu anlayabilirler."

"Ben ona giderdim!" dedi Jack, arkamdan zikzaklar çizerek gelirken. "Kendimi sallanmış bir kutu gazlı içecek gibi hissediyorum. Sarhoş olmak böyle bir şey olmalı." Arkamda kalıp, bir köşenin ardında gözden kayboldu.

Güneş, ufuk çizgisinin birkaç santim üzerinde belirirken, Florida, Meritt Adası'ndaki Kennedy Uzay Merkezi'nin giriş kapısından sendeleyerek dışarı çıktım. Kasım ayının başındaydık, bu nedenle çok fazla nem yoktu ama hava hâlâ ağırdı.

Birkaç saniye sonra Jack kolunu havada sallayarak hızla kapıdan dışarı çıktı. "Bize küçük bir ikram buldum! Astronot dondurma çubukları."

"Onları çaldın mı?" diye sordum.

“Çocukların sergisinin önündeydiler. Sadece iki tane aldım. Sen de büyük bir çocuksun, öyle değil mi?” dedi Jack gülüp, çubukları önümde sallarken.

“Jackson *Göbek İsmi Olmayan* Liu, çocuklardan dondurma çubukları mı çaldın?”

Jack sinsice gülümsedi ve dondurma çubuklarından birini bana verdi. “Masanın üzerine yirmi dolar bıraktım.”

Dondurma çubuğunu elime aldım. “Bu, yediğim en pahalı dondurma resmen.”

Bulutlar ağır ve puslu görünüyordu, havada gök gürültülü bir fırtına tehdidi vardı. Uzakta, gün batımı bir Van Gogh tablosu gibi canlı ve dokulu görünüyordu. Jack bizi, daha önce yanından geçtiğimiz ama keşfetmek için vaktimiz olmayan Raket Bahçesi’ne doğru yönlendirdi. Görünüşe göre şimdi bunu yapacaktık.

“Burada bulunmamızda sorun yok mu?” diye sordum, Uzay Merkezi’nin çevresinde gezen güvenlik görevlisine bakarak. Çember çizerek gezdiği devriyesine devam etmek için bir köşeyi döndü.

“Ben sadece çocuklardan dondurma aldım. Saatler sonra burada olmayı umursadığımı mı düşünüyorsun?” diye sordu Jack. “Tamam, pekâlâ. Güvenlik görevlisiyle daha önce konuştum. Sorun yok. Ben NASA’da çalışıyorum, hatırladın mı?”

Daha önce, fotoğraf çeken turistlerle tıklım tıklım dolu olmasına rağmen şimdi Raket Bahçesi boştu. Raketlerden bazılarının boyu üç metreden fazlaydı, burunları doğruca havaya doğru uzanıyordu.

Çimenlerin üzerinden geçerek, kıvrımlı yollardan birine doğru ilerledik. Bahçede, her biri kendi tarihine sahip, çeşitli boyutlarda dokuz roketten oluşan bir buket vardı. Elinizde roketler olduğu zaman, kim güllere ihtiyaç duyardı ki? Raketler, âdeta her an uzaya fırlayacakmış gibi, stantlarının üzerinde

duruyordu. Her bir roketin zeminindeki ışıklar, yumuşak bir parıltıyla çeliği aydınlatıyor, roketin boyunu vurguluyordu.

Ambalajın üst kısmını yırtıp açtım, içinde kurabiyeli ve kremalı dondurulup kurutulmuş dondurma olduğunu gördüm. Çekinerek dondurmayı ısırdım, dişlerim arasında parçalanıyordu.

“Dürüst olmam gerek, bunu sevmedim,” diye itiraf ettim. “Ben eriyen dondurmayı tercih ederim.”

“Benim yaptığım dondurmanın tadına bakana kadar bekle. Göng Gong’um önümüzdeki ay evinde bir dondurma partisi vermeyi umuyor. Senin için geç kalmış bir *hoş geldin* partisi olur. Ekibi davet etmenin de hoş olabileceğini düşündüm.”

“Bu, harika bir fikir,” dedim, kurutulmuş dondurmadan bir lokma daha alırken. “Kesinlikle herkesi davet etmelisin.”

Jack yavaşça kollarını kaldırdı. “Ah, hayır. Uzay dondurması yan etkileri.”

Güldüm ve aşağı indirmesi için kollarına doğru uzandım. Kollarını yeniden yukarı kaldırdı. Bir kere daha, nazikçe ve yavaşça kollarını aşağı çekip, sağlam bir şekilde iki yanında tuttum. Sanki gerçekten uçarak gidecekmiş gibi. Fazlasıyla uzun gibi gelen birkaç saniye sonra, kollarını bıraktım.

“Vay canına, teşekkürler,” dedi, yanakları kızarmıştı.

Kendime Jack ile bir iş seyahatinde olduğumuzu hatırlatmaya çalıştım. Biri bizi görebilirdi ve ikimizin kariyeri de tehlikeydi. Etrafıma bakınıp, yakınımızda kimsenin olmadığından emin oldum. Daha da rahatlayarak, daha önce deneyimlediğim simülasyonun tüm etkilerinin tadını çıkarmaya çalıştım.

“Burası, harika bir enstalasyon noktası olurdu,” dedim bir roketten diğerine bakarak. İpin nasıl şekilleneceğini zihnimde canlandırmaya çalıştım. Eğer yeterince fazla uğraşırsam, ipi parmaklarımın arasında bile hissedebilirdim. Hayır. Sadece

iplerin, ardında hiçbir anlam olmaksızın roketlerden sarktığını görüyordum. Hayalî ipim bile dağınık bir hâldeydi.

“Hava şartlarına açık olacaktır,” dedi bakışlarımı takip ederek. “Ama onu hayal edebiliyorum.”

“Kendi adına konuş,” diye itiraf ettim.

Jack’in bakışları yeniden bana döndü. “Hâlâ bir fikrin yok mu?”

“Kader Bağı Teorisi bitti ama belli ki işe yaramadı. Elimde hiçbir şey yok!” dedim.

“Bu, tam olarak doğru değil,” dedi kaşlarını çatarak. “Testler, kelebekler gibi normalde yapmayacağın şeyleri deneyimlemene neden oldu. Artık bulutların isimlerini biliyorsun.”

“Ve Hollywood tabelasının uzaktan harflerden oluşan bir takımyıldız gibi görüldüğünü,” diye katkıda bulundum.

Jack, *şerefe* der gibi, yarısı yenmiş dondurma çubuğunu havaya kaldırdı. “Gördün mü? Hiçbir şey yok diyordun. Testlerin sonuçlarının ortaya çıkması zaman alabilir. Sonuçlar her zaman hemen belirgin olmayabilir. Aklına bir şey gelecek.”

Merkür-Redstone roketinin etrafındaki parmaklığa yaslandım. “Dürüst olmak gerekirse, bir düğüm atmayı bile nasıl hatırlayacağımı bilmiyorum.”

Jack, beni aksine ikna etmeye çalışmak ya da *bunu yapabilirsin* şeklinde bir tavır takınmak yerine, “Bu, zor olmalı,” dedi. “Yaratıcı olmak, kişiliğinin büyük bir parçası gibi görünüyor.”

“Öyle ve yaptığım şeyi seviyorum.” Dondurmanın bir parçasını kırdım ve ağzıma attım.

Jack, ambalaj kâğıdını cebine koydu ve benimkini de almak için elini uzattı. Dondurmamdan geri kalanları ona verdim. Bu alıp verme sırasında tek bir kelime etmedi ya da sorunu çözmeye çalışmadı. Düşünmem için bana zaman veriyordu.

“Bir kere gerçekten başladığımda, bir şekilde ne yapacağımı bileceğimden emin olduğumu hissederken, herhangi bir şeyi nasıl yaratacağımı bilmiyorum. Bu, kulağa garip mi geliyor?” diye sordum, kırmızı, el örgüsü hırkamın düğmesiyle oynarken. Havaalanı kaybolan valizimi geri verene kadar, bundan sonraki birkaç gün bunu giyecektim. Annemin sadece bir valiz taşımak konusundaki altın kuralını dinlemediğim ilk seferde bu olmuştu.

“Rooney, söylediğin onca şeyin arasında, en az garip olan buydu,” dedi Jack. Ses tonu nazikti ve beni güldürmeye çalıştığını anlayabiliyordum. Küçük bir kahkaha attım. Bu anda, iyice sıkıştırılmış duygularım boşalırken, gülebilmek çok iyi hissettirmişti.

“Muhtemelen bunların çoğu sadece zihnimin içindedir,” dedim. “Bunu yapabileceğime inanmak istiyorum ama ya bu yeterli olmazsa ve insanlar çalışmamın berbat olduğunu düşünsürse?” Bir kahkaha daha attım ama bu gülüşüm keyifsizdi. Jack’in yüz ifadesi değişmedi. Her zamanki gibi, istikrarlıydı. “Bunun başarılı olmasını istiyorum.”

“Peki bu ne anlama geliyor?” diye sordu Jack. “Başarı sana nasıl görünüyor?”

“Enstalasyonum hakkında olumlu görüşler,” dedim hemen. “Pek çok insanın onu görmek için gelmesi. NASA’nın beni seçtiği için mutlu olması.”

Jack başını salladı. “Yani, bin tane iyi eleştiriye ve bir milyon kişinin gelip sanatını görmek istemesine ihtiyacın var, öyle mi?”

Bu cevabı beni hazırlıksız yakalamıştı. “Demek istediğim... Hayır.”

“Kendini başarılı hissetmek için kaç tane olumlu eleştiriye ihtiyacın var? Kaç insanın gelmesi gerekiyor?” Bu soruları

acımasız ya da yargılayıcı bir şekilde sormuyordu. Ses tonunda merak ve düşüncelilik vardı.

Hemen verecek bir cevabım yoktu. Düşünmeye zaman kazanmak için, gümüş bir roketi çevreleyen korkuluğun üzerinde elimi gezdirdim. Gri bulutlar üzerimizde yavaşça ilerliyordu.

“Her zaman sanatımın bir anlam ifade etmesini istedim. Sadece tek bir kişinin bile olsa, bir insanın hayatında olumlu bir etkisinin olmasını,” diye itiraf ettim sessizce.

“Demek bir kişinin. Eğer bir kişi senin sanatınla ne yapmaya çalıştığını anlarsa ve bundan bir şey hissederse, o zaman kendini başarılı olmuş hissedeceksin,” diye bir hipotez sundu.

Onun ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. “Bunu bir başka teste çevirmeye mi çalışıyorsun?” diye inledim şakacı bir şekilde.

“Bu bir test değil. Ama bunu yapmaya devam edelim. Eğer bir kişi olumlu olarak etkilenirse, o zaman muhtemelen çalışmaların hakkında iyi şeyler söyleyecektir. Bunun doğru olduğunu düşünüyor musun?”

Başım la onayladım, yüzümde küçük bir gülümseme oluşuyordu.

“Ve diyelim ki, bir müzeye günde ortalama üç bin ziyaretçi geliyor. Senin enstalasyonun, bir sonrakine kadar üç ay boyunca orada olacak. Birkaç tatil gününü çıkaralım. Bu da ne yapar, senin eserini şahsen görecektir iki yüz yetmiş bin kişi mi oluyor? Ve tabii bir de sosyal medya var. Bir kişinin -hayır, birden fazla kişinin- çalışmandan olumlu yönde etkileneceğini varsayabileceğimizi düşünüyorum.”

Sadece Jack’in zihinsel hesaplamasından değil, aynı zamanda kaygılarımı yıkma ve elle tutulur bir hâle getirme şeklinden dolayı da şaşkına dönmüştüm.

“Tamam, pekâlâ... Belki bir kişi ilham alır. Ben aynı zamanda finansal olarak bağımsız, çalışan bir sanatçı da olmak

istiyorum,” dedim. “Bunun zaman alacağını biliyorum. *Bebeğin Doğumu*’na kadar annem de başarıya bir gecede ulaşmadı. O videoyu sergilemek, onun için bir çığır açtı.”

“Gerçekten zaman alıyor,” dedi Jack. “Bunu, üzerinde çalıştığım görevlerden biliyorum. Başarılı olup olmadığımızı görme şansımız olması bile gerçek anlamda yıllar aldı. Senin durumunda ise... çalışman giderek yoğunlaşacak. Bir kişi, yaptığın bir şeyi görecek ve zaman içinde kitlen büyüyecek. Bir şey yapmak ve herkesin ismini bilmesini beklemek zor.”

İç geçirdim. “Sadece, doğumumla beni sanata yönlendiren her şey arasında, yapmam gereken şeyin bu olduğuna gerçekten inandım. Bebekken gerçekten bir boya fırçası seçmiştim.”

Jack tereddüdümü hissetmiş olmalıydı. “Ama?”

“Ama her şey kadere bağlıysa, ne kazanıldı? Yaptığım şey gerçekten iyi mi yoksa sadece öyle olması için mi başarılı? Ya ben yeterince iyi değilsem ve insanlar benim sahte olduğumu öğrenirlerse?” diye sordum. “Sanki kariyerimde yaptığım her şey, sıkı bağlanmamış bir ipin üzerine kurulmuş ve hepsi her an çözülecekmiş gibi.”

Rüzgâr hızlanırken, etrafımızdaki çalılar hışırdıyordu. Saçlarım yüzümün önünde uçuşurken, doğanın hava duşu versiyonunun içindeydim. Kuvvetli rüzgâr bir süreliğine durulduğunda, kâküllerimi düzelttim ve Jack’in gözlerine baktım.

“Sen, sahte değilsin,” dedi nazikçe, dağılmış bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırmak için yavaşça bana uzanırken. “Hangi enstalasyonları tasarlayacağın konusunda seçimler yaptın. Benim gördüğüm şekliyle, sen bir sanatçı olmayı seçmişsin. Her gün uyanıp, bir şeyler yarattığında o seçimi tekrar yapıyorsun.”

“Kaderin Kırmızı İpi, aşk ve insanları bir araya getirmek ile ilgili enstalasyonlar inşa ediyorum... hem de daha önce ciddi

bir ilişkim bile olmamasına rağmen. Ben kimim de bu konuda herhangi bir şey söyleyeyim?”

“Daha önce buna değer bir ilişki yaşamamış olsan da, aşk hakkında bir fikrin olabilir,” dedi Jack. “Başarılarının değerini düşürme. Artık kendini resmîleştirdiğine göre, hiç kendi adınla çalışmayı düşündün mü? Senin çalışmalarını seven insanlar olduğunu biliyorum. Yorumları gördüm.”

Sert bir şekilde başımı iki yana salladım. “Kimliğimi ortaya çıkarma riskini göze alamam. İnsanlar annem sayesinde başarılı olduğumu düşünecekler. Onların çalışmalarım hakkında farklı düşünmelerini istemiyorum.”

“Bu sana kalmış ve nasıl rahat hissediyorsan öyle yap,” dedi Jack. “Ama başardığın şeyi kendi sayende başardın. Sen NASA’nın misafir sanatçısısın. Böyle şeyler öylesine olmaz.”

Ona yorgun bir şekilde gülümsedim. “Tabii ki böyle şeyler öylesine olur. Tam anlamıyla beklenmedik bir anda aradın.”

“Şu şekilde anlatayım. Eğer kaderinde Kırmızı İpli Kız olarak başarılı olmak varsa, Rooney *Something* Gao olarak kaderinde başarılı olmak olmadığını kim söyleyebilir ki?” diye sordu Jack. “Kimse bu değişimi senin için yapmayacak. Bunu seçecek olan kişi sen olmak zorundasın.” Elimi ellerinin arasına aldı. “Bütün payı kadere çıkarırsan, çok çalışmanı azımsamış olursun. Bunlar senin fikirlerin. Onları uygulayan sensin. Belki de yeterince iyi olduğunu ve bunun kendi sayende olduğunu düşündün mü hiç?”

Dudaklarımdan kasvetli bir kahkaha çıkıp rüzgâra karıştı. “Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.” Boşta olan elimle, korkuluğu daha sıkı kavradım. “Bu konuda yıllardır çalışıyorum ve bu andan, bu ikinci şanstı en iyi şekilde yararlanmak istiyorum. Ellerimde bir *Entangled* daha olmasını istemiyorum. Sadece parlamak istiyorum. Işıldamak istiyorum, Jack. Yıldızlar gibi.”

“Seni buraya *Entangled* getirdi,” dedi Jack yüzünde yumuşak bir ifadeyle. “Bana.”

Bunu söyleme şekli nefesimi kesti. Âdeta zihinlerimiz benzer bir ipi takip ediyor gibiydi.

Boğazını temizledi. “Ama ben bunun senin için bir başlangıç olduğunu düşünüyorum. Buna şahit olmak için, burada olacağım için heyecanlıyım.”

Gezinmeye devam ettik, havayı kelimelerle doldurmaya ihtiyaç duymuyorduk. Sadece var olabilirdik.

Jack ile ne kadar fazla zaman geçirirsem, kendimi ona daha fazla çekiliyormuş gibi hissediyordum. Kalbimin ipleri ona doğru çekiliyordu. Jack benim için neydi? Birbirimiz için neydik? İşaretleri anlamaya çalışmak, bulutlu bir gecede yıldızları gözlemlemek gibi hissettiriyordu.

Delta II isimli turkuaz bir roketin burnunun ötesinde, resmî isimlerini unuttuğum fırtına bulutları mürdüm bir ton alıyordu. Uzakta, gök gürültüsünün boğuk sesi duyuluyordu. Gecemizin kısa kesilmesini istemediğim için, fırtınanın başka bir yöne doğru gitmesini diledim.

Yolda yürümeye devam edip birbirimize doğru yönelirken, küçük parmaklarımız birbirine dokundu, temas ettiğimiz noktadan koluma doğru bir ürperti yayıldı. Birbirimize olan yakınlığımız, hem iyi hem de telaşlandırıcı bir şekilde, bedenimdeki her bir sinirin alarma geçmesine neden oluyordu. Zihnimin arkasında, annemin tavsiyesini duyabiliyordum.

Jack, roketlerden birinin önündeki tabelayı okumak için yavaşladı. “Bunlar, çocukken yaptığım karmaşık deneyleri hatırlatıyor bana. Ama bunlar, kâğıt havlu rulosu ve karbonatla yapılandan çok daha havalı.”

Yüzüne daha iyi bakabilmek için ona doğru eğildim. “Ne kadar karmaşık bir şeyden bahsediyoruz? Patlayan bir yanardağ? Su şişesi içinde bir hortum?”

“Lütfen. Deneylerim bir sonraki seviyedeydi. En etkileyici deneyim, *Patlayan Yıldız* adını verdiğimdi,” dedi gururla. “Balonlar, karbonat, buz küpleri, sirke ve çok fazla sim içeriyordu. Bu, bu şekilde oldu.” Alt dudağını uzattı. “Bir deney ters gitti.”

Başımı eğdim. “O senin Süpernova Yara İzi’n. O olmadan, sen olmazdın.”

Jack gülümsedi. “Süpernova Yara İzi. Bunu sevdim. Hayatımın büyük bir kısmında bundan utandım.”

Çekinerek elimi uzattım ve başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim. Bunu yapmama izin verdi. “Bu, bana hilal şeklindeki ayı hatırlatıyor. Ama aynı zamanda, sanki söylediğin her şey fazladan verdiğin bilgiymiş gibi bir paranteze de benziyor.”

Bedenlerimiz birbirine doğru çekiliyordu. Tamamen ânın içinde kaybolmuştuk, ta ki Jack benim arkamda bir yere bakıp, nefesini tutana kadar.

“Kenneth olmalı,” dedi, bir erkeğin Raket Bahçesi’ne doğru köşeyi dönmesini izlerken. “Bizimle aynı zamanda şehirde olacağından bahsetmişti.” O bize dönüp, seslendiğinde bile, o kişinin Kenneth olduğunu teyit edemeyecek kadar uzaktaydık. Neredeyse kulağa Jack’in ismini söylüyormuş gibi geliyordu. Jack beni roketin arka tarafına çekti ve bir saniye sonra, “Koş,” diye fısıldadı.

Olduğum yerde donakalmıştım. “Bekle, ne? Ne dedin...”

Jack kolunu belime doladı ve ayaklarımı hareket ettirmek için ihtiyacım olan ivmeyi vermiş oldu. Hızla başka bir roketin arkasına, görülmeyecek bir yere doğru koştuk.

“Sence bizi gördü mü?” diye sordu Jack nefes nefese.

“Belki. Emin olamayacak kadar uzaktaydı,” dedim fısıldayarak. “Bir güvenlik görevlisi olabilir mi? Burada olabileceğimizi teyit ettin, değil mi?”

Jack yüzünü buruşturdu. “Pekâlâ, hayır. Burada olmamamız gerekiyor. Var olan her kuralı çiğniyoruz. Eğer bizi yakarlarsa, ne derlerse inkâr et.”

Adrenalin hızla damarlarımda dolaşıyordu. Jack elime uzanıp, parmaklarıyla parmaklarımı kavradı. “Üçe kadar saydığında, o uzay kapsülüne doğru gideceğiz, tamam mı?” dedi, başıyla merdivenlerle gidilen siyah, yatay bir tankı işaret ederek.

Kabul ettim ve elini daha sıkı kavradım.

“Üç!”

Can havliyle kapsüle doğru koşup, metal basamaklardan yukarı doğru çıkarken çok fazla ses çıkarmamaya çalıştık.

Tankın içine sıkıştık ve gerçek anlamda Jack’in kucağına düştüm. Nefes nefese olmamızın bizi ele vermemesi için nefeslerimizi tutuyorduk.

“Ucuz atlattık,” diye fısıldadı Jack, göğsü inip kalkıyordu.

“Sana inanamıyorum,” dedim sessizce, gelen kişinin kim olduğundan hâlâ emin değildim. Jack’in omzunu nazıkçe dürttüm.

Jack elimi elinin içine aldı ve bedeninin üzerinde tuttu. Yüzlerimizin arasında bir karış kadar mesafe vardı, küvet boyutunda bir uzay kapsülünün içine sıkışmıştık. Gerçek anlamda hızla atan kalplerimizin seslerinin, etrafımızdaki duvarlarda yankılandığını duyabiliyordum.

Zihnimde, birlikte geçirdiğimiz anlardan gelen renklerden oluşan bir girdap vardı. Matbaadaki kırmızı atkı. Krem rengi fenerler. Jack’in caz gösterisindeki turuncu tonu. Masaya gelen altın rengi mantılar. Parlak sarı taksiler. Yanıp sönen neon yeşil ışık. Beyaz tulumlar. Fuşya gün batımları. Jack’in kahve rengi gözleri. Ve şimdi de, bu kapsülün kömür rengi iç yüzeyi. Hepsi, Jack’in tonlarını içeren gökkuşağı bir paletti ve sadece bunu resmetmek istiyordum.

Kalbim, baş aşağı uçan kelebeklerin kanatları gibi düzensizce çırpınıyordu. Yukarı, aşağı, sağa, sola.

Bakışlarımız birbirini buldu, düşüncelerim dağılıyordu. Bu ânın, açılmış bir dolaşıklık olduğunu hissediyordum, içindeki alan hâlâ esnekti.

Jack parmaklarını kolumun üzerinden yukarı çıkarıp, önce omzumda sonra boynumda gezdirdi, ta ki yanağım avucunun içine yaslanana kadar. Başımı onun sıcak eline doğru eğdim. Nazik bir şekilde başparmağıyla yanağımı okşadı.

Dokunuşu hassastı. Bana daha sıkı sarılmasını, beni daha yakınına çekmesini istiyordum. Bunun içinde bir seçim, bir karar verme yoktu. Bu, olması gereken bir şeydi. Öyle olmak zorundaydı.

“Hiç yapmaman gerektiğini bildiğin ama engel olamadığın bir şey yapmak istedin mi?” diye sordu Jack.

“Hemen şimdi öp beni,” dedim ona sokularak.

Sanki fiziğe ve mantığa karşı gelirmiş gibi, bedenlerimiz bir şekilde birbirlerine biraz daha yaklaştı. Dudaklarımız birbirine dokunurken göz kapaklarımız kapanana kadar birbirimizin gözlerine bakmaya devam ettik.

Ve böylece, ip gerilerek, düz bir çizgi hâline geldi.

Jack’i öpüyordum. Jack beni öpüyordu.

Bunu yapmamamız gerekiyordu.

Bunu yapıyorduk.

Birbirine dolanmış düşüncelerim, Jack ellerini saçlarımdan arasında gezdirene kadar devam etti. Öpüşü, yavaş, plansız, araştırır gibiydi. Ben bedenimi ona bastırırken, dişleri nazikçe üst dudağımın üzerinden geçiyordu. Başım, simülatörde olduğundan daha hızlı dönüyordu. Dudaklarımı Süpernova Yara İzi’nin üzerinde gezdirdim, dilimle küçük hilal şeklindeki izi hissedebiliyordum.

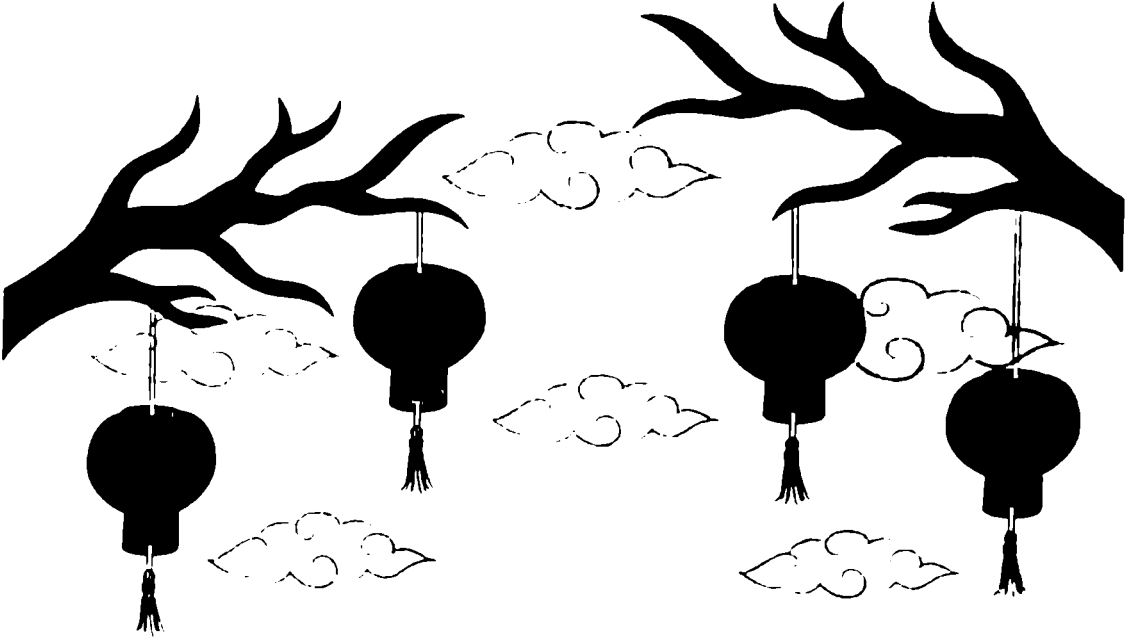
Nefes almak için birbirimizden ayrıldığımızda, yavaşça aynı ritimde nefes alıp veriyorduk. Yüzümü ellerinin arasına aldı. Bu, şefkatli, koruyucu ve anlamlı bir hareketti. Bakışlarıyla gözlerimi araştırdı. Ben ise onun bakışında kaybolmuştum, onun karşısında ağırlıksızdım, beni uzay istasyonuna bağlayan bir ipim olmadan uzay yürüyüşü yapıyordum.

Çok uzun süredir ayrı kalmıştık. Yeniden araladığı dudaklarına doğru çekti beni. Ve ben de kendimi ona sıkıca bağlamak için parmaklarımla saçlarını kavradım.

Sonra, bir şimşegin parlak ışığı kapsülü aydınlattı, bundan kısa bir süre sonra gök gürültüsü sessiz havayı doldurdu. İkimiz de irkildik.

“Metalle dolu bir bahçedeyiz,” dedi Jack. “Gitmek zorundayız.”

Çabalayarak onun kucağından kalktım, kapsülden çıktım ve merdivenden aşağı indim. Gökyüzü sanki yarılmıştı, sağanak yağış bizi sıırıslam ediyordu. Bir gök gürültüsü daha ikimizi de hızlandırdı, el ele Raket Bahçesi'nden çıkarken, koşarak sığınağa doğru ilerledik.

Yirmi İkinci Bölüm: JACK

Yağmur görevini yerine getirdi ve ikimizi de tamamen sırlıslıklam etti. Otelin klima sistemi her şeyi daha soğuk hissetmemize neden oluyordu. Rooney'nin eli hâlâ elimdeydi. Gördüğümüz kişi gerçekten o muydu diye Kenneth'i aradım. Ama görüldüğü kadarıyla, Uzay Merkezi'ne gidiyordu.

Rooney'nin hırkası ve pantolonu sırlıslıklam olmuştu ve yanında bavulu yoktu.

“Birkaç kıyafet ödünç alabilirsin,” diye teklif ettim. Başıyla onayladığında, onu herhangi bir hayal gücü açısından şık olmayan odama doğru yönlendirdim. Bir yatak, bir şifonyer, bir komodin ve köşede bir koltuk vardı. Bundan dolayı hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramıştım.

“Kemiklerimin bile ıslandığını hissediyorum,” dedi Rooney, hırkasını çıkarıp, ayakkabılarını ayağından fırlatırken.

“Sana üzerini değiştirebileceğin bir şeyler getireyim,” dedim ceketimi ve ayakkabılarımı onunkilerin yanına bırakarak. Rooney'ye ikisinden birini seçmesi için mavi bir gömlek ve beyaz bir tişört sundum.

“Kırmızı bir şeyin var mı?” diye şaka yaptı, mavi gömleği alırken. “Bunu alacağım. Bu daha, şey, az transparan.”

Bunun, yakın zamanda zihnimden silemeyeceğim bir görüntü olduğunu biliyordum. İçimden gelen bir sıcaklık patlaması, odanın soğukluğunu yok etmişti.

Rooney banyoda üstünü değiştirirken, ben de beyaz bir tişört ve spor şortu giydim. Tenim hâlâ nemliydi ama en azından kıyafetlerim kuruydu. Rooney, üzerinde gömleğimle banyodan çıktı, gömlek üst bacaklarının yarısına kadar uzanıyordu. Gözlerimi onun yüzünde tutmaya çalıştım.

“Mavi benim rengim değil ama en azından kuru,” dedi. Saçları hâlâ ıslaktı, kâkülleri alına yapışmıştı. Beni izlerken yatağın yanına oturdu. Kırmızı dışında bir renkle Rooney’nin yeni bir tonu ortaya çıkmıştı. Kırmızı iplikten zırhı olmadan, daha savunmasız görünüyordu.

Onun karşısında, yatağın diğer kenarına oturdum. Yataktan, aramızdaki gerilimi yok eden bir gıcırtı çıktı. İlk gülen Rooney oldu. Ardından ben de güldüm ve ona doğru döndüm.

“Pekâlâ...” diye başladım.

“Evet,” dedi, sanki aramızda konuşulmamış bir anlaşma varmış gibi başını sallayarak.

“Bu, yeniden olamaz,” dedim.

“Tamamen katılıyorum,” dedi, bacaklarını altına alırken. “Kendimizi âna kaptırdık.”

“Orası, gerçekten dar bir alandı.”

Rooney, dizlerinin üzerinde oturup, kollarıyla işaret etti. “Bu, yaptığımız şeye benziyordu. Yürüdük, konuştuk ve sonunda öpüştük. Tamamen normal bir şey.”

Yatağın ortasına doğru ilerledim ve bağdaş kurdum. “Doğru. Bu, ilk sefer değildi ama son olmak zorunda.”

İkimiz de birbirimize bakarken sessizleştik. Bakışlarım, dudaklarına indi. Bugün ruj sürmemişti ama uzay kapsülünde olanlardan dolayı dudakları hâlâ biraz kırmızıydı.

Bir şekilde birbirimize daha yakındık, çekim bizi çok fazla direnç olmadan bir araya getiriyordu. Yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzaklıktaydı.

Kapının çalınması, bu ânı daha başlamadan sonlandırdı. Sıçrayarak birbirimizden uzaklaştık. Rooney kayarak yataktan kalktı ve üç adım atarak banyoya saklanmaya gitti.

Kapının diğer tarafında Kenneth vardı. Roket Bahçesi'nde bizi görmüş müydü? Burada olmasının nedeni bu muydu? Ağır kapıyı çekerek açtım ve zorla yüzüme bir gülümseme yerleştirdim.

“Jackson!” dedi Kenneth daha ben *merhaba* diyemeden. “Seni bu şekilde şaşırttığım için üzgünüm. Roket Bahçesi'nde gördüğüm sen miydin?”

“Bu havada mı? Bu, pervasızca olurdu.” Sert bir şekilde nefes aldım. “Ama daha önce oradaydım,” dedim, yalan söylemeye içim elvermediği için. “Seni şehre ne getirdi?”

Kenneth güldü ve kollarını havaya kaldırdı. Kollarından su damlaları süzülüyordu. “Güzel tespit. Merkez Direktörü'yle toplantım vardı. Ekip için tişörtler yapmışlar,” dedi bana bir *Kennedy Space Center*⁶⁵ tişörtü verirken. “Rooney için de bir tane var.”

Kenneth tişörtü ona kendisi vermeyi teklif etmeden önce, onu elinden aldım. “Ona bunu yarın vermekten memnun olurum. Sanırım o... meşguldü,” diye araya girdim.

“Harika. Teşekkürler. Ah, hey! Terfi için aday olduğundan dolayı tebrik ederim. Müdürün referans için bize ulaştı,” diye paylaştı.

65 *Ing.* Kennedy Space Center: Kennedy Uzay Merkezi.

“Bilmiyordum... Bu, harika,” dedim. Bununla ilgili bir e-postayı gözden mi kaçırmıştım? Bunu kontrol etmeyi zihnime not ettim.

Kenneth güven verici bir şekilde gülümsedi. “Endişelenme. Burada söylenecek sadece iyi şeyler var. Olağanüstü bir iş yapıyorsun. Buna devam et. Sana iyi şanslar diliyorum.”

“Teşekkürler,” diye mırıldandım.

“Seni tutmayayım. LA’de görüşürüz!” dedi Kenneth asansöre doğru dönerken.

Ona elimi hafifçe sallayarak karşılık verdim ve kapıyı kapattım.

Rooney, kapının ardından bakıyordu. “Dışarı çıkabilir miyim?”

Başımla onaylarken, tişörtü ona verdim. “Müdürüm ismini terfi listesi için önermiş.”

“Duydum,” dedi. “Bu, gerçekten harika bir haber.”

“Evet.”

“Sen iyi misin?”

“Tehlikeli derecede ucuz atlattık, Rooney,” diye fısıldadım.

“Tamamen katılıyorum,” dedi kısık bir sesle. “Senin herhangi bir şeyden taviz vermeni istemiyorum.”

“Ve bu program senin için de fazlasıyla önemli,” dedim. Birbirimizin gözlerinin içine derinlemesine bakıyorduk. Tamamen yeniden New York’ta vedalaşmak gibiydi.

Rooney hızla başını salladı. “Evet. Bu fırsatlar çok şey ifade ediyor. Herhangi bir şeyi riske atamayız.” Islak saçlarından bir tutamını çekiştirdi. “O zaman arkadaşız?”

Tereddüde dair herhangi bir şey öne çıkmadan önce, kabul ettim. “Arkadaşız.”

“Harika,” dedi sesinde bir tereddütle. “Sanırım gitmem gerek.”

Kapıdaki gözetleme deliğinden baktım. “Belki de Kenneth’in gittiğinden emin olmak için birkaç dakika beklemeliyiz.”

Rooney ellerini havaya kaldırdı. “O zaman ben battaniyelerin altına giriyorum,” dedi sessizce. “Normal sesle konuşabiliriz. Duvarlar o kadar ince olamaz.”

“Ben... koltukta oturacağım,” dedim odanın diğer ucunu işaret ederek. O anda, neyse ki bildirimlerle telefonumun ekranı aydınlandı. “Sprinkles.”

Rooney, sadece başı dışarı çıkacak şekilde battaniyeyi çenesine kadar çekti. “Mesaj atmayı mı öğrendi? Çok çabuk büyüyorlar.”

Kıkırdadım ve hissettiğim endişe eriyip gitti. Eğer Rooney ile Roket Bahçesi’nde yaptığımız şeyi bir daha hiç yapmazsak, her şey yolunda olacaktı. New York’tan kalan gerilimi sistemlerimizden atmıştık.

“Bunlar kamera bildirimleri. Gözüm Sprinkles’ın üstünde olsun ve ne yaptığını görebileyim diye kamera kurdum.”

“Aaah,” dedi Rooney şakacı bir tavırla. “Bu çok daha anlamlı. Ne yapıyor?”

Yakınlaştıracak, videoyu inceledim. “Her şeye çok meraklı. Yürüdüğü ya da kameranın önüne atladığı her sefer, bana bir uyarı geliyor.”

“Seni özlediğine bahse girerim,” dedi Rooney, kollarını dışarı çıkarmak için battaniyeyi birkaç santim aşağı indirerek.

“Gōng Gong’um onu kontrol etmek için günde iki kere geliyor. Bazen üç kere,” dedim telefonumu masanın üzerine bırakırken. “Umarım Sprinkles bu kadar uzun süre evden uzak olduğum için bana kızmaz.”

“Muhtemelen tüm alan kendine kaldığı için heyecanlıdır. Bahse girerim artık dairenin kendisine ait olduğunu düşünüyordur,” dedi Rooney. Bakışları gözlerimdeydi. Normalde,

beni kendisine çeken ve beni çözen gözleri oluyordu. Ama şimdi üzerinde gömleğimle yatağında olduğu için, sadece gözlerine odaklanıp başka hiçbir şeye bakmamaya çalışıyordum.

“Tehlike geçene kadar bir şeyler hakkında konuşalım,” dedim hızla. “Şimdiye kadar NASA’da geçirdiğin zamandan keyif aldın mı?”

Tabii ki açtığım ilk konu iş hakkındaydı. Mecazi anlamda bir kova buzlu su gibiydi. Aslında, bu mükemmeldi.

“Jack, havadan sudan konuşmak zorunda değiliz ama iş çok büyük bir konu,” dedi Rooney, gömleğin yakasıyla oynarken.

Rooney’nin söylediklerine odaklanmak için kendimi zorladım. Onun yarın giyeceğim gömleğin içinde olduğunu kesinlikle düşünmeyecektim.

“Tamam. Pekâlâ. İş,” diye mırıldandım, fazlasıyla sıcaklaşmış olan yüzümün beni ele vermediğini umarak.

Eğer Rooney gevelediğimin farkındaysa bile, bunu belli etmiyordu. “Bana başarıyı nasıl gördüğümü sordun. Şimdi ben de senin başarıyı nasıl tanımladığını bilmek istiyorum,” dedi.

Yerleşmek için öne eğilip, dirseklerimi bacaklarıma dayadım. “Kariyerimde ilerlemek. Yaptığım işte mükemmel olmak. Kariyer olarak seçtiğim şeyin değerli olduğunu kanıtlamak.”

“Peki yaptığın iş değerli mi?” diye sordu beni izlerken.

“Öyle olduğunu düşünüyorum,” diye itiraf ettim. “Bilimsel ilerlemeler kaydetmek beni tatmin ediyor. Evrenimizin sınırlarının zorlanmasına yardımcı olmak.”

“Balonlar ve simlerden daha fazla şey içeren deneyler yapmak?” diye sordu.

“Dürüst olmam gerekirse, NASA’nın deneylerde sim kullanmaması kaçırılan bir fırsat,” dedim alaycı ama ciddi bir ses tonuyla.

“Özellikle de söz konusu temiz odada testler yapmak olduğunda,” dedi Rooney gülerek. Yastığı arkasına yaslayıp, oturduğu yerde doğruldu. Yaptığı bu hareket, battaniyenin kenarlarının katlanarak, bedeninin daha fazlasının ortaya çıkmasına neden oldu. Sadece bu bile, bedeninin çoğunluğu hâlâ örtülü olmasına rağmen, hayal gücümün yasak olan yerlere gitmesine neden oldu.

“O zaman yattığım yerden,” diye devam etti, “kanıtlamaya ihtiyaç duyduğun her neyse onu zaten kanıtlamışsın gibi görünüyor. Ve çok yakında yükseleceksin gibi geliyor kulağa.”

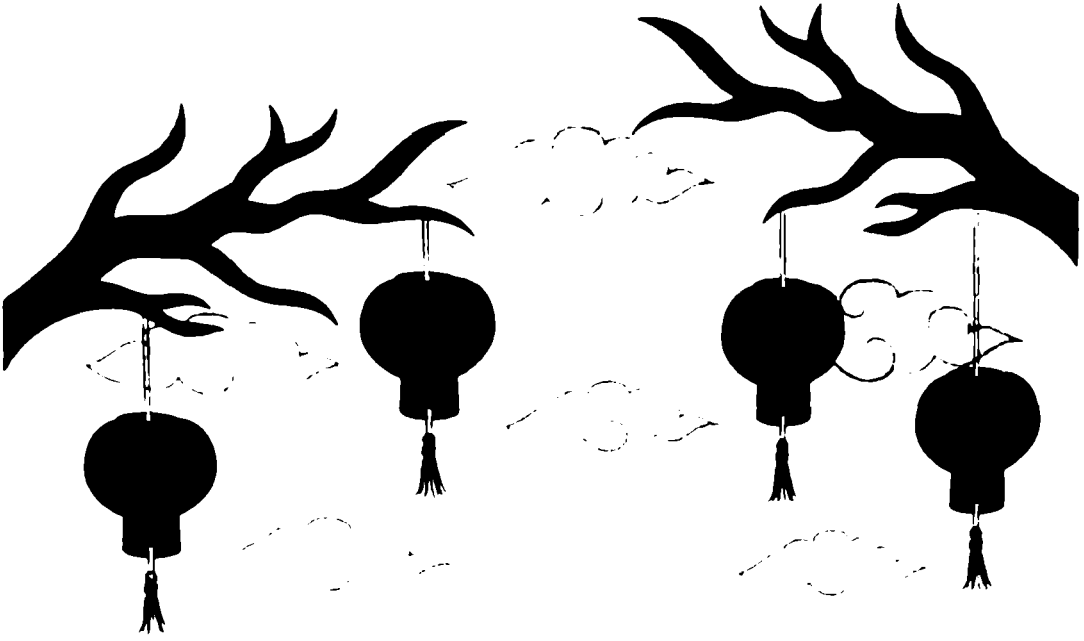
Dizlerimi salladığımda, kollarım da dizlerimle birlikte inip kalkmaya başladı. “Göreceğiz.”

Isıtma nihayet devreye girdi. Havalandırma sıcak hava üflerken takırdıyordu. Çıkan ses konuşmalarımızı bastırınca, rahat bir sessizliğe büründük. Otelin kirli penceresinden dışarı baktım. Ay, kömür karası gece gökyüzünün üzerinde ince bir şerit gibi görünüyordu.

“Hey, sana ciddi bir soru sorabilir miyim?” diye sordu Rooney, yanağını avucuna yaslayarak. “Ay’a bakmak sana işini hatırlatıyor mu? Çünkü bu, kulağa yorucu geliyor.”

Yorucu olan, Rooney’yi öpmekten uzak durmaktı. Ona, onun hakkında nasıl hissettiğimi söyleyememektir. Yorgun hissetmeye alışsam iyi olurdu.

En iyisinin aramızdaki mesafeyi korumak olduğu konusunda kendimi ikna ederken cevap olarak gülümsedim. Eğer geçen iki ay zor olduysa, bundan sonraki on ay daha da zor olacaktı.

Yirmi Üçüncü Bölüm: ROONEY

İnsanlar, onları 23 milyon litre su olan bir havuza indirecek bir vince bağlı cihazlara her gün bağlanmıyordu. Tabii, bu insanlar astronot değillerse. Ve yine de, işte buradaydım. Wèishéme shì wo?

Bugün, üzerimde astronotların giydiği gerçek bir uçuş tulumuyla, NASA'nın Houston, Teksas'taki Sonny Carter Eğitim Tesisinde bulunan Nötr Yüzdürme Laboratuvarında⁶⁶ su altında, Ay'da yürüyüş deneyimi yaşayacaktım. Adına tüm bir enstalasyonun yapılmasını hak eden bir girişim olan tulumun içine girmem için bir saat ve bir ekibin bana yardım etmesi gerekmişti. Dürüst olmak gerekirse, bu giydiğim rahatsız şey olmasa da, beni fazla ısınmaktan koruması için sıvı soğutmalı bir iç çamaşır giyeceğimi hiç düşünmezdim.

Bugün tam olarak orada bulunmak istiyordum ama bu sabah, Talia'dan gelen ve zihnimde sürekli dönmesine engel olmanın zor olduğu bir haber veren mesajla uyanmıştım. Su altı kıyafetimin içinde kendimi bir kozanın içinde ve biraz da sıkışmış hissediyordum.

66 *Ing. Neutral Buoyancy Laboratory: Nötr Yüzdürme Laboratuvarı.*

“Bunun gibi bir mekânın var olduğuna inanamıyorum,” dedim, insanın hayatta bir kere yaşayabileceği önümdeki fırsata odaklanmaya çalışarak. Doğrudan, onun da kendi tulumunu giymesi için insanların yardım ettiği Jack’e bağlı olan bir kulaklığa konuşuyordum. İletişim, her zaman açık olacak şekilde ayarlanmıştı ve bu da onun nefes alıp verdiğini duyabilmemi sağlıyordu, ki bu daha önce deneyimlemediğim derecede bir yakınlıktı. Bizi havuza indirecek olan platformun üzerinde sırt sırta duruyorduk.

“Yapmak üzere olduğumuz şey oldukça olağanüstü,” dedi Jack. Sesi doğruca kulaklığıma geliyordu. “Ortalama bir arka bahçe havuzunda yaklaşık yetmiş beş bin litre su bulunuyor. Yani buradaki su önemli derecede daha fazla. Herhangi birinin buraya gelmesine izin vermezler. Ya da bu tulumları giymesine. Hâlâ benim de sana katılmama izin verdiklerine inanamıyorum.”

“Senin de geldiğine memnunum,” demeyi başardım nefesimi verirken. Kendi kendime gülümsedim, henüz suyun içinde olmamama rağmen, ağırlıksız olmanın bedenimi ele geçirdiğini hissedebiliyordum.

Bir başka ekip, beni daha fazla kordon, görüntü kablosu ve kablo ile bağladı. “Bu tulum uzaya gitmişti, Jack.”

“Özel olarak bunun için yapıldı. Ama bizim giydiklerimiz su altında kullanılmak için değiştirildi. Yüz otuz beş kilo ağırlığındalar,” dedi.

Söylediği ağırlığı duyunca gözlerim yuvalarından fırladı. “Basınca dayanabilirler, değil mi? Aşağısı ne kadar derin? Yeniden yukarı çıkabilecek miyiz?”

“On iki metre,” diye bilgilendirdi beni. Havuzun kenarından aşağı baktım.

“Yükseklik korkum yok ama derinlik korkusu konusunda emin miyim?” diye sorguladım yüksek sesle.

Su o kadar durgundu ki bir cam gibi görünüyordu, Uluslararası Uzay İstasyonu'nun tam boy maketi ve Ay yüzeyi, aşağıda hapsolmuş gibi görünüyordu. Gri dalış giysisi içindeki üç dalgıç, sırayla yan kapılardan birinden çıktı.

"Su altında size rehberlik edeceğiz ve sizi güvende tutacağız," diye açıkladı içlerinden biri. "Bu, ağırlıksız bir eğitim ortamı ve yer çekimsiz ortama en yakın olabileceğimiz yer ama havuzun içindeki su direnci, uzayda olanın tam tersi."

"Bir şey yolunda gitmezse, birkaç saniye içinde sizi yüzeye çıkaracağız," diye ekledi bir diğeri.

Bugünkü operasyonlardan sorumlu test direktörü olan Sandra Wilson bize katıldı. Daha öncesinde beni herkesle tanıştırmış, Nötr Yüzdürme Laboratuvarı'nda ne olduğunu açıklamış, bana ne beklemem gerektiğini anlatmış ve astronotların yaptığı olağan 6 saatlik dalışlara nelerin dâhil olduğu konusunda hızlandırılmış bir eğitim vermişti. Burada sihir gerçekleşiyordu. Bundan emindim.

"Ay'da, Dünya'daki yer çekiminin yaklaşık altıda biri var," dedi Sandra bana. "Bu, astronotlarımızın numune toplamanın, yeni araçları ve tulumları test etmenin, Ay'da ve uzayda yapacakları işaretleri ve hareketleri uygulamanın pratiğini yapmaları için iyi bir eğitim oluyor. Umarım bu ilk elden deneyim, burada NASA'da her şeyin nasıl bir arada çalıştığı hakkında daha fazla şey öğrenirken sana yardımcı olur."

"Zihnime bolca not alacağım," dedim.

Jack buna katıldı, sesi o kadar heyecanlı geliyordu ki gerçek anlamda kulaklıktan titreşim geliyordu.

Başımın üzerine bir kask yerleştirildiğinde, kendimi bir Japon balığı gibi hissettim. Giyinmeme yardımcı olan adamlar, beni havuzun dibine indirdiler. Kabarcıkların arasından, havanın suya dönüşmesini, her şeyin benimle birlikte batmasını izledim.

“Bana bu havuzun olabilecek en benzersiz sanat enstalasyonu alanı olmayacağını söyle,” dedim Jack’e.

“Bu konuda sana katılıyorum,” dedi.

Suyun içinde, tamamen farklı bir dünya vardı. Neredeyse balıkların yüzerek yanımdan geçmesini bekliyordum ama hiçbir balık yoktu. Huşu içindeydim. Uzaya olabileceğim en yakın noktada ve yerin on iki metre altında olduğum için, uzaya olabileceğim en uzak yerdeydim.

Tabanda konsept olarak kum ve taş vardı, yukarıdan hafif bir ışıltı geliyordu. İnişin üzerine, ay yürüyüşü eğitimi için ayarlanmış ay yüzeyi alanına ilk adımımı attım. Yere basabilmem için botlarıma eklenmiş ağırlıklar vardı ama yine de kum ve taş yığınları üzerinde zar zor yürüyordum.

Artık Jack’i görebiliyordum, kendi kaskının camının arkasından bakıyordu. İki başparmağını da bana doğru kaldırdı. Sık sık başını sallayarak bana harika gittiğimi hatırlatıyordu, bu da beni sakinleştiren basit bir hareketti.

Kıyafetime bağlı, bana oksijen sağlayan kordon beni arkadan çekiştirdi. Bir an durup etrafıma ve yukarıya baktım. O kadar net bir görüş alanım vardı ki neredeyse etrafımın suyla çevrili olduğunu unutacaktım. Havuzun uzaktaki yüzeyinde su altı eğitim tesisleri belli belirsiz görünüyordu.

Bunların hepsinin taslağını çizmek istiyordum. Önümde, hayalî kırmızı ipler havuzun bir ucundan diğerine uzanıyor, elmas şekilleri oluşturuyordu. Spiraller şeklinde yüzen bu var olmayan ipler, kum tabana sıkıca yerleştirilmiş olan Amerikan bayrağının üzerindeki dalgıçların etrafında dönüyordu.

Arkamda bir başka çekiş daha hissettim ve dönüp baktım. Jack’in etrafına dolanan hayalî kırmızı ip, bu su altı gündüz hayalinin bir ürünü değildi. Gerçekten, kordonuma dolanmıştı. Kordon, ayak bileğinin etrafına dolanıp gevşek bir çember olmuştu.

Bu an, zihnime kazınacak kadar uzun sürdü. Bu, üzerimde bir uzay kıyafeti varken, küçük bir bina boyutundaki bir havuzun dibindeki, yalancı ay yüzeyinde görmeyi beklemediğim, alışılmadık bir görüntüydü. Kalbim, kıyafetin ağırlığı altında gümbür gümbür atıyordu.

Jack botunu çekerek kordondan çıkardı ve birkaç saniye içinde serbest kaldı. Yüz otuz beş kiloluk tulumun içinde bile, suyun içinde hoş görünüyordu. Yeniden altımdaki gezegensel yüzeyin kopyasına odaklandım. Jack'in tulumun içindeki nefes alıp veriş sesleri beni rahatlatıyordu.

Otel odasındaki olayın ardından geçen birkaç gün içinde, aramızdaki mesafeyi korumak konusundaki sözümüze sadık kalmıştık. Tulumlar içinde su altında asılı bir şekilde kalıp, kaskların berrak plastikleri ardında olmak, ilişimizin yeni normalini yansıtıyordu. Bunları daha sonra yanımda tutabilmeyi diledim. Bu bizim birbirimize dokunmamızı engellemek için çok daha kolay bir yol olurdu.

Yüzeyden gelen ışık, parçalar hâlinde havuzun dibine sızıyordu. Jack, koyu maviler ve gözlerinin kahverengisinden oluşan, sulu boya bir resimdi. Paletimdeki her bir renkle bile, şu anda onun tam tonunu yakalamayı başaramazdım.

Her bir adımda zıplayarak, suyun içinde ilerledim. Bütün dalgıçların gözü benim üzerimdeydi, her bir hareketimi izliyorlardı. Bu arada, ben de Jack'in her bir hareketini izliyordum.

Bize, astronotların ne yaptığını deneyimleyebilmemiz için, Ay yüzeyinden taş numuneleri toplama görevi verilmişti. Elimizin altında çeşitli araçlar vardı ve kıyafetler bu şekilde hareket etmeye daha elverişliydi. Jack önümde diz çöküp, bir taş önünde kaldırdığında kalbim neredeyse duracaktı. Bana baktı ve sırıttı. Kendi kendime güldüm. Bu, tipik olarak Jack'in duruşunun gerektirdiğinden çok daha farklı türde bir taşı.

İkimiz de derin nefesler alırken, birbirimizin gözlerine baktık. Birinin bu şekilde nefes alıp verdiğini duymak çok fazla yakınlık içeren bir şeydi.

Elimdeki aletlerden biriyle, tatbikî uzay taşlarından birini alma girişiminde bulundum. Birkaç taş parçası almayı başardım ama su, hareketlerimi yavaşlattığı için beşinci taşı elime alamadım. Hayal kırıklığıyla iç geçirdim ve bu görevden dolayı bir şeyler söyledim.

“Orada işler nasıl gidiyor?” dedi Jack’in sesi hışırdarak.

Bir an için, Jack’in de beni duyabileceğini unutmuştum.

“Burada aşağıda, o kadar çevik değilim,” dedim parmaklarımı kıpırdatmaya çalışarak.

“Harika gidiyorsun. Ama hepsi bu mu?” diye sordu Jack. “Bugün normalde olduğundan daha sessizsin.”

Bu kadar belli miydi? “Ah. Ben iyiyim.”

Jack yeniden ayaklarının üzerinde durmuş, yeni aletimizi test ediyordu. “Rooney, temiz oda bizi soyuyor. Havuz bizi yıkayarak temizliyor. Bana neler olduğunu söyle.”

Yukarı, suyun yüzeyine doğru baktım. Bu sohbetten yüze rek uzaklaşabilecek gibi görünmüyordum.

“Avrupa’da videoyu satın almak isteyen bir müze olduğuna dair söylentiler var,” diye paylaştım. Belli ki, nostaljik bir şeyler sergileyen devamlı bir sergiyi bir araya getirmeye çalışıyorlar. *Bebeğin Doğumu* bu ikisini de sağlıyor. Meblağ, yirmi beş bin ile otuz beş bin arasında değişiyormuş. Bu benim beklediğimden biraz daha yüksek bir tutar, ki beklediğim bile zaten karşılayabileceğimden yüksekti.”

“Vay canına,” dedi Jack bana doğru yavaşça ilerlerken. “Bu aklımı başımdan aldı, hem de sahte uzay ortamındayken.”

Sinirle güldüm. “Bir müzeyle rekabet edecek param yok!”

“Hımm. Müze onu istiyor olabilir ama bu, onu alacakları anlamına gelmiyor.” Elimdeki aletin sapını işaret etti. “Bu açıyla kullanırsan, eldivenleriyle birlikte daha rahat kullanabilirsin.”

Elimi Jack’in söylediği pozisyona getirdim. “Böyle daha kolay. Teşekkürler. Ama evet, bu sergiye daha fazla baskı ekliyor.”

“Kesinlikle öyle. Ama bir enstalasyon yapmanın faydası olacaktır,” dedi yeniden kuma dokunmak için çömelirken. “Açılış gününde basından çok fazla kişi olacaktır. Bu, iyi bir tanıtım olacak. Tanıtım, satışları artıracaktır. Öyle olmak zorunda. Ve endişelenme. Aklına bir fikir gelecektir. Biraz zaman ver.”

Bir an için, Jack’in söylediği kelimeler beni rahatlatmıştı. Tabii ki su altındaydık ama onunla sahte bir ay yüzeyinde konuşmak, otelde konuşmak kadar kolaydı. Sadece otelde değil. Onun odasında. Raket Bahçesi’nde onu öptükten sonra onun gömleğinin içinde, onun yatağında. Jack’in hayatım boyunca beni iki, neredeyse üç kere öpmesinin üzerinden, hayatta kalabilirdim. Bu, oldukça fazla öpüşmeydi. Öyle olmak zorundaydı.

Anda kal, Rooney.

Elimdeki aracı, havuzun dibine eklenmiş olan metal masanın üzerine koydum. “Asıl soru, yeterince fazla satış olacak mı? Bunu anlaması çok zor.”

Jack yavaş bir şekilde ayağa kalktı ve bana bakmak için döndü. Tamamen bana dönmesi biraz zaman aldı. “Kendini suya batmış gibi hissettiğini söyler miydin?”

Bu beklenmedik yorumu, o kadar ciddi bir ifadeyle söylemişti ki kahkahalara boğuldum. “Sadece bu parça üzerinde harcamak için birikim yaptıktan sonra, nasıl su üzerinde kalacağım?” diye karşılık verdim.

Jack tek kaşını kaldırdı. “Burada aşağıda, dünyanın tüm yükünün omuzlarından kalkacağını düşünürsün.”

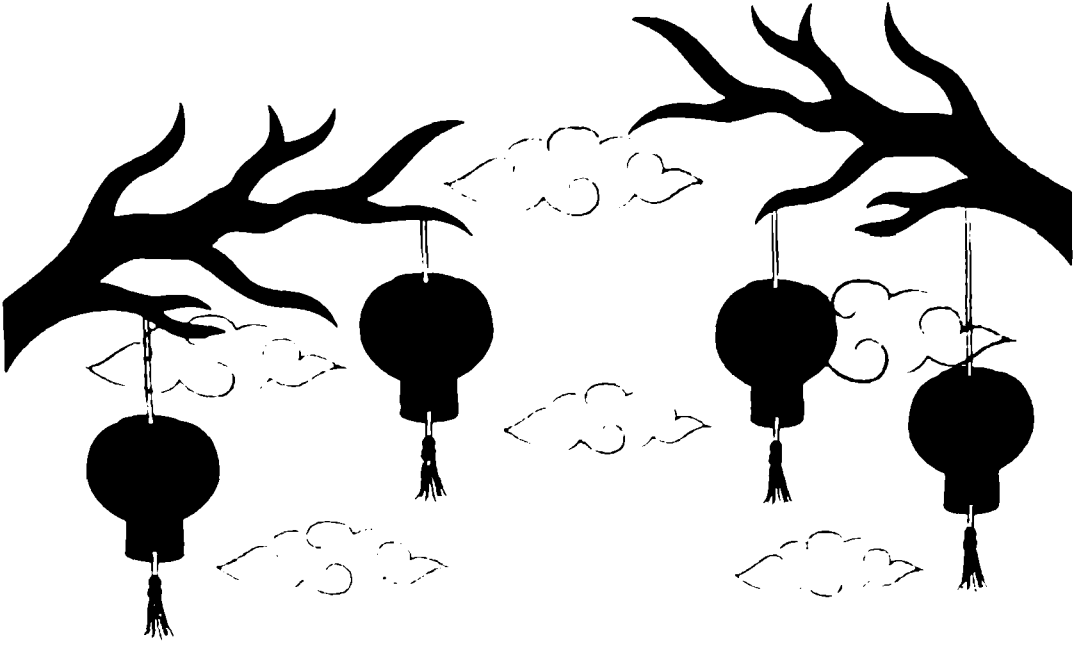
Kollarımı yukarı kaldırmaya çalıştım ama suyun direncinden dolayı daha ziyade yavaşça kollarımı kaldırmışım gibi oldu. Yine de, hedeflediğim dramatik etkiyi vermişti. “Bunun mümkün olduğunu düşünmem aptalcaydı.”

Gülümsediğim için Jack bunu gülebileceğine dair bir işaret olarak almış olmalıydı çünkü tam olarak bunu yaptı. Kasının içinden, eğleniyormuş gibi görünüyordu ama kıkırdamasının sesi kulaklığıma kısa bir gecikmeyle geldi. Bu, aktörün dudak hareketleriyle sesin uymadığı bir film seyretmek gibiydi.

Yavaşça nefes verdim ve havuzun içindekileri, dalgıçları, Jack’i izledim. Bugün göreceğim ve deneyimleyeceğim her şey içinde, zihnime kaydetmek istediğim tek şey, tam burada yaşadığım bu an, Jack ile birlikte olduğumda hissettiğim hafiflik ve belki de hepsinden çok Jack’in kahkahasının sesi.

Düzenleme

Ny.özlem

Yirmi Dördüncü Bölüm: JACK

Göng Gong'umun evi tatlı waffle kokuyordu. Rooney ve ekibimle beraber Pazar Dondurma partisi için oraya gittiğimizde, hepsinin ilk fark ettikleri şey bu oldu. Bir de Göng Gong'uma giderken her zaman yanımda götürdüğüm Sprinkles. Sanki bu çok eğlenceli bir oyunmuş gibi, bir kâsenin içindeki gökkuşağı rengine pasta süslerini çıkarıyordu. Kuyruğu neredeyse tezgâhın üzerinde duran waffleları devirecekti. Waffleların yanında, tüplerin içinde duran ev yapımı dondurma ve daha küçük kâselerin içinde dondurma üzerine koymak isteyebileceğiniz malzemeler vardı: pasta süsleri, kirazlar, çikolata parçacıkları, çikolata sosu, karamel sosu, yumuşak şekerlemeler, karışık kuruyemişler, çırpılmış krema ve meyve dilimleri.

Ayda bir kere, bunu Göng Gong'umla ikimiz yapıyorduk. Göng Gong'um bugün, yeni insanların dondurma aromalarımızı deneyecek olmasından dolayı heyecanlıydı. Maça, yaban mersinli kek ve Göng Gong'um *Rooney için biraz kırmızı bir şeyler olmasını istediğinden* kırmızı fasulye aromalı dondurmalar yapmıştık. Bilinçli bir şekilde, New York'ta beraber yediğimiz dondurmanın da kırmızı fasulyeli olmasından bir anlam çıkarmadım.

KADER operasyonlarının sistem mühendisleri olan Toby ve Mac'in yanı sıra, Nell, Maria ve Brian da gelmişti. Onlar,

birlikte en çok çalıştığım ama çok iyi tanımadığım insanlardı. Ekibi Gōng Gong'uma tanıttım, Gōng Gong'um onlara kendisine karşı resmî davranmalarına gerek olmadığını ve kendisine *Bohai* diyebileceklerini söyledi. Bunun üzerine, Rooney'nin yüzünde anlaşılmaz bir ifade belirdi.

Gōng Gong'um waffle makinesine yaş hamuru dökerken, ben de herkesin ihtiyacı olanı aldığından emin oldum. Kâseler, kaşıklar, peçeteler. Bir sıra hâlinde ilerleyip, wafflelarımızın üzerine dondurmalarımızı doldurduk ve mutfak masasının etrafında toplandık. Daha önce, herkesin oturabilmesi için eve sandalye getirmiştım. Bir araya sıkışmıştık ya da Rooney'nin deyimiyle *samimi* bir ortam olmuştu.

"Bizi evinize davet etmeniz büyük incelik, Bohai," dedi Maria.

"Evet, davet ettiğiniz teşekkürler, Jackson," dedi Brian. "Bunun wafflelarla birlikte dondurulup kurutulmuş dondurma partisi olacağından emindim ama itiraf edeyim ki öyle olmadığına memnunum."

Rooney yanımdan geçerken sesini alçalttı ve "Senin *noktanı* görmek güzel," dedi. Benden birkaç sandalye ötede bir sandalyeye yerleşti. Harika. Mesafe iyiydi.

"En iyisi dondurmanın içinize süzülmesidir," dedi Gōng Gong'um herkesin dikkatini üstüne çekerek. "Ama bana dondurulup kurutulmuş dondurmaların mükemmel sos olduğunu hatırlattın. Gidip biraz ufalayayım."

Bu durumu gözlemledim, aniden farkındalığımı aşırı artmıştı. Gōng Gong'umu ve evini ekibimin gözlerinden görüyordum. Seksenlerinin sonlarında olan Gōng Gong'um, James Hong'un daha kısa boylu bir versiyonu gibi görünüyordu. Güler yüzlü ve neşeliydi, ki bu hâle gelmesi kolay olmamıştı. Büyükanem, ben doğduktan kısa bir süre sonra ellili yaşlarının sonlarına doğru ölmüştü ve bu, Gōng Gong'umun beklediği

bir şey değildi. Birlikte sadece yıllar değil, on yıllar geçireceklerini düşünüyordu. Tekrar evlenmemiştii ve her sabah iyimser olmayı seçerek uyanıyordu. Eğer başka hiçbir şeyi kontrol edemiyorsa, en azından hayatın önüne çıkardığı şeylere karşı nasıl tepki vereceğı konusunda söz hakkı olduğunu söylüyordu.

Kontrol etmeyi seçtiğı bir şey daha vardı: denizcilik temalı ev dekoru. Gōng Gong'um artık okyanusta eskiden olduğu kadar çok zaman geçiremediğı için, okyanusu kendisine getiriyordu. Bütün evdeki pencerelerin önlerine, ahşap yelkenliler ve gemiler yerleştirilmişti, şamandıralar ve cankurtaran simitleri köşelere konulmuş ve duvarlara asılmıştı. Hatta mutfak masasının üzerinde bile gömme bir pusula vardı. Neden yakınıma aldığım insanlar güzel temalardan hoşlanıyordu?

İsmimi söyleyen Rooney, beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

“Bunu duydun mu? Toby ve Mac'in bir müzik grubu varmış. Gruplarının isimlerinin ne olduğunu asla tahmin edemezsin,” dedi, üzerinde bir waffle parçasıyla çatalı havada kalmıştı.

İsimleri herhangi bir şey olabilirdi. Tahmin etmeye bile çalışmadan başımı iki yana salladım.

“Kader Bağı Teorisyenleri,” dedi yavaşça, gözleri açılmıştı. Sprinkles ondan hoşlanmıştı. Kucağında oturmuş mırlıyor ve kazağının üzerinde hamur yoğurma hareketi yapıyordu.

“Kırmızı, Mars için mi?” diye tahminde bulundum.

“Doğru. Rooney senin kontrbas çaldığını söyledi, Jackson,” dedi Mac, kaşığına dondurma alırken. “Eğer herhangi bir zaman doğaçlama çalmak istersen, bize haber ver. Eğlenmek için ara sıra yerel gösterilerde çalışıyoruz.”

“Ah, belki. Bu iyi olur. Ve aslında hepiniz bana *Jack* diyebilirsiniz,” dedim onlara. “Prova yaptığınız zaman bana haber verin ve ben de gelip gelemeyeceğime bir bakayım.” New York'taki caz kulübü, liseden bu yana insanların önünde

kontrbas çaldığım ilk ve tek seferdi. Daha önce bu sayıyı artırmak gibi bir planım yoktu.

Bunun üzerine Rooney açık bir şekilde gülümsedi.

Mac ve Toby, bunu kabul ettiğim için hafifçe şaşkına dönmüş gibi görünüyorlardı. “Evet. Tamam. Evet,” dedi ikisi birden. “Aralık ayının başında bir gösterimiz olacak. Sana... mesaj atarız?”

Sırıttım. “Bu harika olur.”

Göng Gong’um aniden konuşmaya başladı: “Ah, Rooney! Bunun aklıma daha önce gelmemesine inanamıyorum. Jack, lütfen Skipper’ı⁶⁷ alır mısın?”

Rooney bir ona bir bana bakıyordu.

Bunu nasıl unuttuğumu ya da Rooney’ye bundan neden bahsetmediğimi bilmiyordum. Gözlerimi kapattım ve Göng Gong’umun dediğini yaptım. Çalışma odasında, temmuz ayında sipariş ettiğim, ipten yapılmış denizati duruyordu. Elimde onunla mutfığa girdiğim zaman, herkes beklentiyle sessizleşti. Ya da kafa karışıklığıyla. Muhtemelen her ikisiyle de.

Rooney bunu gördüğünde, gözleri daha da açıldı. “Bekle, sen Alhamra’dan Bohai’sin! İsmi kulağıma tanıdık geldi ama tam olarak nereden olduğunu çıkaramamıştım. Bunun siparişini aylar önce almıştım. Sanırım NASA’dan o telefonu almadan önce.”

Göng Gong’um gülümsedi. “Aslında bu, Jack’ten bir hediyeydi.”

“Siparişi bunu bilmeden... sen resmî olarak seçilmeden önce vermiştim,” dedim. Ses tonum, beklenmedik bir şekilde savunmacı çıkıyordu. Belki de Rooney bunun bir işaret olduğunu düşünüyordu. Ama bu yaptığım bir seçimdi ve zaten Göng Gong’uma bir hediye almam gerekiyordu.

67 İng. Skipper: Kaptan.

“Bunun üzerindeki gölgelendirme olağanüstü, Rooney,” dedi Nell kaşığına tabağının üzerine bırakırken. “Sipariş mi alıyorsun? Benim için de bir şey yapmanı çok isterim. Tabii eğer programdan dolayı çok yoğun değilsen.”

Rooney en sonunda bakışlarını Skipper’ın üzerinden çekti. “Hayır! Çok yoğun değilim. İstedğin herhangi bir şeyi yapmayı çok isterim.”

Nell memnun olmuş görünüyordu.

“Bunlar oldukça güzel. Yani enstalasyonlara ek olarak hayvan portreleri mi yapıyorsun?” diye sordu Toby. Yunus desenli bir peçeteyle bıyığını sildi.

Rooney, oturduğu sandalyenin üzerinde kıpırdandı. “Buna minnettarım. Şimdilik evet, ikisini de yapıyorum. Nihai hayalim, özel olarak kamuya açık alanlarda büyük ölçekli enstalasyonlar yapmak. Bu sürpriz etmenini ve insanlara beklemedikleri yerlerde yeni bir şeyler göstermeyi seviyorum. Bu enstalasyonlar sadece biletle girilen müze ya da galerilerle kısıtlı olmadan, dışarıda herkesin görmesi için var olacaklar.”

“Daha fazla insanın sanata erişebilmesi çok önemli,” diye ekledi Nell.

“Ne kadar harika,” dedi Gōng Gong’um. “Temaların insanları düşünmeleri için kışkırtıyor. Sanatınla, bizim ötemizde olan dünya, içinde yaşadığımız dünya ve insanlar olarak her ikisiyle de nasıl ilişki kurabileceğimiz hakkında daha büyük fikirler paylaşabilirsin.” Maçalı dondurmasının üzerine çikolata sosu gezdirdi, donarken çikolata çizgileri sertleşiyordu.

“Evet, Bohai! Beni anlıyorsun. İple çalışmayı sevmemin nedeni de bu. Somut bir şey ve sıradan bir şeyi alıp, onu daha ihtişamlı bir şeye çevirmekten zevk alıyorum. Çöp olarak kullanılmadığı sürece,” dedi Rooney gülerek.

Bu şakası kulağa, Rooney’nin bazen acısını maskeleyerek için kullandıklarından biri gibi gelmiyordu. Bunun yerine,

bunu sindirmek için yeterince zamanı olmuş biri gibi konuşuyordu. Bunun, kendisini tanımlamasına izin vermiyordu artık.

Rooney, Gōng Gong'umun spiraller çizmesini dikkatle izliyordu. Bu noktada, dondurmasının üzeri neredeyse tamamen kaplanmıştı. Gōng Gong'um başyapıtını bitirdiğinde, Rooney gülümsedi. "Bu, sağlam bir teknik, Bohai. Her zaman dondurmanı kaplar mısın?" diye sordu.

"Çok fazla çikolata ipi oldu, değil mi?" dedi Gōng Gong'um kıkırdayarak.

Rooney de kendi dondurmasına çikolata ekledi. "Hiçbir zaman çok fazla ip olmaz."

"Sadece, benim gibi görünen insanların dünyada harika şeyler yapmasını görmeyi sevdiğimi söyleyebilir miyim?" diye araya girdi Maria. "Bu programdaki ilk sanatçının farklı etnik köklere sahip Asyalı Amerikalı bir kadın olması çok anlamlı. Demek istediğim, bunu sadece artık seni tanıdığım için biliyorum ama yine de..."

"Bu çok anlamlı," dedi Rooney. Sessizleşti, kafasında bir şeyleri çözmeye çalışıyor gibi görünüyordu.

Biz konuşurken, Gōng Gong'um bir *Los Angeles Times* nüshasının sayfalarını çeviriyordu. Birkaç sayfa daha çevirdikten sonra, Rooney nefesini tuttu ve parmağıyla Sanat bölümünde etrafı çiçeklerle çevrilmiş bir adamın fotoğrafını işaret etti.

"Bu kim?" diye sordu Maria.

"Bu, Arlo Hart," dedi Rooney kaşlarını çatarak. "Onun gösterisine gittim. Ne yazıyor?"

Gōng Gong'um gazeteyi kaldırdı, gözlüğünü düzeltti ve gözlerini kısarak küçük puntolu yazıya baktı. "Arlo Hart... yirmi yaşında... ünlü bir fotoğrafçının oğlu... ah, işte burada. Santa Monica'da gerçekleşen, biletleri tükenmiş bir gösteriymiş. O kadar rağbet görmüş ki, sonunda sadece fotoğrafları

değil, filedeki çiçekler de satılmış. Bunun ardından da onunla yapılan bir röportaj var.”

Sanatçı tüm fotoğraflarını ve başka bir şeyleri de satmıştı. Neredeyse, masanın karşısında oturan Rooney’nin kafasının içinde rakamları saydığını duyabiliyordum.

Rooney daha dik oturdu ve kucağından kalkmaması için Sprinkles’ı okşadı. “Aferin ona.”

“Bu sen de olabilirsin, Rooney,” dedi Nell. “Tamam, belli ki senin bir fotoğrafın değil. Ama belki de senin enstalasyonun. İlk sergin yakında olacak.”

“Evet. Birkaç ay sonra,” dedi Rooney. Yüzünde bir gülümseme vardı ama gözleri endişeyle bakıyordu. “Umarım basında bu seviyede yer alır. Annem beni sanat alanında bir kadın olmanın zor olduğu konusunda uyardı.”

Maria, elini sallayarak Rooney’yi geçiştirdi. “Hayır! Bir gün ön sayfada olacaksın.”

“Her zaman saklanırsam olamam,” dedi Rooney, tabağında kalan *waffle*’i iterken. “Eskiden ismimi saklamamın işimin ön plana çıkmasını sağlayacağını düşünürdüm. Şimdi ise saklı kimliğimin, sanatımın verdiği daha büyük mesajları gölgede bırakıp bırakmayacağını merak ediyorum. İnsanlar Kırmızı İpli Kız’ın kim olduğunu daha çok merak ediyorlar.”

“NASA’nın dışında da çalışmalar yapabilirsin, değil mi?” diye sordu Brian.

Rooney oturduğu yerde kıpırdandı. “Dürüst olmam gerekirse, ben de burada biraz sıkışıp kaldım.”

Ekip, Rooney’yi aklında olan şeyi söylemesi için cesaretlendirdi.

“Bir ilham almanın eşiğinde olduğumu hissediyorum,” dedi Rooney, bunu söylerken bana bakarak. “Annem de bir sanatçı. Cesur bir sanatçı. Bazen, o bu kadar korkusuz olduğu için kendimi emniyete aldığımı düşünüyorum. Eskiden onun

dediği gibi daha fazla risk almak isterdim. Ama artık sadece... saklanıyorum.”

“Biliyorsun, biz NASA’da pek çok risk alıyoruz,” dedi Maria. “Daha önce yapılmamış şeyler yapıyoruz. Eğer bir değişiklik yapmak istiyorsak, sınırları zorlamamız gerekiyor.”

“Ve bizden nefret edenler de var. Mars’a gitmememiz -ya da hatta Ay’a bile yeniden gitmememiz- gerektiğini düşünen insanlar var,” diye ekledi Toby. “Bazı insanlar sadece bakmak istiyorlar. Diğerleri, başka gezegenlere gitmeyi denemeden önce, kaynaklarımızı bu gezegeni daha iyi hâle getirmek için harcamamız gerektiğini düşünüyorlar.”

“Herkes ne düşünüyorsa onu düşünecek,” dedi Mac. “Her ne yaparsan yap, sen yaptığın şeyin doğru olduğunu düşünsen de, senin başarmanı istemeyecek insanlar olacaktır. Bir sanatçı olduğun için, bunu anlayabileceğinden eminim.”

Rooney kahkaha attı. “Hem de inanamayacağın derecede. Bir başka gezegene gitmek, büyük oynamanın somut bir örneği. Hepinize karşı dürüst olmam gerekirse, oldukça göz önünde olan bir şey yapmak sanatımın ve onun ardındaki temaların görünmesinin bir yolu ama şu anda ihtiyacım olan tek şey para. Bu da çalışmalarımın sergilenmesi gerektiği anlamına geliyor. Başım belada falan değil,” diye ekledi hızla.

“Ayrıntıları bilmemize gerek yok. Aynı geri kalanımız gibi, senin de hayatta kalmak için para kazanmaya ihtiyacın var,” dedi Maria destekleyici bir şekilde. “Bir süredir LA’de yaşıyorum, bu yüzden bunların hepsini doğal karşılıyorum ama heyecan verici bir şeyler olduğundan eminim.”

“Hollywood tabelası gibi,” diye mırıldandım.

Rooney’nin yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Çay yapraklarından fal okuyormuş gibi, tabağındaki dağılmış waffle parçalarına baktı. Âdeta tüm cevaplar o parçalardaymış gibi. Ve sonra gülümsedi.

“Jackson *Göbek İsmi Olmayan* Liu, sen bir dâhisin,” dedi Rooney heyecanla. “Benim aklıma devasa bir tatlı fikri geldi.” Kırmızı fasulyeli dondurmasının üzerini kaplayan çikolata kabuğuna vurdu. “Hollywood tabelası. Kaplamak istediğim şey o. O, göz önünde saklanan bir şey ve ben onun yeniden görünür olmasını istiyorum.”

Ağzım açık kaldı ama başka kimse gözlerini bile kırpmıyordu. Risk vardı ve riskli olan vardı. Kanunlar konusunda riske girmek ve dağ yamacında riske girmek vardı. Ama bunların hiçbirini söylemedim çünkü herkes başıyla onaylıyor ve gülümsüyordu. Hatta destekleyici bir şeyler bile söylüyorlardı.

“Onu tek başına kaplamanın imkânı yok,” dedi Toby, yardımcı bir şekilde caydırıcı olmak amacıyla.

“Doğru. Sanırım bunu kısa süre içinde yapamayacağım,” dedi Rooney. “Bu, benim günlerimi alacaktır.”

Göng Gong’umun yüzü aydınlandı. “Ara sıra kuralları biraz gevşetmekten hoşlanırım. Eğer elimden gelirse sana yardımcı olurum. Bir keresinde, bir keşif gezisinden eve bir *ay denizanası* getirmişt看.”

Yüzümü buruşturdum ve açıklayıcı bir soru sordum: “Bir denizanası mı çaldın?”

“O yalnızdı ve ona bir yuva vermek istedim,” dedi. “Ona Jelly Belly⁶⁸ işmini verdim. Sonunda biri bunu fark etti ve onu geri vermek zorunda kaldım. Bazen kuralları çiğnemek o kadar da kötü değildir. Onu geri vermek benim için hüznölü bir gündü ama Jelly Belly zor zamanlarımda yanımda oldu. Her zaman bunun için ona minnettar olacağım.”

Bunu düşünürken kaşlarımı çattım. Rooney, farklı bir tür ilham hissediyordu. Yapmak istediğim en son şey, bunu onun elinden almaktı. Belki de bu, nihai takım oyuncusu bile olabileceğim yerdı. Ona desteğimi sadece testler yoluyla değil,

68 *Ing.* Jelly Belly: Jöle Göbek. Jellyfish: Denizanası.

eylemlerim yoluyla da göstereceğim yer. Eğer Rooney'nin istediği buysa, benim istediğim de buydu. Bu kadın için, bir dağı bile ölçebileceğimi fark ettim. Onun için başımı kanunla belaya sokma riskine bile girebilirdim. Bunu neden yapacaktım? Tabii eğer...

Tabii eğer Rooney'yi sevmiyorsam. Rooney'yi sevmeme izin yoktu. Tüm bedenimi hafif bir ter kapladı. Nemli ellerimi birbirine bastırdım. Her şeyi detaylı bir şekilde düşündüm. Ama bunun üzerinde detaylı bir şekilde düşünmeme gerek yoktu. Rooney'yi seviyordum.

"Ben varım," dedim, kelimeler dudaklarımdan birdenbire çıkmıştı.

Şimdi, ekip şaşırmış görünüyordu. Aynı zamanda etkilenmiş görünüyorlardı.

Rooney araştıran gözlerle bana bakıyordu. "Hollywood tabelasını sarmak konusunda bana yardım mı etmek istiyorsun?"

"Fazladan yardıma ihtiyacın olabilir, değil mi?" dedim.

Rooney'nin yüz ifadesi yumuşadı.

Onun yanında oturan Gōng Gong'um gülümsedi. Bakışlarının ardındaki bir şey, bana benim bu yanıma görmekten mutlu olduğunu söylüyordu. Bu, benim bile var olduğunun farkında olmadığım bir yanımdı.

"Eğer Jack yardımcı olacaksa, ben de yardım etmek isterim," dedi Maria. "Ben de Kırmızı İpli Kız hikâyesinin bir parçası olmak istiyorum."

"Ama bu yasa dışı değil mi? Hapse girmez misiniz?" diye sordu yüzü hafifçe solmuş olan Toby.

"Bu, mülke izinsiz girmek oluyor. Eğer tabelaya zarar vererseniz başınız daha da büyük belaya girer," dedi Gōng Gong'um.

Bunu, sanki hiç önemli değilmiş gibi söylemişti. Neden bunu sanki hiç önemli değilmiş gibi söylemişti?

“Yani her ne yaparsanız yapın, tabelaya zarar vermeyin,” diye tekrarladı Mac.

“Ben de varım,” dedi Brian. “Hiçbir zaman bunu yapacağını düşünmezdim, Jack. Çok havalı. Amcam seksenlerin sonlarında Caltech’e gidiyormuş ve o sırada bir grup öğrenci şaka yapmak için Hollywood tabelasını *CALTECH* diye okunacak şekilde değiştirmiş. Hâlâ bunun bir parçası olmuş olmayı istediğini söyler. Polis falan da oradaymış ama yine de bitirmeyi başarmışlar. Anlaşılan, polis komiseri bile onların iyi bir iş çıkardıklarını söylemiş. Buna inanabiliyor musunuz?”

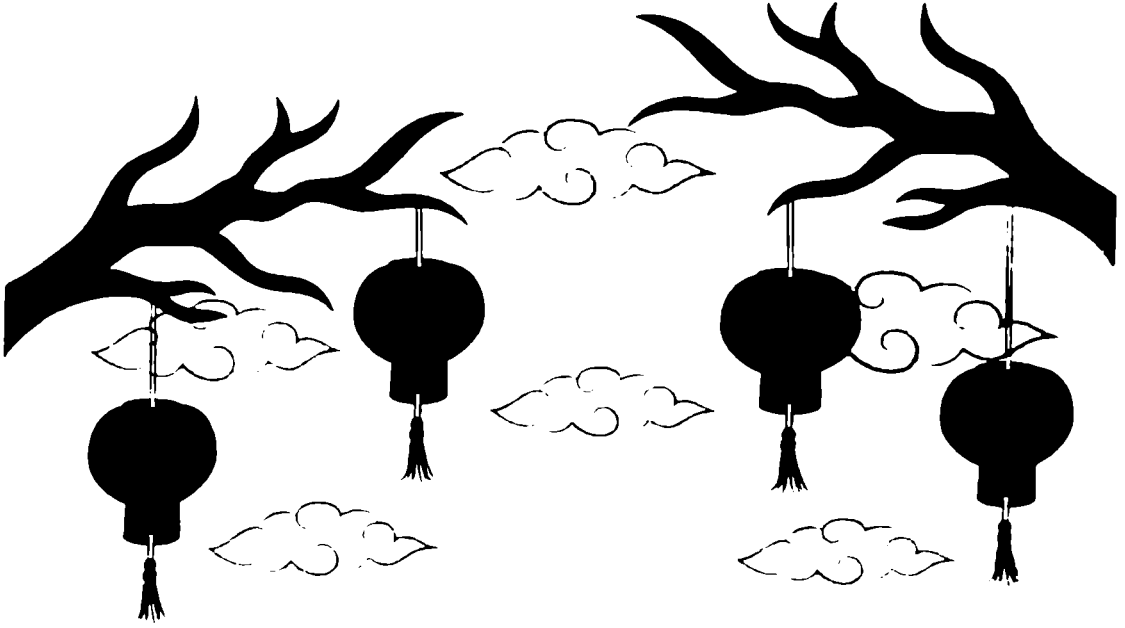
“O, seksenlerdeydi,” dedi Toby. “Şu anda bunun gibi bir şey yaptığımız için sırtımızı tıptışlayacaklarına inanamıyorum.”

“Rooney, eğer yakalanırsan, kimliğin ortaya çıkar,” dedi Nell endişeyle. “Bu saklanmanın tam aksi.”

Rooney başını iki yana salladı. “Daha fazla saklanmak istemiyorum.” Bunu söylerken, kaşığıyla çikolata kaplamayı kırdı ve dondurma ortaya çıktı.

Rooney, bu sanat eseri için gizli kimliğini ortaya çıkarmaya istekliydi. Bunun ardında, doğum videosunu insanların görmesini istememesinden daha fazlası olmalıydı. Bir kere bununla tanınmıştı ve annesiyle aynı soyadını paylaşıyordu, bu nedenle de insanların onun Wren’in kızı olduğunu bilmemesi gibi bir durum söz konusu değildi. O videoda başka ne vardı?

Hepimize baktıktan sonra, gözlerimin içine baktı. “Desteginiz için hepinize çok minnettarım ama hiç kimse bunu benimle birlikte yapmak zorunda olduğunu hissetmemeli. NASA beni uzayın ucuna götürecek ama beni atmosfere fırlatacak başka bir şeye ihtiyacım var. Risk alma zamanım geldi.”

Yirmi Beşinci Bölüm: ROONEY

"Mantı Saati'ni çoktan geçtik," dedi Jack, altmış santim kalınlığında kesilmiş kırmızı kumaş şeritlerini, Hollywood tabelasındaki ilk "L"nin tabanına sararken.

Saat sabaha karşı 03.30'du ve Talia, Maria, Nell, Brian, Toby ve Mac ile Griffith Parkı'nın sessiz tepelerindeydik.

Geçen hafta, Jack ile birlikte şehirdeki her bir kumaş dükkânına gidip, "ipler" hâlinde kesmek için kırmızı kumaş satın almıştık. Normalde kullandığım, dış ipinden bile ince olan ip türünü kullansaydık, tabelayı kaplamamız gerçek anlamda aylarımızı alırdı.

Bir ekip olarak, kamera ve hareket sensörlerinin yerlerinin, ne giyeceğimizin ve on üç metrelik tabelayı nasıl kaplayacağımızın üzerinden geçmiştik. Herkes fikirleriyle katkıda bulunmuş ve daha verimli bir şekilde çalışabilmenin yollarını düşünmüştü. A ve B rotaları üzerinden kaçış stratejileri hakkında birbirimizle senkronize olmuştuk. KADER görevi ekibi her gün sınırları zorluyordu ve bunu yapmak konusunda istekli oluşları, buna dair daha fazla kanıttı. Ama bunun için, biz Hollywood Ekibi'ydik.

Toby ve Mac, “Y” ile ilgilenirken, Talia ve Nell ikinci “L” üzerinde çalışıyordu. Brian ve Maria iki “O” harfini kaplıyordu ve kimin işi önce biterse, “D” ile ilgilenecekti. Hollywood tabelasının arkasındaki metal kirişlerden dolayı, harflere arkadan tırmanmak daha kolaydı.

Aşağıda, geniş LA manzarası hayranlık uyandırıcıydı. Ay, hilal evresindeydi ama şehir, bu saatte bile gün ışığının altındaki okyanus gibi parlıyordu. Bunu gerçekten yaptığımıza inanmıyordum.

Telsizlerimiz aracılığıyla ekiple iletişim kurdum: “İki saat geçti. Herkes ne durumda? Gün doğumuna kadar üç saatimiz var ama buradan daha erken ayrılabilceğimizi düşünüyorum. Hızlı yol alıyoruz.”

Jack ile birlikte tempomuzu artırdık ve kumaş rulosunu elimizden geldiğince dikkatli bir şekilde “L” harfinin etrafına doladık.

“Sprinkles’ı sahipleniyorum,” dedi, bunu o kadar sıradan bir şekilde söylemişti ki, söylediğini algılamam biraz zamanımı aldı.

Bu haber, olduğum yerde donakalmama neden oldu. “Jack, bu muhteşem bir haber! Fikrini ne değiştirdi?”

“Şu noktada aslında çok yakın arkadaş olduk. Onu bırakmam.” Jack’in ihtiyatlı sesinin altında, içten gelen bir şey vardı.

“Senin sevginin alıcı tarafında olduğu için şanslı,” dedim bakışlarımı ona doğru kaldırarak.

Jack gözlerimin içine baktı. Ekipten biri bağırarak daha fazla kumaş istediğini söyleyene kadar, uzunca bir süre birbirimizin gözlerine baktık. Jack boğazını temizledi ve harfi kaplamaya devam etti. “Bir iz bırakacaksın. Bunu düşünmek heyecan verici.”

Gülümsedim. “Ama bu tabela üzerinde bir işaret bırakmayacağım. Unutma, zarar vermek yok.”

“Doğru. Zarar vermek yok,” dedi çok ciddi bir şekilde.

Birbirimizle karşılıklı olarak harfi sarmaya devam ettik.

“Sana bir şey sormamın sakıncası var mı?” dedi Jack, aynı tarafta bir araya geldiğimizde. Onayladığım zaman, “Videoyu hiç gördün mü?” diye sordu.

Elimdeki kumaşı kıvırdım. “Bir kere gördüm. 2010 yılında satışa çıktığında, açık artırmaya gitmiştim. İlgilenen alıcıların dikkatini çekmek için oynatmışlardı.”

Jack, sessizce daha fazlasını bekliyordu. Gerçeği. Kaplamayı bıraktı ve dikkatle bana baktı.

“O da doğumdaydı,” dedim en sonunda metal çubuklardan birine kumaşı bağlamayı bitirdikten sonra. “JR.”

“JR oradaydı. Neden?” diye sordu Jack, “L” harfinin uzun tarafının yanındaki tabanda yanımda durarak.

“Ben de aynı şeyi merak ediyorum. Bu, onun yüzünü gördüğüm tek seferdi. Doğmuşum ve beni kucağına bile almamış. Bir kere bile.” Gözlerimi kapattım. “Ben ağlamaya başladıktan sonra oradan uzaklaşmış. Annemin yüzündeki ifadeyi hiçbir zaman unutmayacağım. Bu, hepimizin aynı odada olduğu ilk ve son seferdi.”

Jack’in bakışlarında acıma değil, şefkat vardı. “Rooney, çok üzgünüm. O videonun neden orada bir yerlerde olmasını istemediğini anlayabiliyorum. Bunu yeniden yaşamak istemiyorsun. Ya da annenin de yaşamasını istemiyorsun.”

“Annem videodan ya da benden pişmanlık duymuyor ama insanların bunu görmesine gerek yok,” dedim. “Eğer videoyu satın alabilirsem, onu arkamda bırakabilirim. Onunla işimiz bitebilir.”

Jack başıyla onayladı. “Ne kadar para biriktirdiğime bakıyordum ve eğer daha fazla paraya ihtiyacın olursa, lütfen bana ne kadara ihtiyacın olduğunu söyle. Yardım etmek istiyorum.”

“Bunu söylediğin için çok nazıksın ama zaten yardım ediyorsun,” dedim artan kumaşları kıvrımların arasına sokuştururken. “Umarım bunun ardından, para bir sorun olmayacak. Hollywood temalı ip sanatı parçaları yaptım ve yarın sabah satın alıma hazır olacaklar. Ücretleri oldukça yüksek. İstedğimden bile daha fazla.”

“Güzel. Çalışman buna değiyor,” dedi Jack.

“O satışlardan gelen paranın bir kısmı, çocuklar için yapılan sanat programlarının fonlanmasına yardımcı olmaya gidecek,” diye geveledim. “Bütçe kesintileri korkunçtu.”

Gergin enerjinin dikenleri bana batmaya başlamıştı ve Jack de muhtemelen bunu anlamıştı. Ağzımı sımsıkı kapattım. Üzerinde düşünmemem gereken çok fazla şey vardı: yetersizlik hakkındaki hislerim, açık artırma, işe yaramayan bu büyük risk, Jack’i öpmek. Bunun yerine odaklanmam gereken şey, bu tabelayı kaplamak ve dağdan aşağı düşmemektir.

“Zaten sesini iyilik için duyuruyor olacaksın,” dedi Jack, fazla kumaş kollarından saçılırken. Bir an sessiz kaldı ve ben bir cevap vermediğim için, “Açık bir gecenin ardındaki sabah, hava sıcaklığının gün doğumundan sonra bile düşmeye devam ettiğini biliyor muydun?” dedi.

Kaşlarımı çattım ve olumsuz anlamda başımı salladım.

“Geceleri, yeryüzü gün içinde güneşten aldığı enerjiyi dışarı vererek soğur,” diye açıkladı Jack ellerini havaya kaldırarak. Kumaş, ellerinden aşağı doğru sarkıyordu. “Güneş ısıdığı anda, her şeyin ısınacağını düşünürsün. Ama güneş hâlâ çok aşağıda olduğu için, güneş ışıması henüz yeterli değildir ve hava sıcaklığı düşmeye devam eder. Belki de *Entangled* senin gün doğumundu. Ufuk çizgisinden zar zor görünüyordu. Ve şimdi güneş daha yukarıda. Bir şeyler ısınmaya başlıyor.”

Yüzümde gerçek bir gülümseme belirdi. “Teşekkür ederim.”

Ciğerlerimi serin havayla doldurdum, yavaşça umutlu hissetmeye başlıyordum. Bu işe yarayabilirdi.

“Onu biraz daha sıkı çek ve bu köşeyi kaldır,” diye talimat verdim.

Jack dediğimi yaptı. “Bu şekilde mi?” diye sordu, ellerini döndürüp nazikçe çekerek.

“Al,” dedim, elimdeki kumaş şeridini, bağlanmış olanların arasına sıkıştırarak. Geriye doğru bir adım atarak onun önüne geçtim ve bedenlerimiz birbirine değerken, ellerimle ellerini yönlendirdim. Bu rüzgârlı havada bile, Jack’in elleri sıcak ve sakindi. Onun ellerinin şeritlerime dolandığını, düğüm atmak için parmaklarıyla ilmekler attığını görmeyi seviyordum, sanki artık o da benim çalışmalarımın bir parçası gibiydi.

“Sen iyi misin? Az önce yine nereye gittin?” diye sordu Jack ben sessizleşip, her ne sorduysa ona cevap vermediğimde.

Bakışlarımı yeniden gözlerine çevirip, kararmış gözlerinin içine baktım. “Kesinlikle senin iplere bağlanmış bir hâlde olduğunu düşünmüyordum.”

Jack öksürür gibi bir kahkaha attı ve herhangi birinin duyup duymadığını görmek için etrafına bakındı. Kumaşı sertçe çekti. “Bunun yeterince güçlü olduğunu düşünmüyorum.”

Nefesimi tuttum.

“Güzel görünüyor,” dedi Talia telsizden. Ben onun ellerini bırakıp, kumaşları elimde toplarken, Jack benden uzaklaştı. “Üzerinde çalıştığımız harften bahsettim.” Talia boğazını temizledi ve Jack ile birlikte sessizce güldük.

Tabelanın arkasında, ekibin bizi göremeyeceği bir yerde duruyor ve “L” harfini tamamlamak için kumaşa düğüm atıyoruz. Burada olduğumuz tüm zaman boyunca, garip bir şekilde sakindim. Ama şimdi, Jack’e bu kadar yakınken ve herkes köşenin ardındayken, kalbim hızla atıyordu. Bu gece hakkındaki

en riskli şey, bizim burada, şu anda mesafemizi koruyamayacak olmamızdı.

Jack'in ayağı kaydı ve dağın eteğinden aşağı, karanlığa doğru bir taş yuvarlandı. Yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzaktaydı ve eğer ayağı bir daha kaysaydı, dudaklarımız birbirine değecekti. Ki diğer her şey ortadan kaybolurken düşünebildiğim tek şey buydu. Şehrin ışıkları, ellerimizdeki kumaşlar, harfleri kaplayan ekibin geri kalanı, telsizden gelen herhangi bir ses. Bunların hepsi, bulanıklıktan başka bir şey değildi. Benim için net olan tek şey benden bir adımdan daha az bir mesafede önümde duran, yüzü kafa fenerimle aydınlanan kişiydi.

Jack, zorlu, ilhamsız ve kararsız anlardan bu yana, bu olanlarda tam yanımda olmuştu. Bu anları onunla birlikte atlatmıştım. Onun sayesinde. Ve ayrıca kendim sayesinde. O, benim kendimi yeniden bulmama yardım etmişti.

Bugüne kadar, göz önündeyken saklanmıştım hep. Bugünden sonra bu geçerli olmayacaktı ama eğer Jack'e benim için anlamının ne olduğunu söylemezsem, duygularım hâlâ saklanıyor olacaktı. Ve hissettiğim şey, her zaman olması gerektiği gibi saf ve gerçek bir aşktı. Onun ip eşim olabileceğini düşünüyordum. Bu kadar şeyin ardından, nasıl olmayabilirdi ki?

"Jack," diye başladım. "Ben..."

Ve tam o anda, helikopterlerin ışıkları üzerimizde belirdi. Tabelanın "D" harfinin yarısının tamamlandığını fark ettiğimde, herkes kaçış stratejisini uygulamak için hızla harekete geçmişti.

"Hepiniz gidin," diye bağırdım. "Planladığımız gibi Kaçış Rotası A."

Hollywood Ekibi malzemeleri toplayıp, beni onlarla gitmem için cesaretlendirdi.

"Seni bırakmıyoruz, Rooney!" diye bağırdı Talia. "Hadi gidelim!"

“Ben kalıyorum. Bu iş bende,” diye seslendim. “Bunu yapmama izin verin.”

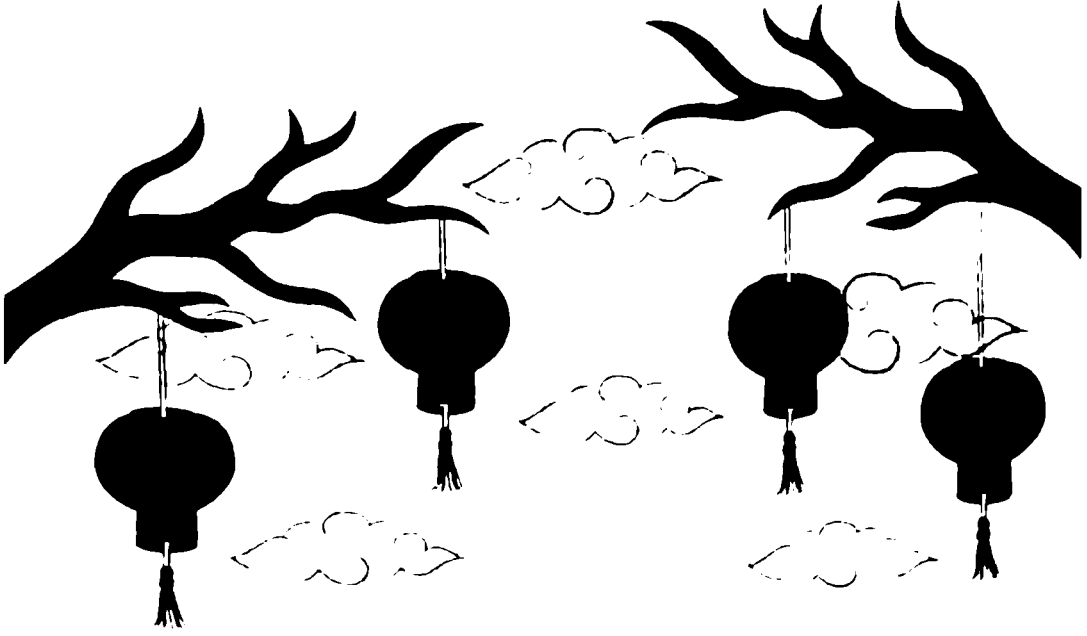
Talia anlayışlı bir şekilde başıyla onaylamadan önce, bir an için gözlerime baktı.

Jack kolumu kavradı. “Rooney, bizimle gel.”

Nefes nefese kalmıştım. “Jack, çok yaklaştık. Bu, benim sorumluluğum, benim riskim. Buraya gelmeleri an meselesi. Yakalanamazsınız. Lütfen. Git,” diye ısrar ettim onu diğerlerine doğru iterek.

Jack ve ekip beni durdurmaya çalışmadan önce, işi bitirmek için “D” harfine doğru koştum. Polis henüz buraya gelemezdi. İşim bittiğinde, aşağı inip onlara katılacaktım.

Kaçış planı işe yaramıştı ve Hollywood Ekibi ardında bir iz bırakmamıştı. Kimliğimin gizli olmasının son anlarının tadını çıkardım ve kendimi bundan sonra olacıklara hazırladım. Kendim olmanın zamanı gelmişti.

Yirmi Altıncı Bölüm: ROONEY

Karakolun dışında, puslu bir sabahta güneş turuncu bir ışıkk yayıyordu. “D” harfini kaplamayı bitirir bitirmez, aşağı inip teslim olmuşum. Birkaç saat sonra, para cezası karşılığında serbest kalmıştım çünkü tabelaya bir zarar verilmemişti. Bohai benimle gurur duyacaktı. Annem de.

Talia’yı beni kaldırımda beklerken buldum.

“Sen kötü bir kızsın, KİK,” dedi Talia sırtarak.

“Benimle birlikte arkada kalmadığın için teşekkür ederim. Eğer senin yerinde ben olsaydım, senin yanından asla ayrılmazdım ama...” dedim şakacı bir şekilde ona sarılırken. “Hepiniz kaçtınız mı? Kimse görmedi mi?”

“Hepimiz güvenli bir şekilde Jack’in Gōng Gong’unun evine gittik,” diye beni güncelledi Talia. “Herkes uyuyordu. Jack gelmek istedi ama ona yalnız zaman geçirmeye ihtiyacımız olduğunu söyledim.”

On dakika boyunca, orada olanlardan dolayı hiç kimsenin bizi tanıma riskinin olmadığı Hollywood Sonsuzluk Mezarlığı’na doğru yürüdük. Bunu huzur içinde değerlendirmemiz gerekiyordu.

Görünüşe göre Hollywood Sonsuzluk Mezarlığı, aktif bir mezarlıktı ama aynı zamanda film gösterilerine ve edebî

organizasyonlara ev sahipliği yapan bir kent simgesi ve kültürel organizasyon merkeziydi. Çimlerin üzerinde birkaç battaniye ve şekerleme ambalajı vardı. Önceki gece açık havada bir film gösterisi olmuş olmalıydı. Burası aynı zamanda, Judy Garland, Cecil B. DeMille ve Douglas Fairbanks Sr. gibi ikonların ebedî olarak istirahat ettikleri yerdî.

O gün yeni açıldığı için, mekân sessizdi. Sanat dünyası bu konuda bir şeyler duymadan önce, kendimi rahat hissettiğim son anların tadını çıkarıyordum. Çünkü benim kim olduğum umurlarında olmasa bile, annemin kimliğinden dolayı ilgilerini çekeceğini biliyordum.

Talia ile birlikte en sonunda, bizi neyin beklediğini görmek için telefonlarımızı kontrol ettik. Düzinelerce cevapsız arama ve mesaj vardı, çoğu annemden ve Jack'ten gelmişti. Annem attığı mesajlardan birinde, bana bir makalenin bağlantı adresini göndermişti. Adresin altında ise bir mesajı vardı.

Annem: İşte bu BÜYÜK.

Seninle gurur duyuyorum.

İnternet sitemde, çevrim içi sanat yayınları ve haber kaynakları kullanması için sanatçı açıklamamın olduğu bir paylaşım yapmıştım. Hatta, polis oraya geldiğinde etraftakilerden birinin çektiği bulanık bir fotoğraf yerine kullanmaları için kendimin bir fotoğrafını bile koymuştum. Ve işe yaramıştı. Gazeteciler, benim açıklamam ve kırmızıyla kaplanmış Hollywood tabelasının fotoğrafının yanına kendi içeriklerini dâhil etmişlerdi.

Dünyada Sanat dergisinin makalesine tıkladım.

Kırmızı İpli Kız, Hollywood'a Soruyor: "NASIL?"

Bu, bir Kızıl-Perde!⁶⁹ Kırmızı İpli Kız, Hollywood tabelasının üzerinde sanatsal bir darbe gerçekleştirerek, Los Angeles, Kaliforniya'da bir roket fırlattı. Kırmızı ipli çalışmaları ve NASA'nın kısa süre önce yeniden hayata geçirilmiş olan Misafir Sanatçı programının ilk sanatçısı olarak tanınan Kırmızı İpli Kız; kader, aşk ve evrenin karşılıklı bağıllık temalarına dokunan büyük ölçekli sergiler yaratıyor. Dün gece Kırmızı İpli Kız, paparazilerin meraklı gözlerinden ve yabancıların telefon kameralarından uzakta, LA'in en simgesel ve sevilen işaretinin harflerini kaplayıp, H-O-W harflerini açıkta bırakmayı başardı.⁷⁰ Ne nasıl, diye merak ediyoruz?

Kırmızı İpli Kız'ın sanatçı açıklamasına göre, "İşlediğim, kişisel yatırım yaptığım ve ilgilendiğim tüm temalarda, her zaman 'Neden?' diye merak ettim. Buraya nasıl geldik? Birbirimizle, dünyamızla ve bizim dünyamızın ötesinde var olan dünyalarla nasıl ilgilenebiliriz? Kendimizi nasıl tanıtırız? Hayallerimizi nasıl gerçekleştiririz? Birbirimize giden yolu nasıl buluruz? Nasıl âşık oluruz? Hayatta çok fazla şey açıklanamaz ama belki de cevaplar işaretlerdedir. Ve söz konusu işaretler olduğunda, Hollywood'unkinden büyüğü var mı?"

H-O-W başka nasıl yazılır? WHO.⁷¹ Geçen şubat ayında Entangled hakkında haber yaptığımızdan bu yana merak ettiğimiz bir soru. Kırmızı İpli Kız kim? Sonuç olarak, polis kayıtlarına göre o, sanatçı Wren Gao'nun kızı Rooney Something Gao'dan başkası değilmiş. Evet, Wren Gao'nun kötü şöhretli video sanat eseri olan Bebeğin Doğumu'ndaki o bebek.

69 *Ing.* Red-out: Beyne kan hücumundan dolayı göze kızıl perde inmesi. -ç.n.

70 Hollywood tabelasında açıkta bırakılan h-o-w harfleri, "nasıl" anlamına gelmektedir. -ç.n.

71 *Ing.* Who: Kim?

Tabii ki her şeyin ardından, konu anneme ve videoya gelmişti.

Geçmişimden hiçbir zaman kaçamayacaktım.

Telefonumu kapattım ve çimin üzerine yüzüstü bıraktım.

“Ben ne yaptım?” diye sordum Talia’ya, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki canımı acıtıyordu.

Talia bana sarıldı. “Bu bilgi, senin kim olduğunun sadece küçük bir parçası. Yaptıkların ve yapmaya devam ettiklerin önünde sonunda, geçmişini gölgede bırakacaktır. Ve Roo, her ne olursa olsun, hayatımızın geri kalanında anlatacağımız bir hikâyemiz oldu.”

Bir nefes aldım. “Sana inanmak istiyorum.”

“Açık artırma henüz gerçekleşmedi. Hâlâ kazanabilirsin,” dedi bana sakın bir şekilde. “İlhamının kıvılcımı, tam bir şenlik ateşi oldu. Kader Testleri gerçekten bu işi halletti. Büyük oynamak işe yaradı. Bildirimlerimde ismin geçip duruyor. Sosyal medyada bile #RSGHollywoodSign olarak en çok konuşulan konulardan biri oldu.”

“Yeniden bir şey yaratmak harika bir duygu.” Dün geceyi düşünürken, bakışlarımı bir palmiye ağacının yaprağının üzerinde gezdirdim. “Sence kimliğimi açıklayarak doğru seçimi mi yaptım?” diye sordum.

Geçen hafta ona planlarımı anlattığımda, Talia gözünü bile kırpmamıştı. Yaratıcılığımı geri kazanmama sevinmişti. O da, sanat yapmanın bazen kuralları çiğnemek anlamına geldiğine inanıyordu.

Talia bir an için düşündü. “Burada doğru ya da yanlış yok,” dedi. “Ama şunu söyleyeceğim ki, tüm hayatın boyunca her zaman Wren Gao’nun kızı olduğunu ve kendin seçmediğin bir şeyle tanındığını hissettin. Bunun sanat yapmana engel olmasına izin vermedin ama kendin olarak sanat yapmana engel olmasına izin verdin.”

“Ama Kırmızı İpli Kız benim.”

Talia, ayaklarını önüne doğru uzattı. “Ama bunu kimseye söyleyemiyordun. Hayatının çok büyük bir kısmını kendini bir sır olarak saklayarak yaşadın. Kırmızı iplerden yapılmış kıyafetler giymenin, görülmek istediğini göstermenin sessiz bir yolu olduğunu düşünüyorum.”

Kazağımdan çıkmış bir ipi, tüm sıra sökülene kadar çekiştirdim.

Talia elimi tuttu. “Şimdi kendin olabilirsin. Artık saklanmak yok.”

Göğsümde bir ağrı hissettim. “Kırmızı İpli Kız çok uzun zamandır benim kalkanımdı. Sanat okulunda bu ismi bulduğumuzdan beri.”

“Hatırlıyorum,” dedi Talia gülümseyerek. “Bana çocukluğunu ve insanların umurunda olan tek şeyin, doğumunun insanların önünde filme alınmasının nasıl bir his olduğunu öğrenmek olduğunu anlatmıştın. Buna zar zor inanmıştım.”

Dudak büktüm. “Eski uçaklardan gelen hurda metallerden sanat yaptığı herkesten, kendisine *Maverick* diye seslenmesini isteyen o çocuk, bu durumdan sınıfta bahsedene kadar.”

Talia büzüldü. “Dehşete düşmüş gibi görünüyordun.”

“İşte o zaman geçmişimden kaçamayacağımın farkına vardım,” dedim.

Talia başıyla onayladı. “Sevdiğin şeyi yaparken kendini saklamak zorunda kalmamalıydın. Nerede olduğumuza bir bak. Evet, bu mezarlıktayız ama aynı zamanda Hollywood’dayız. İnsanların görülmeyi çok fazla istedikleri yerde. Bunu istemek tamamen makul bir şey. Belki de Kırmızı İpli Kız’ı son uykusuna yatırmanın zamanı gelmiştir,” dedi Talia, yeşil çimlerin üzerindeki beyaz mezar taşlarına bakarak.

“Kırmızılar içinde uyusun.” Elimi kalbimin üzerine götürdüm.

“Şimdi de mavi dönemine mi gireceksin?” diye şaka yaptı.

“NASA enstalasyonu yaklaştığı ve kimliğimi çok kısa süre önce ortaya çıkardığım için, kendime yeniden şekil verme şansım var,” diye dalga geçtim.

Talia gülümsedi. “Yoldaki her bir adımda yanımdayım. Ve Jack de yanında olacak. Seyahatiniz konusunda haklı olduğuma hâlâ inanamıyorum. Tek yatak. Biliyordum!”

İnledim. “Dediğim gibi, geceyi birlikte bile geçirmedi. Ben kendi odamda kaldım. Tüm gece, her gece.”

Talia elini göğsüne götürdü. “Bunu duydun mu? Bu, kırılan kalbimin sesiydi. Jooney için buradayım. En azından bana onunla öpüşmenin hatırladığın gibi olup olmadığını söyle?”

Sessizce, kurumuş çimenleri çekiştirdim.

“Bekle, daha mı kötüydü? Çünkü Jack’e baktığımda, onun kötü öpüşen biri olduğunu düşünmüyorum,” dedi Talia.

“Dün gece neredeyse ona, onu sevdiğimi söyleyecektim,” dedim pat diye. “Biz neredeyse... yeniden öpüşmeden sonra.”

Talia’nın gözleri açıldı. “Onu seviyor musun? Kırmızı İpli Kız’ı değerlendirdiğimizi düşünüyordum. Şimdi bunu da sindirmem için bana bir saniye ver.” Parmaklarını şakaklarına bastırdı. “Sen daha önce hiç kimseyi sevmedin. Tabii ki benim haricimde. Beni her zaman seveceksin.”

Kahkaha attım. “Her zaman.”

“Onun senin... ip eşin olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu fısıldayarak, sanki mezarlıkta biri bizi duyabilirmiş gibi.

“Öyle olduğuna inanmak istiyorum.” Gün ışığında, aşk ve yüksek adrenalinin telaşının ardından, her şey biraz daha net görünüyordu. “Ama garipti. Roket Bahçesi’nde öpüştük ama o zamandan beri ne zaman öpüşmek üzere olsak, bir şeyler buna engel oldu. Otel odasında Kenneth. Dün gece polis. Bunun ne anlama geldiğini merak etmeden edemiyorum.”

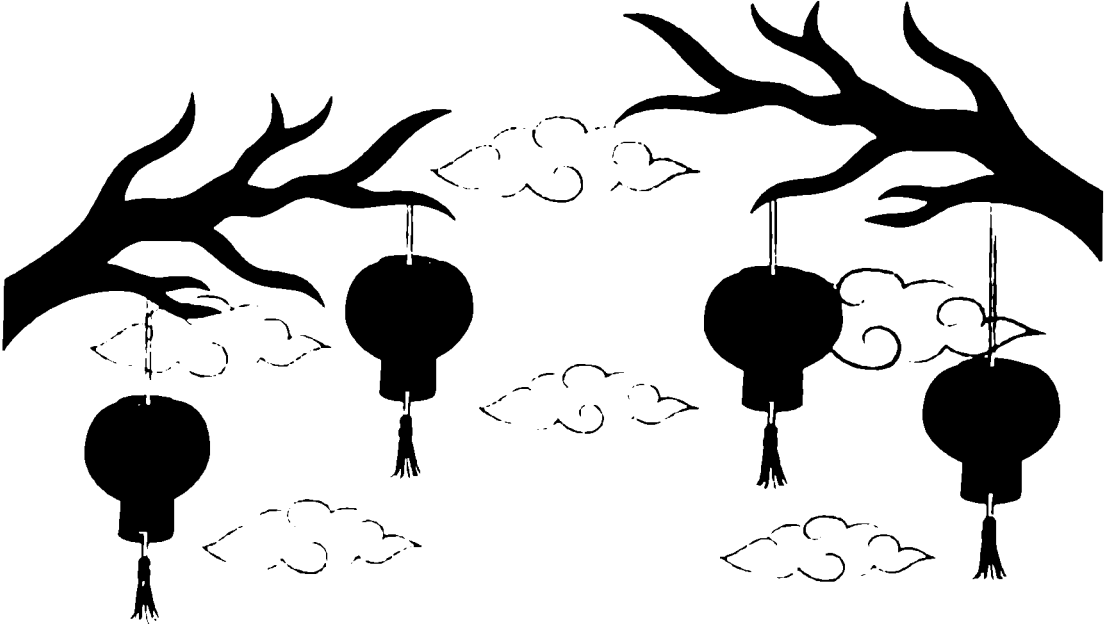
Talia kaşlarını çattı. “Bilmiyorum. Kötü zamanlama? Öpüşmek için daha iyi yerler mi seçseniz?”

“Belki de iplerimizin üzerindeki düğümlere denk geliyoruz,” dedim. “Çünkü öpüşmememiz ya da arkadaştan ötesi olmamamız gerekiyordur. Bu proje bittiğinde nerede olacağımı kim bilir? Eğer nerede olacağımı bilemezsem Jack’e herhangi bir söz veremem ve o da öylesine benimle gelemes. Onun görevi oldukça spesifik ve merkezi de burada.”

“Bu ilişkiye başlamak için, sonsuza kadar süreceğini düşünmek zorunda mısın? Ya bu da başka bir bölümse? Aynı Kırmızı İpli Kız’ın olduğu gibi,” dedi Talia.

Jack’in hayatımda sadece bir bölüm olduğu düşüncesine katlanamıyordum. Onunla bir gece geçirdikten sonra bunu zar zor kabul edebilmişim ama eğer gidersem, ben de anne babasının yaptığını yapmış olmayacak mıydım? Çok kısa süre önce ismim üzerinde hak talep etmişim. Eğer şanslıysam, işim beni dünyanın her yerine götürecekti.

Talia, kolunu omuzlarıma doladı. “Bilakis, inançların işte ve aşkta seni buraya kadar getirdi,” dedi. “Neden şimdi onları dikkate almayacaksın ki?”

Yirmi Yedinci Bölüm: JACK

Dikkatimi ilk çeken gülümsemesi oldu. Posta kutumdan *Los Angeles Times* gazetesinin bugünkü sayısı dışarı sarkıyordu. Gazeteyi o kadar hızlı çektim ki, posta kutusunun içindeki diğer postaların hepsi de onunla beraber çıkıp yere düştü.

İşte, oradaydı. Rooney, Sanat bölümünde yer almıyordu. Tabelanın daha büyük bir fotoğrafının yanında, onun fotoğrafı bir çember içine alınmıştı. Rooney'nin ismi manşette yer alıyordu.

O gece yaşadığımız bazı anlar aklıma geldi. Özellikle de neredeyse yeniden öpüşecek olduğumuz an. Ve ekip için kendisini feda etme şekli.

Postalarımı yerden aldım, dikkatim geçici olarak küçük bir zarfın köşesindeki mor teleskop damgalarıyla dağılmıştı. İçimde bunu kimin gönderdiğine dair bir his vardı. Gönderen adresi, mektubun iki aydır iş için Şili'nin kuzeyinde olan annemle babamdan geldiğini doğruluyordu.

Yirmi dakika sonra, sonunda ikimiz hakkında bir konuşma yapmak için Talia'nın galerisinde Rooney ile buluşacaktık. Şu anda bu zarfın içinde her ne varsa, ona ayıracak vaktim yoktu. Zarfı arka cebime tıktırdım.

Galeriye kadar yaptığım araba yolculuğu şaşırtıcı derecede hızlıydı, bir blok ötede park yeri buldum. Otopark sayacında, benden önce park etmiş arabadan yarım saat kalmıştı. Şansımın yaver gittiği bu olaylar dizisi bir an için Rooney gibi düşünmeye başlamama neden oldu.

Geçen cuma akşamı tabelayı kaplamamızdan beri Rooney'yi görmemiştim. Röportaj ve sipariş taleplerine boğulmuş durumdaydı. Ben de anne babamla konuşmamıştım. Onların henüz Hollywood tabelasını duyup duymadıklarını merak ettim. Ya da bu sanatçının beraber çalıştığım sanatçı olduğunu hatırlayıp hatırlamadıklarını. Rooney'nin tüm sorumluluğu üzerine alması, Hollywood Ekibi'ne yardımcı olmuştu. Kimse bizden şüphelenmemişti. En azından bunu yüzümüze söylememişlerdi.

Söz konusu Rooney ve NASA olduğunda ise, yapacağı ilk gösterinin biletleri daha şimdiden tükenmişti. İnsanlar, sosyal medyada onun sanatı için çılgına dönmüşlerdi, NASA'nın bazı görevleriyle tanınırlık kazanmıştı. Bazı insanlar, gizemi tercih etmek ve Rooney'nin adından söz ettirmesini sevmek arasında ikiye ayrılmışlardı. Pek çok hayranı, kendileri gibi insanların sanat dünyasında temsil edilmesinin ne kadar anlamlı olduğundan bahsetmişti.

Galeriye ulaştım ve büyük pencerelerden içeri baktım. Mekânın duvarlarında, düzinelerce kaktüs, astronot kıyafeti, kelebek, Mars, bir roket ve ip sanatıyla yapılmış bulut tabloları vardı. Bunlar, *Kader Bağı Teorisi* ilhamlı, Rooney ile birlikte geçirdiğimiz anları gösteriyordu. Her an, bir Kader Testi'nden türetilmişti. Karmaşıktılar, benim durduğum yerden gerçek anlamda birer fotoğraf gibi görünüyorlardı.

Cama biraz daha yaklaştım. Her eserin yanında kırmızı bir nokta vardı. Eğer Rooney'nin bana söylediğini doğru hatırlıyorsam... bu, eserlerin satıldığı anlamına geliyordu. İçimde

bir heyecanın yayıldığını hissettim. Belki de videoyu satın alacak kadar para kazanabilirdi. Hollywood tabelasını kaplamak, Rooney'nin ilham kaynağını her ne engelliyorsa, onu ortadan kaldırmıştı.

Telefonumun ekranı, Rooney'den gelen bir mesajla aydınlandı.

Neredesin? inanılmaz haberlerim var! SchMoMA ile kafiye.

MoMA'da olduğu gibi SchMoMA mı? Modern Sanat Müzesi ile birlikte bir şeyler yapması için bir teklif mi almıştı? Bu gerçekten inanılmaz bir haberd.

Yeniden pencereden içeri baktım. Rooney ve Talia, ellerinde bardaklar ve bir şişe şampanyayla bir odadan çıkarken, kahkahalarla gülüyorlardı. Rooney, bir kanepenin üzerine oturdu ve kanepede... bir kruvasana mı benziyordu ne?

Bu, mutlu olaylar dizisinde bir başka işaretti. Belki de anemle babamın mektubunun içeriği o kadar da kötü değildi. Belki de Rooney'nin sergisinde burada olabilmek için, geri dönüş yolundaydılar. Arka cebimdeki zarfı aldım ve yırtarak açtım. Zarfın içinde tek bir kâğıt vardı.

Sevgili Jackson,

Umarız iyisindir. Bunu sana tatmin edici haberlerle yazıyoruz. Buraya gözlemlemek için geldiğimiz galaksi manzarası, bu sefer internet kamerasında uydular tarafından mahvolmadı. Ne büyük bir başarı. Bu mektubu aldığın zaman, muhtemelen Şükran Günü geçmiş olacaktır. Gecikmeler göze alındığında, belki Noel bile geçmiş olabilir. Yeni yıla doğru ilerlerken, başarılarımızı not ediyoruz. Umarız sen de aynısını yapıyorsundur. NASA'daki görevinle başardığın şey, kesinlikle etkileyici bir şey. Her zaman için becerikli ve sorumluluk sahibiydin. Bundan sonra senin için ne gerçekleşeceğini dört gözle bekliyoruz. Bugün olduğun yere gelmek için çok çalıştın. Aferin, böyle devam et. Seyahatimizi mart ayının sonuna kadar uzatıyoruz. Gökyüzü berrak, yıldızlar parlak ve biz de bir şey üzerindeyiz.

Gōng Gong'a bizden selam söyle.

Annen ve baban.

Sayfanın arkasını çevirdim ama boştu. Annem babam, çok çalıştığımı fark etmişlerdi. Bu kelimelerle içimde bir onaylanma şoku hissettim. Ocak ayındaki sergiyi unutmuş olmalıydılar çünkü burada sergiden bahsetmemişlerdi. Onlara takvim uygulaması üzerinden bir davetiye göndermiştim ama henüz kabul etmemişlerdi. Belki de onlara resmî bir kâğıt davetiye göndermeliydim.

Ve böylece, iyi şans dizisi sona ermişti...

Önce mektuba sonra yeniden Rooney'ye baktım. Bir mesaj daha geldi.

**Tamam, pekâlâ. Haber MoMA!
Yeni yılda onlara bir enstalasyon
yapmam için New York'a geri
dönmemi istiyorlar. Ahhhhh!
Buraya gel ki kutlayabilelim!**

Yeniden mektuba ve bir kere daha Rooney'ye baktım. Olanlar arasındaki paralellik bana vurdu. Çocukluğumu bu şekilde yaşamıştım. Yetişkinliğimi de bu şekilde yaşayabileceğimden emin değildim.

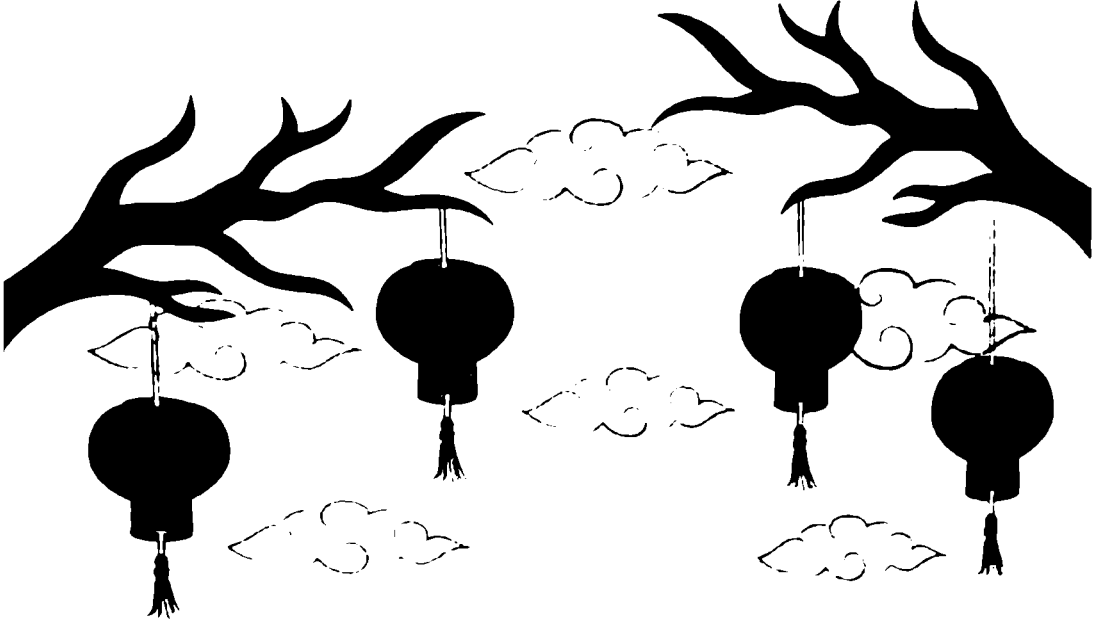
Derin bir nefes aldım ve mektubu yeniden arka cebime koydum.

Galeride gülümseyen Rooney'ye son bir kez daha baktığımda, göğsüm sıkıştı. Ona karşı koyamıyordum. Cevap yazdım:

**Son dakikada işle ilgili bir şey
çıktı. Tebrikler!
Bunu hak ettin.**

**Bunu, bu hafta sonu gösteride
kutlayabilir miyiz?**

İkimizden birinin bir seçim yapması gerekiyordu. Bunu kadere bırakma riskini alamazdık.

Yirmi Sekizinci Bölüm: ROONEY

Jack'in, Toby ve Mac ile ilk gösterisine çıkacağı yerel bar ve ızgara salonu olan *Hugh's*'ta, duvarlara asılmış olan uzun kırmızı ve gümüş süsler, bardan ve masalardan sarkıyordu. Müzik grubunun enstrümanları, sahneye yerleştirilmişti. Sol tarafta Toby için bir düz piyano, ortada Mac için bir keman vardı ve sağda Jack'in kontrbası duruyordu.

“Demek Los Angeles'ta Noel böyle oluyor,” diye mırıldandım, salona bir kere daha göz gezdirirken. Bar tezgâhının altına kartondan şömine yerleştirilmişti. Süsleme işi, kurdeleli bir çelenk ve yılbaşı çoraplarıyla tamamlanmıştı. Süsler, dekoratif yağmur damlaları gibi tek tek tavana dizilmişti.

Naneli çubuğumu sıcak çikolatamın içine batırdım, bardağın kenarını çevreleyen parçalanmış kırmızı beyaz şeker parçalarından ışıklar saçılıyordu. Havada tarçın kokusu vardı ama bu sefer köşedeki yılbaşı ağacından gelen çam kokusunun da izini taşıyordu.

“Ağaç sahte,” dedi Jack, beni ağaca hayranlıkla bakarken yakalayınca. “Hugh, ağaç gerçekmiş gibi hissettirsin diye çam mumları yakıyor.” Jack, sekiz kişilik masada karşımda oturuyordu. Gösteri için ekibin geri kalanının bize katılmasını bekliyorduk. İkimiz de yine erken gelmiştik.

Üzerindeki beyaz astronot kıyafetinin kapüşonunu başına geçirmişti, parmak uçları kesilmiş mavi lateks eldivenler giymişti ve ayakkabılarına birer patik geçirmişti. Bu hâliyle onu zar zor ciddiye alabiliyordum. Bu, Kader Bağlı Teorisyenlerinin üniformasıydı ve ne de olsa Jack de bir ekip oyuncusuydu.

“Sahte olmaktan bahsedince. Bu etkileşim...” dedim. “Benden kaçırıyorsun. Neden?”

Jack kaşlarını çatmış bir hâlde bana baktı. “Bunu yapmak istemiyorum,” dedi en sonunda.

Sandalyede arkama yaslandım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Bu akşam buraya Jack’e onun hakkında nasıl hissettiğimi -bütün işaretler bu anlama geliyordu- söylemek için gelmiştim ama bana mesafeli davranmasının nedenini anlamadan bunu yapmak istemiyordum. “Arayı kapatacak çok şeyimiz var. MoMA haberini seninle kutlamayı bekliyordum.”

Hafifçe gülümsedi. “Bu harika, Rooney. Bunu yeni yılda mı yapacaksın?”

“Buradaki ilk serginin ardından, yani şubat ayında geri döneceğim. Sözleşmeyi imzaladığımda ödemenin yarısını alacağım ama bekleme listesinde olan tüm ip sanatı eserlerimi satmamla bunun arasında, elimde *Bebeğin Doğumu*’nu satın alacak kadar param olacak olmalı,” diye açıkladım.

“Bu olağanüstü,” dedi, cesaret verici ses tonu, yüz ifadesine uymuyordu. “Dürüst olmam gerekirse, senin için çok mutluyum. Gerekli parayı kazanacaksın. Her şeyin senin istediğin gibi sonuçlanmasına çok sevindim. Büyük bir risk aldın.”

Naneli şeker çubuğu artık daha inceydi, çikolatalı sıvının içinde yarısı erimişti. Kenneth ve ekip buna çok sevinmemişti ama halkın ilgisinde büyük bir artış olmuştu. Sözleşme gereğince, ben NASA’yı temsil etmiyordum. Tüm bu misafir

sanatçı programı boyunca, bazıları diğerlerinden daha riskli olan proje dışı işlerde de çalışabilecektim.

Barın sahibi olan Hugh, masamıza iki tane Yılbaşı Dondurması getirdi. Bulut şeklindeki çırpılmış kremanın altında biri naneli, diğerini ise tam olarak anlayamadığım aromalı iki top dondurma vardı. Acaba eggnog⁷² aromalı olabilir miydi? Sıcak çikolata sosu, dondurma toplarının üzerinden muz dilimlerinin ve ufalanmış zencefilli çöreklerin üzerine damlıyordu.

“Bu aromaları beğeneceğini düşünüyorum,” dedim, aldığım bir kaşık dondurma ağzımda erirken. “Sahilin nesi var, bilmiyorum. Ama burada çok daha fazla dondurma yiyorum.”

Jack, sıcak çikolata sosuna batırdığı bir kaşık dondurmaya ağzına götürdü. “Kaliforniya, gerçek anlamda dondurmayı resmî eyalet yiyeceği yapmayı düşünüyor.”

“O zaman karar verildi. Buraya taşınıyorum,” diye şaka yaptım bir kaşık daha alırken.

Onun tek bir kez gülümsemesini sağlamaya çalışırken, kendimi aynı onunla New York’ta yeni tanıştığım zamanki gibi hissediyordum. En sonunda, yüzünde bir gülümseme belirdi. Bu, Jack’in doyamadığım versiyonuydu. O, birçok ışık yılı uzaktaki bir yıldızdı ve en sonunda ışığı bana ulaşıyordu. Sessizlik içinde, çok renkli ışık dizileri yüzüne bir gökkuşağı yansıtırken, yüzünü inceledim.

Yüzündeki gülümseme, ona ne hissettiğimi ve birlikte olmamızı istediğimizi söylemem konusunda bana cesaret verdi. Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Ben nefes alırken, Jack bakışlarını kâsesine indirdi. Kaşlarının seğirmesinden onun bir düşünceyle boğuştuğunu anlayabiliyordum.

“Ne oldu?” diye sordum hissettiklerimi söylemek yerine, aramızdaki sessizliği bölerek. Onun cevabını beklerken, kaşığımınla çırpılmış kremayı dürtüyordum.

72 Eggnog, şeker ve süttten yapılan bir içki. -ç.n.

Jack, kaşığı havada tuttu. “Aramıza biraz mesafe koymamız gerektiğini düşünüyorum,” dedi en sonunda, bana sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra. Hüzünlü, özür dileyen gözlerle bana baktı.

Ağzımı açtım ve sonra kapattım. *Mesafe mi?*

“Artık benimle zaman geçirmek istemiyor musun?” diye sordum.

Jack olumsuz anlamda başını salladı. “Sorun da bu. Her saniyeyi seninle geçirmek istiyorum. Ama eğer hedeflerimize ulaşmak istiyorsak... sadece bunu yapmamız gerektiğinde ve grup hâlinde buluştuğumuzda birbirimizi görmemiz gerektiğini düşünüyorum. Kader Bağ Teorisi artık tamamlandı. Sen ilhamını yeniden buldun.”

Sanki akciğerlerimdeki tüm hava çekilmiş gibi göğsümün söndüğünü hissettim. “Bu nereden çıktı?” diye sordum uysalca.

O anda, Toby ve Mac gelip, sahneye çıktılar. Isınmaya başlamak üzereydiler. Jack, orada olması gerektiğini fark etti.

“Bu konuyu gösteriden sonra konuşabilir miyiz? Dondurmalar benden,” dedi cüzdanını çıkarırken.

“Bekle, bu konuşmayı bitirmemiz gerek,” dedim.

Cüzdanından yirmi dolar çıkardı. Cüzdanının içinden bana tanıdık gelen bir şeyin ucu çıkmıştı, kalın ve kırıktı. *Boluk* kelimesini okuyabildim.

“O da ne?” diye sordum parmağımla kâğıdı işaret ederek.

Jack kâğıdı cüzdanından çıkardı ve yavaşça çevirdi.

Kıvrımlı, kırmızı kalemle yazılan kelimeler benim el yazımla yazılmıştı... “İşte, bu şekilde çalışıyor.” Bunlar, *Entangled*’ın kapatıldığı gün yazdığım kelimelerdi.

Bu, neden Jack’teydi?

Tabii eğer...

Göğsümün içinde nefesim sıkıştı. Yavaşça gözlerimi kırptırdım ve yüzümde nötr bir ifade olmasını sağlamaya çalıştım. Kalp atışlarım, yetişemeyeceğim bir hızda çalışan bir koşu bandında koşuyormuşum gibi hızlanmıştı.

Jack, enstalasyonumdan *benim* notumu almıştı.

Benim neyi fark ettiğimi anladığında, yüzündeki kan çekildi. “Bu... senin mi?” diye sordu soluk soluğa.

“Sen, benim ip eşimsin.” Bu kelimeler ağzımdan kendi başlarına çıkmış, onları yutmama fırsat kalmadan şekil almışlardı. Bu kelimeleri daha önce hiç kimseye yüksek sesle söylememiştim. Olduğum yerde donakalmıştım. Bu çıkışım, hislerim, bunların hepsi zihnimin bölmelerinde yankılanıyordu. Burada oturup, Jack’in bu dört kelimenin üzerine bir şeyler yapmasını beklerken, zamanın gerçek anlamda yavaşladığını hissedebiliyordum. Bu kelimeler, masanın üzerinde masaya damlayan sıcak çikolata sosu kadar somut bir şekilde asılı kalmıştı.

Odanın karşısında biri, barı çevreleyen süslü ipin altından sürünerek geçti. Buradan, gezegenlerin döndüğünü duyduğuma yemin edebilirdim.

“Gerçek anlamda, senin yazdığın notu aldığımı keşfettin az önce. Ve şimdi ip eşin olduğumu mu düşünüyorsun? Bundan dolayı?” Kader Notu’nu havada salladı.

“Sadece ondan dolayı değil. Hollywood tabelasının orada sana söylemek istedim ve bu akşam da buraya sana seninle birlikte olmamızı istediğimi söylemeye geldim. Bizi bir araya getiren tüm işaretleri düşündüm. Kader Testlerimiz sırasında bile, her şey bizi bir arada tuttu. Ve şimdi de bu. Bu, en büyük işaret değil mi?” dedim, yavaşça buzlarımın çözüldüğünü hissederken.

“Rooney, seninle birlikte olmayı hayal bile edemeyeceğin kadar çok istiyorum. Ama senin New York’ta söylediğin gibi, zamanlama her şeydir. Ve şu anda, zamanlama daha kötü

olamazdı. Gerçek anlamda, dünyaya kim olduğunu söyledin. Sırada, MoMA işi var. Benim bu terfi almaya odaklanmam gerek. Çok fazla çalıştım ve şu anda bunu almaya çok yakınım. Hakkımızı almamız için, koşullar doğru olana kadar beklemeliyiz,” dedi. “İkimizin kariyeri de ivme kazanıyor. Kendi iplerimizi takip etmeden önce, bu ipi takip edelim.”

“Neden ikisine de sahip olamıyoruz?” diye bastırdım, yanaklarımın ısındığını hissediyordum.

“Senin irtibat görevlinken seninle çıkamam. Bu iyi bir imaj olmaz ve ben de terfiye... vazgeçemeyecek kadar yakınım.”

Söylediklerini düşündüm. “Muhtemelen haklısın,” diye kabul ettim en sonunda.

“Yeni yılda birkaç ay için New York’ta olacaksın. Ondan sonra nerede olacaksın?” diye sordu.

“İkinci sergi için burada olacağım,” diye cevap verdim.

“Ya ondan sonra?”

Kaşığımı cam tabağın üzerine bıraktım. “Bilmiyorum.”

“Peki ya bir sonraki sene, program sona erdikten sonra?”

“Henüz bilmiyorum.”

“Kesinlikle. Çok fazla bilinmez var. Bildiğim şey, benim işimin burada olduğu. Senin işin ise... her yerde. Senin kariyer uçuş güzergâhın, bir kelebeğinki kadar belirsiz,” dedi, sesi duyguyla doluydu.

“Neden bunu kontrol etmeye çalışıyorsun?” diye sordum.

“Kanatların suratıma çarpmasın diye,” dedi, hissettiğim korkuya atıfta bulunarak. “Kariyerlerimizle ilgili her şey yerine oturduğunda, nerede olduğumuzu ve bir ilişki kurmanın bizim için anlamlı olup olmadığını görebiliriz. Ama aşk, uzun mesafede var olmaz. Bu, çok zor. İşe yaramıyor.”

Jack dişlerini sıktı, dudakları ince bir çizgi hâline gelmişti. Söylediği kelimelerden biri, diğerlerinin arasında öne çıkmış; yer çekiminin olmadığı haznesinde asılı duruyordu.

“Aşk?” diye fısıldadım. Gözyaşları, gözlerimin kenarlarını acıtıyordu.

Âdeta kendisini yere indiriyormuş gibi, eldivenli elini masanın üzerine koydu. “Rooney, tabii ki seni seviyorum. Sana karşı koymak, testlerin en büyüğüydü. Ama birlikte olduğumuzda her şey çok daha yoğun bir hâle geldi. Senin için bir yere izinsiz girdim. İki kere. Öpüştük,” dedi sesini alçaltıp, öne doğru eğilerek. “Kendimize hâkim olmaz ve mesafemizi artırmak için kendimize zaman tanımazsak, ne kadar ileri gidebileceğimden korkuyorum.”

Söylediği ilk şey üzerine odaklanmak istiyordum. “Sanırım New York’taki o geceden beri seni seviyorum.”

Jack dişlerini sıktı, alt dudağındaki yara izi, değişen ışığın altında daha fazla belli oluyordu.

“Ama kader...” dedi, cümlesini tamamlamadı.

Nane şekerli çubuğum tamamen erimişti, pembe beyaz rengi, Ay yüzeyindeki bir girdap gibi içeceğin yüzeyinde yavaşça dönüyordu. Bing Crosby’nin sesi yavaşça hoparlörlerden yayılıyor, arka plandaki şakırdayan ses, kulaklarımdaki güm-bürdeme ile ters düşüyordu.

“Kaderle bir sorunun olduğunu biliyorum, Jack. Bu, evrenimizin yüzde yirmisini oluşturan görünmez bir madde olan karanlık maddenin varlığına inanırken nasıl mümkün oluyor?” diye sordum.

“Yüzde yirmi yedi,” diye mırıldandı.

“Ne demek istediğimi açıklamama yardımcı olduğun için teşekkür ederim,” dedim. “Onu görememene ve hissedememene rağmen karanlık maddenin gerçek olduğuna inanıyorsun. Bu, kelimenin tam anlamıyla bir gizem. Ama yine de

kader, anlayamayacağın kadar zor bir şey. İşaretler artık benim için hiçbir zaman olmadıkları kadar açıklar. Bana dürüstçe herhangi birini görmediğini söyleyemezsin.”

“İşaretlerin ne olduğunu farklı şekillerde yorumluyoruz,” dedi, başparmağını kaşığının sapının arkasında gezdirirken.

“Sen evreni inceliyorsun. Onu keşfediyor, bizi kişisel olarak oraya götürecek makineler inşa etmeye çalışıyorsun. Yine de evren sana bir şey söylemeye çalıştığında, bunu bilinçli olarak görmezden geliyorsun. İşaretler ortada. Bazen de *bu not* gibi kocamanlar! Ya da belki de bizim defalarca buluşmamızdır. Fener Festivali’nde bir feneri serbest bırakmak için eşleşmemiz, senin beni misafir sanatçı olarak seçmen gibi.”

Jack şiddetli bir şekilde başını iki yana sallıyordu. Bir tutam saç, kapüşonunun içinden çıkmış, alnının üzerine düşmüştü. “Tanımladığın her şey tesadüf,” dedi çaresizce, neredeyse kendini inandırmaya çalışmış gibi. Oturduğu yerde kıpırdandı. “Uzaydan, astronotların gördüğü şekilde, Dünya güzeldir. Ama daha yaklaştıklarında ve Dünya’ya indiklerinde, yine tüm kusurlarını görürler.”

“Benim Dünya olduğumu mu söylüyorsun?” dedim yüzümü buruşturarak.

“*Bizim* öyle olduğumuzu söylüyorum,” dedi alt dudağını ısırarak. “Yukarıdan bakıldığında, bizim birlikte olmamızı romantikleştirmek kolay. Ama ne kadar yaklaşırsak, başarısız olduğumuz noktaları o kadar fazla görüyorum. Nasıl birlikte olabileceğimizi parçalarına ayırdığında, karmaşıklık ortaya çıkıyor. Nadiren aynı şehirde olacağız. Başlatmaya ne kadar yaklaşırsak, birbirimize o kadar az vakit ayırabileceğiz.”

“Senin söylediğin şey aslında, bir şeyleri halletmek için birkaç ay beklemekten daha uzun gibi geliyor kulağa,” dedim. “Kadere inanmaktan ve her şeyi kontrol edemeyeceğini itiraf etmekten korkuyorsun. Kontrol hakkındaki şey şu ki Jack,

hiçbir zaman ona sahip olamazsın. Kontrol, hayatın olduğu kaosla ilgili biraz daha iyi hissetmeni sağlayan bir illüzyon.”

Jack yüzünü buruşturdu. “Benim korktuğum şey şu ki Rooney, seni o kadar çok seveceğim ki, eğer ilerleyip sonunda birlikte olmazsak, bunu hiçbir zaman atlatamam.”

“Biz hiçbir zaman denemezsek, ben de bunu hiçbir zaman atlatamam.”

Jack, cüzdanından çıkardığı bir fişi yırtarak parçaladı. Parçalar, parmaklarının arasından kar taneleri gibi döküldü.

“Biz, birbirimize bağlıyız. Senin de bunu hissedebildiğini biliyorum,” diye ekledim. Dayanmak için çok fazla çalışıyordum ama aramızdaki ip o kadar sıkı gerilmişti ki, bir anda incelebilirdi.

Jack, hüzünlü bir şekilde iç geçirdi. “Hayatımın geri kalanında, haftanın her günü seninle olmayı seçerdim. Bu, kendin için seçtiğin bir şey olduğu için benimle birlikte olmak istemelisin. Kader nedeniyle değil. Bir ip nedeniyle değil. Daha büyük, daha anlamlı bir şey arıyorsun. Ve basit bir seçimin senin için yeterli olduğunu düşünmüyorum.”

Jack’in önündeki kâğıt yığınınına baktım. “Aşkın yeterli olmadığından korkuyorum. Tıpkı biriyle birlikte olmayı seçebileceğin gibi, biriyle birlikte olmamayı da seçebilirsin. Aradaki fark ne?” Gözyaşlarım boğazıma tıkanıp kalmıştı. “Seçimlerin, sana bir planın rahatlığını sağlıyor olabileceğini biliyorum ama planlar bile her zaman güvenilir olmayabilir. Senin ya da benim yapabileceğimiz bir seçimden daha kuvvetli bir şeyle birbirimize doğru çekiliyoruz, bunu görmüyor musun? Bizim birlikte olmamız gerekiyor. Bu, hiçbir zaman bir seçim değildi.”

“Ama bunu kanıtlayamazsın. Ve bunu ben de yapamam,” dedi Jack. “Tabii ki karanlık madde tespit edilemez ama aynı zamanda doğrudan kalbimi de etkileyemez. Ama sen Rooney, bunu yapıyorsun.”

Karşı çıkmak için başımı iki yana salladım ve kazağımın kollarını ellerimin üzerine geçirdim. “Kaderi test etmenin işe yaramasına dayanamıyorsun.”

“Onlar, bizim yaptığımız seçimlerdi,” dedi. “Gerçek anlamda bir test.”

“Onlar, kader tarafından yönlendirilmiş seçimlerdi.”

Aramızda duran dondurmalar ısınmış, erimiş şeker ve süt ürünlerinden oluşan bir çorba hâline gelmişti. Yukarıdan, Mariah Carey’nin *All I Want for Christmas Is You* şarkısının yüksek sesi yayılıyordu. Kokteyl karıştırıcılar sallanmaya devam ederken, bize doğru bir tarçın kokusu geldi. Bir şekilde, etrafımızdaki dünya hâlâ dönüyordu.

“Eğer bu kadar inançsızsan, sana benim ip eşim olduğunu kanıtlayacağım,” dedim kendimden emin bir şekilde. “Sana çektiğim Kader Notu’nu göstereceğim. Çektiğim notun senin olduğunu biliyorum.”

Jack kaşlarını çattı. “Ne? Bir not koyduğumu nereden biliyorsun?”

“Çünkü seni tanıyorum. Bir not vermeseydin, bir not almazdın,” dedim, çektiğim Kader Notu’nu almak için elimi çantamın içine soktum. Notu masanın üzerine koydum ve Jack’e doğru ittim.

Jack notu açtı ve okudu. Kirpiklerini hızla kırıştırtıyordu, kirpiklerinin ardındaki gözleri parlak görünüyordu.

Biliyordum.

“Sana söylemiştim, Jack,” dedim.

Notu yüksek sesle okudu. “Bir gün Mars’ın üzerinde sörf yapacağım.”

Parmağımla notu işaret ettim. “İşte budur. Mars. Tam orada.”

Jack elini yüzünün üzerinden geçirdi ve başını iki yana salladı.

Ellerindeki notu işaret ettim. “Dramatik etki yaratmak için bunu uzatmana gerek yok. Bu, senin. Bana senin olduğunu söyle.”

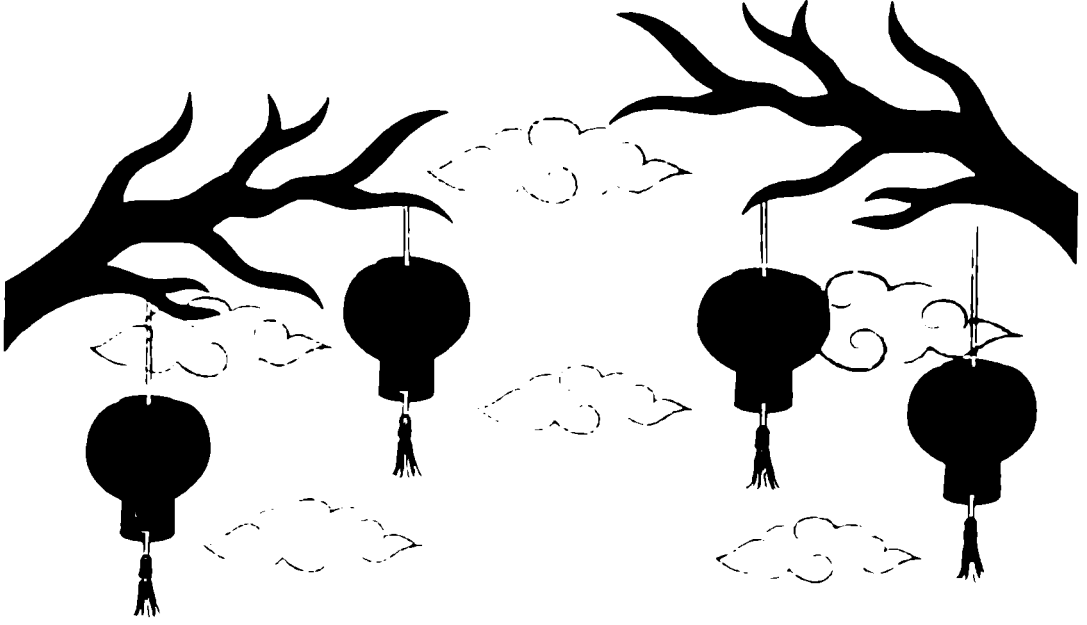
Jack’in bakışları nottan bana kaydı.

“Sadece notun senin olduğunu itiraf et, Jack,” diye bastırdım.

Jack’in yanağından tek bir damla yaş aktı.

Jack notu geriye, bana doğru itti ve bir kere daha başını iki yana salladı. “Sanırım kaderin başka planları varmış.”

Orada sessizce oturduk, aramızdaki boşluk büyümeye devam ediyordu. Ve ikimizin de bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm: JACK

Rooney'nin ilk sergisi, Los Angeles Doğa Tarihi Müzesi'ndeki Rotunda'da gerçekleşecekti. Müzenin kapılarından içeri girerken, keleklerle ilgili anılar, kontrolsüz bir şekilde zihnimin ön tarafına uçtular.

Rooney, sergisinin girişinde insanları karşılıyordu. İzleyicilerle yüz yüze zaman geçirmek onun için yeniydi ve her saniyesinin değerini biliyor gibi görünüyordu.

"Jack! Selam," diye seslendi Rooney beni gördüğünde. Kırmızı örgü bir kazağın ve uzun mavi bir eteğin içinde, her zaman olduğu kadar güzeldi. Kırmızı İpli Kız olarak değil, kendisi, Rooney olarak. Uygun ortamda, kendisini tam olarak rahat hissediyordu. İster gizlenerek olsun ya da olmasın, ister benimle ya da bensiz, her zaman büyük, harika şeyler başara-caktı.

"Selam. Mutlu yıllar," dedim bir kaynaşma girişimi olarak. Düşünmeden, "Bir denizatı gibisin," diye ekledim. "Ortamına hemen uyum sağlıyorsun, daha fazla birkaç rengin haricinde. Bu yeni renk tonunu sevdim."

Rooney'nin yüzü hafifçe rahatladı. "Son zamanlarda birkaç fazla renk görüyorum," dedi. "Sen nasılsın?"

Berbat. Seni özlüyorum. İşe odaklanmaya çalışıyor ama başaramıyorum. Keşke seninle arama mesafe koymak için her bir gün çaba harcamak zorunda kalmasaydım. Hugh's'taki günün üzerinden bir buçuk ay geçmişti. Tatil olduğu için, programda herhangi bir uyum sağlama ya da ekip ziyareti organizasyonu yoktu. Ben, görevle ilgili işlere yeniden odaklanırken, Rooney çalışmalarının içinde kaybolmuştu.

“İyiyim. Yoğundum.” Ellerimi ceplerime soktum. “Sen?”

“Ah, evet. Ben de yoğundum,” dedi hafifçe gülümseyerek. Bugün ilk sergisi gerçekleşecek olmasına ve aynı zamanda açık artırmanın da bugün yapılacak olmasına rağmen, Rooney sakin görünüyordu.

“Doğru. Hayır, tabii ki,” dedim elimle kapıyı işaret ederek. “Görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Hazır mısın?” diye sordu.

“Tahmin ettiğinden daha fazla.”

Rotunda'ya adım attığımızda, kendimi kozmosa nakledilmiş gibi hissetmiştim. Eğer *Entangled* en küçük gezegen olan Merkür'se, Rooney'nin ilk sergisi Jüpiter'di, dev bir enstalasyondur. Bunu bir araya getirmek, Rooney ve ekibinin yüzlerce saatini almış olmalıydı. Onun imza rengini her yerde görmeyi bekliyordum. Ama sadece kırmızı değil, oda boyunca gerilmiş, mavi, mor ve yeşil renkler de vardı.

İp, odayı çevreleyen uzun, mermer sütunların etrafına stratejik bir şekilde dolanmıştı. İkinci kattaki balkondan tavana kadar uzanıyor, izleyicilere farklı yüksekliklerden bir bakış sunuyordu. İp, dikkatle bir küre oluşturacak şekilde elle yönlendirilmişti. Ortasında, *Üç Güzeller*'in⁷³ bronz heykeli vardı. Her bir güzel, bilimi, sanatı ya da tarihi temsil ediyordu. Hep birlikte, gökyüzüne, güneş ışıklarıyla aydınlatılmış, güzel, vitray

73 “Üç Güzeller (*The Three Graces*), Antonio Canova'nın, Zeus'un kızları olan mitolojik güzelin mermerden yapılmış neoklasik heykeli. -ç.n.

kubbeye doğru bir küreyi kaldırıyorlardı. Kaldırılmış küreden, farklı boylardaki renkli ipler uzanıyordu. Bu, hayal gücünün hâkim olmasına olanak sağlayan görsel bir illüzyondu.

Bu enstalasyonda tanıdık bir şey vardı. Hayal gücüm çılgınca çalışıyordu, bunun gerçekten de o olabileceğini...

“Görünüşe göre başarılı bir şekilde ilham almışım,” dedi Rooney, içinde bulunduğum büyüü bozarak. Çok kısa bir an için bakışları dudağıma indi.

“Bu...” Parmağımla dudağıma dokundum ve Rooney gülmüseddi. Bu enstalasyon, patlayan bir yıldız gibi görünmesi için yapılmıştı. Bir Süpernova. Benim Süpernova Yara İzim. Göğüs kafesimin içinde kalbimin burulduğunu hissettim. Rooney, *benden* ilham almıştı.

Bu, beni sarsmıştı ve muhtemelen dışarıdan da belli oluyordu. Rooney, birlikte geçirdiğimiz zamanlara dair ufak tefek şeyleri almış ve bu inanılmaz esere dönüştürmüştü. Bunun ne kadar anlamlı olduğunu kavrayabilmek için günlere, haftalara, bir ömre ihtiyacım vardı.

“Ben... ne diyeceğimi bilemiyorum,” dedim en sonunda. “Bunun ne kadar büyüleyici olduğunu düzgün bir şekilde tanımlayacak kelimeler olduğuna inanmıyorum. Bu, bizim uzayda yaptığımız keşiflere rakip.”

Rooney kahkaha attı. “Bunu söylediğin için çok nazıksın, Jack. Sen olmasan bunu yapamazdım. Senin ilhamın.”

Birlikte geçireceğimiz kalan zamanın kısıtlılığının yükünü taşıyan, ağır bir sessizlik çöktü aramıza. Rooney, insanların, eseriyle sessizce etkileşime geçmesini izlerken, ben de onu gözlemledim. Kırmızı dudaklar. Parlayan kahverengi gözler. Kenarlara çekilmiş kâküller. İlhamını kaybetmiş olmanın verdiği ağırlığı artık taşımayan, rahat konumda omuzlar. Sanatçı tıkanmasını almış ve uçurarak buna çevirmişti.

“Sana bir şey vereceğim,” dedim bakışlarımı onun üzerinden çekerek.

Avucuna, sporcu formasından oluşan bir anahtarlık bıraktım. Rooney, formayı ters çevirdi. Formanın arkasında R-O-O-N-E-Y harfleri vardı.

“Anlamıyorum,” dedi.

“Sadece, üzerinde ismin yazan bir anahtarlık olmadığına inanamadım,” diye açıkladım. “Ve sonra bunu buldum. Bu, Wayne Rooney için yapılmış bir futbol forması ama yine de... İşte ismin orada.”

Rooney kahkaha attı. Bu, en sevdiğim sestti. Duymayalı bir süre olmuştu.

“Sanırım milyon dolar borçluyum,” dedi sırtarak.

“Ah, para sende kalsın,” dedim şakacı bir şekilde, onu geçştirir gibi elimi sallayarak. “Toplum seni nasıl görürse ya da ister Kırmızı İpli Kız ister KİK olsun hangi ismi kullanırsan kullan, sana benim için sadece Wayne Rooney olduğunu hatırlatmak istiyorum. Demek istediğim Rooney.”

Yeniden kahkaha attı. “Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, Koç. Teşekkür ederim.”

Ona gülümsedim. “Unutma, senin hakkındaki her şey, senin yaptığın işte bu kadar iyi olmanı sağlıyor.”

Bakışları, bakışlarıma kilitlenmişti. Fazlaca uzun süren bir an için, sanki bakışlarını kim önce kaçırarak oyunu oynuyormuş gibi, orada öylece durduk. Ama burada, ikimiz de kazanmıyorduk.

Bakışlarını ilk olarak başka bir yöne çeviren ben oldum. Onun için bir hediyem daha olduğunu hatırlayarak, bir kavanoz fıstık çıkardım. “İyi şans için. Sergi için değil, açık artırma için. İhtiyacın olduğundan değil ama...”

“Bu bir gelenek. Teşekkür ederim,” dedi. Birbirimizden ayrılamayacak kadar yakınlaşmadan önce, geriye doğru birer

adım attık. “Otuz beş bin dolar toplayabildim, yani toplayabileceğim en yüksek miktarı. Ben buradayken, Talia benim adıma açık artırmaya katılacak.” Rooney omuz silkerken gözlerini devirdi. “Alabileceğim tüm şansa ihtiyacım var.” Kavanozun kapağını açtı ve avucunun içine biraz fıstık döktü. Bana da bir avuç ikram etti. Rooney, mekâna giren misafirlere bakıyordu.

“Söylentiye göre, piyasaya daha fazla bilet sürmek zorunda kalmışlar. Katılım oranı olağanüstü. Yarattığın eser... *Entangled*’in yıldızlar kadar parlak bir devamı. Kelime oyununu bilerek yaptım,” dedim. Enstalasyonun bir ucundan merkeze, oradan da diğer taraftaki ucuna doğru baktım. Her yerde ipler vardı, bu da tek bir ipin gittiği yeri takip etmeyi imkânsız hâle getiriyordu. Ona doğru eğildim ve “Bundan inanılmaz derecede etkilendim,” diye ekledim. “Artık kesin olarak bir kişinin bir şey hissettiğini biliyorsun.”

Nefesini verirken, Rooney’nin yüzünde minnettar bir ifade belirdi. “Teşekkürler, Jack,” diye fısıldadı.

Bir an için, aramızdaki her şeyin iyi olabileceğini hissettim. Sanki her şeyin ardından arkadaş olabileceğimiz gibi. Ama eskiden olduğumuz yere nasıl geri dönebileceğimizi bilmiyordum. Orası şu anda Mars’ın olduğu kadar uzaktaydı.

Dusty bizi gördü ve Rooney’yi tebrik etmek için yanımıza geldi. Rooney, kendisine söylenilen her bir nazik kelimeyle parlıyordu. Canlı bir şekilde geri bildirim almayı seviyor gibiydi.

“Rooney, işte buradasın,” dedi arkamızdan gelen bir ses.

“Anne, selam. Bunlar Jack ve Dusty,” dedi Rooney ve gidip annesinin yanında durdu.

“Jack. Seninle tanışmıştık,” dedi Wren, yüzünde anlaşılabilir bir ifadeyle. “Ve Dusty, umarım isminin ardında ilgi çekici bir hikâye vardır.”

“Dusty, NASA’da temiz odayı yönetiyor ve görünüşe göre oldukça kapsamlı bir kaktüs koleksiyonu var,” diye araya girdi Rooney. “Dusty, bu benim annem Wren. Aslında o da bir bitki sanat koleksiyonu üzerinde çalışıyor.”

Dusty doğruca Wren’e dönerken, yüz ifadesi yumuşadı. “Bu bir zevk, Wren. Bu günlerde hangi bitkiler sana ilham veriyor?” diye sordu.

“Özellikle Kılıklı Toplar İpek Otundan etkilendim,” dedi Wren bir an bile tereddüt etmeden.

“Anne!” diye fısıldadı Rooney bağırır gibi.

Dusty’nin gözleri parladı. “Ah, bizim yaşlı *Gomphocarpus physocarpus*. Oldukça zehirlidir.”

“Beni onlara çeken de buydu,” dedi Wren.

“Sen ve kelebekler,” dedi Dusty. Bakışlarını bir an için bile Wren’in gözlerinden çekmemiştii.

Rooney, önümüzde gelişenleri izlerken eğlenir gibi görünüyordu.

Wren kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ama yanaklarında sanırım gerçekten... bir pembelik mi görmüştüm? Wren’in yüzü mü kızarıyordu? Elimi yüzümde gezdirdim. Kesinlikle olmayan bir şeyler hayal ediyordum. Rooney kahkahasını bastırmaya çalışarak bana baktı.

“Tamaaaaam... bu iş daha garipleşmeden, siz ikiniz gidip kendinize yer bulmaya ne dersiniz?” dedi Rooney, annesini podyumun önündeki oturma alanına doğru yönlendirirken. Wren ve Dusty bizimle hiç ilgilenmiyorlardı. “Bizim de gitmemiz gerek. Gösteri ve açık artırma başlamak üzere.” Hayatın zamanlaması hakkında bir şeyler mırıldandı. “Nasıl hissediyorsun, Jack?”

Ben mi? Ah. Birkaç dakika sonra onu takdim edecek olmamdan bahsediyor olmalıydı. “Sanırım iyiyim.”

Rooney, benim daha önce yaptığım hareketi taklit etti ve bana doğru eğilerek, "Sadece kozmik tozlardan oluşan insanlarla konuşacağını hatırla," dedi. "Eğer yeterince yakından bakarsan, parlayabilirler bile."

Bu, o kadar Rooney'nin söyleyeceği tarzda bir şeydi ki, beni hemen rahatlattı. Daha fazla iyi şans için bana biraz daha fıstık verdi. "Tebrikler, Jackson *Göbek Adı Olmayan* Liu."

Birlikte geçirdiğimiz bu zaman, ayrı geçirdiğimiz zamanı zar zor telafi edebilirdi ama yine de hiç yoktan iyiydi. Birbirimizi bundan önceki son görüşümüz, sahnede Toby ve Mac ile, hüznü görünen Rooney'ye bir şeyler çalmamla sonlanmıştı. Sahne gösterimiz bitmeden Rooney oradan ayrılmıştı.

"Tebrikler, Rooney *Something* Gao," diye fısıldadım.

Üzerimizde, mikrofona birkaç kere vurulmasının sesini duyduk. Bu, açılış konuşmasını yapmaya hazırlanmam için bir işaretti. Birlikte podyuma doğru yürüdük. Gōng Gong'umu ve ekibimi görmek için ön sırayı gözlerimle taradım. Wren ve kaktüs olduğunu umut ettiğim bir şeyi el hareketleriyle anlatan Dusty'nin birkaç sıra arkasında bana yer ayırmışlardı.

İzleyiciler sessizleştğinde, hemen konuya girip, Misafir Sanatçı programı, benim irtibat görevlisi olarak rolüm, KADER görevi ve Mars hakkında kısa bir genel değerlendirme paylaştım. NASA'da programı yeniden devreye almamızın ardından ilginin nasıl arttığı hakkındaki içeriği ekledim. Rooney'yi takdim etmeden önce, ekibime teşekkürlerimi sundum.

"Bizim ekibimiz dondurma gibi," dedim. İzleyiciler arasındaki ekibim gülümsedi. "Her birimiz temel bir malzemeyiz. Yumurta, yoğun krema, süt, tuz, şeker ve vanilya esansı. Bu karışıma biraz bilim ekleyince, birbirine tutunan bir şey oluşturuyoruz. Bu malzemelerden biri bile olmasa, tarif değişir. Ama tüm dondurmaların bir aroması vardır. Onu hayata getiren bir şey. Bizim ekibimiz için bu, Rooney."

Ona baktım ve birbirimize gülümsedik. Kelimelerin bu kadının ne kadar olağanüstü bir kadın olduğunu iletemeyeceğini bildiğim için dilim tutulmuştu. Ama bir şekilde, onu düzgün bir şekilde takdim edecek yeterince anlaşılır kelimeleri bir araya getirmeyi başardım. Rooney dışarı çıktı, kalabalığın içinde kısık bir mırıltı duyulurken, NASA'nın profesyonel fotoğrafçısının ve basın flaşları patlamaya başladı. Onun parlamasını izlemek için hevesli bir şekilde yerime oturdum.

"Herkes merhaba. Ben Rooney Something Gao," diye söze başladı, odanın arka kısmında, izleyicilerin arkasında duran Talia'ya bakarak. Talia, muhtemelen onu açık artırma konusunda bilgilendirmeye devam edebilmek için, Rooney'nin doğrudan görebileceği bir yerdeydi.

Kenneth, Margie ve Nick, podyumun diğer uçtaki sağ köşesindeydiler. NASA, seçtiği sanatçının yanında duruyordu. Basın onlardan yorum yapmasını istediğinde, bunun burada devamlı olarak keşiflerin gerçekten nasıl yapıldığının bir başka örneği olduğunu ifade ettiler.

"Son birkaç yıl içinde, ipim beni beklenmedik yerlere... ve insanlara yönlendirdi," diye söze başladı Rooney. "Şimdi ise, gerçek ben olarak hepinizle burada olma şansı elde ettim. Ben, sizin sonunda ulaşacağınızı düşündüğünüz gizem olmayabilirim ama sizi temin ederim ki, ben bile hâlâ kendim için bir gizem oluşturun." Bu, kalabalıktan kahkahaların yükselmesine yol açtı. "Bizler, kendimizin ve diğerlerinin olduğumuzu düşündüğünden çok daha fazlasıyız. Ben, süpernova patlamalarından gelen parçalardan biriyim ve mitlere inanıyorum."

Rooney'nin, telefonunu kulağına bastırmış, boştaki eliyle diğer kulağını kapatmış duran Talia'yı izlemesini seyrettim.

"İlk enstalasyonumda, gezegenlere ve yıldızlara baktığımızda, zamanda geriye doğru baktığımız fikrinden ilham

almıştım,” diye paylaştı. “Ay ışığının bize ulaşması iki dakikadan az sürüyor. Güneşe baktığınızda, ki retinalarınızın sağlığı için bunu çok sık yapmadığınızı umuyorum, güneşi sekiz dakika önceki hâliyle görürsünüz.”

Gruptan daha fazla kıkırdama geldi. Herkes, Rooney’den ve sanatından büyülenmiş gibi görünüyordu. Olması gerektiği gibi.

“Bir bakıma, uzaydaki nesnelerden gecikmeli olarak gelen ışık, mitolojiye benzer. Ben mitleri ve ışığı, geçmişten bir şeyler öğrenmek ve şu an ile geleceği etkilemesine izin vermekle eş değer görüyorum. Mitler doğal olayları ve neden var olduklarını açıklar. *Big Bang* ve çoklu evren gibi teoriler de aynı şeyi yapmıyorlar mı? Hem mitler hem de teoriler yorumlama değil mi?” diye sordu kalabalığa.

Sağ tarafımda, Gōng Gong’um ellerini kucağında birleştirmiş bir şekilde Rooney’yi izliyordu. Önümde Wren, telefonuyla Rooney’nin fotoğraflarını çekiyor ve bu fotoğrafları birine gönderiyordu. Dusty, Rooney’nin konuşmasını kayda alıyor, kamerasıyla odayı tarıyordu, enstalasyonun tamamı kameranın kadrajına zar zor sığıyordu.

Rooney, bakışlarını bana çevirdi. “İçinizden bazılarının ne düşündüğünü biliyorum: *Ama Rooney, teoriler kanıtların incelenmesine dayanır. Mitler ise gerçeğe dayanmaz.*”

Kendi kendime gülümsedim. Az önce düşüncelerimi okumuştum.

“İşte size şunu söyleyeceğim: Neden gerçekler, inançlarımıza galip gelmek zorunda?” diye sordu Rooney. “Dünyada meraklanmanıza yetecek kadar çok tesadüf var. Hatta bunlar inanmanıza bile neden olabilir. Mit ya da bilim, hepimiz varoluşumuza kendimizce bir anlam yüklüyoruz. Herkes, hayatı ve büyürken bize ne öğretildiğine, nerede yaşadığımıza ve neye

maruz kaldığımızı bağli olarak gerekleŖen olayları farklı bir Ŗekilde yorumlar.”

Rooney, Talia’ya gerçekten zor anlaŖılır bir Ŗekilde bakmıŖtı. Bu bakıŖı neredeyse kaırıyordum. Nefesimi tuttuğumu fark ettim, açık artırmanın sonucunu bilmeyi gergin bir Ŗekilde bekliyordum. Rooney, *Bebeğın Doğumu*’nu geri alabilecek miydi?

Rooney’nin sesi yumuŖadı, konuŖma hızı yavaŖlamıŖtı. Bu da, dikkatimi yeniden ona evirmeme neden oldu. “Bunların hepsi bulutsu -anlaŖılmaz, belirsiz- ve iŖte bu nedenle size, aurora borealis⁷⁴ süpernova enstalasyonum *Nebulous*’u⁷⁵ sunuyorum.”

Kameraların deklanŖör sesleri havayı doldurdu.

“Kuzey ıŖıklarında, daha fazla oksijen bize kırmızı ve yeŖil rengini verir, daha fazla nitrojen ise maviyi oluŖturur,” diye açıkladı. “Bizim kuzey ıŖıklarını ve belirli renkleri görebilmemiz, dünya üzerinde nerede olduğumuza bağlıdır. Zamanlama doğru olmalıdır. Dikkate alınması gereken çok fazla deėiŖken vardır. Hizaya girmesi gereken çok fazla çevresel etmen vardır.” Rooney’nin yüzünde zayıf bir gülümseme belirdi. “Aynı kader gibi.”

Eğer kadere olan inancıyla karıŖmamıŖ olsaydı... bu, Rooney’nin enstalasyonu olmazdı. Bar ve ızgara salonundaki geceden beri hayatımı rayından ıkarmıŖ olan inanç. O zamandan beri -hayır, aslında New York’tan beri- Rooney zihnimin ve kalbimin içine sız mıŖ, ağlardan oluŖan bir labirent örüyordu. Hâlâ bundan nasıl kaacağımı bulmaya alıŖıyordum.

Birinin kolumu dürttüğünü hissettim. Gōng Gong’um bana doğru eğildi ve “O kuzey ıŖıklarının hem bilimsel hem de gizemli bakıŖ açılarını tetiklemeŖi ne kadar güzel,” dedi.

74 Aurora borealis: Kuzey ıŖıkları.

75 Nebulous: Bulutsu, dumanlı, belli belirsiz.

“Gizemli,” diye tekrarladım hafifçe gülümseyerek. “Bir şeyin ardında bilim olduğunu ve bir şeyin nasıl yapıldığını ya da çalıştığını bildiğinde, onun daha az gizemli hâle geldiğini düşünmüyor musun?”

“Her şey bakış açısıyla ilgili,” dedi Rooney, âdeta doğrudan sorumu cevaplamış gibi. “Kuzey ışıklarının ardındaki bilimi bilmediğimiz zamanlarda, insanların bu doğa olayına neyin neden olduğu hakkında teorileri vardı. O zamanlar, hayatlarını yaşarken aniden gökyüzünde gizemli yeşil ışıklar titreşmeye başlıyordu. Çin’de, bu olay o kadar nadir görülüyordu ki bu gerçekleştiğinde, alev püsküren iyi ve kötü ejderhaların arasında gerçekleşen bir savaş olduğuna dair bir inanç vardı. Finlandiya’da, gece gökyüzünde bu renkleri yaratanın tilki kuyruklarından çıkan kıvılcımlar olduğuna inanılıyordu. Bunları anlatmaya devam edebilirim.”

Gōng Gong’um eliyle Rooney’yi işaret etti ve ona katıldığını gösterecek şekilde omuzlarını kaldırdı. Sessiz bir şekilde güldüm ve kalabalığı gözlemledim. Hep birlikte, enstalasyonu farklı bir gözle görüyorduk. İnsanlar Rooney’nin, sanatının fotoğraflarını çekiyorlardı. Wren, telefonuna dokunmaya devam ederken, Dusty gülümseyerek onu izliyordu.

Aniden, Rooney’nin sesi titredi. Bir an için tereddüt etmişti ama bunu yakalamıştım. Başını iki yana sallayarak mikrofonu kavradı. Ruh hâlinde bir değişim olmuştu ama kimse bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. Rooney’nin açılmış gözleri, dışarıdan görünen kendine güvenir duruşuna ihanet ediyordu. Bir şey olmuştu.

Gizlice dönüp Talia’ya baktım. Az önce durduğu yerde değildi. Hiçbir şeyin farkında olmayan gözlere karşı, Rooney kendinden emin ve öz güvenli görünüyordu. Ama... onun bocaladığını anlamam için sadece gözlerine bakmam yeterliydi. Eğer kalbim daha önce çatladıysa, şu anda paramparça olmuştu.

“Ama belki, sadece belki, bunda düşündüğünüzden daha fazlası vardır,” dedi Rooney kendisini zorlayarak. “Evrende bizim herhangi bir zaman görebileceğimizden çok daha fazla şey oluyor. Geçmişte olan bazı şeylerin, şu anda bize ulaşması zaman alıyor. Bu arada, biz de bekliyoruz.”

Bunu söyledikten sonra, âdeta aramızda konuşulmamış bir anlaşma yapılmış gibi bana baktı. Kendimi, istemsiz olarak başımla onaylarken buldum, kalbim kafamı ele geçirmişti.

Şu an için, bekliyorduk.

“Bu olağanüstü fırsat için JPL’e ve NASA’ya teşekkür ediyorum,” dedi, sesi duyguyla doluydu. “Bu ip sanat eserini yapmama yardımcı olan sanat öğrencilerine teşekkür ediyorum. Sanat yapılması için de, herhangi bir görevde olduğu için bir ekip olması gerekiyor. Ayrıca KADER görev ekibine ve en çok da bana ilham veren ve benim yaratıcı yönümü yeniden bulmama yardım eden Jackson Liu’ya teşekkür ediyorum. Her ne olursa olsun, her zaman bağlantılı olacağız.”

Bu son kelimeleriyle birlikte, eliyle enstalasyonu işaret etti. Oda, alkışlamalar ve tezahüratlarla yankılanıyordu. Rooney, kozasının içinden çıkmıştı. Nefes kesici, güzel, canlı bir kelebek gibiydi.

Benden önce herhangi biri onun yanına gidemedi, Rooney’yi yakaladım. “Üzgünüm, Rooney,” dedim. Bunlar, söylemiş olmayı dilediğim kelimeler değildi. “Belki başka bir yolu vardır.”

Olumsuz anlamda başını salladı. “Bu, benim şansımdı. Bu, kırk yılda bir görülen bir fırsattı. Şimdi onu müze aldı ve ben bu sergi yerine onunla ilgili röportaj talepleri alacağım.”

Müdürüm Annika ve direktör seviyesindeki birkaç müdür, yanımıza gelip Rooney’yi tebrik ettiler. Rooney yanaklarını sildi, hüznle akıttığı gözyaşları muhtemelen diğer herkes için sevinç gözyaşlarına dönüşüyordu.

“Jackson, vaktin olduğunda konuşalım,” dedi Annika, başıyla üst düzey çalışanları işaret ederek. Başımınla onaylayarak, duruşumu düzelttim. Dudaklarım ince bir çizgi hâlini almıştı. Çok uzun zamandır ilk defa, bundan sonra ne olacağına dair hiçbir fikrim, bundan sonrası için bir planım yoktu.

“Ben iyi olacağım. Benim için endişelenme,” dedi Rooney. “Birkaç gün içinde MoMA enstalasyonu ve annemle Fener Festivali’ne katılmak için New York’a geri döneceğim ama her şey için teşekkür ederim, Jack. Bir sonraki sergi için birkaç ay içinde görüşürüz.”

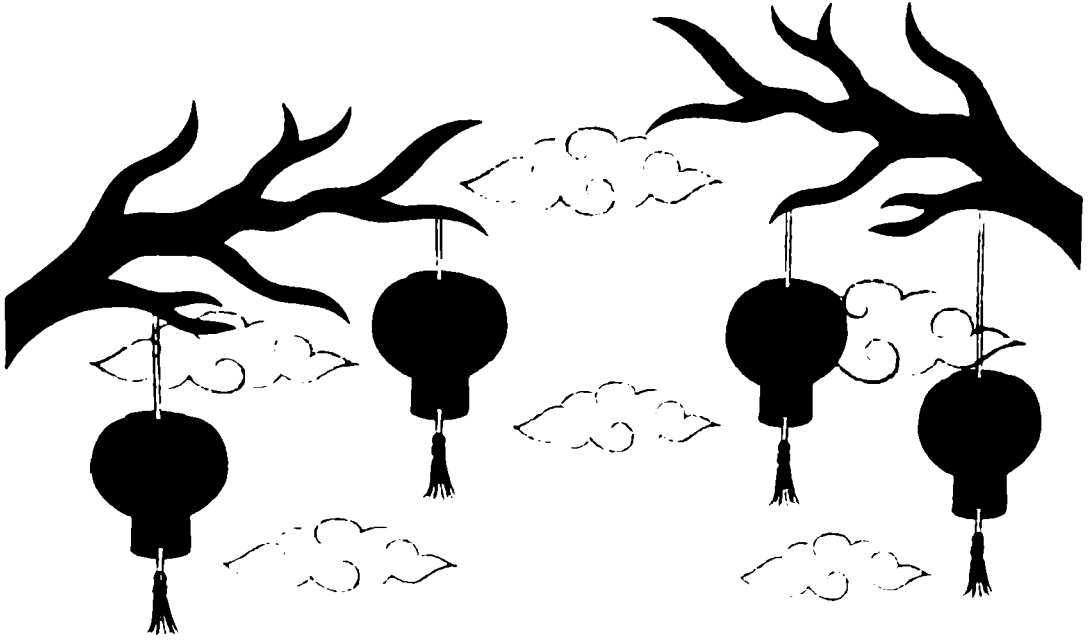
Neredeyse elimi tutmak için uzanacaktı ama bunun yerine yine reflekslerini iyi bir şekilde kullanarak, elimi sıkmak için elini uzattı. Elini elimin içinde sıkıca kavrayıp, olması gerektiğinden biraz daha uzun süre tuttum.

O anda çekip gidebilir, üst düzey çalışanlara beklēmelerini söyleyebilirdim. Ama bu benim fırsatımdı. Rooney, başını onlara doğru eğdi.

“Git,” dedi.

Bu, benim terfimin peşinden gitmemin, Rooney’nin ise ipini takip etmesinin zamanıydı. Göğsümde bir ağrıya onun gitmesini izledim.

“Elveda, Istakoz Kız,” diye fısıldadım.

Otuzuncu Bölüm: JACK

Kendimi, Gōng Gong’umla birlikte Pasifik Akvaryumu’ndaki denizaneleriyle dolu bir tankın önünde buldum. Dört hafta öncesinden kalan “Mutlu Yıllar” organizasyonu posterleri hâlâ akvaryumda asılıydı. Parlayan su canlılarının birbirlerinin etrafından kendilerini itmelerini izledik.

“Onların dinozorlardan daha yaşlı olduklarını biliyor musun?” dedi Gōng Gong’um. Yüzü yarı saydam ay denizanelerinin neon mavi parlamalarıyla aydınlanmıştı. “Hem de üç katı!”

“Aslında bunu bilmiyordum,” dedim şaşırarak. “Sıfır yer çekimindeymiş gibi görünüyorlar.”

Önümde, denizaneleri camla kaplanmış gökyüzündeki küçük bulutlar gibi dalgalanıyordu. Hareketlerindeki sükûnet, beni sakinleştiriyordu. Bunun bana Rooney ile su altında olduğumuz zamanı hatırlattığını fark ettiğimde, göğsümün tam ortasına keskin bir acı saplandı.

“Rooney New York’a geri mi döndü?” diye sordu Gōng Gong’um, sanki az önce hissettiğim acıyı hissetmiş gibi. Aynı zamanda ne kadar perişan görüldüğümü görmüş olması da mümkündü.

“Sanırım Fener Festivali için oraya gitti. Ve MoMa ekibiyle buluşmak için,” diye mırıldandım. “Bu haftanın başındaki sergiden beri konuşmadık.”

Göng Gong’um ellerini göbeğinin üzerinde birleştirdi. “O gösteri muhteşemdi. Kulağa bu proje başarılı olmuş gibi geliyor.”

Büyülenmiş bir şekilde tankın önünde kaldık. Denizaneleri, kıvrımlı, şemsiye benzeri bedenleriyle, yarı saydam kestane mantarları gibi görünüyordular. Kısa dokunaçları inceydi, neredeyse görünmez iplere benziyordu. Akvaryum, Rooney’nin bir enstalasyon yapması için olağanüstü bir yer olurdu.

“İşinle ya da terfinle ilgili her ne olursa olsun, kendinle gurur duymalısın,” diye ekledi.

“Sergi iyi gitti, görev ilerliyor,” dedim. “Sanat programının dışında. Her şey plana göre ilerliyor.”

“Kendinle gurur duy demek istedim. İşinle değil.” Yeniden genişlemeden önce kendi içlerine kapanan denizanalarını izlemek için daha yakına eğildi. “Değişim her zaman kendimizde fark edebileceğimiz en net nokta değildir ama sen, geçen sene bu zamanlar olduğundan daha farklı bir adamsın.”

“Nasıl yani?” diye sordum.

“Nerede olduğumuza bir bak. Bir pazar akşamında buraya gelme ihtiyacı hissettim ve sen de beni buraya getirmeyi kabul ettin. Bir hevesle! Bunu planlamamıştık ve trafiğin nasıl olacağını bilmiyorduk. Geçen seneki Jack, iki hafta önce plandan haberdar olmak isterdi.”

“Ama gerçekten öyle değildim, değil mi? Öyle miydim?”

Göng Gong’um kıkırdadı. “Evlat, öyleydin ve hatta daha fazlasıydın.”

Sessiz kaldığımda konuşmaya devam etti: “Bu, senin sevimli bir özelliğin.”

Öksürür gibi bir kahkaha attım. “Söylenecek tek kelime buydu.”

“Utanılacak bir şey yok. Daha esnek görünüyorsun. Bir süredir öylesin. Kahretsin, hatta Hollywood tabelasını kaplamak için mülke izinsiz bile girdin. Gelişiyorsun. Belki de hayatında biraz sanata ihtiyacın vardı. Ve biraz da kırmızıya,” dedi başını eğerek.

Sanki zihnimin her yarığını doldurmuyormuş gibi, Rooney’den daha fazla bahsediyordu. Zihnimin içinde, onun ne yaptığım, etrafımızda ne olduğu hakkındaki yorumlarını duyuyordum. Dikkatimi dağıtacak bir şey için etrafıma bakındım. Nasıl hissettiğim göz önüne alındığında, denizaneleri rahatsız edici derecede huzurlu görünüyor. Tankın yanına yerleştirilmiş olan etiket, denizanelerinin kalplerinin, beyinlerinin ve solunum sistemlerinin olmadığını açıklıyordu. Aşk ya da duygular hakkında bir şeyler hissetmek, bunları deneyimlemek ya da bunlar hakkında düşünmek zorunda kalmamak, hayatı çok daha kolay bir hâle getirirdi. Bir an için, onlara imrendim.

Tankların arasından sızıp, beton zemin üzerinde bükülüp dönen ışığı izledim. Akvaryumun başka bir bölümüne geçtik. Çocuklar burunlarını ve ellerini cama dayamışlardı. Koşarak bir sonraki tanka gittiklerinde, geride sadece kirli izler kalmıştı. Burada olduklarının kanıtı.

Uzun adımlarla, Gōng Gong’umun favorisi olan, deniz ejderleri ve denizatlarıyla dolu sonraki tanka doğru yürüdük.

“Jack, şuna bak,” dedi Gōng Gong’um, parmağıyla yaprağa benzer bir deniz ejderini işaret ederek. Sarı çizgili bedeni, uzun, yosun görünümlü kamuflajla kaplıydı. Bana, Rooney’nin kırmızı örgü kazağının içinde, göz önündeyken saklanmasıyla ilgili tırlattı.

“İlginç bir gerçeğe hazır mısın?” diye sordu. “Bunun için fazla yaşlı değilsin, değil mi?”

Ben bir çocukken, Gōng Gong’um beni akvaryuma götürdüğünde, zamanımızın çoğunu denizatlarının önünde geçirirdik. Her zaman bana söyleyeceği yeni bir ilginç gerçek olurdu. Denizatları da, etraflarındakilere uyum sağlamak için çeşitli yollar bulduklarından, deniz altındaki kelebeklere benzerdi. Berbat yüzücülerdi ama hızlarının yavaşlığını beceriklilikleriyle telafi ediyorlardı. Binlerce bebek denizatını doğuran, dişi değil, erkek denizatlarıydı.

“Eğer sen fazla yaşlı değilsen, ben de değilim,” dedim bekleni içinde kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken. “Hâlâ söyleyebileceğin ilginç gerçekler olmasından etkilendim. Bunun mümkün olduğunu düşünmüyordum. Duyalım bakalım.”

“Denizatlarını neden bu kadar çok sevdiğimi biliyor musun?” diye başladı.

“Bu, kulağa kötü bir şakanın başlangıcı gibi geliyor. Onların devamlı yemek yemelerini mi seviyorsun?” diye tahminde bulundum, özel olarak o ilginç gerçeği hatırlamadığım için.

“Ah. Evet. Ama o değil. Hatırlamıyor olmalısın. Ah, tamam, yaşın küçüktü,” dedi Gōng Gong’um. “Bana büyükannenini hatırlatıyorlar.”

“Şunlar,” dedim başımla beş santim boyundaki denizatını işaret ederek, “sana büyükannemi mi hatırlatıyorlar?”

Gōng Gong’um, bedenini oynatırken kollarını havaya kaldırdı. “Her sabah, denizatları eşlerini küçük bir dansla karşılarlar.”

“Ciddi değilsin,” dedim.

“Bu doğru. Sabah yaptıkları bu vals, onların aralarındaki bağı güçlendirir.” Gōng Gong’um denizatlarına gülümsemek için öne eğildi. “Yani her sabah büyükannenle ben de dans

ederdik. Yanak yanağa sadece kısa bir süre. Her sabah dans etmek konusunda ısrar ederdi,” dedi. “Ben çok yoğun ya da çok ciddi olduğumda, yine de beni dans etmeye zorlardı. Bunu yaptığı için şimdi müteşekkirim.”

“Büyükannem hiçbir şeyden kaçmana izin vermezdi.”

“Hayır, vermezdi. Biliyorsun, pek çok yönden ona benziyorsun. İkiniz de hırslısiniz. Büyükannen ne yapmak istediğine karar verirdi ve sonra ona ulaşana kadar gerekeni yapardı. Gerçekçi planlar yapar, bunları ajandalara yazar ve her gün onları kontrol ederdi. Çalışmayı, zamanlamada öne geçmeyi severdi. En etkili olanı bulana kadar, farklı planlamaları test ederdi.”

Sertçe derin bir nefes aldım. “Test” kelimesini her duyduğumda Rooney’yi mi hatırlayacaktım? “Keşke büyükannemi tanıma şansım olsaydı,” dedim.

“Seni çok severdi,” dedi, gözleri parlayarak. “Minik denizatı ruh ikizleri. Bunu düşünmek beni mutlu ediyor.”

“Bilim insanları olarak, biz net, kesin cevaplar isteriz. Kaderin gerçek olup olmadığı sorusu, bu kategoriye girmiyor.” Bakışlarımı kaldırıp ona baktığımda, yüzümü inceliyordu. “Rooney kadere inanıyor. Ben inanmıyorum.” İçimde, bu son kısmı ona söyleyip söylememeyi değerlendirdim. “Benim, onun kırmızı ipinin diğer ucunda olduğumu düşünüyor. Bu, sana garip geliyor mu?”

Gōng Gong’um düşünürken, yavaşça bir nefes aldı. “Ben, hayatlarımıza anlam vermek için neye inanmamız gerekiyorsa ona inandığımızı düşünüyorum,” dedi. “Ya da bir şeye samimi bir şekilde inanırız çünkü bize böyle öğretilmiştir ve bu, bizim hayatlarımızı nasıl gördüğümüzü ve yaşadığımızı şekillendirir. Aynı benimle büyükannende olduğu gibi. Çok derinden, bizim ruh ikizi olduğumuza eminim. Bu, onun için ilk görüşte aşk değildi. Ama birbirimizi tanıdıkça, bunun... çok büyük

olduğunu hissettik. Bu yüzden, hayır. Rooney'nin kırmızı ipi benim için çok garip değil.”

“O, işaretlere çok fazla önem veriyor. Bu da, nasıl karşılayacağımı bilmediğim gerçekçi olmayan bir beklenti.”

“Ve sen hiçbir işaret görmüyor musun? Hiçbir ipucu yok mu?” diye sordu Gōng Gong’um, nazik bir şekilde beni teşvik ederek.

“Evrenden gelen ipuçları mı?” diye sordum. “Sanırım birkaç garip tesadüf oldu.” Rooney'nin Kader Notu’nu almış olmamı düşündüm. “Tamam, belki de birkaç tane ipucu olmuştur.”

Rooney'nin *Hugh*’ta listelediği tüm örnekleri yeniden düşündüm. Bunların işaret olarak kastettiği şeyler olabileceğini fark ederken, daha sık nefes almaya başladım. Bunlar kişiseldi. Anlamlıydı. Ve içimdeki sezgi, onun bana bir şey söylemeye çalıştığını söylüyordu. Belki de işaretler başından beri oradaydı. Ben sadece onları görmezden gelmiş ya da başka bir şey olarak geçiştirmiştim. Belki de onları görmek istememiştim.

“Kader ve irade arasındaki tek fark bakış açısıdır,” dedi Gōng Gong’um. “Senin gibi bazıları için hayat, onu nasıl yaşamaya karar verdiğinde yaptığın seçimler silsilesidir. Küçük kararlar birleşirler. Diğerleri için, anlamı olan bireysel anlardır. Her ikisi de doğru.”

“Bazen bir şeye ve sadece senin için uygun olduğu zamanlarda başka bir şeye inanamazsın,” dedim.

Gōng Gong’um omuzlarını kaldırdı. “Neden olmasın? Bizler karmaşık, çelişkili varlıklar değil miyiz? Seninle birlikte akvaryumda olmak istiyorum. Aynı zamanda evde olup dondurma yapmak da istiyorum. Bir şey sadece olduğu şekilde olduğu için, bu onun hiçbir zaman farklı bir şey olamayacağı anlamına gelmez. Onun için ve senin için. İşin özüne gelecek

olursak, temel amacımız günü atlatmak ve bir başka günü görecektir şekilde yaşamak.”

Kaşlarımı çattım. “Fazla basite indirgiyorsun.”

“Ve sen de çok fazla sorun bulmaya çalışıyorsun,” diye karşılık verdi Gōng Gong’um. “Bu, o ya da bu değildir ve bir ilişki de bir görev değildir. Bir uzay aracının aksine, bir ilişkiyi başlatabilir ve tamamen yeni bir ortama girdiğinde ne yaptığına bakabilirsin. Eğer bir şey başarısız olursa, bu bir kriz olduğu anlamına gelmez. Sorunun ne olduğunu öğrenebilir, düzeltebilir ve yeniden deneyebilirsin. Burada işler uzayda olduğu kadar riskli değil.”

“Olay, sadece kader değil. Aramızdaki bu şey çok kuvvetli. Neredeyse fazla güçlü. Rooney, hayatının büyük kısmını sanatını yapmak için yollarda geçirecek ki bu olağanüstü bir şey. Ve ben onunla gidemeyeceğim... Annemle babamın da *keşif gezileri* bitmek bilmezdi.”

“Annen ve baban seyahat ettiklerinde, temasta kalmak konusunda pek de iyi bir iş çıkarmadılar,” dedi Gōng Gong’um. “Bu konuda daha fazla şey yapmalıydım.”

“Bu, senin suçun değil,” dedim, elimi omzuna koyarak. “Onlar gittiklerinde onlarla ne sıklıkla konuşuyorduk, haftada bir mi? Tabii eğer bu kadar sık olursa. Onlar yoğunlardı.”

“İçimden bir ses, Rooney’nin senin için hiçbir zaman fazla yoğun olmayacağını söylüyor,” dedi. “Bana New York’tan sonra da seni bulmaya çalıştığını söylememiş miydin?”

“Finans Bölgesi’ndeki her oteli aramış,” dedim gülerek.

Gōng Gong’um başını bir yana eğdi. “Kulağa seninle konuşmayı gerçekten istiyormuş gibi geliyor. O aramaları kaderin yaptığını sanmıyorum.”

Hayır. O aramaları kader yapmamıştı. Kader, Dave’i aramak için matbaaya da gitmemişti. Bunların hepsini Rooney yapmıştı. Açık artırma için tüm ip sanatı parçalarını yaparken

ve enstalasyonunu yaratırken bile, bana ayıracak zamanı olmadığını hiç hissetmemiştim. Kendimi tam bir pislik gibi hissediyordum. Ben gerçek anlamda bir ahmaktım.

Göng Gong'um, ellerini arkasında birleştirmiş, yanımda yürüyordu. "Ebeveynleri etkilemek istemenin nasıl bir his olduğunu biliyorum," dedi yumuşak bir tonla. "Bir gün paylaşacak iyi bir haberin olması için, en iyi sonuçları verecek seçimler yapmanın... Ama bu iyi haberlerde çok fazla baskı vardır. Bunlar, en iyi haberler olmalıdır. Ve belki, sadece belki, bu övgü almanı sağlar. Ya da bir *aferin*. Senin, ihtiyacın olduğunda annenle babanın duygusal olarak yanında olmadığını hissettiğini biliyorum. Kendi kendine yetecek bir hâle geldin, erken yaşta olgunlaştın. Bir şeylerin nasıl olması gerektiğini, onların nasıl olmasını istediğini belirledin. Başka bir şey düşünmen için bir yerin yoktu."

Karşılık vermeden önce, bu kelimelerin zihnimde bir an için yaşamasına izin verdim. "Beni hâlâ neden bu kadar çok etkilediğini bilmiyorum. Ben, bir yetişkinim. Mantıklı olarak düşünüldüğünde, artık onların onaylarına ihtiyacım olmadığını biliyorum."

"O duygu hiçbir zaman geçmeyebilir. Onlar, senin annen baban. Onlardan gelmesine ihtiyaç duyduğun şeyler ve beklentilerin var ama bunlar ihtiyacın olduğu şekilde karşılanmadığında, hayal kırıklığına uğramış hissediyorsun. Buna da uyum sağlamak gerekebilir. Ama bu, senin hayatın ve bunu yaşayan sensin. Onlar değil. Onlar kendi seçimlerini yaptılar ve bir şeyleri kendi istedikleri gibi yaşadılar. Bu yüzden, sen de böyle yapmalısın."

Duyulur bir şekilde homurdandım. "Ona, onun ip eşi olmadığını söyledim. Bizim birlikte olmamız gerekmediğini söyledim."

"Ama böyle hissetmiyorsun, öyle değil mi?"

“Benim kullanacağım ifade bu mu olurdu, bilmiyorum. Bildiğim tek şey, onunla birlikte olmak istediğim. Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bu... beni korkutuyor,” diye itiraf ettim. “Benim içimdeki, hissetmeye alışkın olmadığım kı-sımlarımı ortaya çıkardı.”

“Bu hayatta, çoğunlukla kim olmak istediğimize karar veririz. Ve olan diğer şeyler, bizim koşullara tepki verişimizdir. Kendini, nasıl davrandığını kontrol edebilirsin. Etrafındaki diğer her şeyi kontrol etmeye çalışmak ise, savaşı kaybetmektir.” Gōng Gong’um sırtımı tıptısladı. “Belki de New York’ta Rooney ile karşılaşmanın, her ne nedenle olursa olsun, olması gerekiyordu. Eğer onunla birlikte olmak istiyorsan, bunun nesi bu kadar kötü?”

Başımı iki yana salladım. “Onun benimle birlikte olmak istemesini istiyorum ama sadece işaretlerden dolayı benim *Doğru Kişi* olduğumu düşünmesini istemiyorum. Onun... beni seçmesini istiyorum.”

Gōng Gong’um başıyla onayladı. “Ebeveynlerinin aksine.”

Bu, aylar önce Rooney ile ebeveynlerim hakkında konuştuğumuzda hissettiğim hassas noktamdı. O acı hâlâ geçmemişti. Muhtemelen de hiç geçmeyecekti. Ama Rooney sayesinde, hayatımda ilk defa, o acı hafıflemişti. İçimde, sadece acıdan daha fazlasına da yer vardı. O hislerin içimde var olmasına izin ver-meyi ve geçmişimle yönetilmemeyi istiyordum.

“Rooney bir kişiden diğerine falan mı gidiyor? Her şeyden bir anlam mı çıkarıyor?” diye sordu Gōng Gong’um, fuşya renkli balıklarla dolu bir tankın önünde yüzüme bakmak için bana dönerek. Her şey bana bir şeyler hatırlatmak zorunda mıydı?

“Büyük şeylerden anlam çıkarıyor. Daha önce hiç ciddi bir ilişkisi olmamış,” dedim. Bunu hatırlamak, hızla çalışan zih-nimi yavaşlatmıştı.

“Dikkatli davranmış ve işaretlerin sahte ipuçları olmadığından emin olmak istemiş gibi görünüyor. Belki de bunu istikrarın ve bağlılığın senin için ne kadar önemli olduğunu bildiği için yapmıştır, öyle değil mi?” dedi Gōng Gong’um.

“Kulağa gerçekten öyle geliyor,” dedim, ne kadar aptal olduğuma inanamayarak.

“Büyükannenle sadece bir gün daha geçirebilmek için neler vereceğimi biliyor musun? Çok kısa bir süre içinde benden alındı. Sadece bir dakika için bile sahip olduğum her şeyi verdim. Kahretsin, sadece onu sevdiğimi söyleyecek bir süre için bile. Bu, yeterli olmazdı ama yine de elimde bir şey olurdu.”

“Ve bir şey, hiçbir şeyden büyüktür,” dedim ondan çok kendime.

Gōng Gong’um parmağıyla beni işaret etti. Kıvrılmış parmağı, dikkatimi ona vermemi söylüyordu. “Her zaman, bir sonraki terfini, bir sonraki başarını kovalıyor olacaksın. Rooney de sanat gösterileriyle bunu yapıyor olacak. Ama hiçbir zaman, birlikte geçirebileceğiniz zamanları geri alamayacaksınız. Her sabah dans etmek istediğin birisini bulduğunda, dans ayakkabılarını giy ve dans etmeye başla.”

Söylediği kelimeler çok derinlerde yankılanıyordu. Bir kere, Rooney’yi kaybettiğimi düşünmüştüm. Onu yeniden kaybetmek istemiyordum. Daha fazla zamanı boşa harcamak istemiyordum.

“Ve Jack, evlat, bu seni herhangi bir şekilde rahatlatacaksa, ben olsam her gün seni seçerdim,” diye ekledi Gōng Gong’um, ellerimi ellerinin içine alırken. Her zaman olduğu ve olacağı gibi birbirimize sarıldık.

Gōng Gong’umu eve götürmek için onunla birlikte arabaya yürüdüm. Gökyüzü, mürekkep karasıydı, ay hafifçe aydınlanmış durumdaydı. Her zaman olduğu gibi, tam olması gereken yerdeydi. Yıldızlar, gök kubbemizde lekeler oluşturuyordu,

hiçbir şey görünüşlerini belirsizleştirmiyordu. Birkaç tanesi, diğerlerinden daha fazla parlıyordu.

Uzakta, tam ufuk çizgisinin üzerindeki sekiz yıldız dikkatimi çekti. Onların arasında zihnimde bir çizgi çizdim, noktaları birleştirdim, ta ki noktalar bir kara tahtanın üzerinde iğnelenmiş bir ip gibi görünene kadar.

İşte o zaman onu gördüm. Orada, kasıtlı bir şekilde bana göz kırpan ve oldukça açık bir şekilde ortaya çıkan Büyükayı takımyıldızı vardı.

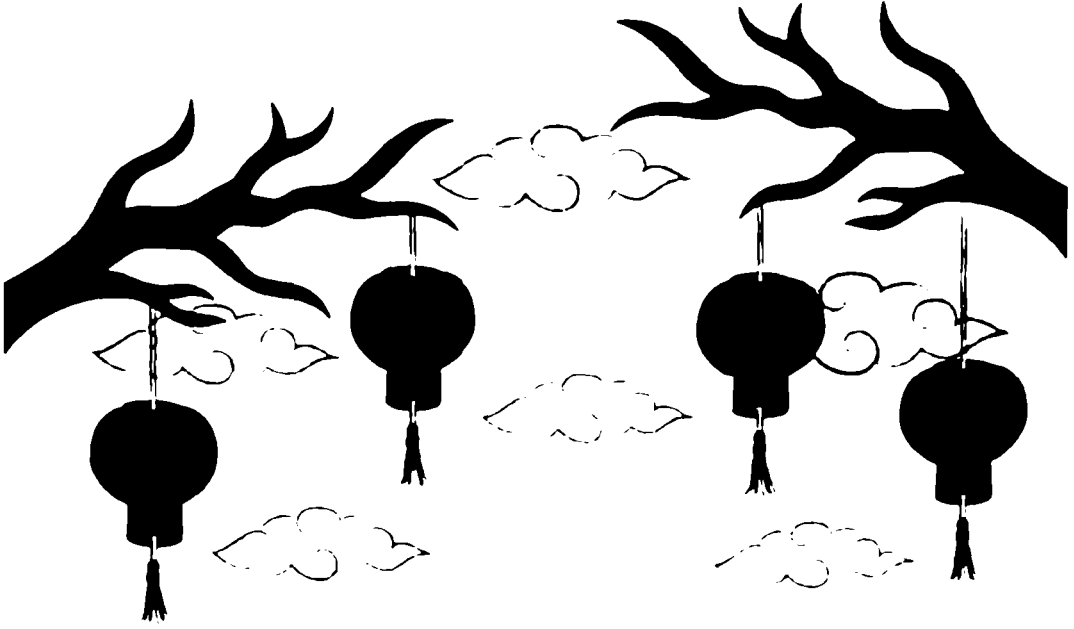
Bu, üzerinde kırmızı kalemle yazılmış kelimelerin olduğu buruşturulmuş bir kâğıt parçasından sonra, bir işarete en yakın olabilecek ikinci şeydi. Âdeta evren bizi dinliyor gibiydi.

Ama Rooney'nin dikkatli olduğu kadar, ben de olmalıydım. Zihnimde bir fikir doğdu, bir hipotezin başlangıcı. Kaderin Kırmızı İpi'nin nasıl test edileceği hakkında ve Rooney'nin bunca zaman bahsettiği işaretleri net bir şekilde görebilmek üzerine yeni bir teori. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Rooney'nin gülümsemesi zihnimin içinde parlak bir şekilde yanıyordu. Bu görüntü üstüne kalbim duracak gibi oldu ve aniden her şey gökyüzündeki yıldızlar kadar netleşti.

Saat 19.50'ydi. Gece yarısına yakın bile değildi ve akşam yemeğimizi zaten yemiştik. Ama mantı, gerçekten turnayı gözünden vuracaktı.

“Göng Gong, hiç Mantı Saati diye bir şey duydun mu?”

Otuz Birinci Bölüm: ROONEY

“Dalgaların arasında kaybolmuş mavi saçlı bir kadın görüyorum,” dedi annem. Sanat eserine arkam dönüktü, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmuş, gözlerimi kapatmıştım. “Bunda, Hokusai’nin *The Great Wave off Kanagawa*⁷⁶ esintisi var.”

Modern Sanat Müzesi’nin duvarlarının tablolarla süslediği, büyük, beyaz bir odada durmuş, *Yürü ve Konuş* oyunu oynuyorduk. Konuşmayı öğrendiğim zamanlardan beri, dünyanın herhangi bir yerindeki bir müzeye gittiğimizde, birimiz esere arkasını dönerken, diğer kişi onun tahmin etmesi için eseri tarif ederdi; hep bu oyunu oynardık annemle. İlk zamanlarda, sanatçıların isimlerini ya da eserlerinin isimlerini bilmiyordum, bu nedenle de benim için muazzam bir öğrenme eğrisi oluyordu. Şimdi, çok daha geniş bir bilgi ve deneyime sahip olduğum için, bu rekabet çok daha şiddetli bir hâl almıştı.

Bunun beni neşelendireceğini düşünmüştüm. Enstalasyonumu yapacağım, en sevdiğim müzelerden birindeydim. Açık artırmayı kaybetmiş olmama rağmen, çok mutlu olmalıyım.

76 *Ing.* The Great Wave off Kanagawa: Kanagawa’nın Büyük Dalgası. (Kanagawa Oki Nami Ura), Japon ukiyo-e sanatçısı Katsushika Hokusai’nin ünlü tahta baskı eseri.

Ama bunun yerine, Jack'ten 4.500 kilometre uzakta olduğum için kendimi umutsuz hissediyordum.

Düşünürken kaşlarımı çattım. “*Drowning Girl*.”⁷⁷ Lichtenstein?”

“Evet ama bunu bu kadar kasvetli söylemek zorunda değilsin,” dedi annem.

Seçtiği tabloyu görmek için arkamı döndüm. “Gerçekten mi? Bunu seçmek zorunda mıydın?”

“Bana seni hatırlatıyor,” dedi annem omuz silkerek.

“Ben ağladığım zaman bu kadar göz alıcı görünmüyorum,” diye dalga geçtim.

“Ha, en azından sen gerçeksin. Artık Kırmızı İpli Kız olmamak nasıl hissettiriyor?”

Omuz silktim. “Kalbimde ben her zaman Kırmızı İpli Kız olacağım ama saklanmak zorunda kalmadığım için özgürleştiğimi hissediyorum.”

En yakındaki pencere sokağa bakıyordu. Parlak, bulutlu bir şubat günüydü. Kabarık montların içindeki insanlar, görünüşe göre bu şehre ve sunduklarına karşı hayranlık içinde gökdelenleri işaret ediyorlardı. Bu, bana Jack ile geçirdiğimiz o ilk geceyi hatırlattı. Sergide birbirimizle vedalaştığımızdan bu yana onunla iki haftadır konuşmamıştım. Batı Yakası'nda hâlâ sabahtı ve günlerden pazardı, dolayısıyla şu anda muhtemelen Gōng Gong'uyla birlikte dondurma yiyordu.

Annem koluma girdi. “Senin kendi başına parlamana izin vermek için nasıl kenara çekileceğimi bilmedim, değil mi? Çok fazla alan kapladım.”

“İsteyeceğim en son şey, benim ışığımın büyümesi için kendi ışığını bastırman olurdu. Ben, kendi zihnimde yarattığım bir şeyin gölgesinde yaşadım,” diye itiraf ettim. “Yola,

77 *Ing. Drowning Girl: Boğulan Kız.*

Kırmızı İpli Kız olarak değil de Rooney Gao olarak çıksaydım ne olabileceğini hiçbir zaman bilemeyeceğiz. Belki insanlar seni görürlerdi... ya da belki de beni görürlerdi.”

Bir başka odaya doğru köşeden döndük, düzenli sanat labirenti rahatlık veriyordu.

“Kendini gerçekten Batı’da gösterdin,” dedi annem, daha düşünceli bir hâle gelmişti. “Ben... Ben seninle gurur duyuyorum.”

Olduğum yerde kaldım, onu da çekerek benimle durmasını sağladım. “Teşekkür ederim.”

“Bunu ciddi söylüyorum, Roo.”

“Kısa süre önce öğrendiğim şey şu ki, tüm görevler başarılı olmaz. Bazen işler ters gider ve planladığın şeyler işe yaramaz ama vazgeçmezsin. Azimle devam edersin. Ben de bunu yapacağım. Bir gün, o videoyu geri alacağım. Bu nedenle, ben de kendimle gurur duyuyorum,” dedim en sonunda. “Pes etmediğim için.”

Annem gülümsedi. “Güzel, seni etkilemesine izin vereceğin tek düşünce bu olmalı.” Elini cebine soktu. “Ve şimdi sana bir şey vereceğim.”

Onun avucunun içinde ne olduğunu tahmin etmek için bir saniyem bile olmadan önce, elini avucu yukarı bakacak şekilde çevirdi. Bu, kompakt flaş kamera bellek kartıydı.

Ağzım açık kaldı. Kaydın üzerinde küçük harflerle *Bebeğin Doğumu* yazıyordu.

“Bu senin,” dedi annem. “Sana söylemek için bunu elime almayı bekledim. Gerçek olduğunu doğrulamayı ve buraya göndermeyi ağırdan aldılar.”

“Sen mi kazandın? Ben videonun bir müzeye gittiğini düşünüyordum,” dedim şoke olmuş bir şekilde.

“Senin verdiği tutarın üzerine çıktığında, teklif vermeye başladım,” diye itiraf etti annem. “Yüzündeki ifadeyi gördüm

ve otuz beş binin üzerine çıkamayacağını biliyordum. Bir süre için ileri geri bir çekişme oldu ki bu da karşımda bir müze olduğunu düşünmeme neden oldu ama bunu hiçbir zaman bilemeyeceğiz.”

“Onca zaman boyunca bu cebindeyken, onca şeyi söylememe izin mi verdin?” diye sordum, inanmazlık içinde elimle ağzımı kapatırken. Yeni gerçekliğimizi kabullenmeye çalışırken, bedenimin uğuldadığını hissediyordum.

Annem, âdeta bellek kartını almamı dilermiş gibi elini bana doğru uzattı. Sanki onu almazsam, bu onun tenini yakarak bir iz bırakacaktı. “Araya girdiğim için kızgın mısınız?” diye sordu.

“Kızgın mıyım mı? Minnettarım,” dedim, içimi bir coşku kaplıyordu. *Bebeğin Doğumu*’nu onun elinden alıp, plastik parçasını inceledim. Bu kadar küçük bir şeyin içinde bu kadar çok şey barındırıyor olması inanılmazdı. “Denedim. Önemli olan kısım bu. Onun bana getirilmesini istemedim ama istediğim en son şey bunun kamuya açık bir hâle gelmesiydi. Sana bunun ücretini ödeyeceğim. Ciddiyim.”

“Tabii, ne zaman ödeyebilirsen,” dedi.

“Ama benim için bunu neden yaptın? Bununla ilgili bir pişmanlığın yoktu,” diye sordum.

“Çalışmamın ücreti yükseldi. Artık o yeni koleksiyonumu tamamlamam gerek,” dedi annem, kendinden memnun görünüyordu. Ve şunu eklerken yüz ifadesi düzeldi: “Benim kendi başıma ünlü olduğumu düşündüğünü biliyorum ama başarı seni doğurana kadar gelmemiştii. Tam orada benimle birlikteydin. O videoda yakalanmış çirkin anlar olduğunu biliyorum. Ama aynı zamanda sonsuza kadar minnettarlık duyacağım güzel anlar da vardı çünkü bu, seni bana getiren andı. Hayatta yaptığım seçimlerden pişmanlık duymuyor olabilirim ama sana acı veren her şeyden gerçekten pişmanlık duyuyorum.”

Gözlerim doldu, iri damlalar hiç vakit kaybetmeden uzun şeritler hâlinde yüzümden akmaya başladı. “Teşekkür ederim. Hem de çok. Bu benim için, hiçbir zaman bilemeyeceğin kadar anlamlı.”

Kollarımı ona dolayıp sımsıkı sarıldım. Bu ikimizin de alışık olduğu bir şey değildi ama bir şekilde sorun değildi. Yeni şeylere alışıyorduk. “Hediye almaktan hoşlanmadığını biliyorum ama bunun bir istisna olabileceğini düşündüm,” dedim.

Annem kuşkuyla bana baktı.

“Arkanı dön,” dedim, o karşı çıkmak için oflarken annemi ters yöne doğru döndürdüm. “Harfler var. Devasa harfler. Nesne simgesel ama aynı zamanda kolaylıkla unutulmuş. Annesi olmasa sanatçının alamayacağı büyük bir risk.”

“Roo...” dedi annem, ben sözünü kesmeden önce.

“Artık var olmasa bile, harika bir şeyin başlangıcı,” diye devam ettim.

“Ah, bunu duymuştum,” dedi annem, bana bakmak için dönerken. “Bu yetenek, her zaman için sanatçının içinde vardı. Onun bundan sonra ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum.”

Ona, içinde Hollywood tabelası olan bir kar küresi verdim.

Annem küreyi sallarken gülümsedi. “Los Angeles’ta kar. İşte bu görülecek bir şey olurdu. *Bebeğin Doğumu*’nu aldığıma memnunum. Elimde sana verecek hiçbir şey olmaması garip olurdu. Seni özlemişim, evlat,” dedi annem her zamanki ses tonuna dönerek.

“Ben de seni özlemişim. Bu Yürü ve Konuş oyunlarını da özlemişim.” Önümüzde, daha önce gördüğümü hatırlamadığım yeni bir tablo vardı. “Tamam, yeniden arkanı dön. Tahmin edeceğin son bir sanat eseri var.”

Annem arkasını döndü ve iki eliyle gözlerini kapadı.

“Ben bir gonca ya da rahmim, hiçbir yanıml aynı olmadığı için ikiye bölünmüşüm,” dedim, eserin havasını tarif ederek.

“Devam et,” diye mırıldandı annem.

Tabloya bakmak için bir süre bekledim. “Göründüğüm şey değilim. Kolaylıkla değişebilen sulu boya gibi görünüyorum ama yağlı boyayım, bir kere sertleştiğimde değiştirilemem.”

“Ah, *Abstraction Blue*.⁷⁸ Georgia O’Keeffe. Bilirsin, o benim favorilerimden biri,” dedi annem.

“Bu konuda biraz fazla iyisin,” dedim.

“Bu eser hakkında ne biliyorsun?” diye sordu annem.

“Pek fazla şey değil,” dedim yeniden tabloya bakarak.

Annem gülümsedi. “Özellikle bu eser, oldukça güçlüdür. Georgia’nın kendisine öğretilen resim yapmanın geleneksel yolunu reddettiği bir zamanı temsil eder. Kendini ifade etme şeklini geliştirerek, soyutluğa geçiş yapar. Kendi düşünme şeklini kabul etmek için, daha önce etkilendiklerinden kendisini koparır.”

“Kartı mı okudun?” diye sordum kartı ellerimle kapatırken.

“Bu eseri severim. Hepimizin içinde büyümeye yer var.” Tablodaki mavilere ve pembelere baktı. “Senin etrafta olman garipti,” dedi annem ses tonu yumuşarken. “Her zaman sen ve ben olduk.”

“Ben her zaman seninle olacağım.”

“Korkarım bana kaldın.” Kolunu omuzlarıma doladı.

“Bu, senin farklı bir yanın. Bununla nasıl baş edeceğimi bilmiyorum,” diye dalga geçtim, ben de ona sarılarak.

“Geçen gün yüzümde bir gülümsemeyle uyandım. Bu iğrenç bir şey, değil mi?”

78 *Ing. Abstraction Blue: Soyutluk Mavisi.*

“Bunun nedeni en sonunda en iyi Çin yumurtalı çay tarifi bulmuş olman mı yoksa Dusty’nin sana sarılmış bir şekilde yanında yatıyor olması mı?” diye açıklık getirdim.

Annem bunu düşündü. “Sanırım ikisinden de biraz,” dedi beni dürterek. “Ve birbirimizden ayrı geçirdiğimiz zamanı sütlü ekmeği mükemmelleştirmek için kullandığımı öğrendiğine sevineceksin. Oldukça yumuşacık oluyor.”

“Aynı senin de derinlerde olduğun gibi,” diye sataştım, annem inleyip elini sallayarak suçlamalarımı geçiştirirken. “Sence Dusty senin... biliyorsun.”

“İpimin diğer ucundaki erkek mi?” diye sordu annem. “Bunu kim bilebilir ama mükemmel koşulları beklediğimi ve böyle bir şeyin var olmadığını biliyorum. O, şu andaki ip eşim olabilir. Ve belki de bu, sonsuza kadar olacak bir hâle gelebilir. Göreceğiz.”

“Muhtemelen onunla birlikte çalışmamanın faydası oluyor,” dedim. “Jack konusunda haklıydın ama ben dikkatli davranmadım. Ona benim için ne anlam ifade ettiğini söyledim ve o da yaptığı seçimi açıkça belirtti. Onunla bir sene önce bugün, Fener Festivali’nin olduğu gece tanıştığımızı biliyor muydun?”

Annem başıyla onayladı. “Bu geceki dolunayın muhteşem olması bekleniyordu.”

“Farklı bir hayatmış gibi hissediyorum. Gösteriden beri onunla konuşmadık.”

Pencereden, güçlü bir rüzgâr estikten sonra kuru, kahverengi yaprakların, heykel bahçesinde girdap hâlinde uçuşmasını izledik.

“Hayatımda, sana sahip olacağımı gösteren hiçbir işaret yoktu,” dedi annem. “Ya da belki de ben görmedim. Veya görmezden geldim. Gerçekten çocuk sahibi olmanın benim için muhtemel olmadığını düşünüyordum. Bazen belki de

işaretlerin orada bile olmadığını ve diğer tüm işaretleri kendim uydurduğumu düşünüyorum. Ama sonra sen doğdun. Belli ki.”

Kendimi tıptısladım. “Evet. Hâlâ buradayım.”

“Sana Kaderin Kırmızı İpi’ni, seni yaşamaktan ve sevmekten uzak tutmak için değil, dünyada bizden daha büyük bir şeylerin olduğunu hatırlaman için öğrettim. Dünyayı etkileyebileceğimizi ama dünyanın da aynı zamanda bizi değiştirebileceğini hatırlaman için. Lanet olsun, bunu bir postere yazsınlar,” dedi. “Bunların hepsi ağzımdan çıkıyor çünkü sen geri döndün ve yönlendirilmeye ihtiyacın var.”

Ağzımdan bir kahkaha kaçtı. “Hıhı, yani âşık olduğun için değil,” dedim.

“Hayır. Dusty sadece geceleri beni sıcak tutacak bir beden,” dedi annem gülümsemesini bastırarak. Hayatını yönlendirmek için bir plan istememeni anlıyorum, güven bana. Ben, yaratıcı rüzgârların beni götürdüğü yere kadar gittim ve hiç arkama bakmadım. Ama bir planın olduğu zaman bile, beklenmeyen şeyler ortaya çıkıp, seni şaşırtabilir.”

“Benim gibi.”

“Senin gibi. Dusty gibi. Ve Los Angeles’a karşı yeni duymaya başladığın takdir gibi.”

“Hâlâ bir New York değil ama hoşuma gitmeye başladı,” diye itiraf ettim.

Annem başını bana doğru eğdi. “Ve yine de bu şehir senin sonsuza kadar yuvarlanacaktı.”

“Bildiğim kadarıyla hâlâ öyle.”

“İşaretleri okumaya ve kaderin senin için hayatın hakkında kararlar vermesine izin vermeye devam edebilir ya da kendin verebileceğin kararları üstlenip, bunlarla ortaya çıkabilirsin,” dedi annem.

Düşünürken nefesimi verdim, düşüncelerim birbirleriyle güreşiyordu. “İşlev gösterebilmek için tamamen işaretlere ve kadere bağılıyım gibi bir şey yok.”

“Ama iş ve aşk gibi büyük şeyler için, neye karar verdiğin önemlidir,” dedi annem. “Kendin için ne seçtiğin önemlidir. Bir şey yapmayı, senden daha büyük bir şey istendiği için değil, kendin istediğin için yapmayı seçersen, sonunda ödüllendirilmiş gibi hissedersin. Aynı, dünyaya karşı kim olduğunu fark ettiğin zaman hissettiğin gibi. Bir şey ister başarılı ister başarısız ya da devam etmekte olsun, olan her neyse bunu yapanın *sen* olduğunu bilmek tatmin edicidir. Ben ikisini de deneyimledim ve bunlardan sadece bir tanesi kendimi yenilmez hissetmemi sağladı.”

“Hiçbir zaman Kırmızı İp’e inanmayacağımı düşünmüyorum. Bu, kimliğimin, benliğimin içine derinden yerleşmiş bir şey. Bu, işimin büyük bir parçası. Buna kendimi çok kaptırmış durumdayım.”

Annem düşünceli bir şekilde kaşlarını kaldırdı. “Bak, Kaderin Kırmızı İpi’nin seni kontrol etmesi değil, çoğunlukla kasvetli görünen bir dünyaya biraz sihir eklemesi gerekiyor.”

Boynuma dolamış olduğum atkının uçlarını çekiştirdim. “Her zaman için, birine bağlı olmanın, hayatlarınız farklı yörlüngelerde olsa bile en sonunda aynı yerde olabileceğinizin romantik bir şey olduğunu düşündüm. Sanırım bu kadarı yeterli değil. Jack, bir seçim olmak istiyor.”

“Ve seçilmiş olmayı istemek konusunda bu kadar yanlıs olan ne?” diye sordu annem. “Belki gerçek aşka bağlı ipler yoktur. Bu söylediğim, posterin üzerine yazılmaktan çok, kamyon arkası yazısı gibi oldu.”

Savunmaya geçmedim çünkü derinlerde bir yerde belki de onun haklı olduğunu biliyordum. Bir şeyleri, bir daha

çözölemeyecek duruma gelene kadar dolaştırmış olduğum düşünçesi üzerine kalp atışlarım hızlandı.

“Bana gerçeği söyle,” dedi annem. “Eğer ip eşin tam şu anda, ayak bileğinde seninkine bağlanmış, parlayan kırmızı bir ipe buraya gelse, her şeyi, herkesi unutup, onunla birlikte olur musun?”

Bu senaryoyu hayalimde canlandırdım: benimle bir yabancı arasındaki ipin kısılmasını, on yıllarca seyahat ettikten sonra ipin, düğömleri çözölürken ve düzelirken aşğı yukarı gerilmesini, o erkeğın ellerimi tutup, bana sonunda beni bulduğu için ne kadar mutlu olduğunu söylemesini.

Kuşkusuz bu, heyecan verici bir düşünceydi. Bir anlamda romantik bir düşünce. Gerçek şuydu ki, önümde eğilen adamı tanıımıyordum. Onun Times Meydanı’nı sevip sevmediğini, dondurulup kurutulmuş dondurma yapıp yapmadığını ya da kelebeklerin üşüdüğünü bilip bilmeyeceğini bilmiyordum. Onun alt dudağında hilal şeklinde bir iz olmayacaktı ve muhtemelen kuzey ışıklarının neden bu şekilde parladığını bilmeyecekti. Muhtemelen bana istakoz demeyecekti, temiz odada istediğim herhangi bir şeye dokunmama izin vermeyecekti. O zaman bunun ne yararı vardı?

İşin aslı şuydu ki, ipi bana uzanan varsayımsal erkek, pekâlâ, Jack olmayacaktı.

Ve eğer o Jack değılse, onu istemiyordum.

“Hayır,” dedim kararlı bir şekilde.

“Hayır, ne?” diye sordu annem.

“Onunla birlikte olmazdım. Jack’i isterdim. Jack’i ona tercih ederdim,” dedim, ağızımdan kaçan kelimelerin ardındaki anlamı tam olarak hissederek. Kader ve bir seçim yapmak arasındaki farkın ne kadar ince olduğunu, hayatımızda ikisine de sahip olabildiğimiz için ne kadar şanslı olduğumuzu

kavramıştım. Belki de Kaderin Kırmızı İpi'ne olan inancımın... Kader Bağı Teorisi'ne dönüşmesinin zamanı gelmişti.

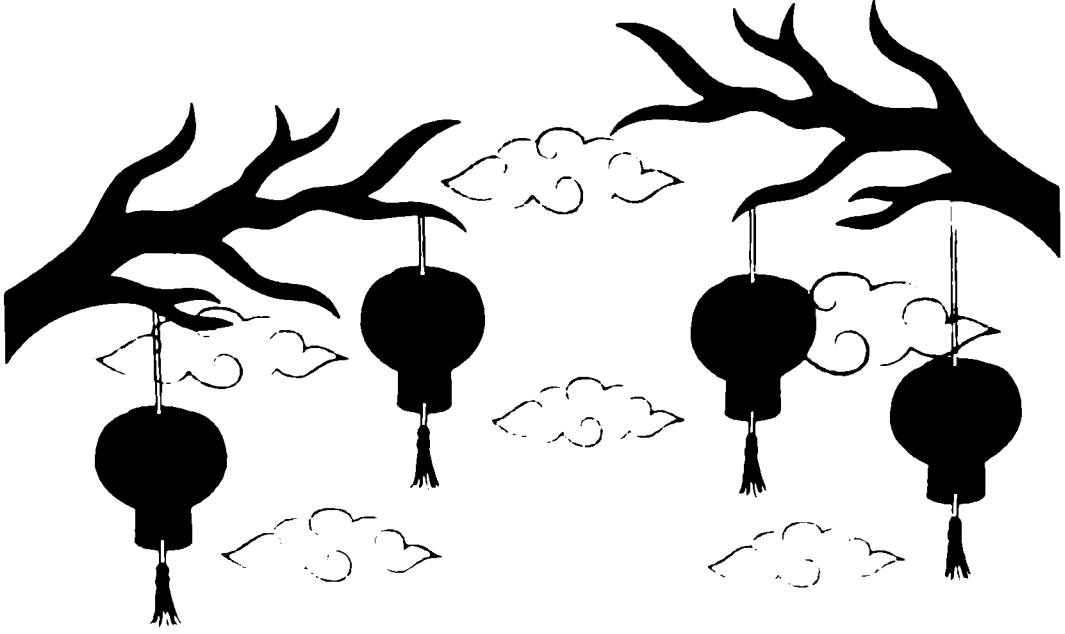
Annem kollarını bana doladı. "Kendi hayatında bir gözlemci olarak sonsuza kadar bekleme."

Onun nadiren yaptığı kucaklamasına kendimi bıraktım. "Ona, onu seçtiğimi söylemem gerek," dedim, çaresiz bir zorunluluk beni ele geçirirken. Bu işle alakalı sorunumuzun çözümü değildi ve aramızdaki mesafeyi korumak konusunda bizi karmaşık bir duruma getirebilirdi ama en azından ona, seçtiğim kişinin o olduğunu söylemek zorundaydım.

Telefonumda onun ismini buldum ve üzerine tıkladım.

Aramama cevap vermedi. Ya hayatına devam ettiyse, ne olacaktı?

"LA'e geri dönmek zorundayım. Bir şey yapmam gerekiyor. Henüz tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Burada bir planım falan yok!" dedim anneme, adrenaline harekete geçen bir kahkahayla. "Bildiğim tek şey, çok geç olmadan Jack'i bulmam gerektiği."

Otuz İkinci Bölüm: ROONEY

Müzeden dışarı adım atar atmaz, esen rüzgârın soğukluğu, bedenimin üzerindeki her bir kıyafet katmanının içine girdi. Bulutlu gökyüzünde gri ve beyaz bulutlar çoğunlukla birbirine karışmıştı ama orada özellikle kelebeğe benzeyen bir bulut vardı. Bu, şehrin kış aylarında kelebeğe benzer görebileceği tek şeydi. Atkımı boynuma bir kere daha doladım ve paltomu bedenime daha sıkı sardım.

Girişin dışında soluklandım ve kalp atışlarımın yavaşlamasına izin verdim.

Bu kadar zaman boyunca işaretleri o kadar saplantı hâline getirmiştik ki, başka bir seçeneğim olmadığına inanmama izin vermiştim. Bu farkındalığın çok geç gelmiş olmasından dolayı fazlasıyla ısınmış olmama rağmen, soğukta dişlerimi gıcırdattım. Jack'i benimle geçireceği herhangi bir gelecekte tamir edilemez bir şekilde korkutup kaçırmıştım. Seçtiğim kişi olduğuna onu inandıramayabilirdim.

Gözlerimde belirlemekte olan yaşlara karşı koydum. Eşyalarımı toplamak için daireme geri dönmek zorundaydım. Ya da doğruca havaalanına gidip, LAX'e⁷⁹ bir uçuşa bilet satın ala-

79 LAX, Los Angeles Uluslararası Havaalanının kodu.

bilirdim. Düşünmek için Nokta'ya gidebilirdim ama şu anda buna zamanım yoktu. MoMA'dan diğer yöne doğru döndüm ve telefonum tanımadığım bir numaranın aramasıyla çaldığında, şehir merkezine doğru yürümeye başlamıştım. Bunun belki de bir başka enstalasyon fırsatı olduğunu düşünerek aramayı cevapladım.

“Selam, telefon numaranızı plastik bir gülün çiçek yaprağında gördüm,” dedi telefonun diğer ucundaki ses.

Biri çiçeği bulmuş ve gerçekten beni aramıştı. Ama neden şimdi, üç ay sonra? Ve sesi neden Jack'in sesi gibi geliyordu? İşim bitmişti. Artık gerçekten zihnimin içindeydi.

“Bazı değişkenlerin üzerinde yeniden çalıştım ve Kader Bağı Teorisi 2.0 üzerinde yeniden çalışmamız gerektiğini düşünüyorum,” dedi adam. “Kader Testi 6: Telefon numaranı bulunabilecek bir şeyin üzerine yaz. Yapıldı.”

Bu kelimeler, olduğum yerde donakalmama neden oldu. Bu, *gerçekten* Jack'ti.

Etrafımda döndüm ve onu görmeyi bekleyerek yukarı doğru baktım. Onun yerine, trafik lambası direklerine, bisiklet park yerlerine, ağaçlara ve çöp tenekelerine koli bandı ile yapıştırılmış, bir dizi devasa, beyaz tabela vardı. *Saturday Night Live* televizyon programından kaçmış ve şehir merkezine gelmiş yardım kartlarına benziyorlardı. Sokaklarda bir başka güçlü rüzgâr eserken, sesli bir şekilde sallanıyorlardı. İlk posterde “Kader Bağı Teorisi 2.0” yazdığını gördüğüm zaman, *Aşk Her Yerde 2* filminin çekildiği seçeneğini eledim. Üzerinde “Kader Testi 5: Kasıtlı olarak yanlış yöne git” yazılı bir sonraki tabelaya yönlendiren bir ok vardı.

Bir bisiklet park yerine sabitlenmiş bir sonraki tabelaya ulaşana kadar, okun aksi yönde on adım attım. “Kader Testi 4: İnternette biriyle etkileşime gir. (Telefonuna bak.)”

Telefonumun ekranında, *Cloud Lovers League* uygulamasında bana gelen bir özel mesaj vardı. Mesajın üzerine tıkladım ve bulutlu bir havanın fotoğrafı belirdi. Fotoğrafın üst kısmında, kabarık kısımları kanatlar oluşturan bir bulut vardı. Bu, kelebek buluttu! Başımı kaldırıp bulutlara baktım ama o bulut artık gitmişti. Jack ile aynı gökyüzünü mü paylaşıyorduk? Göğüs kafesimin içinde kalbim daha hızlı atmaya başladı. Etkileşimi tamamlamak için fotoğrafı *beğendim*.

Bulvarda, bir trafik ışığına bantlanmış olan son tabelaya doğru yürümeye devam ettim. Tabelanın ortasına, “Kader Testi 3: Kayıp bir eşyayı geri ver. Beni X’in belirlediği noktaya götür” yazılmıştı ve üst köşesine kırmızı bir tükenmez kalem bantlanmıştı. Benim *Disiplin Kalemi*’m. Jack’e bir yıl önce verdiğim kalem. Bu kadar zaman o kalemi saklamış olmasına şaşırمامış olmam gerekiyordu. Bandı söktüm, kalemi aldım ve *noktama* doğru gerçek anlamda koştum.

Bir başka tabelanın olduğu çitlere ulaşana kadar sokak arasında hızla ilerledim, tabelanın üzerinde şu yazıyordu: “İşaret tanımlamalarımız farklı olabilir... ama ya onlar bizi hâlâ aynı yere yönlendiriyorsa? Kader Testi 2: Bir yere olman gereken zamandan önce ya da sonra gel. 10 saniye bekle.”

Tabelaya, parlak kırmızı bir ip bağlıydı. İpi parmaklarımın arasına aldım ve çektim. Hafif bir direnç vardı. Bir şey -ya da biri- ipin diğer ucundaydı. Zihnimin içinde geri saymaya başladım ve çitteki kapıdan yana doğru geçerek *noktama* doğru ilerledim. Bedenimde o kadar güçlü bir karıncalanma hissi vardı ki, neredeyse beni nefessiz bırakacaktı.

İp kısaldı ve ipi çektiğim zaman hissettiğim direnç güçlendi. Santim santim, ipin beni güvenli yerime götürmesine izin verdim. İpi, Jack’in arkası bana dönük, “X” heykeline bakarak durduğu sığınağıma beni götürene kadar izledim. Kahverengi saçları, rüzgârdan dolayı darmadağınktı. İpi son bir

kez çektim ve onun ayak bileğine bağlı olan noktaya kadar izlediği yolu takip ettim.

Onu gördüğüm anda uyuştuğumu hissettim. Jack burada, New York'ta, benim *noktamdaydı*. Şehir etrafımızda telaşla akarken, kendimize ait bu küçük dünyada sadece ikimiz vardık.

"Jack. Sen nasıl... Sen neden..." diye söze başlayıp, sessiz kaldım.

"Rooney," dedi bana doğru bir adım atarak. Çenesini, tanıştığımız zaman ona verdiğim Kaderin Kırmızı İpi atkısının ardına sakladı.

Aramızda bir sessizlik vardı, ikimiz de âdeta her şey hakkında birbirimizle bu şekilde iletişim kurabilirmişiz gibi birbirimizin gözlerini inceliyorduk. Bir şekilde, bunu yapabiliyorduk. Onun gözlerinde, özür dilediğini, inancının parıltısını ve... hâlâ aşk olabilecek bir şey görüyordum. Bunu biliyordum çünkü ben de ona tam olarak aynı şekilde bakıyordum.

"Sanırım bu senin," dedim Jack'e, kırmızı kalemi ona verirken.

Kalemi benden aldı, bir an için birbirimize bakmayı bırakmamıştık. "Yanıliyordum. Ben aramızda bir mesafe olmasını istemiyorum. Birbirimizden ayrı olduğumuz bir gün bile geçmesini istemiyorum."

"Ben de istemiyorum ama ya işin?" diye sordum. "Senin herhangi bir taviz vermeni istemi..."

"Artık senin irtibat görevlin değilim."

Gözlerimi kırptırdım. "Programdan mı ayrıldın?"

Jack kararlı bir şekilde başıyla onayladı. "Sen herhangi bir şey söylemeden önce ben söyleyeyim, bundan dolayı pişman değilim. Bu programa katılma nedenim işimde ilerlemektir. Ama sonunda, başka nedenlerden dolayı yaptığım en iyi şey oldu. Kişisel nedenlerden."

Yüzüme sıcaklık hücum etti. “Ama bu terfini etkilemeyecek, değil mi?”

“Bir başka fırsat bulurum. Brian, kendisinin de bir parçası olduğu ve zevk aldığı bir grubu gönderdi. Bir gün terfi alacağım. Ama birlikte olmadığımız her günün boşa harcandığını hissediyorum,” dedi Jack. Yüzünde, sanki dünyanın yükü omuzlarından kalkmış gibi gevşemiş bir ifade vardı.

“Bu son iki hafta yoğunludur,” dedim, hâlâ az önce duyduklarımı sindirmeye çalışırken. “Yapmak zorunda değildin ama bunu yaptığın için teşekkür ederim. Bizim için.”

“Ben sadece bunu daha önce yapmadığım için üzgünüm,” dedi. “Zihnimde, senin beni seçilmiş olduğumu hissettiğim şekilde seçmeni istiyordum. Seçilmiş olmayı istediğimi düşündüğüm şekilde.”

“Bunu hissetmen makul bir şeydi. Sevdiklerinden uzakta olmanın zor olabileceğini biliyorum. Ben de çocukluğuma dönmek istemiyorum. Sanatım için seyahat etmek bir sorun olacak ve umarım bunu birlikte yapabiliriz ama bu devamlı bir şey olmayacak. Hiçbir zaman arkada bırakılmayacaksın. Üstlendiğim şey konusunda seçici olmak istiyorum.”

“Dünyanın senin yarattığın eserleri görmesi için, nereye gitmemiz gerekiyorsa, beraber oraya gideceğiz,” dedi. “Korkmaktan yoruldum.”

O konuşmaya devam ederken sessizce dinleyip, başımla onayladım.

“Aslında kendi tarzınla beni seçiyordun,” dedi Jack. “Belki de birbirimiz için seçilmişizdir. Ve seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Birbirimize karşı hissettiklerimiz, hâlâ hissettiğimizi düşündüğüm şey için seçim ya da kadere gerek yok. Bizim sahip olduğumuz şey, bunların birleşiminden daha büyük. Fenerimizi takip etmek ve bizi nereye götürdüğünü görmek istiyorum.”

Söylediği kelimeler kalbimin iplerini çekiştiriyor, nefessiz kalana kadar daha da sıkı geriyordu.

“Jack, ben de bu yolculuğa çıkmak istiyorum,” dedim.

Jack’in gözleri parladı. “Her zaman yeni keşifler yaparız,” dedi. “Ve değişebiliriz. Öyle değil mi, Istakoz Kız?”

Gülümsedim. “Bizi bir araya getiren ister kırmızı bir ip olsun, ister bir aşk büyüsünün fısıltısı, ister bir aşk iksiri karışımı, isterse de bir dizi seçim olsun, umurumda değil. Artık bunun bir önemi yok. Önemli olan birbirimizi bulmuş ve birbirimizi seçmiş olmamız,” dedim, kelimeler ağzımdan hızla ve heyecanla çıkmıştı.

“Sen, istediğimi bilmediğim her şeysin,” dedi Jack. “Sen kendim için düşündüğüm herhangi bir planın bir parçası değildin. Seninle tanıştığım an, yaptığım tüm planlar bu etkiyle yıkıldı. Bilimde, gerçeği ararız. Bunu bulmayı umarız. Ama bu araştırmada, bildiğim tüm gerçekleri değiştiren bir şeyden bir keşif uzaktaydım. Ruh ikizimden bir keşif, bir insan, bir fikir değişikliği uzakta.”

“Bir keresinde bir mantı yerken öğrendiğim bir şey var, tüm farkı yaratan bundan sonra yaptığın şeydir,” dedim. “Kader seni bana milyonlarca kez getirebilirdi ama ben seni seçmeseydim, sen beni seçmeseydin, o zaman bunun ne anlamı olurdu?”

“Mükemmel bir hipotez,” dedi. Jack’in yüzündeki ciddi ifade, daha hafif, daha mutlu bir ifadeye dönüştü. “Hayatımın yeni görevi, sana benim için ne kadar değerli olduğunu göstermek.” Boğazını temizleyip, bir an duraksadı. “Seni ne kadar sevdiğimi.”

“Beni sevdiğini,” diye tekrarladım. “Ve sadece teoride değil, öyle mi?”

Jack beni kendisine doğru çekti. “Tüm kanıtlar öyle gösteriyor. Bu kadar zeki ve yaratıcı olmanı seviyorum. Bana sonsuz

derecede ilham veriyorsun. İkisinden de emin olmasan bile kendini ve çalışmalarını ortaya çıkarıyorsun. Yolunda zorla ilerlemeye devam ediyorsun. Senin kelebeklerden mantıksız bir şekilde korkmanı seviyorum. Yazın bile kalın, el örgüsü kazaklar giymeni.”

“Kendime engel olamıyorum,” dedim.

Başparmağını yanağımda gezdirirken, gözlerimin içine baktı. “Her gülümsediğinde, güzel yüzündeki takımyıldızın bana orada ölçümleyebileceğimiz ve görebileceğimiz başka dünyalar olduğunu hatırlatmasını seviyorum. İnanmayı gerektiren bir şey.”

“Jack, ben de seni seviyorum,” dedim kollarımı beline dolarken. “Aslında, sana karşı duyduğum aşk, bekleyebileceğimden çok daha hızlı genişleyen bir evren.” Jack bunun üzerine gülümsediğinde, ekledim: “Değer verdiğin şeyi ciddiye almanı seviyorum. Aynı zamanda, bir fenerin peşinde şehrin her yerine peşimden gelecek olmanı da seviyorum.”

“Nereye gidersen git peşinden gelirim,” dedi kısık, yumuşak bir sesle.

Jack’i daha da yakınımaya çektim. “Sen de en az onun kadar gizemli olsan da, evreni merak ediyorsun. Senin her bir parçanı tanımak istiyorum. Kendi, Derin Jack İletişim Ağı’mı kuracağım ve o bilinmeyenleri ortaya çıkarması için ekipler göndereceğim.” Bu son kısmı söylediğimde Jack yüksek sesle bir kahkaha attı, bu hiçbir zaman sıkılmayacağım bir sestti. “Kinayeler konusunda kötü olmana rağmen, kelime oyunlarında garip bir şekilde iyi olmanı bile seviyorum.”

“Güneş eşim için her şeyi yaparım,” dedi samimiyetini vurgulayarak. Kollarımı hafifçe sıktı. “Yani hâlâ ip eşin olabilir miyim?”

“Asla bir başkası olamazdı,” dedim elimi yüzüne koyup, gözlerinin içine bakarak. “Aramızdaki her neyse artık çözüldü,

düğümlelerinden kurtuldu ve bulutsuz bir gecedeki ay kadar net.”

“Kader Notu’nda dediği gibi: *İşte, bu şekilde çalışıyor.*” Jack sessizce konuşuyordu. “Bunun bilimsel bir yanı yok. Ama artık bana çok aşikâr görünüyor. Devrede olan daha büyük bir şey vardı. Tam olarak ne olduğunu bilemeyebilirim ama artık bunu görmezden gelmeye devam edemem. Rooney, sen dünyanın dönmesini sağlıyorsun. Artık tabelalardaki işaretleri gördün. Kader Bağı Teorisi 2.0’ı tamamlamak için yapmamız gereken son bir test var.” Etraftaki son tabelaya doğru döndü.

“Kader Testi 1,” diye fısıldadım, tabelanın üzerinde yazanı okuyarak. “Normalde *evet* demeyeceğin bir şeye *evet* de.”

“Bana ikinci bir şans verir misin? Hâlâ bana *evet* der misin?”

“Jack, eğer *evet* demek birlikte olacağımız anlamına geliyorsa, o zaman milyonlarca kere evet.”

Yüzündeki sırıtış, bu soğuk günde bir gün ışığı gibiydi. O anda ısındım, neredeyse eriyordum. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar derinleşti. Bu gözleri ne kadar çok özlemiştim.

“Şimdi seni öpmeyi seçiyorum,” dedi. “Sorun var mı?”

Alnımı alnına yasladım. “Şimdi *bunun* olması gerekiyor.”

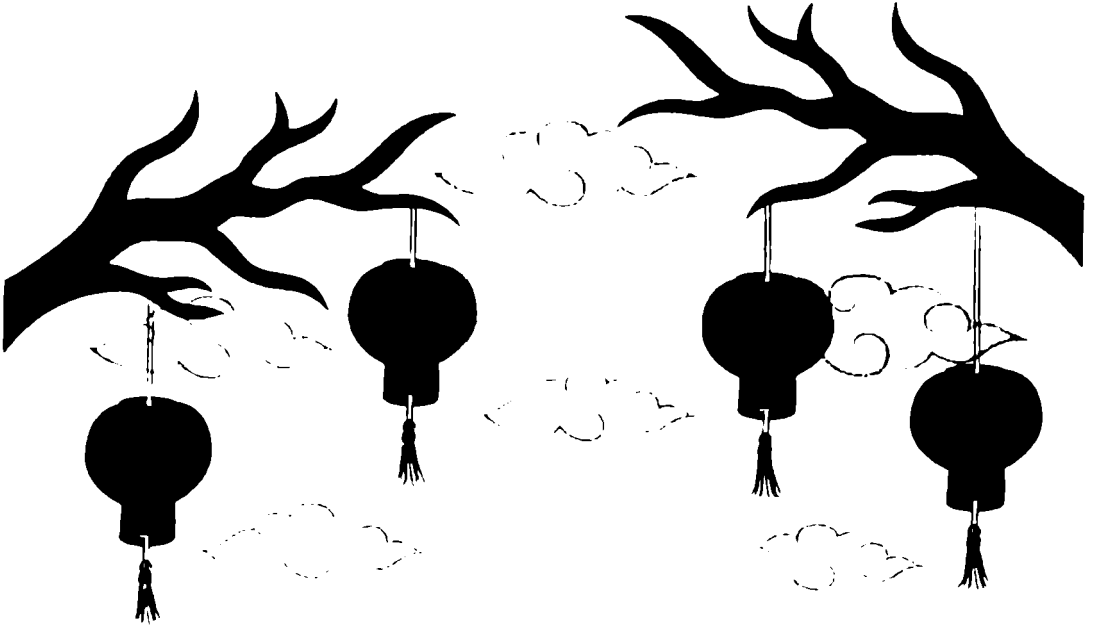
Jack aramızda kalan azıcık mesafeyi de kapattı. Susamış gibi dudaklarını dudaklarıma bastırdı, burunlarımızın soğuk uçları birbirine çarpmıştı. Bu öpücük beni çözüyor, ip makaradan ayrılır gibi etrafımda çılgınca hareket ediyordu. Jack dudaklarını yanağımda ve boynumda gezdirdi, sıcak nefesi dudaklarının dokunduğu yerleri ısıtıyordu. Her bir dokunuşu içimi ısıtıyordu.

Dudaklarımı dudaklarına götürdüm ve onun dudaklarını araladım. Yumuşak nefes alıp verişlerimizin arasında, dişlerimle alt dudağını nazikçe çekiştirdim. Kahve, tarçın ve kışa eşlik eden her keyifli aroma gibi bir tadı vardı.

Kar taneleri sakın bir şekilde yukarıdan aşağı düşüyor, etrafımızda gerçek hayatta olan bir kar küresi oluşturuyorlardı. Âdeta hayat bana daha önce hiç gitmediğim bir yere dair mecazi bir yadigâr veriyordu. Burası, Jack ile beraber gideceğimiz bir yeri.

Biz, yıldız tozlarının iç içe geçmesinden oluşmuş, evrendeki her şeyden daha parlak ve sıcak iki bedendik. Bir ipin iki ucundaki insanın, yıllar boyunca dolaşmasının, gerilmesinin ama asla kopmamasının ardından bir araya gelişi...

Son Söz: ROONEY

Bir Yıl Sonra

New York, yıldızların olmamasını, parlayan gökdelenleriyle telafi ediyordu. Jack ile birlikte binadan binaya hayalî çizgiler çizip, havada takımyıldızlar yaratıyorduk.

“Bu ne?” diye sordum, Jack’i hangi takımyıldız olduğunu tahmin edebilecek mi diye test ederek.

Düşünürken yanaklarını şişirdi. “Bir kere daha.”

İşaret parmağımla şekli bir kere çizerken, kolumu cadde-nin karşısındaki bir daireden, ışıkları yanan bir ofise, oradan Hudson Nehri manzaralı bir teras katına ve oradan da yirmi dört saat açık bir spor salonuna doğru hareket ettirdim.

“Bunu uydurduğuna oldukça eminim,” dedi şüpheyle.

“Ve ben de bu işte iyi olduğunu düşünüyordum,” dedim elimden geldiğince ciddi bir ses tonuyla. Çünkü gerçekten bunu uydurmuştum.

Son güneş ışığının kaybolup, karanlığın çökmesine izin vermesini izlerken, Jack kollarını bana doladı. Ben ona yaslanıp, onu biraz daha kendime doğru çekerken, yanağımı öptü.

Bu sene, herkesin gerçek anlamda birbirini tanıdığı Fener Festivali partisi için annemin oturduğu binanın çatı

katındaydık. Masaların üzerine krem renkli fenerler yerleştirilmişti, bu iki sene önce gerçekleşmiş bir ânın dejavusu gibiydi.

Işığın yokluğunda, dolunayın aydınlatması büyüyor, gece ilerliyordu. Yue Lao eşleştirmelerini yapacak, kaderinde birbirleri ile olmak olan sevgililer arasındaki hayalî ipleri bağlayacaktı. Aşağıda caddelerde yolları kesişen insanları izlerken, bu düşünceyle gülümsedim. İçlerinden herhangi biri o insanı bu gece bulabilirdi.

“Sence bir kuyruklu yıldız görür müyüz?” diye sordum, üzerine alaca karanlık çökmekte olan nehre bakarak. Bu, özellikle de kışın, gecenin en sevdiğim zamanıydı. Her şey, sanki dünyanın üzerine yumuşak bir filtre yerleştirilmiş gibi mor ve puslu görünüyordu. Üzerimde özellikle bu gezi için ördüğüm bir kazak vardı. Neredeyse bir sene önce Los Angeles’a taşınmamın ardından, sıcak havaya biraz fazla alışmıştım.

Jack homurdandı. “Kuyruklu yıldızlar son derece nadir görülür.”

Parmağımla uzakta yanıp sönen bir ışığı işaret ettim. “O zaman o ne?”

“Muhtemelen bir uydu,” diye cevap verdi Jack.

“Ah. Peki kayan yıldıza ne dersin? Onlardan bir tane bulalım.”

“Belki eğer yakından bakarsak. Ya da iz bırakarak geçerken yakalayacak kadar şanslıysak. İhtimaller pek yüksek değil,” dedi tereddütle. “Biliyorsun, sen benim hayatımdaki bir meteordun.”

“Fiziksel olarak çarpışmadık ama ruhlarımızın çarpıştığını düşünmeyi seviyorum. Umarım çok fazla hasara neden olmamışımdır,” dedim.

“Çoğunlukla zarar görmedim,” dedi sırtarak. “Bir anda ortaya çıktın. Beni gafil avladın. Atmosferime girdiğinde,

çarpmanın etkisinin ne olacağını bilmiyordum. Ama sadece yanımdan geçip gitmediğin için çok memnunum.”

“Sen benim farkıma varana kadar etrafında daireler çizdim,” dedim. “Meteorlar bu şekilde hareket ediyor olmasa bile.”

Jack kahkaha attı. “Sen kaderde olan bir meteordun. Tam olarak doğru zamanda, doğru yerde olduğunda görebileceğin türlerden.”

“Bu, bir tesadüf meteoru olmaz mıydı?” diye dalga geçtim.

“Kulağa aynı şekilde gelmiyor,” dedi. Göğüs cebindeki telefonu titreşti. Bir uygulamanın üzerine tıklayarak, Pasadena’daki evimizde olan Sprinkles’a göz kulak olmamıza olanak sağlayan kamerayı açtı. Jack’in kolunun kenarından ekrana baktım.

“Sprinkles harika bir gün geçirmiş. Gōng Gong’um erken saatlerde onu beslemeye gitmiş ve birlikte bir film izlemişler. Ve şu anda da terliğimin üzerinde yatıyor,” dedi Jack gülerek.

“Ya terliğinin ya da benim iplerimin,” dedim, Jack’e daha sıkı sarılırken. Gökyüzünden düşen herhangi bir şey, dikkatimi önümde duran adamdan başka bir yere çekemezdi. Şu anda dünyadaki bütün yıldızlar kaysa, bundan haberim bile olmazdı. İşte böyle...

“Roo!” diye seslendi arkamızdan bir ses, irkilmeme neden olarak.

Annem haricinde.

Bakışlarımı Jack’in gözlerinden çektiğimde, annem ve Dusty’nin bize doğru yaklaştıklarını gördüm. Her ne kadar tatlı olsa da, bu görüntüye alışmam hâlâ zaman alacaktı.

“Lanet olsun, çok soğuk!” dedi annem eldivenli ellerini birbirine sürterek.

“Kaliforniya kulağa daha iyi geliyor, öyle değil mi?” diye sordu Jack.

Annem yüzünde dehşete düşmüş gibi bir ifade oluşturdu. “Uzaktan yakından alakası yok ama eğer hava hakkında şikâyet edemeyeceksem, bu hayatta ne yapacağım?”

Dusty, paltosunun düğmelerini açtı ve büyük paltosuyla annemi sarıp, beden ısınısını onunla paylaştı. Annem gerçek anlamda kumaşın içinde kaybolmuştu.

“Böyle daha iyi mi, aşkım?” diye sordu Dusty boğuk sesiyle. “Şehirde yeni olduğum için acı çekenin ben olacağımı düşünürsünüz.”

“Onu sıcak tutan tüm zırhı elinden alındı. Artık o incinebilir, muhafazasız durumda,” dedim dramatik bir şekilde.

Dusty’nin paltosunun kumaşı altında, annemin kahkaha attığını duydum.

“Sensiz NASA eskisi kadar temiz olmayacak. Kim o odayı çalışır bir hâlde tutacak?” diye sordu Jack, Dusty’ye.

Dusty kıkırdadı. “Emin ellerde olacak. O adamı eğittim ama son testi olarak, şaşıracığı küçük bir leke bıraktım. Bulaabilecek mi bak bakalım.” Duruşunu düzelterip, annemi de kendisiyle birlikte hareket ettirerek bir o yana bir bu yana sallanmaya başladı. “Artık, Met’teki arşivlerin ve müzelerin kirlenmesini engelleyeceğim,” dedi gururla.

“Bu muhteşem!” dedim. “Kendin için bir marka kurabilirsin. *Dust-Free with Dusty*.⁸⁰

“Bu hoşuma gitti. Bunu kullanabilirim,” dedi. “Bu iş Wren’in yaşadığı yerde açıldığında, pekâlâ, böyle olması gerektiğini anladım. Hayalimdeki iki işe sahip olduğum için şanslıydım ve şimdi de hayalimdeki kadına sahibim. Kimse beni çimdiklemesin!”

Annem, onun yüzünü görebilmek için, başının arkasını onun göğsüne yasladı. Dusty onun alnını öpmek için öne

80 *Ing. Dust-Free with Dusty: Tozsuz ile Tozlu.*

eğildi. Annemi daha önce hiç böyle görmemiştim ama aşk ona yakışmıştı.

“Peki ya sen, Jack?” diye sordu Dusty. “KADER hâlâ yolunda gidiyor mu?”

Jack ellerini paltosunun ceplerine soktu. “Birkaç tümseğe takıldı ama iyi durumda. Başlangıca yaklaşıyoruz. Heyecan verici.”

Jack, irtibat görevlisi olmayı bıraktıktan sonra, şirketteki kıdemsiz mühendisler mentorluk yapmaya başlamıştı. Birkaç ay içerisinde, ekipte kıdemli mühendisliğe terfi etmişti. Zaman almıştı ama aynı Jack’in dediği gibiydi. Acelemiz neydi? Gittiğimiz yere ulaşacaktık.

“Sen son zamanlarda ne üzerinde çalışıyorsun, Wren?” diye sordu Jack.

“Son zamanlarda kara deliklerden ve ölen yıldızlardan ilham alıyorum.” Bunu söylerken bana baktı.

“Uzayda ikimizi de yetecek kadar yer var,” dedim. “Her ne yapmayı planlıyorsan, bunun harika olacağına eminim. Kaktüs koleksiyonun, şimdiye kadarki en popüler olan oldu.”

“Büyük evler büyük duvarlar anlamına gelir ve bazı insanlar evlerinin içinde de, pencerelerinin dışında gördükleri şeyleri görmek istiyorlar,” dedi annem omuz silkerek.

“Dedi oturma odasında şehrin ufuk çizgisinin fotoğrafı olan kadın,” dedim.

“Hey, o manzaralar bile beni aşıyor,” dedi annem. “Ayrıca, sen yeni fikirler üzerinde düşünürken, senin hurdalarını almaktan memnun oluyorum. Bir sonraki enstalasyonuna ne zaman başlayacaksın?”

“Önümüzdeki hafta,” diye cevap verdim. “Enstalasyon tamamlandıktan sonra, ilkbahar ve yaz boyunca gösterimde kalacak.”

Bir sonraki enstalasyonu yapma fikri bile başımı döndürüyordu. MoMA'dan sonra, karşıma daha fazla fırsat çıkmıştı. Bazılarına *hayır* demiştim. Çoğuna ise *evet* demiştim. Hâlâ kariyerimin başındaydım. NASA'nın Misafir Sanatçı programının geri kalanını bitirmiştım ve bu, ikinci yıl için daha fazla ödenek bulunmasına yol açmıştı. Onlar, yeni bir irtibat görevlisi bulana kadar, geri kalan aylarda Nick ile birlikte çalışmıştım.

Jack, birkaç iş seyahatinde bana katılmıştı ve katılmadığında bile yine de her gün konuşmuştuk. Hiçbir zaman uzun süre için gitmiyordum. Sanatımı yeniden sokaklara taşımaya ve şehirlerle çalışmaya çalışıyordum, böylece enstalasyonlarım kamuya açık ve herkes tarafından ücretsiz bir şekilde görülüyor olacaktı. Aynı zamanda, Pisa Kulesi, Çin Seddi ve Özgürlük Heykeli gibi, NASA'yla bağlantımdan önce izin alamayacağım yüksek hedeflere de ulaşıyordum.

Herhangi birinin KADER'in hayatımı değiştirmediğini söylemesi için baskı altında olması gerekirdi.

"Buna eşlik edeceğim için heyecanlıyım. Birkaç hafta daha ücretli iznim var," dedi Jack herkese. "Yıllardır yurt dışına çıkmadım."

"Bunu duyduğuma sevindim." Annem gülümsedi. "Rooney, bir sonraki enstalasyonuna bulaşmak biraz daha zor olabilir. Alın bakalım çöp atanlar."

"Neden? Nerede olacak?" diye sordu Dusty.

"Paris." Kollarımı havada sallayıp, onları bundan sonra söyleyeceğim şeyi düşünmeye davet ettim. "*Feux D'Artifice*,⁸¹ gece ışıltılarına saygı olarak gümüş rengi iplerle Eyfel Kulesi'ne asılacak."

"Bu, Paris'in görüp göreceği en büyüleyici havai fişek gösterisi olacak," dedi Jack gururla. "KİK'in en son yarattığı eser."

81 *Fr. Feux D'Artifice: Havai fişekler.*

Kimliğimi açığa çıkarmamın hemen ardından, hayranlarım hem gerçek ismime hem de eski ismime bir onay olarak bana KİK demeye başlamışlardı. Bu kadar zaman sonra bu isim kalmıştı ve daha önce hiç kendimi, bu kadar kendim gibi hissetmemiştim.

Jack bana sarıldı. O ve ben, birbirimizi görüyorduk. Her zaman birbirimizi görmüştük ama bunu sadece kendi bakış açılarımızdan yapmıştık. Bu, birbirimizi değiştirmeye çalışmakla ilgili bir şey değil, bunun yerine ikimizin de ihtiyaç duyduğu şekilde görülebilmekle ilgiliydi. Gerçek şuydu ki, büyümeye ve değişmeye devam edecektik ama bunu birlikte yapacaktık. İnançlarımız zamanla gelişecek ama değerlerimiz önemli olan yerlerde güçlenecekti.

Jack, benim kırmızı ipimin diğer ucundaki erkek miydi? Böyle düşünmek istiyordum. Bu, en sonunda beni ona götüren romantik bir kavramdı. Eğer bu mite inanmasaydım, eğer ayın üzerindeki adamın ayak bileklerine ipler bağladığına inanmasaydım, hiçbir zaman Jack'i bulamazdım. Ama yine de, her gün onu seçiyordum. Ve o da beni seçiyordu.

Talia, elinde tangyuan⁸² ile dolu bir kâseyle bize katıldı. Her birimiz, porselen çorba kaşıklarıyla fıstık ezmesi dolu pirinç toplarından yedik.

Galerisi hızla büyüyen Talia henüz ip eşini bulamamış olabilirdi ama hafta sonu yürüyüşlerine, araba kullanmaya ve güneşe âşık olmuştu. O da şehirde giydiği botları, parmak arası terliklerle değiştirmişti. En yakın arkadaşımın benimle birlikte Batı'da olması olağanüstü bir şeydi. Annemi ve New York'u özlüyordum ve bu şehir her zaman için benim yuvam olacaktı. Kim bilir? Belki de bir şey, bir gün bizi buraya geri getirirdi.

82 Tangyuan, az miktarda su ile karıştırılmış yapışkan pirinç unundan yapılan bir Çin tatlısı. -ç.n.

Tangyuandan birkaç lokma daha aldıktan sonra, Jack ile birlikte makul boyuttaki krem rengi fenerimizi kaldırdık.

“Bunlar çok daha küçük,” dedim, ağırlığını tahmin etmek için feneri aşağı yukarı hareket ettirirken.

Jack, parmaklarıyla ovuşturarak malzemeyi inceledi. “Annenden doğada çok daha hızlı çözünen ve tamamen doğal bileşenlerden oluşan bir malzeme bulmasını istedim. Böylesi gezegen için çok daha iyi.”

Annem, Dusty ve Talia, kendi çevre dostu fenerlerinin üzerine kapandılar.

Ben, bizim fenerimizi çatı katının ortak masalarından birinin üzerine bıraktım. Bu sefer, fenerin üzerinden Jack ile biririmizi görebiliyorduk. Jack, cebinden Disiplin Kalemı’ni çıkardı. “Bu senenin dilekleri ne olacak?” diye sordu.

Kalemı onun elinden aldım. “Al. Buna ne dersin?”

İnce kâğıdı delmemeye dikkat ederek bir şey yazdım.

“Bu, mükemmel,” dedi.

“Bu akşam rüzgâr yok,” dedim, hareket edip etmeyeceğini görmek için atkımı havaya kaldırarak.

“Feneri o taraftan serbest bırakmalıyız,” dedi Jack, bakışlarıyla çatı katını tarayarak. “Bir köşe, geçen sefer iyi şeylere neden olmuştu.”

Mumu, fenerin alt kısmına yerleştirdik ve dikkatli bir şekilde yaktık. Alevden gelen ışık fenerin içinde yansıyor, yüzlerimizin alt kısmını aydınlatıyordu. Fener, tutuşumuzdan kurtulmaya çalışarak ellerimizi yukarı doğru çektiğinde, hazır olduğunu anladık.

Jack, bu âdeta hayatımızın göreviymiş gibi, yavaşça ve ciddi bir şekilde geri saymaya başladı. Üç geldiğinde, feneri serbest bıraktık.

Başlarımızı geriye doğru atıp, fenerimizin gecenin içinde giderek daha yukarı gitmesini izledik. Fener, evrene giden yolunun üzerinde düzgün bir şekilde ilerliyordu.

Fenerin nereye gideceğini, nereye konacağını ya da kimin onu göreceğini bilmiyordum ama bu sorun değildi. Bu gece, bunların hiç birini bilmem gerekmiyordu. Bilmem gereken tek şey, Jack'in yanımda olmasıydı. Bu, yıllar içinde yazabileceğim herhangi bir dilekten daha iyiydi.

Fenerimizin yanında yazan kelimelerin boyutu gitgide küçüldü, sonu her nerede olacaksa olsun, dileğimiz dünyaya gönderilmişti. Bu kelimeleri yüksek sesle fısıldayarak okudum: "Kader bizi seçim yapacak kadar yakınlaştırsın."

Başımı Jack'in göğsüne yasladım, paltosunun fermuarının açılmış kısmından kalp atışlarını duyabiliyordum.

"Ne oldu?" diye sordu Jack, sesi kulağımın içinde gümbürdüyordu. "Düşündüğünü duyabiliyorum."

"Onun nereye gittiğini azıcık bile merak etmiyorsun, değil mi?" diye sordum. Kendime engel olamamıştım.

Jack kahkaha attı. "Tamam. Bak ne diyeceğim? Onu takip edelim," dedi bana bakmak için bedenini çevirirken.

"Ciddi misin?" Sokaklar boyunca bir başka feneri takip etme olasılığı karşısında sakın bir şekilde konuşmaya çalışmayı bile denememiştim.

Ellerini kollarımın üzerinde gezdirdi, ellerimi buldu ve parmaklarını parmaklarıma doladı. "Neden olmasın? Bu gece bizi nereye yönlendirecek görelim."

"Sen benim yaptığım en iyi seçimsin," diye fısıldadım.

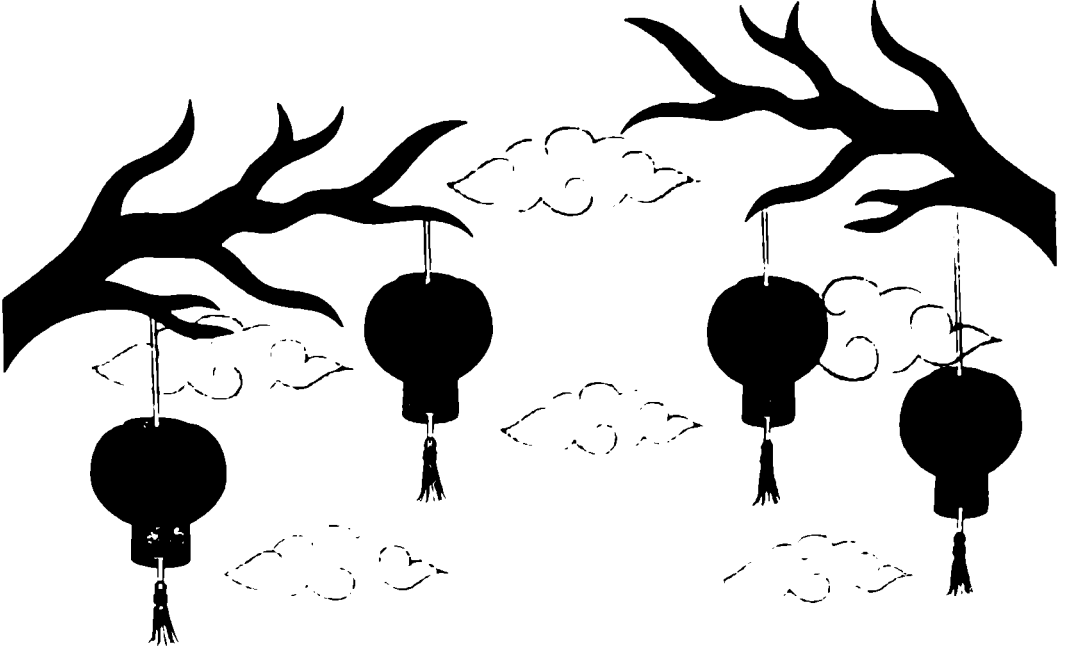
Jack, bakışlarıyla yakar gibi gözlerimin içine bakıyordu. "Bu, pek de bir seçim değildi."

Sonra, ip, yer çekimi ya da seçim aracılığıyla ona doğru çekildim, dudaklarım dudaklarının üzerindeydi. Gezegenler aynı hizaya girmişti, yörüngelerimiz aynı yolu izliyordu. Tüm

bu evrende olmayı tercih edeceğim başka bir yer yoktu. Gezenler, yıldızlar ve sonsuz bilinmeyenlerle dolu bir galakside, bazen gerçekten şanslı oluyor ve sonunda iki dünyanın da en iyisini elde ediyorduk.

“Gidip feneri bulmaya hazır mısınız?” diye sordu Jack.

Elini hafifçe sıktım. “Hadi gidelim.”

TEŞEKKÜRLER

Tıpkı Rooney gibi, ben de bir şeyleri kendi başıma yapma arzusunu anlıyorum. Ama gerçek şu ki, yazmak çoğunlukla tek başına yapılan bir eylem olsa da, bir kitap yayımlamak bundan çok farklı bir şey. Bir kitabı piyasaya sürmek kendi şeklinde bir göreve benziyor ve her görevin kendisine ait akıllı, yetenekli ve çok çalışan bir ekibi var. Yayın aşamasında ve ötesinde, olağanüstü insanlarla çalışmak, yüce gönüllü okuyucularla ve kitap kulüpleriyle tanışmak ve kendi sektörümden farklı sektörlerde çalışan insanlarla tanışmak konusunda çok şanslıyım. Bunun için minnettarım. Bu nedenle de bu kelimeleri kendi başıma bir sayfaya yazarken, yalnız değilim.

Her gün hayal gücümüzün ve gerçekliğin sınırlarını zorlayan sanatçılara ve bilim insanlarına minnettarım. Bu kitap için yaptığım araştırma dâhilinde bilim ve uzay hakkında kitaplar okumaya ve sesli bloglar dinleyip, videolar izlemeye ek olarak, dünyamız ve ötesinde bulunan gezegenler hakkında ne yaptıklarını gerçekten bilen insanlarla konuşma şerefine de eriştim. Hem büyük hem küçük sonsuz sorularıma cevap verdikleri için

Ralph Basilio ve Eleanor Basilio'ya teşekkür ediyorum. Yapılan herhangi bir hata bana aittir.

Christo ve Jeanne-Claude'un, 2005 yılında, Central Park'ta yaptıkları *The Gates* enstalasyonlarını asla unutmayacağım. Kahverengi ve gri kış peyzajının üzerine yapılmış olan o 7.503 parlak turuncu "kapılar" açıkça benim üzerimde o zaman bekleyebileceğimden çok daha büyük bir etki bıraktı. 2021 yılında, bu kitabın taslağını hazırlarken, Paris'teki Zafer Takı, rahmetli Christo ve Jeanne-Claude'un tasarımlarının anısına gümüşümsü mavi kumaş ve 3.000 metrelik kırmızı halatla kaplanmıştı. Bu, benim fazlasıyla kadere bağlı ve başlangıca dönen bir şey olduğunu hissetmeme neden olmuştu. Sanatı ve çalışmaları üzerimizde uzun süreli etkiler bırakan sanatçıları çok takdir ediyorum.

Menajerim Ann Leslie Tuttle'a, her zaman nazik olan tavsiye ve yönlendirmeleri için teşekkür ediyorum. Yıllar içinde -ve buzlu maça çayı içerken- seni daha iyi tanımak harikaydı, ister yağmur yağsın ister güneş parlasın! Film menajerim Mary Pender ve UTA'deki ekibine, sebatınız ve yönlendirmeniz için teşekkür ediyorum. İkinizle de bu yolculuğa çıktığım için minnettarım.

Editörüm Alex Logan'a hikâyelerime ve karakterlerime gösterdiği özenden dolayı teşekkür ediyorum. Editörlük rehberliğin, desteğin ve hikâyenin yönü hafifçe değiştiğinde açık fikirli olduğun için sana sonsuza kadar minnettar olacağım.

Estelle Hallick, empatin, yaratıcılığın ve kitaplarımı okuyucularla paylaşmak için yaptığın her şey için sana teşekkür ederim. Bazen bu yolculuk, heyecanlı bir şekilde çılgılık atmaya izin verilmesini gerektirdi. Benimle birlikte çılgılık atmanı seviyorum.

Team Forever'a, kitabımın görev takımının bir parçası oldukları için teşekkür ediyorum: Beth de Guzman, Leah

Hultenschmidt, Amy Pier-pont, Dana Cuadrado, Carolina Martin, Caroline Green, Daniela Medina, Grace Fischetti, Jeff Holt, Xian Lee, Sara Schaller ve yapım ekibi, satış temsilcileri, Mary Urban ve dijital satış ekibi, Michelle Figueroa, sesli kitap ekibi, Francesca Begos ve alt haklar ekibi. Sizinle birlikte çalışmak bir zevkti.

Bir kere daha, bir kitabın kapağının üzerinde farklı etnik kökenlere sahip birinin resmedildiğini gördüğümde, kendimi duygulanmış hâlde buldum. Sandra Chiu, bunu yeniden yaptın! Kırmızı ipli hayallerim için, nefes kesici ve büyüleyici bir kapak yarattığın için sana teşekkür ederim. Raechel Wong, sen *Ay Eşleşmesi*'ne sesinle güzel bir şekilde hayat verdin. O zaman sana resmî olarak teşekkür edememiştim ama şu anda bunu yapabiliyorum, bu nedenle de sana teşekkür ediyorum.

Okuyucular, bu yolculuğun en büyük keyiflerinden biri sizi tanımaktı. Sizinle sosyal medya üzerinden ya da yüz yüze tanışmak, inanılmaz derecede duygusal ve heyecan vericiydi. İlk romanım *Ay Eşleşmesi*'ne verdiğiniz tepki, aklımı başımdan aldı. Sonsuza kadar, sıcak karşılamanız, heyecanınız ve cömertliğiniz için minnettar olacağım. Sizin desteğiniz dünyalara bedel. Varlığimdaki her bir yıldız tozuyla size teşekkür ediyorum.

Kitapçılar, kütüphaneciler, Bookstagramlar, BookTokerlar, kitaplar hakkında blog yazarlar, eleştirmenler, gazeteciler, kitap kulüpleri, festival ve organizasyon düzenleyenler ve sesli blog yapanlar, yaptığınız her şey için size teşekkür ediyorum. Brianna Goodman, Jerrod MacFarlane ve tüm Book of the Month ekibine özel teşekkürler. Aynı zamanda, yerel bağımsız kitapçıları olan, fazlasıyla samimi ve destek verici topluluklar yaratan, yazarlarla okuyucular arasında bağlantı kurmak için çok fazla şey yapan Parnassus Books ve The Bookshop'a çok minnettarım. Okuyucular, tam olarak ihtiyaçları olduğu

şeyleri içeren hikâyelerle eşleştiklerinde, pekâlâ, bence bu bir sihirdir. Kitaplarla ilgili yapılan konuşmalar, topluluklar yapıyor ve kişisel deneyimimden biliyorum ki bu topluluklar benim daha az yalnız hissetmemi sağladılar. Teşekkür ederim.

Arkadaşım olan, kitaplarım için tanıtıcı yazılar yazan, soğuk e-postalarım ve direkt mesajlarım cevap vermeye devam eden yazarlara, geçen sene içinde pek çoğunuzla internet üzerinde ya da yüz yüze olarak tanışabilmek, çok büyük bir keyifti. Nezaketiniz benim için çok anlamlı.

Farklı etnik kökenlere sahip karakterleri kapağa ve hikâyelerin merkezine koymak, her zaman benim için önemli olacak. Kendinizi yetersiz hissettiğinizde ya da ırksal sahtekârlık sendromunuz varsa, dünyada aynı sizin gibi olan ya da size benzeyen deneyimler yaşayan insanlar olduğunu bilmek, hayatınızı değiştirebilir. Göründüğünüzü ve temsil edildiğinizi hissetmenin ne kadar önemli olduğunu yeterince vurgulamam mümkün değil. Farklı etnik kökenlere sahip insanları temsil eden hikâyeler anlatmaya devam edebilmek çok büyük bir onur. Bunu hiçbir zaman hafife almayacağım.

Bu çılgın yolculukta bana verdikleri destek ve coşkuları için anne babama, kız kardeşime ve teyzelerime teşekkür ediyorum. Yıllar içinde yolum dolaşık ve dolambaılıydı ama tüm yaşadıklarımın yanımda durdunuz. Ve kız kardeşimin yatmadan önce kitaplarımı baştan sona okumasını isteyen tatlı kız yeğenlerime, size söz veriyorum, yaşınız biraz daha büyüdüğünde onları okuyabileceksiniz.

Yazdığım her taslağı iyi niyetle ve korkmadan okuyan en yakın arkadaşım ve eşim Patrick'e, açık sözlü dürüstlüğü, heyecanımı paylaştığını ve çalışmalarımı teslim etmek için kısıtlı zamanım olduğunda tüm yemekleri yaptığı için sana teşekkür ediyorum. Kaderin algoritmaları bizi bir araya getirdi ama biz her gün birbirimizi seçiyoruz.

KADER BAĞI TEORİSİ

OKUMA GRUBU REHBERİ

Sevgili Okuyucu:

Kader Bağ Teorisi'ni okumayı tercih ettiğiniz için teşekkür ederim. Ya da belki de bu kitabı okumanız gerekiyordu... Uzun bir süredir, kader, ruh ikizleri fikri ve hayatlarımızda olan “işaretler” olarak adlandırdığımız olaylar beni şaşırtıyor ve ilgimi çekiyor. Hayatımda yeterince “tesadüfler” ve garip bir şekilde zamanlanmış anlar yaşadım ki, evrende rol oynayan daha büyük bir şeye inanan biri *olmamam* mümkün değil. Ve bunun kader, kırmızı ip, şanslı zamanlama ya da benim bir şeyden çok fazla anlam çıkarmam olup olmadığını teyit edemesem de, inanmakta güzel bir şey olduğunu biliyorum.

Kaderin, *Kader Bağ Teorisi*'nde olduğu gibi kim olmamız gerektiği ya da hayatımızla ilgili ne yapmamız gerektiği üzerinde bir etkisi olduğu şeklinde algılanabiliyor olmasını dikkate değer buluyorum. *Kader Bağ Teorisi*'nde, Rooney ve Jack bir zhuā zhōu törenine katılıyorlar. Zhuā zhōu, bir çocuğun birinci yaş gününde, çocuğun önüne çeşitli nesnelerin koyulduğu bir Çin törenidir. Ardındaki düşünce şudur ki, bebeğin seçtiği nesne, onun gelecekteki kariyerinin ne olacağını gösterecektir. Bir hesap makinesi, finans ya da bilim alanında çalışacağı anlamına gelebilir. Bir stetoskop ya da termometre, tıp alanını simgeler. Bir enstrüman, müzik alanında yaşanacak bir hayatın çocuğun beklemesi gereken bir hayat olduğunu temsil

eder. Bir kitap ya da kalem mi seçtiniz? Merhaba, edebiyat alanında bir kariyer olacaktır.

Ben bu geleceği, özellikle düşündürücü ve kaderci buluyorum. Gerçekten kaderimizde, çeşitli nesnelerden seçtiğimiz şey olmak mı var? Yoksa bunun nedeni bize ne seçtiğimiz söylenmesi ve bu nedenle de hayatlarımızın yol boyunca bu şekilde yönlendirilmesi mi? Bunun üzerinde sıklıkla düşünürüm çünkü bir bebekken bana da bir zhuā zhōu töreni yapılmıştı. Ebeveynlerim önüme bir madenî para, bir ilaç şişesi, bir şekerleme, bir kurşun kalem ve Lego oyuncakları koymuşlar. Benim ne seçtiğimi tahmin edebilir misiniz? Bu, kulağa uydurulmuş gibi gelecek ama ben... bir kurşun kalem *ve* bir şekerleme almışım. Benim bir yazar olduğum ve gastronomi alanında bir geçmişim olduğu göz önüne alındığında, bu seçimler oldukça fazla anlam ifade ediyor ama annem bana zhuā zhōu töreninde seçtiklerimi kısa bir süre önce hatırlattı. Şu anda bulunduğum yerde olmamda kaderin parmağı mı vardı? Yoksa bu bilgi tüm zaman boyunca bilinçaltımda kalmış ve çeşitli karar noktalarında benim seçimlerimi mi etkilemişti? Ya ikisinin de biraz etkisi olduysa?

Ben, kader ve seçim arasındaki dengede etkili bir noktanın olduğunu düşünüyorum. Kader fikrinin romantik bir tarafı var ama aynı zamanda kariyer yolunuz, kimi seveceğiniz ve kim olmak istediğiniz hakkında seçim yapabilmekte de bir güzellik ve güç var. Belki de kontrolü elimizde tutarken, bir yandan da hayatın bize getirdiklerine karşı açık olmamıza olanak sağlayan, seçim ve kaderin bir karışımıdır. Buna nasıl bakarsanız bakın, umarım kader sizi seçim yapabileceğiniz kadar yakına götürür.

Sevgilerimle...

Tartışma Soruları

1. Bir fenerin peşinden gitmeleri, Rooney ve Jack'i New York'ta geçirdikleri gecede bir arada tuttu. Siz olsanız yeni tanıştığınız biriyle bir fenerin peşinden gider miyiniz ya da bir şehirde dolaşır mıydınız?
2. Rooney, kırmızı bir ipin onu kaderinde olan eşine bağladığına inanıyordu. Siz kadere ve ruh ikizlerine inanıyor musunuz?
3. Sizce Rooney, başarıyı kendi başına elde etmek konusunda neden bu kadar inatçıydı?
4. Başarının tanımı Rooney ve Jack için farklıydı. Bu, herkese farklı görünebilir. Sizin için başarının tanımı nedir?
5. Her yerde kameraların olduğu ve sosyal medya kanalıyla her yerde fazlasıyla görünür olduğumuz bir dünyada, gerçekten kimliğinizi saklı tutabileceğinize inanıyor musunuz?
6. Jack, bir dizi kader testinden oluşan Kader Bağı Teorisi'yle Rooney'nin ilhamını yeniden kazanmasına yardımcı oldu. Siz kaderin test edilebileceğine inanıyor musunuz? Siz hangi testleri eklerdiniz?
7. Sanatın kendisi soyut olabilir. Sanat NASA'da neye hizmet ediyor? Sanat,engin ve karmaşık fikirlerin iletilmesine nasıl yardımcı olabilir?

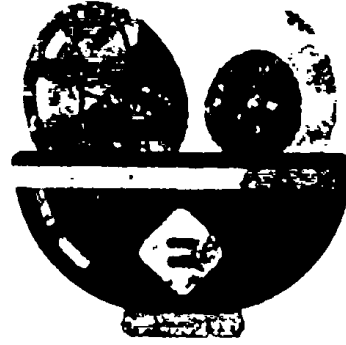
8. Sizce sanatçılar kendilerine dair ne kadar fazla şeyi sergilemeliler? Eseriniz kendi adına konuşabilmeli mi?
9. Wren, pişmanlık duymadan ve geriye bakmadan yaşıyor. Bu zihniyetle sizce ne kazanılıyor ya da kaybediliyor?
10. Zhuā zhōu töreninde, June bir domates broşu ve *Ay Eşleşmesi*'nin anahtarlarını seçti. Sizin bir yaşındayken bir zhuā zhōu töreniniz olsaydı, sizce siz ne seçerdiniz? Neyi seçmiş olmayı isterdiniz?
11. Jack ve Gōng Gong'u birlikte -hem dondurulmuş hem de dondurulup kurutulmuş- dondurma yapıyorlar. En sevdiğiniz dondurma aroması nedir? Ve neden? Ailece beraber yaptığınız yemekler nelerdir?
12. Rooney ve annesi, dünyada gezdikleri yerlerden birbirlerine kar küreleri getiriyorlar. Eğer biriktiriyorsanız, siz hangi hediyelik eşyaları topluyorsunuz? Bunların sizin için önemi nedir?
13. Artık Jack ve Rooney Los Angeles'ta ikamet ettiklerine ama yine de sanat enstalasyonları için ara sıra birlikte dünyanın farklı şehirlerine seyahat edeceklerine göre, ilişkilerinin geleceğinde ne olacağını düşünüyorsunuz? Uzun mesafeli ilişkilerin devam edebileceğine inanıyor musunuz?

Wren Gao'nun İsli Çin Çaylı Yumurtaları

Çin çaylı yumurtaları, genellikle lezzetli atıştırmalıklar olarak yenilen, baharatlarla dolu, soya soslu bir marinasyon sosuna batırılmış, haşlanmış yumurtalardır. Bu haşlanmış yumurtaların, kabuklarının nazikçe çatlatılmasının ardından, marinasyonu içine çekmeleri sayesinde yüzeylerinde güzel bir mermersi doku oluşur. Lapsang Souchong çay yapraklarından gelen tüt-sülü tat, yumurtalara fazladan topraksı bir tat verir ama aynı zamanda siyah çay ya da yasemin çayı da kullanabilirsiniz. Aynı Wren gibi, Lapsang Souchong da kişiliğini ortaya koyan benzersiz ve güçlü bir aromadır. Çin çaylı yumurtaları, zengin çeşnili ve lezzetlidirler. Çeşitli yemeklerle birlikte yenebilirler. Gerçekten sabra değer!

Malzemeler

- 1 çubuk tarçın
- 3 yıldız anason
- 7 bütün karanfil
- 3 defne yaprağı
- 1 çay kaşığı siyah karabiber tanesi
- 1 çay kaşığı Seşuan karabiber tanesi
- Yarım çay kaşığı rezene tohumu
- 3 yemek kaşığı Lapsang Souchong çay yaprağı
- 3 yemek kaşığı koyu soya sosu
- 3 yemek kaşığı hafif soya sosu
- 3 adet üç santimlik taze zencefil dilimi
- 2 yemek kaşığı bal
- 2 bardak su
- 8 yumurta

Yapılışı

Çubuk tarçını, yıldız anasonu, karanfilleri, defne yapraklarını, siyah karabiber tanelerini, Seşuan karabiber tanelerini, rezene tohumlarını ve çay yapraklarını, orta boy bir sos tenceresinde, kısık ateşle, 2-3 dakika boyunca devamlı olarak, malzemeler aromatik bir hâle gelene kadar karıştırarak marinasyonu hazırlayın.

Koyu ve hafif soya soslarını, taze zencefili, balı ve suyu sos tenceresine ekleyin ve ateşi orta seviyeye alın.

Marinasyon kaynamaya başladığında, kapağını kapatın ve karışımı 10-15 dakika boyunca kısık ateşte yavaşça kaynamaya bırakın.

Karışım hafifçe kaynadıktan sonra, marinasyonu ateşten alın ve süzün. Karışımı tamamen soğumaya bırakın.

Marinasyon soğurken, yumurtaları soğuk suyla dolu orta boy bir tencerenin içine nazikçe koyun (su yumurtaların üzerini 2-3 santim geçmelidir) ve ateşi yükseğe alın. Yumurtaları pişirmeye soğuk suyla başlamak çatlamalarını engelleyecek ve eşit bir şekilde pişmelerini sağlayacaktır. Suyun kaynamasını bekleyin.

Su kaynamaya başladıktan sonra, ateşi kapatın ve yumurtaların suyun içinde 8-10 dakika kadar daha pişmesine izin verin. Yumurtalar pişerken, bir buz banyosu hazırlayın (buz ve suyla dolu büyük bir kâse).

Yumurtaları sudan çıkarın ve onları nazikçe buz banyosunun içine koyun. Bu, yumurtaların daha fazla pişmesini engelleyecektir.

Yumurtalar tamamen soğuduktan sonra, kabuklarını çok hafif bir şekilde çatlatın. Kabuklarının, sadece sıvının içeri girmesine ve yumurtalara aroma vermesini sağlayacak kadar çatlamasını istiyoruz. Kabukları hafifçe çatlatmak için bir kaşık kullanın ya da yumurtaları tezgâhın üzerinde avucunuzun içiyle dikkatle yuvarlayın.

Kabukları çatlamış yumurtaları plastik bir saklama kabına ya da plastik bir torbaya alın. Yumurtalar tamamen içine batana kadar marinasyonu üzerlerine dökün. Aromayı içlerine çekmelerini istiyoruz! Eğer yumurtaların üst kısımları hafifçe yüzeyin üstüne çıkarsa, yumurtaları her 3-4 saatte bir döndürün.

Aromaların tam olarak içlerine çekilmesi için, yumurtaları buzdolabında 12-24 saat arasında marinasyonda bırakın.

12-24 saat arasında marinasyonun içinde kaldıktan sonra, yumurtaların kabuklarını soyun. Çin çaylı yumurtaların tadını soğuk ya da oda sıcaklığında çıkarın.

Jack'in Kırmızı Fasulyeli Dondurması

Kırmızı fasulye, Çin tatlılarında, tangyuanda, buharda pişirilmiş ekmeklerde ve yemek sonrası yenilen tatlı çorbalar gibi fırında pişirilmiş yiyeceklerde kullanılan popüler bir aromadır. Aynı zamanda dondurmada da muhteşemdirler. Kırmızı fasulyeler resmî olarak adzuki fasulyeleri olarak bilinirler ve küçüktürler, kuruyemişe benzer bir tatları vardır. Tatlı hâle getirildiklerinde çok lezzetli olurlar.

Jack ve Rooney, caz kulübünde kırmızı fasulyeli dondurma yemişlerdi. Jack ve Gōng Gong'u da aynı zamanda, Pazar Dondurması organizasyonlarında ekipleri için kırmızı fasulyeli dondurma yapmışlardı. Ve tabii ki, kırmızı bir dondurma olmadan, *Kırmızı İpli Kız* isimli bir karakterimiz olamazdı.

Kırmızı Fasulye Ezmesi

Not: Kırmızı fasulye ezmesini daha önceden yapın. Ezmeyi yapmadan önce fasulyelerin, bir gece önceden suda ıslanması gerektiğini unutmayın.

Malzemeler

1 bardak adzuki kırmızı fasulyesi

1/3 bardak toz şeker

Yapılışı

Bir gece boyunca fasulyeleri bir kabın içinde suda bekletin. Fasulyelerin tamamen suyun içinde kaldığından emin olacak şekilde kabı ağzına kadar suyla doldurun. Fasulyeler suyu içlerine çekeceklerdir.

Fasulyeleri yıkayın ve süzün.

Geniş bir tencereye, su çekmiş fasulyeleri koyun ve üstlerine çıkacak kadar su ekleyin.

Tencerenin üzerini kapatın ve fasulyeler yumuşayana kadar orta ateşte 1-1,5 saat boyunca yavaşça kaynatın. Fasulyeler pişerken su seviyesini kontrol edin. Eğer fasulyeler fazla hızla kuruyorsa, daha fazla su ekleyin.

Fasulyeleri ateşin üzerinden alın ve üzerleri kapalıyken 25-30 dakika boyunca soğumaya bırakın.

Kalan herhangi bir sıvı varsa süzüp, fasulyeleri tencerenin içinde tutun. Ezmenin gövdeli kalması için fasulyeleri ezin. Aynı zamanda bir patates ezici ya da el blenderı da kullanabilirsiniz. Fasulyeler yumuşamış olacağı için, bir spatula da işinize yarayacaktır.

Şekeri ekleyin ve karıştırın.

Ateşi yeniden orta kısıktaki açın. Ezmenin rengi koyulaşana ve şekil almaya başlayana kadar devamlı olarak karıştırın. Ateşin çok yüksek ısıda olmadığından emin olun, ezmenin yanmasını ya da fazla kurumasını istemezsiniz.

Ezmeyi ateşin üzerinden alın ve hava geçirmez bir kabın içine koymadan önce, kırmızı fasulyeleri tamamen soğumaya bırakın. Ezmeyi buzdolabında 3-4 gün saklayabilirsiniz. Ya da 1-2 ay için dondurabilirsiniz (ben ezmeyi küçük parçalar hâlinde dondurmanızı öneririm, böylece bir dahaki sefer kullanmak istediğinizde, tüm parçanın buzunu çözdürmek zorunda kalmazsınız).

Kırmızı Fasulyeli Dondurma

Not: Bu dondurmayı yapmak için (1 büyük metal, 1 orta metal ve 1 plastik olmak üzere) üç kâseye, 1 orta boy sos tenceresine, bir çırpma teline, bir spatulaya, bir süzgece, bir dondurma yapma makinesine ve bir hava geçirmez kaba ihtiyacınız olacak.

Malzemeler

2 bardak yoğun krema

1 bardak tam yağlı süt

¼ çay kaşığı tuz

3 yumurta sarısı

1/3 bardak toz şeker

¼ bardak bal

½ bardak kırmızı fasulye ezmesi (Not: tarif sırasında bunlar iki farklı zamanda kullanılacaktır)

¾ çay kaşığı vanilya özü

Yapılışı

Yoğun krema, tam yağlı süt ve tuzu bir sos tenceresinde birleştirin ve karışım yavaşça kaynamaya başlayana kadar düşük ısıda tutun. Sonra ateşin üzerinden alın.

Plastik kâsenin içinde, yumurta sarılarını, şekerini ve balı, hepsi birbirine karışana kadar çırpın.

Çok yavaş bir şekilde, her seferinde az bir şekilde süt karışımını yumurta sarılarının içine ekleyin, sıcaklığın artıp yumurtaların pişip, çırpılmış yumurta hâline gelmemesi için yumurta sarısı karışımını çırpma teli ile hızla karıştırın. Yumurta sarısı karışımı dokunduğunuzda ılık hâle gelene ve yeterli derecede süt eklenmiş olana kadar bunu yapmaya devam edin.

Birleştirilmiş karışımı, kısık ateş üzerinde yeniden sos tenceresine alın. Dondurma bazını, bir kaşığın ya da spatulanın üzerini kaplayacak kadar sertleşene kadar yavaşça ve

devamlı olarak karıştırın. (Buna örtü -nappe- denilir. Kaşığı karışımın içinden çıkardıktan sonra, parmağınızı üzerinde gezdirin. Eğer kaşığın üzerinde bir iz kalırsa ve şeklini korumaya devam ederse, devam etmeye hazırsınız demektir.) Karışımı ateşin üzerinden alın.

Karışımın tamamen soğumasına izin verin. Eğer dondurmayı hemen yapmak istiyorsanız, sıvıyı bir buz banyosunun içinde, daha büyük bir kâseyi buz küpleri ile doldurarak soğutun. Dondurma bazının olduğu metal kâseyi buz banyosunun içine koyun ve dokunduğunuzda soğuk hissedene kadar çırpma teliyle karıştırın. Ayrıca karışımın üzerini kapatıp, 4-5 saat ya da bir gece boyunca buzdolabında da soğutabilirsiniz.

Bir mutfak robotunda, ½ bardak dondurma bazını ve ½ bardak kırmızı fasulye ezmesini, pürüzsüz bir hâle getirene kadar karıştırın. Bu karışımı geri kalan dondurma bazına ekleyin ve her şey birbirine geçene kadar karıştırın. Vanilya esansını ekleyin.

Üreticinin talimatlarını izleyerek, dondurma bazını dondurma makinesinin içinde işlemekten geçirin. Dondurma hafifçe katılaştıktan sonra (ya da çalkalanmanın son 5-10 dakikası sırasında), geriye kalan ½ bardak kırmızı fasulye ezmesini ekleyin.

Karışım, katı bir dondurma kıvamına geldiğinde, bir spatula kullanarak dondurmayı hava geçirmez bir kabın içine alın. Katılaşması için derin dondurucuya koyun.

Geriye kalan kırmızı fasulye ezmesiyle birlikte dondurmanızın tadını çıkarın.

YAZAR HAKKINDA

Lauren Kung Jessen, esprili, çapkın diyaloglara ve çok adımlı ama çok lezzetli yemekler yapmaya düşkün, melez bir Çinli Amerikalı yazardır. Mitler ve batıl inançların, fikirlerin, inançların, geleneklerin ve hikâyelerin zaman içindeki gelişimi onu her zaman büyülemiştir. Lauren, aşçılık okuluna gitmekten, BigTech dünyasında çalışmaya ve aşk hikâyeleri yazmaya kadar, insanlara bir şeyler hissettiren deneyimler yaratmayı .nemser. Roman yazmadığı zamanlarda i.erik stratejisti ve kullanıcı deneyimi yazarı olarak çalışıyor. Ayrıca filmlerden ve TV şovlarından esinlenerek yemekler yaptığı, *A Dash of Cinema* adlı bir yemek ve film blogu var. Kader sayesinde tanıştığı kocası (okuyun: Çevrim içi flört algoritmaları), iki kedisi ve köpeğiyle birlikte Nashville’de yaşıyor.

Daha fazla bilgiyi şu adreste bulabilirsiniz:

LaurenKungJessen.com

X: @LaurenKJessen

Instagram: @LaurenKJessen